

Parallel translations (dutch-english)

en-nl: Nicky van Foreest

en-tr: Onur Kilic

en-es: Cesar Sala

January 19, 2018

Contents

1	Iedere dag	6
2	Mijn dagelijks patroon	8
3	Een douchen nemen	10
4	Scheren	12
5	Grootmoeders Soep	14
6	Lopen in het park	16
7	Vuur	18
8	Vliegen	20
9	Verkeer	22
10	Vliegveld	24
11	Zwemmen	26
12	De olifant en zijn vrienden	28
13	De leeuw en de muis	30
14	Het verhaal van de olifant en de muis	32
15	Assepoester	34
16	De kikkerprins	36
17	De verloren ring	38

18	Het konijn en de schildpad	40
19	Doe als de anderen	42
20	Gulliver en de kleine mensen	44
21	Ali Baba en de veertig rovers	46
22	De herdersjongen	50
23	De nachtegaal van de koning	52
24	De maan in de put	54
25	Konijn	56
26	Nessie - het monster van Loch Ness	58
27	Jongens zijn jongens	60
28	Hercules	62
29	Ezel van Hodja	66
30	Hodja de koning	68
31	De snelle os	70
32	Hodja en de geleerde	72
33	De verborgen schat	74
34	Zoete ruzies	76
35	De verwanten van Ezel	78
36	De ezel die kon zingen	80
37	Romeo en Juliet	82
38	De vos die vast kwam te zitten	84
39	The schone slaapster	86
40	Een halve beloning	90
41	Het verschil maken	92
42	Birbal verkort de weg	94
43	Birbal draait de zaken om	96

44	Slim geteld	98
45	Vraag voor vraag	100
46	Birbals zoete antwoord	102
47	Birbal de bediende	104
48	Birbal de wijze	106
49	Het scherpste schild en zwaard	108
50	Birbal is kortaf	110
51	Het geschil over de put	112
52	Lijst met blinden	114
53	Een handvol antwoorden	116
54	De luie dromer	118
55	Beleg van Wenen (1683)	120
56	Honden	122
57	De ezel en de hond	126
58	De ezel en het katoen	128
59	De slimme vleermuizen	130
60	De slimme stier	132
61	De steenhouwer	134
62	Een slaperige leraar	138
63	Vier vrienden	140
64	De hond en de mus	142
65	De leeuw en de olifant	146
66	De drie wijzen en de kameel	148
67	De reizende muzikanten	150
68	Assepoester (2)	154
69	De prinses en de erwt	158

70	De nieuwe kleren van de keizer	160
71	De kleine zeemeermin	166
72	De Sneeuwkonigin	174
73	Blauwbaard	178
74	Oude Sultan	184
75	Aladdin en de magische lamp	188
76	De geruïneerde man die opnieuw rijk werd door een droom	192
77	Het betoverde paard	194
78	De aap-adviseur	196
79	Het betoverde paard (2)	200
80	Omar en Scheherazade	208
81	Verhalen uit duizend en één nacht	214
82	De koopman en de geest	220
83	Het verhaal van de eerste oude man en van de hinde	226
84	Het verhaal van de tweede oude man en de twee zwarte honden	232
85	Het verhaal van de visser	238
86	Het verhaal van de Griekse koning en de arts Douban	242
87	Het verhaal van de echtgenoot en de papegaai	246
88	Het verhaal van de vizier die gestraft werd	248
89	Het verhaal van het sprekend hoofd	250
90	Het verhaal van de vier vissen	254
91	Het verhaal van de jonge koning van de Zwarte Eilanden	260
92	Het verhaal van de drie derwisjen	264
93	Het verhaal van de eerste derwisj	276
94	Het verhaal van de tweede derwisj	284
95	Het verhaal van de jaloerse man en van hem die benijd werd	294

96	Het verhaal van de derde derwisj, zoon van een koning	310
97	Het verhaal van het gebakken hoofd	326

1 Iedere dag

Iedere dag sta ik op om 7 uur. Ik ga naar de badkamer. Ik was mijn handen. Ik was mijn gezicht. Dan ga ik naar de keuken. Ik ontbijt. Als ontbijt eet ik brood Ik eet kaas. Ik eet olijven Ik eet tomaten Ik eet een ei. Ik eet honing. Ik eet boter. Ik drink thee. Ik drink melk.

Ik ga weer naar de badkamer. Ik was mijn handen. Ik poets mijn tanden en neem een douche. En dan ga ik naar de slaapkamer. Ik doe mijn pyjama uit. Ik trek mijn sokken aan. Ik trek mijn broek aan. Ik trek mijn shirt aan. Ik doe mijn schooluniform aan.

Ik neem de schoolbus en ga naar school. Ik luister naar de leraren. Ik leer Engels. Ik leer wiskunde. Ik leer natuurkunde. Ik leer aardrijkskunde Ik leer geschiedenis. Ik leer kunstgeschiedenis. Ik leer biologie.

Ik lunch om 12 uur. In de lunchtijd voetbal ik met mijn vrienden op het schoolplein.

's Middags neem ik weer de schoolbus, om 3 uur. Ik ga terug naar huis. Ik ga naar de slaapkamer. Ik trek mijn uniform uit. Ik doe mijn gymshoenen aan. Ik trek mijn trainingspak aan. Ik ga basketballen met mijn vrienden. En dan ga ik weer naar huis.

Ik ga naar de badkamer. Ik neem een douche. Ik speel computerspelletjes. Ik eet om 6 uur 's avonds. Na het avondeten doe ik mijn huiswerk. Ik kijk televisie.

Ik doe mijn boeken in mijn schooltas. Ik doe mijn potloden in mijn schooltas. Ik doe mijn lineaal in mijn schooltas. Ik doe mijn gum in mijn schooltas. Ik doe mijn puntenslijper in mijn schooltas.

Ik ga naar de badkamer. Ik poets mijn tanden. En dan ga ik naar de slaapkamer. Ik doe mijn sokken uit. Ik doe mijn trui uit. Ik trek mijn hemd uit. Ik trek mijn pyjama aan. Ik ga naar bed en ik slaap.

1 Everyday

Everyday I get up at 7 o'clock. I go to the bathroom. I wash my hands. I wash my face. Then I go to the kitchen. I have breakfast. For breakfast I eat bread. I eat cheese. I eat olives. I eat tomatoes. I eat an egg. I eat honey. I eat butter I drink tea. I drink milk.

I go to the bathroom again. I wash my hands. I brush my teeth and have a shower. And then I go to the bedroom. I take off my pyjamas. I put on my socks. I put on my trousers. I put on my shirt. I put on my school uniform.

I get on the school bus and go to school. I listen to the teachers. I learn English. I learn mathematics. I learn physics. I learn geography. I learn history. I learn arts. I learn science.

I have lunch at twelve o'clock. At lunchtime I play football with my friends in the school garden.

In the afternoon I get on the school bus again at three o'clock. I come back home. I go to the bedroom. I take off my uniform. I put on my trainers. I put on my track suit. I play basketball with my friends. And then I come back home again.

I go to the bathroom. I have a shower. I play computer games. I have dinner at 6 o'clock in the evening. After dinner I do my homework. I watch television.

I put my books in my schoolbag. I put my pencil in my schoolbag. I put my ruler in my schoolbag. I put my eraser in my schoolbag. I put my pencil sharpener in my schoolbag.

I go to the bathroom. I brush my teeth. And then I go to the bedroom. I take off my socks. I take off my sweater. I take off my shirt. I put on my pyjamas. I go to bed and I sleep.

2 Mijn dagelijks patroon

Ik ben op mijn werk. Het is avond. Ik ga naar huis. Ik pak mijn sleutels. Ik doe mijn kamer op slot. Ik ga naar de lift. Ik druk op de knop. Ik ga naar beneden. Ik ga naar mijn fiets. Ik ga op mijn fiets zitten. Ik fiets naar huis.

Ik kom thuis. Ik doe de deur open. Ik ga naar binnen. Ik doe mijn jas uit. Ik hang mijn jas op. Ik doe mijn schoenen uit. Ik trek pantoffels aan. Ik ga naar de w.c. Ik ga naar de woonkamer. Ik ga zitten op de bank. Ik pak de krant. Ik lees de krant. Ik drink wijn. Ik heb honger.

Ik ga naar de keuken. Ik maak eten. Ik pak een bord. Ik pak een mes. Ik pak een vork. Ik pak een lepel. Ik pak een glas. Ik ga naar de tafel. Ik zit op een stoel. Ik eet. Ik heb dorst. Ik drink water. Ik eet een desert. Ik ben klaar. Ik heb geen honger meer. Ik breng mijn bord naar de keuken. Ik was mijn bord af. Ik droog mijn bord af. Ik ruim mijn bord op. Ik ruim mijn mes op. Ik ruim mijn vork op. Ik ruim mijn lepel op. Ik ruim mijn glas op. Ik doe de televisie aan. Ik kijk televisie. Het is heel saai. Ik doe de televisie uit. Ik zet thee. Ik pak een glas. Ik schenk thee in. Ik drink thee. Ik lees een boek.

Ik ben moe. Ik ben moe geworden. Ik ben moe geworden van de hele dag. Moe van alles wat ik heb gedaan vandaag. Ik wil nu slapen. Ik ga naar mijn slaapkamer. Ik poets mijn tanden. Ik ga onder de douche. Ik droog me af. Ik trek mijn pyjama aan. Ik ga naar bed. Ik ga in bed liggen. Ik ga onder de dekens liggen. Ik leg mijn hoofd neer. Ik leg mijn hoofd op het kussen. Ik doe het licht uit. Ik kan niet slapen. Nu val ik in slaap. Ik slaap. Ik droom.

De wekker gaat af. Ik word weer wakker. Het is 7 uur. Het is ochtend. Het is 7 uur in de ochtend. Ik doe de wekker uit. Ik sta op. Ik sta op uit bed. Ik ga naar de badkamer. Ik was me. Ik poets mijn tanden. Ik kam mijn haren. Ik ga weer naar mijn slaapkamer. Ik trek mijn pyjama uit. Ik trek mijn broek aan. Ik trek mijn trui aan. Ik trek mijn sokken aan. Ik ga naar beneden. Ik maak koffie. Ik fiets naar mijn werk.

2 My daily rhythm

I'm at work. It is evening. I'm going home. I take my keys. I lock my room. I'm going to the elevator. I press the button. I'm going downstairs. I'm going to my bike. I'm going to sit on my bike. I am cycling home.

I come home. I open the door. I go inside. I take off my coat. I hang my coat. I'm taking my shoes off. I put on slippers. I'm going to the bathroom. I'm going to the living room. I'm going to sit on the couch. I pick up the newspaper. I read the newspaper. I drink wine. I'm hungry.

I'm going to the kitchen. I make food. I grab a plate. I grab a knife. I grab a fork. I grab a spoon. I grab a glass. I'm going to the table. I sit on a chair. I eat. I'm thirsty. I drink water. I eat a desert. I'm ready. I'm not hungry anymore. I bring my plate to the kitchen. I wash my plate. I dry off my plate. I clear my plate. I clear my knife. I clear my fork. I clear my spoon. I clear my glass. I turn on the television. I am watching television. It is very boring. I turn off the television. I'm making tea. I grab a glass. I pour in tea. I'm drinking tea. I read a book.

I'm tired. I have become tired. I have become tired of the whole day. Tired of everything that I have done today. I want to sleep. I'm going to my bedroom. I brush my teeth. I take a shower. I dry off myself. I put on my pajamas. I am going to bed. I'm going to lie in bed. I'm going to lie under the covers. I lay my head down. I lay my head on the pillow. I turn off the light. I can't sleep. Now I fall asleep. I am sleeping. I'm dreaming.

The alarm goes off. I wake up again. It is 7 o'clock. It is morning. It is 7 o'clock in the morning. I turn off the alarm. I get up. I get up from bed. I'm going to the bathroom. I am washing myself. I brush my teeth. I comb my hair. I'm going to my bedroom again. I pull out my pajamas. I put on my pants. I put on my sweater. I put on my socks. I'm going downstairs. I make coffee. I cycle to work.

3 Een douchen nemen

Ik heb hardgelopen. Ik ben bezweet. Ik ga een douche nemen. Ik kleed me uit. Ik doe de kraan aan. Ik wacht tot het water warm is. Wij hebben een thermostaatkraan. Die regelt de watertemperatuur. Dat is handig. Dan is het water niet te warm. Het water is dan ook niet te koud. Ik heb even gewacht. Het water is nu precies goed. Ik ga onder de douche staan. Ik ga mijn haren wassen. Ik pak de shampoofles. Ik pak de fles met mijn hand. Met mijn rechterhand. Ik ben rechtshandig. Ik doe shampoo in mijn hand. In mijn linkerhand. Ik doe de shampoo in mijn haar. Ik was mijn haar. Ik spoel de shampoo uit. Nu pak ik de zeep. Ik was mijn oksels, met zeep. Anders stink ik. Dat zegt mijn vrouw. Daarna was ik me overal. Ik doe de kraan uit.

Ik pak een handdoek. Ik droog me af. Ik droog ook tussen mijn tenen af. Dat zei mijn vader altijd. 'Droog je goed af tussen je tenen. Anders krijg je pijn tussen je tenen. Dan gaat de huid daar stuk.' Als ik me afdroog, denk ik aan mijn vader. Aan wat hij mij vertelde. Mijn vader is al twee jaar dood. Ik denk elke dag aan hem. Nadat ik onder de douche ben gegaan. Door kleine dingen, die hij mij leerde. Zoals tussen je tenen afdrogen. Vaak lees je over vaders, in boeken. Dat vaders belangrijk waren. Dat vaders belangrijke dingen deden. Maar ik vind die grote dingen niet belangrijk. Mijn vader was leuk. Want hij deed mij de kleine dingen voor. En dus heb ik nooit pijn tussen mijn tenen. Dat vind ik fijner. Juist door die kleine dingen, denk ik aan hem. Kleine dingen die ik elke dag doe.

Ik hang de handdoek weer op. Ik hang hem over de verwarming. Ik hang de handdoek netjes op. Dan kan hij goed drogen. Ik doe de verwarming een beetje aan. Ik doe het raam open. De lucht binnen is vochtig. De vochtige lucht moet naar buiten. Via het raam kan de vochtige lucht naar buiten. De nieuwe lucht kan naar binnen. Dan droogt de handdoek snel op. De muur van de douche wordt zo ook droog. Ik ga de badkamer uit. Ik doe de deur van de badkamer dicht.

Ik ga naar mijn slaapkamer. Ik trek mijn kleren aan. Ik ga weer terug naar de badkamer. Ik kam mijn haar. Mijn moeder vond dat belangrijk. Zij hield van gekamde haren. Als ik mijn haren kam, denk ik aan mijn moeder. Zij is ook al een paar jaar dood. Ik denk ook elke dag aan haar. Wanneer ik mijn haren kam bijvoorbeeld. Ook door andere dingen. Maar bij haren kammen altijd.

Ik kan mijn ouders dat niet meer vertellen. Zij weten niet dat ik aan ze denk. Bij kleine dingen. En dat ik ze niet vergeet. Wat zouden mijn kinderen onthouden? Wat zouden ze van mij onthouden? Misschien dat ze niet mogen schreeuwen. Of dat ze de deur moeten dicht doen. Wie weet. Waarschijnlijk zal ik dat nooit weten.

3 Taking a Showering

I have been running. I am sweaty. I am going to take a shower. I undress. I turn on the tap. I wait until the water is warm. We have a thermostat. That regulates the water temperature. That's handy. So that the water is not too hot. The water is also not too cold. I waited a moment. The water is just right now. I'm going to be in the shower. I'm going to wash my hair. I take the shampoo bottle. I take the bottle with my hand. With my right hand. I am right-handed. I put shampoo in my hand. In my left hand. I put the shampoo in my hair. I wash my hair. I wash out the shampoo. Now I take the soap. I wash my armpits, with soap. Otherwise I stink. That's what my wife says. Then I wash all over. I turn off the tap.

I grab a towel. I dry myself off. I also dry off between my toes. My father always said that. 'Dry off well between your toes. Otherwise you'll get pain between your toes. Then the skin goes wrong.' When I dry off, I think of my father. About what he told me. My father is dead now for two years. I think of him every day. After taking a shower. By small things, which he taught me. Like drying off between your toes. You often read about fathers, in books. That fathers were important. That dads did important things. But I do not think those big things are important. My father was nice. Because he showed me how to do small things. And so I never have pain between my toes. I like that better. Precisely because of those small things, I think of him. Small things I do every day.

I hang up the towel again. I hang it over the heating. I hang the towel neatly. Then it can dry well. I turn on the heating a bit. I open the window. The air inside is humid. The humid air has to go outside. Through the window the moist air can go out. The new air can enter. Then the towel dries quickly. The wall of the shower thus also gets dry. I'm going out of the bathroom. I close the door to the bathroom. I'm going to my bedroom.

I put on my clothes. I go back to the bathroom again. I comb my hair. My mother thought it important. She liked combed hair. When I comb my hair, I think of my mother. She is also dead for a few years. I also think about her every day. For example, when I comb my hair. Also by other things. But always when combing my hair.

I can't tell my parents anymore. They don't know that I think of them. With small things. And that I don't forget them. What would my children remember? What would they remember from me? Maybe that they should not scream. Or that they have to close the door. Who knows. I'll probably never know.

4 Scheren

Mijn wangen prikken. Dat zeggen mijn kinderen. Dan willen ze geen omhelzing. Dus moet ik mij scheren. Ik ga naar de badkamer. Ik doe de kraan open. Ik wacht op het warme water. Warm water is nodig voor scheren. Ik weet niet waarom. De mensen zeggen het. Misschien is het onzin. Maar ik doe het toch. Uit gewoonte.

Ik pak de stop. Ik doe de stop in de afvoer. Dan kan het water niet weg. Het blijft in de wasbak staan. Ik wacht tot er genoeg water in de wasbak zit. Ik doe de kraan dicht. Ik pak de scheerzeep. Sommige mensen noemen het scheerschuim. Ik doe scheerzeep op mijn hand. Daarna doe ik het op mijn wangen. En onder mijn neus. En op mijn hals. Ik pak mijn scheermesje. Sommige mensen noemen dat een krabbertje. Ik ga me scheren. Ik krab de haren van mijn wangen. Je moet altijd oppassen. Vooral bij je neus. Anders snijdt je je. Scheermesjes zijn namelijk heel scherp.

Nu is het klaar. Ik was mijn wangen af. Ik pak de handdoek. Ik droog mijn gezicht. Ik ruim het scheermesje op. Ik ruim de scheerzeep op. Ik leg het allebei boven op de kast. Dan kan mijn zoontje het niet pakken. Zo kan hij er niet bij. Als hij er mee gaat spelen, snijdt hij zich er mee. Dat wil ik niet. Hij mag ook niet spelen met de scheerzeep. Dan spuit hij de hele bus leeg.

Nu spoel ik de wasbak af. Alle kleine haartjes moeten weg. Alle zeep moet ook weg. Vroeger vergat ik dat wel eens. Dan bleef de wasbak vies. Mijn vriendinnetje riep me dan. Ze zei: 'Je moet opruimen. Je moet de wasbak schoonmaken. Ik vind het niet goed zo. En ik vind het ook niet mooi. Ik wil een schone wasbak gebruiken. Niet één met haren. Of met zeep.'

Ik zei: 'Sorry. Ik zal het niet vergeten. De volgende keer doe ik het zelf. En hoeft je mij niet te roepen. En als ik het toch vergeet, roep me maar. Dan doe ik het gewoon. En dan onthoud ik het echt.'

Ik vergat het een week later weer. Toen riep ze me terug. Ik maakte de wasbak schoon. Daarna vergat ik het nooit meer. Nu denk ik er nog altijd aan. Iedere keer als ik me geschoren heb. En als ik de wasbak schoonmaak. Dat is meer dan dertig jaar geleden. En toch weet ik het nog.

Nu zijn mijn wangen geschoren. En helemaal glad. Ik ga gauw naar beneden. Wat zullen mijn kinderen zeggen? Mijn zoon tekent. 'Ik heb me geschoren,' zeg ik. 'Oh,' zegt hij. Hij tekent verder. Hij kijkt niet op. Mijn dochter leest een boek. Zij kijkt wel op. 'Papa, wat zie je er mooi uit.' Zegt ze. 'Wat zijn je wangen zacht. Kom gauw hier. Voor een knuffel. Bedankt dat je je geschoren hebt. Ik ben er heel blij mee.'

4 Shave

My cheeks are prickly. That's what my children say. Then they do not want a hug. So I have to shave myself. I'm going to the bathroom. I open the tap. I wait for the hot water. Hot water is required for shaving. I do not know why. People say it. Maybe it's nonsense. But I do it anyway. Out of habit.

I take the plug. I put the plug in the drain. Then the water can not go away. It stays in the sink. I wait until there is enough water in the sink. I close the tap. I grab the shaving soap. Some people call it shaving cream. I put shaving soap on my hand. Then I put it on my cheeks. And under my nose. And on my neck. I take my razor blade. Some people call it a scraper. I'm going to shave myself. I scratch the hairs of my cheeks. You always have to be careful. Especially at your nose. Otherwise, you cut yourself. Razor blades are very sharp.

Now it is ready. I wash my cheeks. I take the towel. I dry my face. I put the razor blade away. I put the shaving soap away. I put them both on top of the cupboard. Then my son can not take it. That way he can't reach it. If he will play with it, he'll cut himself with it. I do not want that. He also shouldn't play with the shaving soap. Then he will empty the entire container.

Now I rinse the sink. All little hairs must go away. All soap must also go away. In earlier times I sometimes forgot. Then the sink remained dirty. My girlfriend then called me. She said: 'You have to clean up. You have to clean the sink. I do not accept it like this. And I also do not like it. I want to use a clean sink. Not one with hair. Or with soap.'

I said: 'Sorry. I will not forget. Next time I will do it myself. And you do not have to call me. And if I forget, just call me. Then I just do it. And then I'll really remember.'

I forgot again a week later. Then she called me back. I cleaned the sink. Then I never forgot again. Now I still think about it. Every time I've shaved. And if I clean the sink. That is more than thirty years ago. And yet I still know.

Now my cheeks are shaved. And completely smooth. I go quickly downstairs. What will my children say? My son is drawing. 'I shaved,' I say. 'Oh,' he says. He continues drawing. He does not look up. My daughter reads a book. She does look up. 'Daddy, you look beautiful.' She says. 'How soft your cheeks are. Come here fast. For a hug. Thank you for shaving. It makes me very happy.'

5 Grootmoeders Soep

Lang geleden was ik achttien. Ik wou bloemkool eten. Ik wist niet waarom. Maar ik wou het toch. Maar ik had geen zin in rauwe bloemkool. Opeens wist ik het. Ik kon soep maken. Bloemkoolsoep.

Ik belde mijn grootmoeder. Ik dacht dat zij het zou weten. Ik belde op. ‘Oma, hoe maak je bloemkoolsoep?’ Zij zei: ‘Jongen, wat een gekke vraag. Ik leef al heel lang. Al bijna tachtig jaar. Maar niemand heeft me dat ooit gevraagd. Nog nooit eerder. Maar ik kan je vertellen hoe het moet.’

Neem een pan. Zet die op het fornuis. Pak een waterkan. Of een maatbeker. Doe water in de pan. Ongeveer een liter. Snij de bloemkool in stukjes. Vooral de stronk moet klein. Anders wordt niet alles gaar. Of je hebt harde stukjes in je soep. Samen met hele zachte stukjes. Dat vind ik zelf niet zo fijn. Maar misschien wil jij het anders. Doe de bloemkool in het water. Doe één bouillonblokje in het water. Niet meer. Anders wordt het te zout. Veel zout is niet goed voor je. Zet het vuur aan. Doe een deksel op de pan. Als het water kookt, zet het vuur zacht. Zodat het water nog net kookt. Wacht ongeveer tien minuten. Dan is de bloemkool wel gaar. Pak iets om de bloemkool nog kleiner te maken. Bijvoorbeeld een aardappelstamper. Stamp de bloemkool in stukjes. Als je dat lekker vindt tenminste. Je kan ook een staafmixer nemen. Dan wordt de soep helemaal glad.

Wil je een gebonden soep maken?’ Ik zei: ‘Ik weet niet wat dat is.’

Ze zei: ‘Dan zal ik je dat ook leren. En dan weet je meteen wat gebonden soep is. Je moet een roux maken. Je moet een pannetje pakken. Niet te klein, niet te groot. Doe er boter in. Ongeveer een eetlepel. 50 gram of zo. Laat de boter smelten. Als de boter gesmolten is, doe er wat bloem bij. Een eetlepel of zo. Dat roer je goed. Je moet een soort sausje krijgen. Als je een grote bal overhoudt, heb je teveel bloem genomen. Dan moet je wat boter erbij doen. Als het nog heel waterig is, moet je er wat meer bloem bij doen. Kijk maar even. Dat wijst zichzelf. En anders oefen je ermee. Die roux laat je heel even opkoken. Een minuut of zo, iets meer. Dat er kleine belletjes komen. Dan wordt de bloem gaar. Nu doe je kleine schepjes soep bij de roux. Als je alle soep erbij doet, in ’e’en keer, krijg je klonten. Dat is niet de bedoeling. En ook niet lekker. En het ziet er een beetje vies uit. Soep met dikke meelklonten. Dus je moet steeds een beetje soep erbij doen. En dan goed roeren. Met een garde. Totdat alles goed gemengd is. En weer helemaal glad. En dan doe je er weer wat soep bij. En dan roer je weer. En als je pannetje half vol is, dan giet je de roux in de andere pan. Die met de bloemkool. Nu roer je alles weer goed door. En dan ben je klaar. Je kan nog wat peper op de soep doen.’

Dit kan je vast. En als het niet lukt, dan bel je maar weer op. Dag jongen.’

Ik zei: ‘Dank je wel, oma. Je hebt me echt geholpen. Ik ga het proberen. Ik heb onthouden wat je hebt verteld. En als ik weer een gekke vraag heb, bel ik je weer op. Dag oma.’

5 Grandmother's Soup

A long time ago I was eighteen years old. I wanted to eat cauliflower. I did not know why. But I wanted it anyway. But I didn't want raw cauliflower. Suddenly I knew. I could make soup. Cauliflower soup.

I called my grandmother. I thought she would know. I called up. 'Grandma, how to make cauliflower soup?' She said: 'Boy, what an odd question. I have lived for a long time. For almost eighty years. But nobody ever asked me that. Never before. But I can tell you how to do it.'

Take a pan. Put it on the stove. Grab a water jug. Or a measuring cup. Put water in the pan. About a liter. Cut the cauliflower into pieces. Especially the stalk must be small. Otherwise not everything is done. Or you have hard pieces in your soup. Together with very soft parts. I do not like that myself. But maybe you want it differently. Put the cauliflower in the water. Put one stock cube in the water. Not more. Otherwise it will be too salty. A lot of salt is not good for you. Turn on the fire. Put a lid on the pan. When the water is boiling, turn down the fire. So that the water just boils. Wait about ten minutes. Then the cauliflower is cooked. Take something to make the cauliflower even smaller. For example, a potato masher. Mash the cauliflower into pieces. If you like that, at least. You can also take a hand blender. Then the soup becomes completely smooth. Do you want to make a bonded soup?'

I said: 'I do not know what that is.'

She said: 'Then I will teach you that too. And then you immediately know what bound soup is. You have to make a roux. You have to take a pan. Not too small, not too big. Put butter in it. About a tablespoon. 50 grams or so. Let the butter melt. When the butter has melted, add some flour. A tablespoon or so. That you stir well. You have to get a kind of sauce. If you end up with a big ball, you have taken too much flour. Then you have to add some butter. If it is still very watery, you need to add more flour. Just check. It's self explanatory. And otherwise you practice with it. You have to boil that roux for a small while. One minute or so, slightly longer. That small bubbles come. Then the flour is cooked. Now you add small scoops of soup to the roux. If you add all the soup, in one go, you'll get lumps. That is not what you'll like. And also not tasty. And it looks a bit yucky. Soup with thick flour clumps. So you have to add a little soup at a time. And then stir well. With a whisk. Until everything is mixed well. And again completely smooth. And then you put some soup again. And then you stir again. And if your pan is half full, then pour the roux into the other pan. The one with the cauliflower. Now you stir everything again. And then you're done. You can put some pepper on the soup.'

You can do this for sure. And if doesn't work, then you just call again. Bye, my boy.'

I said: 'Thank you, Grandma. You really helped me. I will try. I remember what you have told. And, if I have another crazy question, I'll call you back again. Bye Grandma.'

6 Lopen in het park

Ik ga wandelen in het park. Samen met mijn vrouw. Ik trek een jas aan. Mijn vrouw trekt haar jas aan. We doen onze schoenen aan. Het is koud. Mijn vrouw doet handschoenen aan. Ik doe mijn handen in mijn jaszakken. Ik heb niet vaak koude handen. Mijn vrouw doet ook een muts op. Ik doe geen muts op. Ze doet ook een sjaal om. Ik doe geen sjaal om. Ik doe mijn jas gewoon dicht. Helemaal tot boven aan toe.

We gaan naar buiten. We gaan rechts af. We lopen over de stoep. Bij de rotonde gaan we links. We steken de straat over. Eerst kijken we naar links. En dan naar rechts. Of er auto's aan komen. Of fietsers. Of brommers. Of bussen. Of vrachtwagens. Als de weg vrij is, steken we over. We lopen langs het park. Daar staan bomen. We horen vogels. Er liggen bladeren op de grond. Het is herst. De meeste bomen hebben geen bladeren meer. Het gras ligt vol blad. We lopen verder. Je kan de vijvers zien in het park. Daar zwemmen de eenden in. De ganzen zwemmen ook. En zwanen.

Er loopt een hond voorbij. De hond loopt los. Dat mag niet. Maar mensen doen het toch. Ze laten hun hond kakken in het gras. Dat moeten ze opruimen. Met een plastic zakje. Maar dat doen de hondenbaasjes meestal niet. Daar hebben ze geen zin in. En dan laten ze het liggen. Voor kinderen, om in te stappen. En voor ouders, om hun kinderen schoon te maken.

Laatst liet iemand zijn hond kakken in het gras. En liep weg. Mijn vrouw zag dat. Ze zei heel hard: 'Viezerik'. De man kwam naar ons toe. Daarna liep hij naar een prullebak. Hij stak zijn hand in de prullebak. Hij haalde er iets uit. Het was best eng. Het was 's avonds laat. Wat zou hij uit de prullebak halen? Maar het was een plastic zak. Met een hondedrol erin. Hij zei dat hij het had die middag opgeruimd. Maar dan zijn hond weer moest. En dat hij dit keer zakjes vergeten had. Hij was boos. Dat mijn vrouw hem uitschold. Ze zei dat hij meer zakjes mee moest nemen. En dat het een goorlap was. En daarna liepen we verder.

Het was heel vreemd. Wie steekt nou zijn hand in een prullebak? Om een hondedrol eruit te halen?

Zwerfers halen brood uit prullebakken. Maar de meeste mensen doen dat niet. Of zwervers dat nog steeds doen, weet ik niet. Nu moeten mensen met honden die hondestrond opruimen, en het in een plastic zakje doen.

Zo wordt voor een zwerver ieder zakje een verrassing. Wat zou er in een plastic zakje zitten? Een paar boterhammen van een jongen van 15? Door zijn moeder gesmeerd, en in een zakje gedaan. En die jongen had er geen zin in. Maar hij gooide het brood weg. Anders zou zijn moeder vragen: 'Waarom eet jij je boterhammen niet op?' Of zou het een 'product' van een hond zou zijn? Zo wordt iedere plastic zak weer spannend.

Mijn vrouw en ik lopen weer verder. En praten over van alles en nog wat. Soms praten we over die man, maar vandaag niet. Nu praten we over andere dingen. Hoe vaak we daar al hebben gelopen. Wat we morgen gaan doen. Wanneer het weer warm wordt buiten.

6 A Walk by the Park

I am going to walk in the park. Together with my wife. I put on a coat. My wife puts on her coat. We put on our shoes. It's cold. My wife puts on gloves. I put my hands in my coat pockets. I do not often have cold hands. My wife also puts on a hat. I do not wear a hat. She also wears a scarf. I do not wear a scarf. I just close my coat. All the way up.

We go outside. We take a right. We walk across the pavement. At the roundabout we go left. We cross the street. First we look to the left. And then to the right. Whether cars are coming. Or cyclists. Or mopeds. Or buses. Or trucks. When the road is free, we cross. We walk past the park. There are trees. We hear birds. There are leaves on the ground. It's autumn. Most trees no longer have leaves. The grass is full of leaves. We continue walking. You can see the ponds in the park. That is where the ducks swim. The geese also swim. And swans.

A dog passes. The dog is running loose. That's not allowed. But people do it anyway. They have their dog shitting in the grass. They have to clean up that. With a plastic bag. But the dog owners usually do not. They do not feel like it. And then they leave it lying. For children, to step in. And for parents, to clean their children.

Recently someone had his dog take a dump in the grass. And walked away. My wife saw that. She said very loudly: 'Dirty pig.' The man came to us. Then he walked to a trash can. He put his hand in the trash. He got something out. It was pretty scary. It was late at night. What would he take out of the trash? But it was a plastic bag. With a dog's dump in it. He said he had cleaned it that afternoon. But then his dog had to again. And that this time he forgot the bags. He was angry. That my wife insulted him. She said he should bring more bags. And that he was a filthy guy. And then we walked on.

It was very strange. What type of person is putting his hand in a trash can? To take out a dog's dump?

Bums get bread from trash cans. But most people do not. I do not know if tramps still do that. Nowadays, people with dogs have to clean up that dog shit, and put it in a plastic bag.

Like this, for a tramp, every bag becomes a surprise. What would be in a plastic bag? A few sandwiches from a boy of 15? Made by his mother, and put in a bag. And that boy did not feel like it. But he threw away the bread. Otherwise his mother would ask: 'Why don't you eat your sandwiches?' Or would it be a 'product' of a dog? That way every plastic bag becomes exciting again.

My wife and I walk on again. And talk about anything and everything. Sometimes we talk about that man, but not today. Now we talk about other things. How often we have walked there. What are we going to do tomorrow. When it gets warm outside again.

7 Vuur

In vroeger tijden wisten onze voorouders niet hoe ze vuur moesten maken. Toen leerden ze hoe vuur te maken. Ze gebruikten vuur om hun huizen warm te houden. Ze gebruikten vuur om te communiceren met elkaar. Ze gebruikten vuur om hun eten te koken.

Maar soms vatten onze huizen vlam. Soms verliezen mensen hun huizen. Soms verliezen mensen zelfs hun leven. Wanneer een vuur begint draaien we het alarm nummer. We spreken heel duidelijk. We geven ons adres. De brandweer komt snel. De brandweermannen weten wat te doen. Ze redden de mensen in het gebouw.

Als er gewonde mensen zijn, brengen ze hun naar het ziekenhuis in een ambulance. Dokters gaan ze onderzoeken. Ze nemen hun temperatuur op. De zusters geven ze een injectie. Sommige mensen krijgen een operatie.

De rest van de brandweermannen blussen het vuur.

7 Fire

In ancient times our ancestors didn't know how to make fire. Then they learnt how to make fire. They used fire to keep their homes warm. They used fire to communicate with each other. They used fire to cook their food.

But sometimes our house catches fire. Sometimes people lose their homes. Sometimes people even lose their lives. When a fire begins, we dial the emergency number. We speak very clearly. We give the address. Firemen arrive quickly. The firemen know what to do. They rescue the people in the building.

If there are some injured people, they take them to the hospital in an ambulance. Doctors examine them. They take their temperature. The nurses give them injections. Some people have operations.

The rest of the firemen put out the fire.

8 Vliegen

In vroeger tijden wisten de mensen niet hoe ze konden vliegen. Ze maakten vleugels. Ze bevestigden vleugels aan hun schouders. Ze beklommen bergen. Ze probeerden te vliegen maar ze slaagden niet. Ze faalden. Dus gaven ze het vliegen met vleugels op.

Ze probeerden iets anders. Ze maakten een ballon. Ze maakten vuur onder de ballon. Ze verwarmden de lucht in de ballon. Ze bevestigden een mand onder de ballon. Ze plaatsten drie dieren in de mand. Ze bonden de mand aan de grond met een touw. De eerste ballon vloog omhoog. Ze maakten een andere ballon. Ze maakten vuur onder de ballon. Ze verwarmden de lucht in de ballon. Ze bevestigden een mand onder de ballon. Ze deden twee mannen in de mand. Ze bonden de mand aan de grond met een touw. De tweede ballon vloog omhoog. Ze maakten nog een ballon. Ze deden twee mannen in de mand. Maar dit keer bonden ze de mand niet aan de grond met een touw. De derde ballon vloog omhoog. Ze maakten verschillende ballonnen. Ze deden waterstof in de ballonnen. Waterstof is een gevaarlijk gas. Sommige ballonnen explodeerden. Een paar mensen werden gedood. Een paar mensen raakten gewond. Dus gaven ze het vliegen met een ballon op

In 1908 maakten de gebroeders Wright in Amerika een zweefvliegtuig. Ze maakten een kleine motor. Ze deden de kleine motor in het zweefvliegtuig. Het eerste vliegtuig vloog omhoog. De gebroeders Wright werden beroemd.

Tegenwoordig zijn er moderne vliegtuigen. Ze vervoeren lading en passagiers van het ene continent naar het andere. Van Azië naar Europa. Van Amerika naar Afrika. Van Australië naar Antarctica. Ze vervoeren lading en passagiers van het ene land naar het andere. Van Turkije naar China. Van Japan naar Duitsland. Van Frankrijk naar Rusland. Van Saoedi-Arabië naar Italië. Van Korea naar Griekenland. Van Iran naar Irak. Van Spanje naar Engeland.

8 Flying

In ancient times people didn't know how to fly. They made wings. They attached the wings to their shoulders. They climbed mountains. They tried to fly but they didn't succeed. They failed. So they gave up flying with wings.

They tried something else. They made a balloon. They made fire under the balloon. They heated the air in the balloon. They attached a basket under the balloon. They put three animals in the basket. They tied the basket to the ground with a rope. The first balloon flew up. They made another balloon. They made fire under the balloon. They heated the air in the balloon. They attached a basket under the balloon. They put two men in the basket. They tied the basket to the ground with a rope. The second balloon flew up. They made yet another balloon. They put two men in the basket. But this time they didn't tie the basket to the ground with a rope. The third balloon flew up. They made different balloons. They put hydrogen in the balloons. Hydrogen is a dangerous gas. Some balloons exploded. Some people were killed. Some people were injured. So they gave up flying in a balloon.

In 1903 the Wright brothers made a glider in America. They made a small engine. They put the small engine in the glider. The first plane flew up. The Wright brothers became famous.

Nowadays there are modern aeroplanes. They carry cargo and passengers from one continent to another. From Asia to Europe. From America to Africa. From Australia to Antarctica. They carry cargo and passengers from one country to another. From Turkey to China. From Japan to Germany. From France to Russia. From Saudi Arabia to Italy. From Korea to Greece. From Iran to Irak. From Spain to England.

9 Verkeer

Auto's en busses zijn verkeer. Vrachtwagens en trams zijn verkeer. Fietsen en brommers zijn verkeer. Voetgangers op de stoep zijn verkeer. Als er veel auto's zijn in de straten, dan kan er een file zijn. Als de straten en wegen nauw zijn, dat moeten we ze breder maken. Als er bochten zijn, dan kunnen bestuurders elkaar niet zien en botsen auto's op elkaar. Een ongeluk gebeurt. Sommige mensen gaan dood en sommige mensen raken gewond. Dus moeten we de straten en wegen recht maken.

Als voetgangers de straat willen oversteken, dan moeten ze naar recht en naar links kijken en de straat oversteken. Soms gebruiken ze zebrapaden. Dat zijn witte strepen op de straat. Er zijn gele lampen. De verkeerslichten knipperen. Alle auto's stoppen. De voetgangers steken de straat over omdat de voetgangers voorrang hebben op de auto's. Als ze de straat willen oversteken, gebruiken ze soms bruggen en tunnels. Als er geen oversteekplaatsen zijn, of bruggen of tunnels, gebruiken ze verkeerslichten. Als het rood is, stoppen ze. Als het geel wordt, maken ze zich klaar. Als het groen is, steken ze de straat over.

Er zijn politiemensen. Ze regelen het verkeer. Voetgangers moeten de verkeersregels volgen. Als ze de verkeersregels niet opvolgen, dan overtreden ze de wet. Dan geeft de politiemans ze een verkeersboete. Hij straft ze.

Soms is het regenachtig, en zijn de straten glad. Voetgangers dragen paraplu's, waardoor ze niet goed kunnen zien, en ze kunnen vallen. En een ongeluk kan gebeuren. Voetgangers kunnen gewond raken. Dus bestuurders moeten voorzichtig rijden.

9 Traffic

Cars and buses are traffic Lorries and trams are traffic. Bicycles and motorcycles are traffic. Pedestrian walking on the pavements are traffic. If there are a lot of cars in the streets, there maybe a traffic jam. If the streets and roads are narrow, we must make them wide. If there are some corners, drivers can't see each other and cars crash into each other. An accident happens. Some people are killed and some people are injured. So we must make the streets and roads straight.

If pedestrians want to cross the street, they look right and left and cross the street. Sometimes they use pedestrian crossings. There are white lines on the street. There are yellow lamps. The traffic lights flash. All the cars stop. The pedestrians cross the street because the pedestrians are superior to the cars. If they want to cross the street, they sometimes use bridges and subways. If there are no pedestrian crossings, no footbridges, no subways, they use traffic lights. When it is red, they stop. When it becomes yellow, they get ready. When it is green, they cross the street.

There are police officers. They direct the traffic. Pedestrians must obey the traffic rules. If they don't obey the traffic rules, they break the law. Then the police officer will give them a traffic fine. He punishes them.

Sometimes it is rainy, and the streets may be slippery. Pedestrians carry umbrellas, so they can't see very well, and they may fall down. And an accident may happen, Pedestrians may be injured. So drivers should drive carefully.

10 Vliegveld

Als je naar een vliegveld gaat, kan je veel mensen zien. Ze zijn niet allemaal passagiers. Sommigen zijn passagiers. Sommigen zijn familieleden en vrienden.

Als je uit het raam kijkt, kan je veel vliegtuigen zien op het vliegveld. Een piloot gaat aan boord van een vliegtuig en gaat de cockpit in. Hij start de motor. Het vliegtuig gaat naar de landingsbaan, en het gaat sneller en sneller op de landingsbaan, en stijgt op. Eerst verschijnen de wielen onder het vliegtuig. Het vliegtuig stijgt op. Als het een bepaalde hoogte bereikt, verdwijnen ze. Want de wielen gaan het (lichaam van het) vliegtuig in.

Er is een groot gebouw op het vliegveld. Het is de verkeerstoren. De mensen in de verkeerstoren regelen de vliegtuigen. Ze zeggen soms, 'Het is niet jouw beurt. Maak een rondje in de lucht.' Ze zeggen soms, 'het is jouw beurt. Je kan landen.' Ze zeggen soms, 'Het is jouw beurt, jij kan opstijgen.' Als ze fouten maken, botsen de vliegtuigen op elkaar, en gebeurt er een ongeluk. Dus moeten ze voorzichtig zijn.

10 Airport

When you go to an airport, you can see a lot of people. Not all of them are passengers. Some of them are passengers. Some of them are relatives and friends.

When you look through the window, you can see a lot of planes at the airport. A pilot boards a plane and goes into the cockpit. He starts the engine. The plane goes to the runway, and it goes on the runway faster and faster, and takes off. First the wheels under the plane appear. The plane ascends. When it reaches a certain height, they disappear. Because the wheels go inside the body of the plane.

There is a big building at the airport. It is called the control-tower. The people in the control-tower control the planes. They sometimes say, 'It is not your turn. Circle in the air.' They sometimes say, 'It is your turn. You can land.' They sometimes say, 'It is your turn. You can take off.' When they make mistakes, the planes crash into each other, and an accident happens. So they must be careful.

11 Zwemmen

Als je wil leren zwemmen ga naar een zwembad. Omdat het veilig is om te leren zwemmen in een zwembad. Als je niet kan zwemmen zwem niet in zee. Omdat je kan verdrinken in grote golven. Als je niet bang en wild bent, kan je drijven op het water. Je zinkt niet in het water. Zwem niet in diep water. Zwem in ondiep water. Je zult niet verdrinken.

Ga niet alleen zwemmen. Ga met een vriend. Als je aan het verdrinken bent, kan je vriend je helpen. Als je moe bent ga niet zwemmen. Want zwemmen is vermoeiend. Je kan verdrinken.

Als een rode vlag wappert op het strand, ga dan niet zwemmen. Want er kunnen grote golven zijn in de zee en dan kan zwemmen gevaarlijk zijn. Je kan verdrinken.

Als een van je vrienden verdrinkt, haal een badmeester. Hij weet hoe hij je vriend kan helpen. Wanneer hij jouw vriend helpt, ga dan niet om hem heen staan. Dan kan hij misschien jouw vriend niet helpen.

11 Swimming

If you want to learn how to swim go to a swimming pool. Because it is safe to learn swimming in a swimming pool. If you don't know how to swim don't swim in the sea. Because big waves may drown you. If you are not frightened and excited, you can float on the water. You don't sink into the water. Don't swim in deep water. Swim in shallow water. You won't drown.

Don't go swimming alone. Go with a friend. If you drown, your friend can help you. If you are tired, don't go swiming. Because swimming is tiring. You may drown.

If a red flag is flying on a beach, don't go swimming. Because there may be big waves in the sea and swimming may be dangerous. You may drown.

If one of your friends drowns, fetch a lifeguard. He knows how to help your friend. When he helps your friend, don't crowd around him. Then he may not help your friend.

12 De olifant en zijn vrienden

Op een dag wandelde een olifant het bos in, op zoek naar vrienden. Hij zag een aap in een boom. ‘Wil jij mijn vriend zijn?’, vroeg de olifant. De aap zei: ‘Jij bent veel te groot. Jij kan niet in bomen slingeren zoals ik.’ Daarna ontmoette de olifant een konijn. Hij vroeg of hij vrienden wou zijn. Maar het konijn zei: ‘Jij bent te groot om in mijn nest te spelen.’ Daarna ontmoette de olifant een kikker. Hij vroeg: ‘Wil jij mijn vriend zijn?’. ‘Hoe zou dat kunnen?’, vroeg de kikker. Hij zei: ‘Jij bent te groot om rond te springen zoals ik.’ De olifant was verdrietig. Weer later kwam hij een vos tegen. Hij vroeg de vos: ‘Wil jij mijn vriend zijn?’. De vos zei: ‘Het spijt me, meneer, u bent te groot.’

De dag erna zag de olifant alle dieren in het bos rennen voor hun leven. De olifant vroeg hun wat het probleem was. De beer zei: ‘Er is een tijger in het bos. Hij probeert iedereen op te schrikken.’ Alle dieren renden om zich te verstoppen. De olifant dacht na wat hij kon doen om iedereen in het bos te redden. Ondertussen at de tijger iedereen op die hij in het bos vond. De olifant liep naar de tijger toe en zei: ‘Alsjeblieft meneer de tijger, eet die zielige dieren niet op.’ ‘Bemoei je met je eigen zaken’, gromde de tijger. De olifant had geen keus behalve de tijger een harde trap te geven. De bange tijger rende voor zijn leven.

De olifant wandelde terug het bos in om het goede nieuws te brengen aan iedereen. Alle dieren bedankten de olifant. Ze zeiden allemaal: ‘Jij hebt precies de goede maat om onze vriend te zijn.’

12 The elephant and his friends

One day an elephant wandered into the forest in search of friends. He saw a monkey on a tree. 'Will you be my friend?', asked the elephant. The monkey said: 'You are too big. You cannot swing from trees like me.' Next, the elephant met a rabbit. He asked whether he would be friends. But the rabbit said: 'You are too big to play in my burrow.' Then the elephant met a frog. He asked: 'Will you be my friend?' 'How can I?', said the frog. He said: 'You are too big to leap about like me.' The elephant was upset. He met a fox next. He asked the fox, 'Will you be my friend?' The fox said: 'Sorry sir, you are too big.'

The next day, the elephant saw all the animals in the forest running for their lives. The elephant asked them what the problem was. The bear said: 'There is a tiger in the forest. He is trying to gobble us all up.' The animals all ran away to hide. The elephant wondered what he could do to save everyone in the forest. Meanwhile, the tiger kept up eating whoever he could find. The elephant went to the tiger and said, 'Please mister tiger, do not eat up these poor animals.' 'Mind your own business,' growled the tiger. The elephant had no choice but to give the tiger a hefty kick. The frightened tiger ran for his life.

The elephant ambled back into the forest to announce the good news to everyone. All animals thanked the elephant. They all said: 'You are just the right size to be our friend.'

13 De leeuw en de muis

Een muis woont in een groot bos. Op een dag heeft hij honger. Dus loopt hij het bos in en zoekt naar eten.

Ineens ontmoet hij een leeuw. De leeuw brult. De muis is bang. En de leeuw vangt de muis. De muis gilt: ‘Alstublieft, meneer Leeuw, laat me gaan. Als je mij laat gaan, dan zal ik jou op een dag helpen.’ De leeuw is verbaasd. Dan zegt hij lachend, ‘Jij bent klein. Ik ben groot. Hoe kan jij mij helpen?’ De muis smeekt: ‘Alstublieft, geef me toestemming te gaan. Ik heb kinderen thuis. Ze hebben honger. Ze wachten op mij. Heb medelijden met ons.’ De leeuw hoort deze woorden, en wordt treurig. Dan zegt de leeuw: ‘Ja, jij kan gaan. Maar, vanaf nu, wees voorzichtig.’ De muis zegt: ‘Dank u wel.’ De leeuw zegt, ‘Alsjeblieft.’

De volgende week heeft de muis weer honger. De muis loopt opnieuw het bos in. Hij zoekt opnieuw naar wat te eten. Hij ontmoet dezelfde leeuw opnieuw. Maar deze keer zit hij onder een boom in een val. Hij gaat naar de leeuw. Hij zegt: ‘Wacht op mij. Ik zal jou helpen.’ Hij klimt in het net. Hij bijt het ene na het andere touw door, totdat de leeuw bevrijd is. Uiteindelijk is de leeuw vrij. Hij zegt: ‘Dank je.’ De muis zegt: ‘Alsjeblieft.’

13 The lion and the mouse

A little mouse lives in a big forest. One day he is hungry. So he walks in the forest and looks for some food.

Suddenly he meets a lion. The lion roars. The mouse is frightened. And the lion catches the mouse. The mouse screams, 'Please, Mr Lion, let me go. If you let me go, one day I will help you.' The lion is surprised. Then he says, laughing, 'You are small. I am big. How can you help me?' The mouse begs, 'Please, give me permission to go.' I have children at home. They are hungry. They are waiting for me. Have mercy on us.' The lion hears these words and becomes sad. Then the lion says, 'Yes, you can go. However from now on, walk carefully.' The mouse says, 'Thank you very much.' The lion says: 'You're welcome.'

The next week the mouse is hungry again. The mouse walks in the forest again. He looks for some food again. He meets the same lion again, But this time he is under a tree in a trap. He goes to the lion. He says, 'Wait for me. I will help you.' He climbs the net. He bites one rope after the other, until the lion is free. At last the lion is free. He says, 'Thank you.' The mouse says, 'You're welcome.'

14 Het verhaal van de olifant en de muis

Een olifant en een muis waren hele goede vrienden. Op een dag, terwijl ze aan het wandelen waren in het bos, zagen ze een grote zak vol met pinda's. De twee vrienden vonden pinda's erg lekker, dus waren ze heel enthousiast.

Ze besloten de zak naar hun nest te dragen. De olifant probeerde de zak van zijn plaats te tillen, maar dat lukte niet. De zak was zo zwaar dat hij niet van plaats kwam. Hij probeerde het een paar keer. Maar het lukte niet. Uiteindelijk gaf hij op. Teleurgesteld keerden ze terug naar hun nest. De olifant was zo moe geworden dat hij meteen in slaap viel.

Toen hij wakker werd, was hij verbaasd. Want de zak met pinda's stond naast hem. 'Hoe is dit gebeurd?', vroeg hij aan de muis. 'Het was onmogelijk om hem te verplaatsen.' De muis zei hierop: 'Je hebt gelijk. Ik kon de zak niet dragen, maar ik kon 'e'en pinda dragen. En zo heb ik het gedaan. 1 pinda per keer.'

De moraal van dit verhaal. Als je een doel, dat je vermogens te boven lijkt te gaan, verdeelt in kleine stukjes die wel binnen je vermogens liggen, is niets onmogelijk.

14 The story of the elephant and the mouse

An elephant and a mouse were very good friends. On a day, while walking in the forest, they saw a big bag filled with peanuts. The two friends liked peanuts a lot, so they were very excited.

They decide to carry the bag to their nest. The elephant tried to lift the bag, but to no avail. The bag was so heavy that it was impossible to move it. He tried it a few times. But it did not work. Eventually he gave up. Disappointed they went back to their nest. The elephant was so tired that he fell asleep right away.

When he woke up, he was surprised. Because the bag with peanuts was standing next to him. How did this happen?, he asked the mouse. It was impossible to move it. To this, the mouse said: 'You are right. I couldn't carry the bag, but I could carry one peanut. And so I did: one peanut per time.'

The moral of this story. If you chop up a goal, that seems to lie beyond your capabilities, into small pieces that you can handle, nothing is impossible.

15 Assepoester

Assepoester was een mooi meisje. Ze was zo mooi dat iedereen verliefd op haar werd. Ze leefde vele jaren geleden. Ze had geen vader en moeder, dus woonde ze bij haar tante. Haar tante had twee dochters. Ze waren heel lelijk. Ze waren zo lelijk dat niemand verliefd op ze werd. Ze hadden lange neuzen, en kleine ogen en oren. Ze waren jaloers op Assepoester. Dus scholden ze altijd op Assepoester. ‘Ga naar de keuken, doe de afwas. Ga opruimen. Doe het koken. Ga vegen.’ Assepoester ging naar de keuken en huilde.

Op een dag kwam er een boodschap van de koning. De zoon van de koning, de prins, was oud genoeg om te trouwen. Er was een feest in het paleis. Alle mooie meisjes in het land zouden naar het feest gaan. De prins zou zijn vrouw uitkiezen.

De lelijke zusters besloten naar het feest te gaan. Ze droegen hele mooie kleren. Ze waren erg blij, omdat ze met de prins wilden trouwen. Assepoester wou ook naar het feest gaan. Ze ging naar haar tante en vroeg beleefd: ‘Lieve tante, alsjeblieft, mag ik naar het feest?’ Haar tante antwoordde grof: ‘Nee, jij mag niet. Ga onmiddellijk naar de keuken.’ De arme Assepoester ging naar de keuken. Een koets kwam voor het huis. De tante en haar lelijke dochters gingen de koets in en gingen naar het paleis.

Terwijl Assepoester aan het huilen was in de keuken, hoorde ze een stem. Ze keek op, en zag een oude vrouw, met een stok met een glanzende ster aan de bovenkant. ‘Huil maar niet, Assepoester’, zei de oude vrouw. ‘Ik zal je helpen. Breng me een pompoen en een muizenval met twee muizen er in.’ Assepoester stopte met huilen. Ze ging naar de kelder. Ze bracht een pompoen en een muizenval met twee muizen er in. De oude vrouw zwaaide met haar stokje over de pompoen. De pompoen veranderde in een koets. Ze zwaaide met haar stok over de muizen. De muizen veranderden in witte paarden. Ze zwaaide met haar stok over Assepoester. Assepoester droeg een witte jurk, gemaakt van zijde met zilveren knopen. Ze droeg glazen schoenen. Assepoester ging de koets in. De oude vrouw fluisterde, ‘Vergeet niet terug te komen voor middernacht, Assepoester.’

Assepoester ging naar het paleis. Ze danste met de prins. De prins en Assepoester werden verliefd op elkaar. Ze vergat de tijd. Toen de klok 12 begon te slaan, herinnerde ze zich de woorden van de oude vrouw. Ze rende het paleis uit. Ze ging naar huis, maar ze vergat ’e’en van de glazen schoenen op de trap.

De prins vond de glazen schoen, en beval de soldaten Assepoester te vinden. De soldaten gingen naar het huis van de tante. De lelijke zusters maakten ruzie met elkaar. Ze deden alsof ze de glazen schoen aantrokken, maar dat lukte ze niet, omdat hun voeten groot en dik waren. Het glazen schoentje paste Assepoester perfect, en zij deed het aan.

Assepoester en de prins trouwden. En ze leefden nog lang en gelukkig.

15 Cinderella

Cindrella was a beautiful girl. She was so beautiful that everybody fell in love with her. She lived many years ago. She didn't have a father and a mother, so she lived with her aunt. Her aunt had two daughters. They were very ugly. They were so ugly that nobody fell in love with them. They had long noses, small eyes and ears. They were jealous of Cindrella, so they always scolded Cindrella: 'Go to the kitchen, do the washing up. Do the cleaning. Do the cooking. Do the sweeping' Cindrella went to the kitchen and cried.

One day a message came from the King. The King's son, the prince, was old enough to marry. There was a party in the palace. All the beautiful girls in the country would come to the party. The prince was going to choose his wife.

The ugly sisters decided to go to the party. They wore beautiful clothes. They were very happy because they wanted to marry the prince. Cindrella wanted to go to the party too. She went to her aunt and asked politely 'Sweet aunt. Please, may I go to the party?' Her aunt answered rudely, 'No, you can't. Go to the kitchen immediately.' Poor Cindrella went to the kitchen. A coach came in front of the house. The aunt and her ugly daughters got in the coach and went to the palace.

While Cindrella was crying in the kitchen, she heard a voice. She looked up, and saw an old lady with a stick with a shining star at the top. 'Don't cry Cindrella' said the old lady. 'I will help you. First bring me a pumpkin and a Mouse trap with two mice in it.' Cindrella stopped crying. She went to the cellar. She brought a pumpkin and a mouse trap with two mice in it. The old lady waved her stick at the pumpkin. The pumpkin changed into a coach. She waved her stick at the mice. The mice changed into two white horses. She waved her stick at Cindrella. Cindrella wore a white dress made of silk with silver buttons. She wore glass shoes. Cindrella got into the coach. The old lady whispered, 'Don't forget to come back before midnight, Cindrella.'

Cindrella went to the palace. She danced with the prince. The prince and Cindrella fell in love with each other. She forgot the time. When the clock began to strike 12, she remembered the old lady's words. She ran out of the palace. She went home but she forgot one of the glass shoes on the steps.

The prince found the glass shoe and ordered the soldiers to find Cindrella. The soldiers went to the aunt's house. The ugly sisters argued with each other. They pretended to put on the glass shoe, but they couldn't because their feet were big and fat. The glass shoe fitted Cindrella perfectly, and she put it on.

Cindrella and the prince married. They lived happily ever after.

16 De kikkerprins

In Egypte woont een mooie prinses in een paleis. De prinses heeft een gouden bal. Ze houdt heel erg van haar bal.

Op een dag speelt ze met haar gouden bal in de tuin van het paleis. De bal valt in de put in de tuin. De prinses huult en huult. Precies op dat moment springt een kikker voor de prinses. De kikker zegt: 'Huil maar niet, prinses. Ik zal je helpen. maar van nu af aan zullen we samen spelen. en we zullen samen slapen. Beloof me dat.' De prinses kijkt naar de lelijke, slijmerige kikker. Ze houdt niet van hem, maar ze moet ja zeggen. De kikker springt in de put. Al snel brengt hij de gouden bal naar de prinses. De prinses is erg tevreden.

Ze neemt de gouden bal, en gaat naar het paleis. Ze doet de deur dicht. De kikker is buiten het paleis. De prinses is in het paleis. De kikker klopt op de deur. De koning opent de deur. 'Wat wil je?', vraagt de koning. 'Ik wil graag met de prinses praten', zegt de kikker. De koning gaat naar de prinses. and vraagt wat er aan de hand is. De prinses vertelt het verhaal. De koning zegt, 'Beloofd is beloofd. Houd je aan je belofte. En breek je belofte niet.' De prinses gaat naar de deur. Ze neemt de kikker mee naar haar slaapkamer, en legt hem op haar bed.

'Kus me,' zegt de kikker. De prinses wil de slijmerige kikker niet kussen, maar de koning zegt, 'Beloofd is beloofd. Houd je aan je belofte. Breek je belofte niet.' De prinses kust de lelijke kikker. De kikker verandert in een knappe prins.

De prinses wordt verliefd op de prins. De prins wordt verliefd op de prinses. Ze leven nog lang en gelukkig.

16 The frog prince

A beautiful princess lives in a palace in Egypt. The princess has a golden ball. She likes her ball very much.

One day she plays with her golden ball in the garden of the palace. The ball falls into the well in the garden. The princess cries and cries. Just then a frog jumps in front of the princess. The frog says, 'Don't cry, princess. I will help you but from now on we will play together, and we will sleep together. Promise me.' The princess looks at the ugly, slimy frog. She doesn't like him but she has to say, 'yes'. The frog jumps into the well. Soon he brings the golden ball to the princess. The princess is very pleased.

She takes the golden ball and goes to the palace. She shuts the door. The frog is outside the palace. The princess is inside the palace. The frog knocks on the door. The king opens the door. 'What would you like', asks the king. 'I would like to speak to the princess', says the frog. The king goes to the princess and asks about the matter. The princess tells the story. The king says, 'A promise is a promise. Keep your promise. Don't break your promise.' The princess goes to the door. She takes the frog to her bedroom and puts him on her bed.

'Kiss me', says the frog. The princess doesn't want to kiss the slimy frog but the king says, 'A promise is a promise. Keep your promise. Don't break your promise.' The princess kisses the ugly frog. The frog changes into a handsome prince.

The princess falls in love with the prince. The prince falls in love with the princess. They live happily ever after.

17 De verloren ring

Op een dag gaat een man naar huis. Hij zegt tegen zijn vrouw, ‘Ik heb een cadeau voor jou omdat het vandaag Valentijnsdag is.’ De man steekt zijn hand in zijn zak en haalt een gouden ring uit zijn zak. Terwijl hij het geeft aan zijn vrouw, laat hij het vallen op de vloer. Hij zoekt er naar op de vloer maar hij kan het niet vinden omdat het donker is binnen.

Hij gaat naar buiten de straat op, onder een straatlantaarn. Hij zoekt ernaar onder de straatlantaarn. Op dat moment komt een andere man langs en vraagt, ‘Wat zoek je?’ De man antwoordt: ‘Ik zoek naar mijn gouden ring.’ De andere man vraagt, ‘Waar raakte je die kwijt?’ De man antwoordt, ‘Ik verloor hem in het huis.’ De andere man zegt, ‘Jij bent dom. Je raakte het kwijt in het huis maar je zoekt ernaar onder een straatlantaarn.’ De man zegt, ‘Het is donker binnen dus kan ik het niet zien. Maar het is licht onder de straatlantaarn. Hier kan ik goed zien.’

17 The Lost Ring

One day a man goes home. He says to his wife, 'I have a present for you because today is Valentine's Day.' The man puts his hand into his pocket and takes a golden ring out of his pocket. While he is giving it to his wife, he drops it on the floor. He looks for it on the floor but he can't find it because it is dark inside.

He goes out into the street under a street lamp. He looks for it under the street lamp. Just then another man comes along and asks, 'What are you looking for?' The man answers, 'I am looking for my golden ring.' The other man asks, 'Where did you lose it?' The man answers, 'I lost it inside the house.' The other man says, 'You are foolish. You lost it inside the house but you are looking for it under the street lamp.' The man says, 'It is dark inside, so I can't see it. But it is light under the street lamp. Here I can see clearly.'

18 Het konijn en de schildpad

Op een dag ontmoeten een konijn en een schildpad elkaar in het bos. Het konijn pest de schilpad. ‘Jij bent traag maar ik ben snel. Ik kan hard rennen maar jij niet’ De schilpad is boos op het konijn. Hij daagt hem uit, ‘Laten we een wedstrijd houden.’

De volgende dag ontmoeten het konijn en de schilpad elkaar onder een boom. Een vos komt langs en start de wedstrijd. ‘Klaar, af.’ zegt de vos. Het konijn rent en rent. En dan stopt hij en kijkt om. Er is geen schildpad. Het konijn denkt, ‘De schildpas is traag. Ik ben snel. Ik ga onder een boom uitrusten.’ Het konijn gaat naar een boom, en legt zijn benen over elkaar. Hij geeuwt en gaat slapen. In zijn slaap snurkt hij. Hij krabt zich vaak. Hij hoest vaak. Hij lacht bijna niet. Hij laat nooit boeren. Hij hikt soms. Hij niest soms. Zijn buik rommelt. Hij laat soms scheten.

De schilpad loopt langzaam maar gestaag. Hij gaat naar de finishlijn. Alle dieren klappen voor hem. Hij wordt de kampioen. Ze geven hem een medaille.

18 The rabbit and the tortoise

One day a rabbit and a tortoise meet in the forest. The rabbit teases the tortoise, 'You are slow but I am fast. I can run very fast but you can't.' The tortoise is angry with the rabbit. He challenges him, 'Let's have a race!'

The next day the rabbit and the tortoise meet under a tree. A fox comes along and starts the race. 'Ready, steady, go!' says the fox. The rabbit runs and runs. And then he stops and looks back. There is no tortoise. The rabbit thinks, 'The tortoise is slow. I am fast. I will go under a tree and rest.' The rabbit goes under a tree, crosses his legs. He yawns and goes to sleep. In his sleep he snores. He usually itchs. He often coughs. He rarely laughs. He never burps. He sometimes hiccups. He sometimes sneezes. His stomach rumbles. He sometimes passes wind.

The tortoise walks slowly but steadily. He goes to the finishing line. All the animals applaud him. He becomes the champion. They give him a medal.

19 Doe als de anderen

Jack en Lydia zijn in Frankrijk op vakantie met hun vrienden Mike en Anna. Mike houdt ervan oude gebouwen te bezoeken. Jack vindt het goed om met hem oude gebouwen te bekijken. Lydia en Anna besluiten te gaan shoppen in de stad. ‘We zien elkaar als we terug zijn’, roepen de meiden.

Jack en Mike zien een mooie, oude kerk in het dorp, maar als ze de kerk binnengaan, is kerkdienst al bezig. ‘Sst, zit alleen rustig, zodat je geen aandacht trekt. En doe zoals de anderen!’, zegt Mike zachtjes. Omdat Jack en Mike niet goed Frans spreken, gaan ze stilletjes zitten.

Tijdens de dienst doen ze (dat) wat de rest van de gemeente doet, opstaan, knielen, en zitten. ‘Ik hoop dat we erbij horen en er niet uitzien als een toerist.’, zegt Mike aan Jack.

Na een tijdje doet de priester een aankondiging en staat de man die naast Jack en Mike zit op. ‘Wij moeten ook opstaan’, fluistert Jack zachtjes. Dus staan Jack en Mike samen op met de man. Ineens breekt iedereen in lachen uit!

Na de dienst benaderen Jack en Mike de priester die Engels spreekt. ‘Wat was zo grappig?’, vraagt Jack. Met een glimlach op zijn gezicht zegt de priester: ‘Nou jongens, er is een nieuwe baby geboren, en het is traditie aan de vader te vragen op te staan.’ Jack en Mike kijken elkaar aan, en Mike schudt zijn hoofd. Hij glimlacht, en zegt: ‘Ik denk dat we eerst moeten begrijpen wat mensen doen voordat we de anderen nadoen.’

19 Act like the Others

Jack and Lydia are on holiday in France with their friends, Mike and Anna. Mike loves to visit historical buildings. Jack agrees to sightsee some historical buildings with him. Lydia and Anna decide to shop in the city. ‘See you boys when we get back!’ the girls shout.

In the village Jack and Mike see a beautiful old church, but when they enter the church, a service is already in progress. ‘Shh! Just sit quietly, so that we don’t stand out. And act like the others!’ Mike whispers. Since they don’t really speak French, Jack and Mike quietly sit down.

During the service, they do what the rest of the crowd does, they stand up, kneel and sit. ‘I hope we blend in and don’t look like tourists!’ Mike tells Jack.

After a while, the priest makes an announcement and the man who sits next to Jack and Mike stands up. ‘We should stand up, too!’ Jack whispers to Mike. So, Jack and Mike stand up with the man. Suddenly, all the people burst into laughter!

After the service, Jack and Mike approach the priest, who speaks English. ‘What’s so funny?’ Jack asks. With a smile on his face the priest says, ‘Well boys, there is a new baby born, and it’s tradition to ask the father to stand up.’ Jack and Mike look at each other and Mike shakes his head. He smiles and says, ‘I guess we should first understand what people do before we act like the others!’

20 Gulliver en de kleine mensen

In vroeger tijden hadden de schepen geen motoren Ze hadden zeilen. De wind duwde de zeilen en de schepen zeilden weg. De zeemannen ontdekten nieuwe landen. Ze schreven boeken over hun ontdekkingen.

Gulliver was een dokter op een schip. Op een dag was er een grote storm. Het schip raakte een steen en brak in stukken. De hele bemanning van het schip, behalve Gulliver, zonk in zee en verdronk. Gulliver zwom naar de kust. Hij was heel moe. Hij ging slapen.

Toen hij wakker werd, kon hij niet bewegen omdat hij was vastgebonden aan de grond met een touw. Zijn lange hair was vastgepind aan de grond. Een paar kleine wezentjes klommen op zijn heupen, middel, borst, nek, kin, lippen, tong, snor, wang, ooglid, wimper, wenkbrauw en voorhoofd. Gulliver schreeuwde met een harde stem. Al de kleine wezens renden weg. Ze schoten hun kleine pijlen in Gulliver maar ze deden hem geen pijn.

Ze wilden spreken met Gulliver. Dus maakten ze een platform/verhoging. Ze stonden op het platform. Ze spraken met Gulliver. Gulliver wou wat eten omdat hij honger had. Ze gaven Gulliver wat (te) eten, groente en fruit. Gulliver stopte het in zijn mond. Hij kauwde en slikte het door. Het ging door zijn keel in zijn buik. Zijn buik verteerde het voedsel. Het voedsel veranderde in bloed. Het bloed ging door zijn aderen naar zijn hart. Zijn hart pompte het bloed naar zijn longen, lever, nieren en hersens. Gulliver opende zijn ogen.

Ze plaatsten wielen onder het platform. Ze plaatsten Gulliver op het platform. Vijfhonderd paarden trokken het platform. Er waren heel veel wachters rondom. Zij droegen fakkels.

Ze gingen naar een andere stad omdat hun koning daar woonde. Er waren daar kleine huisjes. Gulliver moest kruipen om de huisjes in te gaan. Dus bouwden ze een groot huis voor Gulliver. Ze verbonden vijf honderd matrassen. Ze maakten een groot matras. Gulliver ging naar bed. De volgende morgen werd hij uitgerust wakker.

Een man kwam naar Gulliver, en wees naar een eiland in het midden van de zee. Hij zei, 'De mensen die wonen op dat eiland zijn onze vijanden. Morgen gaan ze ons aanvallen.' Gulliver zei: 'Maak je geen zorgen. Ik zal jullie helpen.' Gulliver nam ijzeren staven en boog ze. Hij maakte er haken van. Hij verbond er draden aan. Hij ging naar het eiland. En trok ze de kust op. Ze werden heel gelukkig.

Op dat moment kwam de koning. Hij wou alle vijandelijke schepen hebben, maar Gulliver hield niet van oorlog. Hij hield van vrede. De koning en de kleine mensen werden boos op Gulliver. Ze wilden Gulliver doden dus stapte hij op een schip en ging weg. Hij kwam niet weer terug.

20 Gulliver and the little people

In ancient times, ships didn't have any engines. They had sails. The wind pushed the sails and the ships sailed away. The sailors discovered new countries. They wrote books about their discoveries.

Gulliver was a doctor on a ship. One day there was a very bad storm. The ship hit a rock, and broke into pieces. All the crew in the ship except Gulliver sank in the sea and drowned. Gulliver swam to the shore. He was very tired. He went to sleep.

When he woke up, he could not move because he was tied to the ground with a rope. His long hair was pinned to the ground. Some little creatures climbed on his hips, waist, chest, neck, chin, lips, tongue, moustache, cheek, eye-lid, eye-lash, eye-brow, and fore-head. Gulliver shouted with a loud voice. All the little creatures ran away. They shot their little arrows into Gulliver but they didn't hurt him.

They wanted to speak to Gulliver So they made a platform. They stood on the platform. They talked to Gulliver. Gulliver wanted some food because he was hungry. They gave Gulliver some food, vegetables, and fruit. Gulliver put them in his mouth. He chewed and swallowed them. They went through his throat into his stomach. His stomach digested the food. The food changed into blood. The blood went through his vessels to his heart. His heart pumped the blood to his lungs, liver, kidneys and brain. Gulliver opened his eyes.

They put wheels under the platform. They put Gulliver on the platform. Five hundred horses pulled the platform. There were a lot of guards around it. They were carrying torches.

They went to another city because their king lived there. There were small houses there. Gulliver had to crawl to get into the houses. So they built a big house for Gulliver. They joined five hundred mattresses. They made a big mattress. Gulliver went to bed. They next morning he woke up refreshed.

A man came to Gulliver and pointed at an island in the middle of the sea. He said, 'The people living on that island are our enemies. Tomorrow they are going to attack us.' Gulliver said, 'Don't worry. I will help you.' Gulliver took iron bars and bent them. He turned them into hooks. He tied strings to them. He went to the island. He pulled them to the shore. They became very happy.

Just then the king came. He wanted all the enemy ships, but Gulliver didn't like war, He liked peace. The king and the little people got angry with Gulliver. They wanted to kill Gulliver so he got into a ship and went away. He didn't come back again.

21 Ali Baba en de veertig rovers

Er was eens een oude man. Zijn naam was Ali Baba. Hij was een houthakker. En hij was heel arm.

Op een dag was hij aan het werk in het bos. Hij hoorde een geluid. Hij klom in een boom en verschool zich achter de boom. Hij zag veertig mannen te paard. Zij droegen zakken vol met gouden munten en juwelen. Ze gingen naar de voorkant van een grote steen. De leider van de mannen zei: ‘Sesam open u.’ ‘Sesam open u’ was een toverspreuk. Een grote deur ging open in de rots. En ze gingen de grot in. Ali Baba dacht dat zij dieven waren.

Hij wachtte in de boom. Al snel kwamen de veertig mannen uit de grot, en reden weg. Ali Baba klom uit de boom. Hij ging naar de voorkant van de rots. en zei: ‘Sesam open u.’ De deur ging opnieuw open. Ali Baba ging de grot binnen. Hij zag veel gouden munten en juwelen. Hij deed wat gouden munten en juwelen in zakken, en bond de zakken op het paard.

Hij ging naar huis. Hij klopte op de deur. Zijn vrouw opende de deur. Toen zij de gouden munten zag en de juwelen, omhelsde en kustte zij Ali Baba. Zij had hem nooit eerder gekust.

Ali Baba en zijn vrouw begonnen de gouden munten te tellen, maar ze konden het niet afmaken. Dus zei Ali Baba tegen zijn vrouw, ‘Ga naar mijn broer Kasim en vraag naar een weegschaal.’ Kasim was Ali Baba’s broer. Zijn vrouw ging naar Kasim’s huis. Kasim’s vrouw opende de deur. Zij gaf een weegschaal aan Ali Baba’s vrouw, maar ze wou weten wat ze zouden wegen. Dus deed ze wat honing onder de weegschaal. Ali Baba en zijn vrouw wogen de gouden munten en juwelen. En zijn vrouw gaf de weegschaal terug aan Kasim’s vrouw.

Ze keek naar de onderkant van de schaal. Ze zag een gouden munt die vast zat onder de schaal. Ze zei tegen Kasim, ‘Laten we naar Ali Baba gaan, en leren waar zij de gouden munten hebben gevonden.’ Kasim en zijn vrouw gingen naar Ali Baba’s huis. Ali Baba vertelde hun het verhaal, en gaf hun de toverspreuk.

Die avond ging Kasim naar de grot, en schreeuwde de toverspreuk. De deur ging open. Kasim ging de grot in. Hij deed wat gouden munten en juwelen in tassen, maar hij vergat de toverspreuk. De deur ging niet open. Precies toen kwamen de veertig dieven de grot in en zagen Kasim. Ze maakten hem dood. Kasim ging niet naar huis die avond.

Ali Baba maakte zich zorgen over Kasim, dus ging hij naar het bos. Hij zocht zijn broer, maar hij kon alleen zijn dode lichaam vinden. Hij deed zijn dode lichaam op een paard, en ging naar het kerkhof. Hij groef een graf. Hij begroef Kasim’s dode lichaam, en ging naar het dorp.

De veertig dieven gingen naar de grot. Toen ze Kasim’s dode lichaam niet konden vinden, realiseerden ze zich dat iemand hun geheim kende. Ze gingen naar het dorp, en vroegen: ‘Wie is gisteren dood gegaan?’. Iemand zei: ‘Ali Baba’s broer ging gisteren dood.’ Ze vonden Ali Baba’s huis, en zetten een kruis op Ali Baba’s deur. Die avond zouden ze terug komen, en Ali Baba dood maken.

Maar Ali Baba had een slimme bediende. Toen zij het kruis zag, dacht ze dat iemand haar meester kwaad wou doen, en ze zette kruisen op alle deuren van de huizen in het dorp. Die avond gingen de veertig dieven naar het dorp om Ali Baba te doden, maar ze konden Ali Baba’s huis niet vinden. Ze gingen opnieuw naar de bergen.

21 Ali Baba and the forty thieves

Once there was an old man. His name was Ali Baba. He was a woodcutter. And he was very poor.

One day he was working in the forest. He heard a noise. He climbed up a tree and hid behind the tree. He saw forty men on their horses. They were carrying bags full of gold coins and jewels. They went to the front of a big rock. The leader of the men said, 'Open Sesame.' 'Open Sesame' was a magic word. A big door opened in the rock. And they went into a cave. Ali Baba thought they were thieves.

He waited on the tree. Soon the forty men got out of the cave and rode away. Ali Baba climbed down the tree. He went to the front of the rock and said, 'Open Sesame!' The door opened again. Ali Baba went into the cave. He saw a lot of gold coins and jewels. He put some gold coins and jewels into bags and tied the bags onto the horse.

He went home. He knocked on the door. His wife opened the door. When she saw the cold coins and jewels, she hugged and kissed Ali Baba. She had never kissed him before.

Ali Baba and his wife began to count the cold coins, but they couldn't finish them. So Ali Baba said to his wife, 'Go to my brother Kasim and ask for a scale.' Kasim was Ali Baba's brother. His wife went to Kasim's house. Kasim's wife opened the door. She gave a scale to Ali Baba's wife but she wanted to know what they would weigh. So she put some honey under the scale. Ali Baba and his wife weighed the cold coins and jewels. And then his wife gave the scale back to Kasim's wife.

She looked at the bottom of the scale. She saw a cold coin stuck under the scale. She said to Kasim, 'Let's go to Ali Baba's and learn where they had found the cold coins.' Kasim and his wife went to Ali Baba's house. Ali Baba told them the story and gave them the magic word.

That evening Kasim went to the cave and cried the magic word. The door opened. Kasim went into the cave. He put some gold coins and jewels into bags but he forgot the magic word. The door didn't open. Just then the forty thieves came into the cave and saw Kasim. They killed him. Kasim didn't go home that evening.

Ali Baba was worried about Kasim, so he went to the forest. He looked for his brother, but he could only find his dead body. He put his dead body on the horse and went to the cemetery. He dug a grave. He buried Kasim's dead body and went to the village.

The forty thieves went to the cave. When they couldn't find Kasim's dead body, they realised someone knew their secret. They went to the village and asked, 'Who died yesterday?' Someone said, 'Ali Baba's brother died yesterday.' They found Ali Baba's house and put a cross on Ali Baba's door. That evening they would come back and kill Ali Baba.

But Ali Baba had a clever servant. When she saw the cross, she thought someone would harm her master, and she put crosses on all the doors of the houses in the village. That evening the forty thieves went to the village to kill Ali Baba but they couldn't find Ali Baba's house. They went to the mountains again.

De leider van de dieven deed de andere dieven in oliekruiken en ging naar Ali Baba's huis. Hij klopte op de deur. Ali Baba opende de deur. De leider van de dieven vroeg: 'Ik ben een koopman Ik heb heel lang gereisd. Ik ben moe. Kan ik in jouw huis verblijven deze avond?' Ali Baba zei: 'Ja, natuurlijk.'

Terwijl ze aan het eten waren gingen de lichten uit In die tijden was er nog geen elektriciteit. Ze gebruikten olie in lampen. Ali Baba's bediende ging naar de oliekruiken om er wat olie uit te halen (pakken) voor de lamp. Ze opende het deksel van een oliekruik. Ze zag 'e'en van de dieven in de oliekruik. Ze vermoedde iets. Ze ging naar de keuken Ze kookte wat olie. Ze goot de kokende olie op de hoofden van de dieven. De dieven gilden en gingen de pijp uit. De leider van de dieven rende weg.

Ali Baba gaf wat gouden munten aan zijn bediende. Hierna leefden ze nog lang en gelukkig.

The head of the thieves put the other thieves into oil jars and went to Ali Baba's house. He knocked on the door. Ali Baba opened the door. The head of the thieves asked, 'I am a Merchant. I have been travelling for a long time I am tired. Can I stay in your house this evening?' Ali Baba said, 'Yes, of course!'

While they were having dinner the lights went out. At that time there was no electricity. They used oil in lamps. Ali Baba's servant went to the oil jars to take some oil for the lamp. She opened the lid of an oil jar. She saw one of the thieves in the oil jar. She suspected something. She went to the kitchen. She boiled some oil. She poured the boiling oil onto the heads of the thieves. The thieves screamed and kicked the bucket. The head of the thieves ran away.

Ali Baba gave some gold coins to his servant. They lived happily ever after.

22 De herdersjongen

Een herdersjongen woont in een dorp in China. Hij past elke dag op de schapen in de bergen. Op een dag verveelt hij zich. Hij gaat de dorpelingen voor de gek houden. Hij gilt: ‘Wolf! Wolf! Kom en help me!’ Alle dorpelingen gaan naar de bergen om de herdersjongen te helpen, maar de herdersjongen zegt: ‘Er is geen wolf. De wolf hoorde jullie en rende weg.’ De dorpelingen gaan terug naar hun dorp. De herdersjongen lacht ze uit achter hun rug. ‘Jullie zijn dom. Ik heb jullie voor de gek gehouden, maar jullie geloofden me.’

De volgende week verveelt hij zich weer. Hij haalt dezelfde grap uit met de dorpelingen. Hij schreeuwt: ‘Wolf! Wolf! Kom en help me.’ De meeste dorpelingen gaan naar de bergen om de herdersjongen te helpen, maar de herdersjongen zegt: ‘Er is geen wolf. De wolf hoorde jullie en rende weg.’ De dorpelingen gaan terug naar hun dorp. De herdersjongen lacht ze uit, achter hun rug om. ‘Jullie zijn dom. Ik heb jullie voor de gek gehouden, maar jullie geloofden me.’

De volgende week verveelt hij zich opnieuw. Hij haalt opnieuw dezelfde grap uit met de dorpelingen. Hij roept, ‘Wolf! Wolf! Kom en help me.’ Een paar dorpelingen gaan naar de bergen om de herdersjongen te helpen, maar de herdersjongen lacht de dorpelingen uit, ‘Jullie zijn dom. Ik heb jullie voor de gek gehouden, maar jullie geloofden me.’ De dorpelingen zijn heel boos op de herdersjongen en gaan weer terug naar hun dorp.

Op een dag is de herdersjongen heel moe. Hij gaat slapen onder een boom. Als hij wakker wordt, is het donker buiten. Een zwarte wolf komt naar hem toe. Hij is bang en hij beeft. Hij roept, ‘Wolf! Wolf! Kom en help me.’ Geen enkele dorpeling gaat naar de bergen om de herdersjongen te helpen omdat ze hem niet geloven.

De wolf bekijkt de lammetjes en de herdersjongen. Hij denkt: ‘Deze lammetjes zijn heerlijk, maar deze herdersjongen is lekkerder’. De wolf eet hem op.

Die avond gaat de herdersjongen niet naar het dorp dus zijn de dorpelingen bezorgd over de herdersjongen. Ze gaan naar de bergen en zoeken de herdersjongen maar ze kunnen de herdersjongen niet vinden. Ze vinden alleen een paar botten.

Vertel geen leugens. Vertel de waarheid.

22 The Shepherd Boy

A shepherd boy lives in a village in China. He looks after sheep in the mountains everyday. One day he is bored. He plays a trick on the villagers. He screams, 'Wolf! Wolf! Come and help me!' All of the villagers go to the mountains to help the shepherd boy, but the shepherd boy says, 'There is no wolf. The wolf heard you and ran away.' The villagers go back to their village. The shepherd boy laughed behind them, 'You are foolish. I played a trick on you, however you believed me.'

The next week he is bored again. He plays the same trick on the villagers. He screams, 'Wolf! Wolf! Come and help me!' Most of the villagers go to the mountains to help the shepherd boy, but the shepherd boy says, 'There is no wolf. The wolf heard you and ran away.' The villagers go back to their village. The shepherd boy laughed behind them, 'You are foolish. I played a trick on you, however you believed me.'

The next week the shepherd boy is bored again. He plays the same trick on the villagers again. He shouts, 'Wolf! Wolf! Come and help me.' Some of the villagers go to the mountains to help the shepherd boy, but the shepherd boy laughs at the villagers, 'You are foolish. I played a trick on you, however you believed in me.' The villagers are very angry with the shepherd boy and go back to their village again.

One day the shepherd boy is very tired. He goes to sleep under a tree. When he wakes up, it is dark outside. A black wolf comes towards him. He is frightened, and he trembles. He shouts, 'Wolf! Wolf! Come and help me!' None of the villagers goes to the mountains to help the shepherd boy because they don't believe him.

The wolf looks at the lambs and the shephard boy. He thinks: 'These lambs are delicious, but this shepherd boy is more delicious.' The wolf eats him.

That evening the shepherd boy doesn't go to the village, so the villagers are worried about the shepherd boy. They go to the mountains and look for the shepherd boy but they can't find the shepherd boy. They can find only a few bones.

Don't tell lies. Tell the truth.

23 De nachtegaal van de koning

Een nachtegaal is een kleine vogel. Hij zingt heel mooi. Op een day zat de koning van China bij het raam. Hij hoorde het gezang van de nachtegaal. Hij hield er erg van.

Hij beval zijn soldaten de nachtegaal naar het paleis te brengen. De soldaten gingen naar het bos. Ze zochten de nachtegaal. Eindelijk vonden ze hem en zeiden tegen hem: ‘Kom mee naar het paleis met ons.’ Hij zei: ‘Ik wil niet met jullie mee komen omdat ik vrij en gelukkig ben in het bos.’ Ze smeekten hem, ‘Alsjeblieft, kom met ons mee omdat de koning jou wil hebben.’ De nachtegaal zei: ‘Ja.’ Ze gingen samen naar het paleis. Ze stopten de nachtegaal in een gouden kooi. Hij zong prachtig. De koning was heel gelukkig. Iedereen in het paleis was erg gelukkig.

Op een dag bracht een man van een naburig land een cadeau voor de verjaardag van de koning. Het was een nachtegaal maar het was geen echte nachtegaal. Het was een speelgoednachtegaal. Het had een sleutel. Er zaten juwelen op zijn lichaam. De koning wond de speelgoednachtegaal op. Het begon prachtig te zingen. De koning luisterde naar de speelgoednachtegaal. Hij luisterde niet naar de echte nachtegaal. De echte nachtegaal werd boos op de koning. Hij vloog uit het raam het bos in en kwam niet meer terug.

Op een dag viel de speelgoednachtegaal van de tafel en brak in twee stukken. Het zong niet meer. Alle klokkenmakers van het land kwamen om het te repareren. De beste klokkenmaker haalde de schroeven los met een schroevendraaier. Hij maakte het. Hij zei: ‘Het kan alleen nog maar eens per jaar zingen.’ De koning was heel verdrietig. Hij ging naar bed en deed zijn ogen niet open. Alle dokters in het land kwamen naar het paleis. Ze onderzochten de koning. Ze schreven medicijnen voor. Ze gaven een injectie aan de koning. Hij deed zijn ogen niet open. Er ging een gerucht rond bij de mensen. Iedereen fluisterde met elkaar, ‘De koning is dood.’

Op een dag, bij dageraad, kwam de echte nachtegaal bij het raam. Hij zong prachtig. De koning opende zijn ogen. ‘Mijn echte vriend is gekomen,’ zei hij. Ze leefden nog lang en gelukkig.

23 The king's nightingale

A nightingale is a small bird. It sings beautifully. One day a king of China was sitting by the window. He heard the singing of a nightingale. He liked it very much.

He ordered his soldiers to bring the nightingale to the palace. The soldiers went to the forest. They looked for the nightingale. At last they found him and said to him, 'Come to the palace with us'. He said, 'I don't want to come with you because I am free and happy in the forest.' 'They begged him, 'Please, come with us because the king wants you.' The nightingale said, 'Yes.' They went to the palace together. They put the nightingale in a golden cage. He sang beautifully. The king was very happy. Everybody was very happy in the palace.

One day a man from a neighbouring country brought a present for the king's birthday. It was a nightingale but it was not a real nightingale. It was a toy nightingale. It had a key. There were jewels on its body. The king wound the toy nightingale. It began to sing beautifully. The king listened to the toy nightingale. He didn't listen to the real nightingale. The real nightingale was cross with the king. He flew through the window into the forest and didn't come back again.

One day the toy nightingale fell off the table and broke into two pieces. It didn't sing again. All the clockmakers in the country came to repair it. The best clockmaker undid its screws with a screwdriver. He mended it. He said, 'It can sing only once a year.' The king was very sad. He went to bed and didn't open his eyes. All the doctors in the country came to the palace. They examined the king. They prescribed medicine. They gave an injection to the king. He didn't open his eyes. There was a rumour among the people. Everybody whispered with each other, 'The king is dead.'

One day the real nightingale came to the window at dawn. He sang beautifully. The king opened his eyes. 'My real friend has come,' he said. They lived happily ever after.

24 De maan in de put

Een dwaze man woont in een dorp in Rusland. Op een dag gaat hij naar de put. Hij kijkt in de put. Hij ziet de maan in de put. Hij is verbaasd omdat hij denkt dat de maan in de put is gevallen. Hij zegt bij zichzelf, 'Ik moet hem eruit trekken.' Hij rent naar huis een haalt een haak.

Hij gaat weer naar de put. Hij maakt het touw los van de emmer en knoopt het aan de haak. Hij steekt de haak in de put. Hij trekt eraan, maar het komt niet uit de put, omdat het onder een grote steen zit. Het zit vast onder een grote steen. Hij trekt er opnieuw met alle macht aan.

Ineens komt de haak uit de put. De man valt op zijn rug. Zijn benen staan omhoog. Hij kijkt in de lucht. Hij ziet de maan in de hemel. Hij zegt: 'Ik ben slim. Ik heb de maan terug aan de hemel gezet.'

24 The moon in the well

A foolish man lives in a village in Russia. One day he goes to a well. He looks into the well. He sees the moon in the well. He is very surprised because he thinks the moon fell into the well. He says to himself, 'I must pull it out.' He runs home and takes a hook.

He goes to the well again. He unties the rope from the bucket and ties it to the hook. He puts the hook into the well. He pulls it, but it doesn't come out of the well because it is under a big stone. It is stuck under the big stone. He pulls it again with all his strength.

Suddenly the hook comes out of the well. The man falls onto his back. His legs are up. He looks into the sky. He sees the moon in the sky. He says, 'I am clever. I have put the moon back into the sky.'

25 Konijn

Er was eens een konijn dat dacht dat hij zelf een leeuw was. Op een dag verzamelde dit konijn alle konijnen in de buurt op een hoge heuvel. Hij zei dat hij de wolf, de jakhals en de vos zou bangmaken in geval zij de landweg beneden zouden passeren. De konijnen luisterden bewegingsloos naar hem.

Tien minuten later passeerde daar een wolf. Wat een gezicht, een konijn kwam gillend en roepend met grote snelheid op hem af. De wolf werd bang door de situatie, en op volle snelheid vluchtend, verdween uit het zicht. in de buurt

25 Rabbit

There was a rabbit imagining himself to be a lion. One day this rabbit convened all rabbits in the vicinity on a high hill. He said that he would frighten the wolf, the jackal, and the fox in case they would pass over the rough path below. The rabbits listened to it motionless.

Ten minutes later, a wolf was passing there. What a sight, a rabbit came shouting and calling at a high speed toward itself. The wolf became frightened in this situation, and fleeing away at full speed, got out of sight. in the vicinity

26 Nessie - het monster van Loch Ness

Heb je gehoord van Nessie, het monster van Loch Ness? Loch Ness is een heel groot, diep meer in Schotland. Veel mensen denken dat er een monster in leeft. De eerste melding van Nessie was al in de zesde eeuw. Een man genaamd Sint Columba gaf aan een monster te hebben gezien in het water, maar hij zei dat het monster terug moest gaan, en hij was veilig.

Daarna, in 1933, werd Nessie opnieuw gezien door George Spicer en zijn vrouw. Ze stak de straat over voor hun auto. ‘Wat een prachtige dag voor een picknick. Maar daar is een monster. Ahh. Het jaar daarop werd een foto genomen van Nessie, en die werd heel beroemd. Hij was door een dokter genomen, maar de foto bleek nep.

Sinds die tijd zijn er meerdere waarnemingen van Nessie geweest. Sommige mensen hebben geprobeerd foto's te maken en video's. Maar Nessie is heel verlegen, en de foto's zijn niet erg duidelijk. Mensen hebben ook geprobeerd het meer te onderzoeken, maar het is heel diep en donker. Sommige mensen hebben het meer bekeken, terwijl andere mensen apparatuur hebben gebruikt zoals onderwatercamera's, microfoons en sonar om het meer nauwkeurig af te speuren. Mensen hebben zelfs het meer onderzocht in onderzeeboten.

Niemand heeft iets overtuigends gevonden. Er zijn veel verschillende verklaringen voor wat mensen hebben gezien in Loch Ness. Misschien is het monster gewoon een gigantische aal, een grote vogel, een boom of een zeehond. Een paar mensen denken zelfs dat het een plesiosaurus, een soort dinosaurus, kan zijn.

Dus, wat denk jij? Geloof jij dat Nessie, het monster van Loch Ness, echt bestaat?

26 Nessie – the Loch Ness Monster

Have you heard of Nessie, the Loch Ness Monster? Loch Ness is a very large, deep lake in Scotland. Many people think a monster lives in it. The first report of Nessie was back in the sixth century. A man called St Columba reported seeing a monster in the water, but he told the monster to go back, and he was safe.

Then, in 1933, Nessie was seen again by George Spicer and his wife. She crossed the road in front of their car. ‘What a beautiful day for a picnic. But there is a monster. Arghhh!’ The next year, a photo was taken of Nessie, which became very famous. It was taken by a doctor, but the photo turned out to be fake.

Since then, there have been several more sightings of Nessie. Some people have tried to take photos and videos. But Nessie is very shy and the pictures are not very clear. People have also tried exploring the lake, but it is very deep and very dark. Some people watched the lake, while other people used equipment like underwater cameras, microphones and sonar to scan the lake carefully. People have even explored the lake in submersibles.

No one has found anything definite. There are lots of possible explanations for what people have seen in Loch Ness. Maybe the monster is just a giant eel, a large bird, a tree or a seal. A few people even think it could be a plesiosaur, which is a type of dinosaur.

So, what do you think? Do you believe that Nessie, the Loch Ness Monster, really exists?

27 Jongens zijn jongens

De twee broers hielden van elkaar. Maar soms maakten ze ruzie met elkaar. Soms schreeuwden ze tegen elkaar. Soms duwden ze elkaar. Soms sloegen ze elkaar. Soms raakten ze in gevecht met elkaar.

Bobby was de oudere broer. Billy was de jongere broer. Bobby was ouder dan Billy. Billy was jonger dan Bobby.

Bobby klom in een boom. Zijn vlieger was in de boom. Hij kon niet bij zijn vlieger. Hij viel uit de boom. Billy lachte. Hij lachte toen hij Bobby op de grond zag vallen. Bobby had geen pijn. Maar hij was boos. ‘Waarom ben je aan het lachen?’ vroeg hij Billy. ‘Dat was grappig!’ zei Billy. Bobby zei dat het niet grappig was. Billy zei dat het grappig was. Bobby duwde Billy. Billy duwde Bobby. Bobby sloeg Billy in zijn buik. Billy sloeg Bobby in zijn buik. Ze sloegen hun armen om elkaar heen. Ze worstelden op de grond. Ze rolden heen en weer.

Hun moeder kwam naar buiten. ‘Wat zijn jullie twee aan het doen?’ vroeg ze. Ze haalde ze uit elkaar. Ze zei: ‘Je moet elkaar niet slaan. Dat is niet aardig. Wacht tot je vader thuiskomt.’ Ze stuurde ze naar hun kamers.

27 Boys will be Boys

The two brothers loved each other. But sometimes they argued with each other. Sometimes they yelled at each other. Sometimes they pushed each other. Sometimes they hit each other. Sometimes they got into a fight with each other.

Bobby was the older brother. Billy was the younger brother. Bobby was older than Billy. Billy was younger than Bobby.

Bobby climbed into a tree. His kite was in the tree. He could not reach his kite. He fell out of the tree. Billy laughed. He laughed when he saw Bobby fall to the ground. Bobby was not hurt. But he was angry. 'Why are you laughing?' he asked Billy. 'That was funny!' Billy said. Bobby said it wasn't funny. Billy said it was funny. Bobby pushed Billy. Billy pushed Bobby. Bobby punched Billy in the stomach. Billy punched Bobby in the stomach. They put their arms around each other. They wrestled on the ground. They rolled around and around.

Their mom came outside. 'What are you two doing?' she asked. She separated them. She said, 'You shouldn't hit each other. That's not nice. Wait till your father gets home.' She sent them to their rooms.

28 Hercules

Hercules was een sterke en dappere man. Hij woonde in Griekenland. De koning was jaloers op Hercules. Mensen zouden Hercules tot koning kunnen maken. Daarom wilde hij van Hercules af. Hij gaf moeilijke taken voor Hercules om hem weg te houden van het land zodat hij geen (mogelijke) bedreiging voor hem zou zijn (de koning).

Eens vroeg hij Hercules drie gouden appels te halen. Er werd gezegd dat sommige bomen gouden appels droegen. Er werd gezegd dat deze bomen zich bevonden in een plaats genaamd Hesperides. Maar niemand kende de weg naar Hesperiden. Dus de koning dacht aan Hesperides. Hercules zou voor een langere periode weg zijn.

Hercules ging op reis. Eerst ontmoette hij drie maagden tijdens de reis. Hercules vroeg hen de weg naar Hesperiden. Ze vertelden hem de oude man van de zee te vragen. Maar ze waarschuwden hem ook: 'Houd de oude man van de zee stevig vast. Anders zal hij ontsnappen. Niemand anders weet de weg.'

Hercules zag de oude man. Hij sliep op de kust. Hij zag er vreemd uit. Hij had lang haar en een baard. Hercules liep naar hem toe zonder enig geluid te maken. Toen greep hij hem stevig beet. De oude man van de zee opende zijn ogen. Hij was verrast. Hij veranderde zichzelf in een hert. Hij probeerde zich te bevrijden uit de greep van Hercules. Maar Hercules hield hem stevig vast. Toen veranderde de oude man zichzelf in een zeevogel en daarna in andere dierlijke vormen. Maar hij kon zichzelf niet bevrijden uit de grepen van Hercules, omdat Hercules zijn grepen strakker en strakker maakte.

Eindelijk zei de oude man tegen Hercules: 'Wie bent u? Wat wilt u van me?' Hercules antwoordde: 'Ik ben Hercules. Vertel me de weg naar Hesperides.' De oude man zei: 'Het is een eiland. Ga langs de kust. Je zult een reus ontmoeten. Hij zal je de weg wijzen naar Hesperiden.'

Hercules vervolgde zijn reis. Hij ontmoette de reus. De reus was erg groot en sterk. Hij sliep op de kust. Hercules maakte hem wakker. De reus was boos. Hij sloeg Hercules met een knuppel. Hercules stormde naar de reus. Hij tilde de reus op en gooide hem naar beneden. Maar de reus stond onmiddellijk op. Hij was tien keer zo sterk geworden. Hercules wierp hem neer opnieuw en opnieuw. Maar elke keer kwam de reus veel sterker op. Toen hief Hercules de reus hoog in de lucht. Maar hij gooide hem niet neer. De reus verloor langzaam al zijn kracht. Hij smeekte nu Hercules om hem op aarde neer te zetten. Hercules vroeg hem de weg naar Hesperides te vertellen. De reus vroeg Hercules om Atlas te ontmoeten. Hij vertelde hem de weg naar de plaats waar Atlas was.

Hercules vervolgde zijn reis. Eindelijk ontmoette hij Atlas. 'Waarom wil je de gouden appels?' vroeg Atlas. 'Mijn koning heeft mij opgedragen om hem deze drie gouden appels te geven,' zei Hercules. 'Het is een lange weg van hier naar die plaats. Alleen ik kan daarheen gaan. Houd deze lucht voor me vast. Ik zal ze halen voor je,' zei Atlas. Hercules was het daarmee eens. Hij hield de lucht op zijn schouders. Atlas liep weg. Hij was terug in een korte tijd. Hij legde de drie gouden appels neer aan de voet van Hercules. Hercules bedankte Atlas.

Hij verzocht Atlas om de lucht van hem terug te nemen. 'Neem de lucht terug?' zei Atlas listig. 'Ik heb het duizend jaar lang omhooggehouden. Ik kom terug na nog eens duizend jaar!' Hercules was verbaasd over wat Atlas hem vertelde. Maar hij sprak zijn verbazing niet uit. Hij herstelde zijn zintuigen en antwoordde: 'O! Zou je in dat geval de lucht een tijdje willen vasthouden? Ik zal een kussentje voor mijn schouders maken om

28 Hercules

Hercules was a strong and brave man. He lived in Greece. The King was jealous of Hercules. People might make Hercules the King. Therefore he wanted to get rid of Hercules. He set difficult tasks for Hercules to keep him away from the country so that he would not be a possible threat to him (the King).

Once he asked Hercules to get three golden apples. Some trees were said to bear golden apples. These trees were said to be in a place called Hesperides. But no one knew the way to Hesperides. So the King thought of Hesperides. Hercules would be away for a longer period.

Hercules set out on the journey. At first he met three maidens during the journey. Hercules asked them the way to Hesperides. They told him to ask the old man of the sea. But they also warned him, 'Hold the old man of the sea tightly. Otherwise he will escape. No one else knows the way.'

Hercules saw the old man. He was sleeping on the shore. He was looking strange. He had long hair and a beard. Hercules walked to him without making any noise. Then he seized him very firmly. The old man of the sea opened his eyes. He was surprised. He changed himself into a stag. He tried to free himself from the grip of Hercules. But Hercules held him tight. Then the old man changed himself into a sea-bird and then to other animal forms. But he could not free himself from the clutches of Hercules, because Hercules was making his clutches tighter and tighter.

Finally the old man said to Hercules, 'Who are you? What do you want from me?' Hercules replied, 'I am Hercules. Tell me the way to Hesperides.' The old man said, 'It is an island. Go along the sea-shore. You will meet a giant. He will show you the way to Hesperides.'

Hercules continued his journey. He met the giant. The giant was very huge and strong. He was sleeping on the shore. Hercules woke him up. The giant was angry. He struck Hercules with a club. Hercules charged at the giant. He lifted the giant and threw him down. But the giant got up immediately. He had become ten times stronger. Hercules threw him down again and again. But each time the giant rose up much stronger. Then Hercules lifted the giant high up in the air. But he did not throw him down. The giant slowly lost all his strength. He now pleaded with Hercules to put him down on the earth. Hercules asked him to tell the way to Hesperides. The giant asked Hercules to meet Atlas. He told him the way to the place where Atlas was.

Hercules continued his journey. He, at last, met Atlas. 'Why do you want the golden apples?' asked Atlas. 'My King has ordered me to get him these three golden apples,' said Hercules. 'It is a long way from here to that place. Only I can go there. Hold this sky for me. I shall get them for you,' said Atlas. Hercules agreed. He held the sky on his shoulders. Atlas walked away. He was back in a short time. He put down the three golden apples at the foot of Hercules. Hercules thanked Atlas.

He requested Atlas to take back the sky from him. 'Take back the sky?' said Atlas cunningly. 'I have held it for a thousand years. I shall come back after another thousand years!' Hercules was astonished at what Atlas told him. But he did not express his astonishment. He recovered his senses and replied, 'Oh! In that case, will you please hold the sky for a little while? I shall make a pad for my shoulders to support the sky. Then I

de lucht te ondersteunen. Dan zal ik de lucht van je terugnemen.’ Aldus sprak Hercules heel zachtjes. Atlas stemde in. Atlas nam de lucht terug van Hercules. Hercules pakte onmiddellijk de drie gouden appels. Hij nam Atlas afscheid met een ondeugende glimlach op zijn gezicht. Hij liep weg naar Griekenland, Atlas sprakeloos en verbaasd achterlatend.

Hercules bereikte zijn geboorteland Griekenland na vele dagen reizen. Hij gaf de drie gouden appels aan de koning. De koning was verrast dat hij de gouden appels van Hercules kreeg. Hij was gelukkig. Maar hij deed alsof hij niet tevreden was. Maar stiekem was hij van plan om Hercules op weg te sturen naar een ander gevaarlijk avontuur.

shall take back the sky from you.' Thus Hercules talked very quietly. Atlas agreed. Atlas took back the sky from Hercules. Hercules immediately collected the three golden apples. He bid Atlas goodbye with a mischievous smile on his face. Then he walked away towards Greece leaving Atlas speechless and surprised.

Hercules reached his homeland Greece after many days of travel. He gave the three golden apples to the King. The King was surprised to have got the golden apples from Hercules. He was happy. But he pretended not to have been satisfied. But secretly, he was planning to send away Hercules on another perilous adventure.

29 Ezel van Hodja

Nasruddin Hodja nam zijn ezel mee naar de markt en verkocht hem voor 30 dinar.

De man die het kocht, probeerde hem meteen te veilen. ‘Kijk eens naar dit mooie dier!’ riep hij naar voorbijgangers. ‘Heb je ooit een beter exemplaar van een ezel gezien? Zie hoe schoon en sterk het is!’ En hij ging verder met het opsommen van de vele kwaliteiten van het dier. Aan het einde van zijn verkooppraatje zei een man dat hij er 40 dinar voor wou geven. Een andere man bood 50 aan. Een derde bood 55.

Hodja die aan het kijken was, was verbaasd over de interesse die iedereen in de ezel toonde. ‘Wat een idioot was ik het een gewoon dier te vinden,’ dacht Hodja. ‘Het is een onvergelijkbaar beest, één op een miljoen...’

Hij realiseerde zich plotseling dat de eigenaar een goed aanbod had gekregen en op het punt stond de bieding te sluiten. ‘75 dinar eenmaal...’ zei de man. ‘75 dinar andermaal...’ ‘80 dinars!’ zei Hodja.

29 Donkey of Hodja

Nasruddin Hodja took his donkey to the market place and sold it for 30 dinars.

The man who bought it immediately put it up for auction. 'Look at this fine animal!' he shouted to passersby. 'Have you ever seen a better specimen of a donkey? See how clean and strong it is!' And he went on to list the many qualities of the animal. At the end of his sales talk a man said he would give 40 dinars for it. Another man offered 50. A third offered 55.

Hodja who was watching was amazed at the interest everyone was showing in the donkey. 'What a fool I was to think it an ordinary animal,' thought Hodja. 'It is an incomparable beast, one in a million...'

He suddenly realized that the owner had received a good offer and was about to close the bidding. '75 dinars once...' said the man. '75 dinars twice...' '80 dinars!' said Hodja.

30 Hodja de koning

Laten we genieten van het lezen van dit verhaal over Mulla Nasruddin Hodja.

Hodja liep diep in gedachten over een weg bij het paleis toen hij tegen een man aan liep. De man werd erg boos en begon te vloeken en te schreeuwen tegen Hodja. ‘Weet je wel wie ik ben?’ schreeuwde hij. ‘Ik ben de adviseur van de koning!’ ‘Dat is leuk,’ zei Hodja. ‘Voor wat mij betreft, ben ik een koning.’ ‘Een koning?’ vroeg de man. ‘Over welk land regeert u?’ ‘Ik heers over mezelf’, zei Hodja. ‘Ik ben meester van mijn emoties. Je zult nooit merken dat ik mijn zelfbeheersing zoals jij net deed.’

De man verontschuldigde zich en ging weg terwijl hij zich diep schaamde voor zichzelf.

30 Hodja the King

Let us enjoy reading this story about Mulla Nasruddin Hodja.

Hodja, deep in thought was walking down a road near the palace when he bumped into a man. The man got very angry and began to curse and shout at Hodja. 'Do you know who I am?' he screamed. 'I am the king's Advisor!' 'That is nice,' said Hodja. 'As for me I am a king.' 'A king?' asked the man. 'Over which country do you rule?' 'I rule over myself,' said Hodja. 'I am master of my passions. You would never find me losing my temper as you did just now.'

The man apologized and went away feeling very ashamed of himself.

31 De snelle os

Een paardenrace stond op het punt te worden gehouden en de deelnemers stonden op een rij. Mulla Nasruddin Hodja kwam met een os en vroeg het op te nemen in de race. ‘Ben je gek geworden?’ zeiden de organisatoren. ‘Welke kans maakt een os tegen paarden?’ ‘Je praat zo omdat je niets van mijn os weet,’ zei Hodja. ‘Toen hij nog slechts een kalf was, kon hij bijna net zo snel rennen als een pony. Nu hij ouder is, moet hij in staat zijn zelfs sneller te rennen.’

31 Speedy Ox

A horse race was about to be held and the contestants were being lined up. Mulla Nasruddin Hodja came with an ox and asked that it be included in the race. 'Have you gone mad?' said the organizers. 'What chance does an ox have against horses?' 'You talk that way because you do not know anything about my ox,' said Hodja. 'When it was a mere calf it could run almost as fast as a pony. Now that it is older it should be able to run even faster.'

32 Hodja en de geleerde

Nasruddin Hodja, een geleerde een rivier over zettend, zei iets ongrammaticaals tegen hem. ‘Heb je nooit grammatica gestudeerd?’ vroeg de geleerde. ‘Nee’, zei Hodja. ‘Dan is de helft van je leven verspild,’ zei de geleerde, meewarig naar hem kijkend.

Enige tijd later wendde Hodja zich tot zijn passagier. ‘Heb je ooit geleerd om te zwemmen?’ vroeg hij. ‘Nee’, zei de geleerde. ‘Dan is je hele leven verspild,’ zei Hodja. ‘We zinken.’

32 Hodja and the Scholar

Nasruddin Hodja, ferrying a scholar across a river, said something ungrammatical to him. 'Have you never studied grammar?' asked the scholar. 'No,' said Hodja. 'Then half your life has been wasted,' said the scholar, looking pityingly at him.

Sometime later Hodja turned to his passenger. 'Have you ever learnt to swim?' he asked. 'No,' said the scholar. 'Then your whole life has been wasted,' said Hodja. 'We're sinking.'

33 De verborgen schat

Er was eens een oude man die vier zonen had. Alle vier waren heel lui. Op een dag voelde de oude man zich ziek en telde zijn laatste dagen af in bed. Hij maakte zich zorgen over de toekomst van zijn zoons omdat de jongemannen erg aarzelden met werken. De zonen geloofden dat het geluk ze zou bevoordelen. De gezondheid van de oude man ging iedere dag achteruit en hij besloot te praten met zijn zoons over hun toekomst. Echter, zijn zoons luisterden niet naar hem. Uiteindelijk besloot de oude man een list met ze uit te halen om zijn zoons het belang van werk te laten merken.

Hij riep al zijn zoons en liet ze naast hem zitten op zijn bed. Hij zei dat hij een schatkist met gouden munten en dure juwelen voor ze had, en dat hij de schat gelijk onder hun vieren wou verdelen. De jonge mannen werden erg blij en vroegen waar hun vader de schat had neergelegd. De oude man antwoordde: 'Ik kan me niet precies de plaats herinneren waar ik de schat heb verborgen. Echter, de schatkist is begraven op ons land. Ik ben echter niet zeker van de plaats waar ik de schatkist heb verborgen.' Ondanks dat de luie jonge zonen blij waren, waren ze verdrietig dat de oude man de plaats vergeten had waar de schat verborgen was.

Na een paar dagen ging de oude man dood. De zonen besloten het land om te spitten om de schatkist te vinden. Ze werkten erg hard en spitten hun land. Ze konden geen schatkist vinden in het land.

Uiteindelijk besloten ze te graven op een plek in hun land die wat verschillend was van de rest van het oppervlak. De zonen geloofden dat de schat begraven lag op die plek. Ze groeven diep op die plek, maar vonden niets behalve water.

Een voorbijganger, die het land opmerkte en het water dat stroomde van die plek, sprak de zonen over akkerbouw. Op zijn advies zaaiden de vier zonen groentezaden, en plantten bladgroente en bloeiende planten op hun land. Omdat het land heel vruchtbaar was met voldoende water, werd het in een paar weken een vruchtbare tuin met voedzame groenten en bladgroenten. De vier zonen verkochten de groeten voor een goede prijs en verdienden veel geld.

Toen realiseerden ze zich dat het 'harde arbeid' was waar hun vader naar verwees als 'schatkist'. Gelijdelijk overwonnen de vier zonen hun luiheid, werkten hard, verdienden meer geld en leefden gelukkig.

Hard werk betaalt altijd.

33 The Hidden Treasure

Once, there was an old man who had four sons. All four of them were very lazy. One day, the old man fell sick and was counting his last days in bed. He worried a lot about his sons' future as the young men hesitated a lot to work. The sons believed that luck would favour them. The old man's health deteriorated every day and he decided to talk to his sons about their future. However, his sons did not listen to him. Finally, the old man decided to play a trick to let his sons realize the importance of work.

He called all his sons and let them sit near him on his bed. He said that he had a treasure box with gold coins and expensive gems for them and wanted to share the treasure equally among the four of them. The young men were very happy and asked where his father had placed the treasure. The old man replied, 'I cannot exactly remember the place where I have hidden the treasure. However, the treasure box is buried in our land. I'm really not sure about the place where I have hidden the treasure box.' Even though the lazy young sons were happy, they were sad that the old man had forgotten the place where the treasure was hidden.

After a few days, the old man died. The sons decided to dig the land to find the treasure box. They worked very hard and dug their land. They could not find any treasure box in the land.

Finally, they decided to dig a spot in their land that was a bit different from the rest of the area. The sons believed that the treasure was buried in that spot. They dug the specific spot deeply, but got nothing but water.

A passerby who noticed the land and the water flowing from the spot talked to the sons about farming. Upon his advice, the four sons sowed vegetable seeds, and planted greens and flowering plants in their land. Since the land was very fertile with abundant water, within a few weeks, it became a fertile garden with nutritious vegetables and greens. The four sons sold the vegetables at a good price and earned a good amount of money.

Then they realized that it was 'hard work' that was referred to as 'Treasure Box' by their father. Gradually, the four sons overcame their laziness, worked hard, earned more money and lived happily.

Hard work always pays.

34 Zoete ruzies

Op een dag maakte Mulla Nasruddin ruzie met zijn vrouw. Hij schreeuwde tegen haar totdat ze het niet meer kon verdragen en vluchtte naar het huis van haar bureu. De Mulla volgde haar daar. De bureu slaagden erin de boze echtgenoten te kalmeren en serveerden het echtpaar thee en snoep.

Toen ze enige tijd later naar hun huis terugkeerden, begonnen ze opnieuw te ruziën. Toen Nasruddin tegen haar begon te schreeuwen, opende zijn vrouw opnieuw de deur om naar buiten te rennen. ‘Ga deze keer naar het huis van de bakker,’ adviseerde hij. ‘Hij maakt heerlijk brood.’

34 Sweet Quarrels

One day Mulla Nasruddin quarrelled with his wife. He shouted at her till she could not bear it and fled to her neighbor's house. The Mulla followed her there. The neighbors managed to placate the angry husbands and served the couple tea and sweetmeats.

When they returned to their house some time later, they began quarrelling again. When Nasruddin began shouting at her, his wife again opened the door to run out. 'This time, go to the baker's house,' he advised. 'He makes delicious bread.'

35 De verwanten van Ezel

Hodja was op weg naar de markt met een mand vol groenten die hij op zijn ezel had geladen. Halverwege stopte de ezel plotseling. Hodja probeerde hem over te halen weer verder te gaan, maar het dier gaf niet toe. In woede en wanhoop begon Hodja hem te bewerken met een stok.

Mensen begonnen zich om hen heen te verzamelen. ‘Waarom slaat u het arme schepsel?’ vroeg een man. ‘Stop onmiddellijk het te slaan!’ beval een tweede man. ‘Wat een wrede man ben je!’ zei een derde.

Hodja gaf zijn ezel een bewonderende blik. ‘Als ik had geweten dat je zoveel verwanten had om je te verdedigen, zou ik je nooit hebben geslagen,’ zei hij. ‘Ik kan zien dat je uit een grote en luidruchtige familie komt.’ De mannen die opmerkingen hadden gemaakt, liepen verontwaardigd weg en de menigte verspreidde zich, Hodja achterlatend om zijn ezel aan te pakken zoals hij geschikt achtte.

35 The Relatives of Donkey

Hodja was on his way to the market with a basketful of vegetables which he had loaded on his donkey. Halfway the donkey suddenly stopped. Hodja tried to coax it to move forward again but the animal would not budge. In anger and desperation Hodja began to belabor it with a stick.

People began to gather around them. 'Why are you beating the poor creature?' asked one man. 'Stop beating it at once!' ordered a second man. 'What a cruel man you are!' said a third.

Hodja gave his donkey an admiring look. 'If I had known you had so many relatives to defend you, I would never have hit you,' he said. 'I can see you come from a large and loud-mouthed family.' The men who had commented strode away indignantly and the crowd dispersed leaving Hodja to deal with his donkey as he thought fit.

36 De ezel die kon zingen

Eens woonde een wilde ezel in het bos. Hij had geen vrienden and leefde helemaal alleen.

Op een dag zag een passerende jakhals de ezel. Hij ging naar de ezel toe en zei: ‘Wat is er aan de hand? Waarom kijk je zo verdrietig, mijn goede vriend?’ De ezel draaide zich naar de jakhals en zei: ‘Ik heb geen vrienden en ben erg eenzaam.’ ‘Wel, maak je geen zorgen. Ik zal jouw vriend zijn vanaf vandaag.’, trooste de jakhals hem. Vanaf die dag werden de ezel en de jakhals hele goede vrienden. Ze werden altijd samen gezien.

Op een maanverlichte avond waren de jakhals en de ezel aan het wandelen door het bos. Het was een koele en mooie avond. Terwijl ze aan het wandelden waren, kwamen ze bij de buitenwijken van een dorp grenzend aan het bos. Daar, voor hun bevond zich een bosje fruitbomen. Ah, kijk! Hoe mooi en heerlijk die vruchten eruit zien.’, zei de ezel, ‘Laten we er een paar van eten’. ‘Ok’, zei de jakhals, ‘Maar laten we het heel stil doen.’ Ze gingen het bosje in en begonnen stilletjes van het fruit te eten. Na genoeg gegeten te hebben, lagen ze onder een boom, gelukkig en tevreden.

‘Dat was heerlijk, maar er mist iets vanavond,’ zei de ezel. ‘Wat dan?’, vroeg de jakhals. ‘Nou, muziek natuurlijk,’ antwoordde de ezel, en keek een beetje verbaasd. De jakhals vroeg: ‘Waar gaan we muziek vandaan halen?’. De ezel zei: ‘Weet je niet dat ik een verdienstelijk (goede) zanger ben?’. De jakhals was opgeschrikt. ‘Onthoud, we zijn in een boomgaard. Als de boer ons hoort, hebben we een probleem. Als je wil zingen, laten we dan hier weg gaan.’, adviseerde hij de ezel. ‘Jij denkt dat ik niet kan zingen, is het niet?’, vroeg de ezel met een gekwetste stem. ‘Wacht tot je mij hoort.’

De jakhals realiseerde zich dat de ezel niet bereid was zijn advies op te volgen. Hij ging weg, en verstopte zich achter een paar bomen. De ezel gooide zijn hoofd naar achter, en begon zijn lied. ‘He, haw’, balkte hij luid.

Toen de boeren het luide gebalk hoorden, kwamen ze aangerend met stokken en gaven de domme ezel een flink pak slaag dat de ezel achterliet met pijn overal.

Nadat de boeren waren weggegaan, ging de jakhals naar zijn vriend. Hij zei: ‘Is dit de prijs die je won met je gezang?’ ‘Ze kunnen goede muziek niet waarderen,’ antwoordde de gekwetste en beschaamde ezel.

36 The Donkey Who Would Sing

A wild donkey once lived in the woods. He had no friends and lived all alone.

One day a jackal passing by saw the donkey. He went up to the donkey and said, 'What is the matter? Why do you look so sad, my dear fellow?' The donkey turned to the jackal and said, 'I have no friends and am very lonely.' 'Well, don't worry. I will be your friend from today,' the jackal comforted him. From that day, the donkey and jackal became very good friends. They were always seen together.

One moonlit evening, the jackal and the donkey were strolling through the woods. It was a cool and pleasant evening. As they walked on, they came to the outskirts of a village bordering the woods. There in front of them was a grove of fruit trees. 'Ah. Look! How wonderful and delicious the fruits look,' said the donkey. 'Let's eat some of them.' 'Okay,' said the jackal. 'But let's do it very quietly.' They entered the grove and silently started to eat the fruits. After eating enough, they lay under a tree happy and content.

'That was delicious, but there is something missing tonight,' said the donkey. 'What is that?' asked the jackal. 'Why, music of course,' answered the donkey, looking a little surprised. The jackal asked, 'Where are we going to get music from?' The donkey said. 'Don't you know that I am an accomplished singer?' The jackal was alarmed. 'Remember, we are in an orchard. If the farmer hears us, we will be in trouble. If you want to sing let us go away from here,' he advised the donkey. 'You think I can't sing, don't you?' asked the donkey in a hurt voice. 'Wait till you hear me.'

The jackal realised that the donkey was not willing to take his good advice. He moved away and hid himself behind a clump of trees. The donkey threw back his head and started his song. 'He . . . haw, hee-haw,' he brayed aloud.

The farmers, hearing the loud braying, came rushing with sticks and gave the foolish donkey a severe beating that left the donkey feeling sore all over.

After the farmers had left, the jackal went over to his friend. He said. 'Is this the prize you won for your singing?' 'They don't appreciate good music,' replied a hurt and ashamed donkey.

37 Romeo en Juliet

Vele jaren geleden waren er in Verona, Italië, twee families. ‘Wij zijn de Capulets.’ ‘Wij zijn de Montagues.’ Deze families hadden altijd ruzie.

De Montagues hebben een zoon, Romeo De Capulets hebben een dochter, Juliet. Op een avond hebben de Capulets een feest, en Romeo gaat (er naar toe). Hij ontmoet Juliet en ze worden verliefd op elkaar. Juliets neef, Tybalt, ziet Romeo en wordt heel boos. ‘Hij is een Montague! Krijg hem!’ ‘Oh Romeo, waarom ben jij een Montague?’

Romeo en Juliet praten en besluiten te trouwen. Ze weten dat hun families erg boos zullen worden, dus gaan ze naar Broeder Lawrence en trouwen in het geheim.

De volgende dag ziet Tybalt Romeo. Hij is nog steeds boos op Romeo en wil met hem vechten. Romeo wil niet vechten maar zijn beste vriend, Mercutio, wil wel. ‘Als jij niet met hem vecht, doe ik het!’ Mercutio vecht met Tybalt. Tybalt doodt Mercutio! Romeo is zo geschokt dat hij met Tybalt vecht, en doodt hem op zijn beurt! De prins van Verona is heel boos en stuurt Romeo weg.

Juliet gaat naar Broeder Lawrence voor hulp. ‘Hier is een speciale drank. Je zult twee dagen lang slapen. Je familie zal denken dat je dood bent maar je zult wakker worden. Daarna kunnen jij en Romeo samen vrij zijn.’

Broeder Lawrence stuurt Romeo een brief om hem het plan te vertellen. Maar Romeo krijgt het bericht niet. Hij hoort dat Juliet dood is!

Romeo is zo verslagen dat hij wat gif koopt en naar Juliet gaat om haar te zien. ‘Nu zal ik voor altijd bij je blijven.’ Juliet wordt te laat wakker! Ze ziet wat er gebeurd is. ‘Oh nee! Je hebt geen gif voor mij achter gelaten, maar hier is je mes.’ Romeo en Juliet zijn beiden dood.

Broeder Lawrence vertelt de Capulets en de Montagues wat er gebeurd is. Ze zijn zo verdrietig dat ze overeenkomen geen ruzie meer te maken.

37 Romeo en Juliet

Many years ago in Verona, Italy, there were two families. 'We are the Capulets.' 'We are the Montagues.' These families are always fighting.

The Montagues have a son, Romeo. The Capulets have a daughter, Juliet. One night the Capulets have a party and Romeo goes. He meets Juliet and they fall in love. Juliet's cousin, Tybalt, sees Romeo and is very angry. 'He's a Montague! Get him!' 'Oh Romeo, why are you a Montague?'

Romeo and Juliet talk and decide to get married. They know that their families will be very angry so they go to Friar Lawrence and are married in secret.

The next day, Tybalt sees Romeo. He is still angry with Romeo and wants to fight him. Romeo doesn't want to fight but his best friend, Mercutio, does. 'If you won't fight him, I will!' Mercutio fights Tybalt. Tybalt kills Mercutio! Romeo is so upset he fights Tybalt and kills him in turn! The Prince of Verona is very angry and sends Romeo away.

Juliet goes to Friar Lawrence for help. 'Here is a special drink. You will sleep for two days. Your family will think you are dead but you will wake up. Then you and Romeo can be free together.'

Friar Lawrence sends Romeo a letter to tell him the plan. But Romeo doesn't get the message. He hears that Juliet is dead!

Romeo is so upset he buys some poison and goes to see Juliet. 'Now I will stay with you forever.' Too late, Juliet wakes up! She sees what happened. 'Oh no! You didn't leave any poison for me but here is your knife.' Romeo and Juliet are both dead.

Friar Lawrence tells the Capulets and Montagues what happened. They are so sad they agree not to fight any more.

38 De vos die vast kwam te zitten

Er was eens een hongerige vos die zocht naar iets te eten. Hij had erge honger. Hoe hard hij ook probeerde, de vos kon geen eten vinden. Uiteindelijk ging hij naar de rand van het bos en zocht daar naar voedsel.

Plotseling zag hij een grote boom met een gat erin. In het gat zat een pakje. De hongerige vos dacht onmiddellijk dat er voedsel in zou kunnen zitten, en werd heel blij. Hij sprong in het gat. Toen hij het pakketje opende, zag hij er sneetjes brood, vlees and fruit in. Een oude houthakker had het eten in de boomstronk gestopt voordat hij bomen begon om te hakken in het bos. Hij wou het gaan eten voor zijn lunch. De vos begon blij te eten.

Nadat hij klaar was met eten, had hij dorst en besloot het gat te verlaten en wat water te drinken uit een naburige bron. Echter, hoe hard hij ook probeerde, hij kon niet uit het gat komen.

Weet je waarom? Ja, de vos had zo veel voedsel gegeten dat hij te dik was geworden om door het gat te passen.

De vos was erg verdrietig en bang. Hij zei tegen zichzelf: ‘Had ik maar even nagedacht voordat ik het gat in sprong.’

38 The fox who got caught

Once upon a time, there was a hungry fox that was looking for something to eat. He was very hungry. No matter how hard he tried, the fox could not find food. Finally he went to the edge of the forest and searched there for food.

Suddenly he caught sight of a big tree with a hole in it. Inside the hole was a package. The hungry fox immediately thought that there might be food in it, and became very happy. He jumped into the hole. When he opened the package, he saw slices of bread, meat and fruit in it! An old woodcutter had placed the food in the tree trunk before he began to cut down trees in the forest. He was going to eat it for his lunch. The fox happily began to eat.

After he finished eating, he felt thirsty and decided to leave the hole and drink some water from a nearby spring. However, no matter how hard he tried, he could not get out of the hole.

Do you know why? Yes, the fox had eaten so much food that he became too big to fit through the hole!

The fox was very sad and upset. He told himself, 'I wish I had thought a little before jumping into the hole.'

39 The schone slaapster

Er was eens een koningin die een mooie baby dochter had. Ze vroeg alle feeën in het koninkrijk bij de doop te zijn, maar vergat per ongeluk 'e'en van hun, die ook een soort heks was, uit te nodigen. Zij kwam toch, en toen zij langs de wieg van de baby liep, zei ze: 'Als jij zestien bent, zul jij je verwonden aan een spintol en doodgaan.' 'Oh, nee!', riep de koningin vol afschuw. Een goed fee zong gauw een magische toverspreuk om de vloek te veranderen. Als ze zich zou bezeren, zou het meisje in een heel diepe slaap vallen in plaats van sterven.

De jaren gingen voorbij, het kleine prinsesje groeide op en werd het mooiste meisje van het hele koninkrijk. Haar moeder was altijd heel zorgvuldig om haar weg te houden van spintollen, maar de prinses, op haar zestiende verjaardag, toen ze wandelde door het kasteel, kwam een kamer binnen waar een oude bediende aan het spinnen was. 'Wat doe je?', vroeg ze de bediende. 'Ik ben aan het spinnen. Heb je niet eerder een spintol gezien?' 'Nee. Laat het me eens zien.' De bediende overhandigde de spintol aan het meisje ldsots en ze prikte zichzelf ermee, en met een zucht viel ze op de grond. De doodsbange, oude vrouw haaste zich om het de koningin te vertellen.

Buiten zichzelf van angst deed de koningin haar best haar dochter te wekken, maar vergeefs. De hofartsen en tovenaars werden geroepen, maar er was niets dat ze konden doen. Het meisje kon niet gewekt worden uit haar diepe slaap. De goede fee, die in staat was het ergste van de vloek weg te nemen, kwam ook, en de koningin zei tegen haar: 'Wanneer wordt mijn dochter wakker?' 'Ik weet het niet,' gaf de fee bedroefd toe. 'Binnen een jaar, tien jaar of twintig?', ging de koningin door. 'Misschien over honderd jaar. Wie weet?', zei de fee. 'Wat zou haar wekken?', vroeg de koningin huilend. 'Liefde,' antwoordde de fee. 'Als een man, zuiver van hart, verliefd op haar wordt, dan wordt zij weer tot leven gebracht!' 'Hoe kan een man verliefd worden op een slapend meisje?', snikte de koningin. Haar hart brak, en een paar dagen later ging ze dood.

De slapende prinses werd naar haar kamer gebracht en op een bed gelegd omgeven door bloemenkransen. Ze was zo mooi, met een lieflijk gezicht, niet zoals dat van de doden, maar roze zoals dat van diegenen die vredig slapen. De goede fee zei tegen zichzelf, 'Als ze wakker wordt, wie ziet ze dan om zich heen? Vreemde gezichten en mensen die ze niet kent? Ik kan dat nooit laten gebeuren. Dat zou te pijnlijk zijn voor dit ongelukkige meisje.' En dus sprak de fee een spreuk uit; en iedereen die in het kasteel woonde — soldaten, ministers, bewakers, bedienden, hofdames, pages, koks, meiden en ridders —, allen vielen in een diepe slaap, waar ze ook maar waren op dat moment. 'Nu,' dacht de fee, 'wanneer de prinses wakker wordt, zullen zij ook wakker worden, en het leven gaat verder vanaf daar.' En ze verliet het kasteel, dat nu gehuld was in stilte.

Er was geen geluid te horen, niets bewoog behalve de klokken, maar toen zij ook affliepen, stopten ze, en de tijd stopte met hun. Zelfs niet het zachtste geruis was te horen, alleen de wind fluitend rond de torens, geen enkele stem, alleen de roep van vogels. De jaren spoeden voorbij. Op de kasteelgronden groeiden de bomen omhoog. De struiken werden dicht en verwilderd, het gras drong de hoftuinen binnen, en de klimplanten verspreidden zich over de muren. In honderd jaar ontstond een dicht bos.

Nu gebeurde het dat een prins in die landen aankwam. Hij was de zoon van een koning in een naburig land. Jong, knap en treurig zocht hij in eenzaamheid alles wat hij niet kon vinden in het gezelschap van andere mensen: zachtaardigheid, oprechtheid en netheid.

39 The Sleeping Beauty

Once upon a time, there was a Queen who had a beautiful baby daughter. She asked all the fairies in the kingdom to the christening, but unfortunately forgot to invite one of them, who was a bit of a witch as well. She came anyway, but as she passed the baby's cradle, she said, 'When you are sixteen, you will injure yourself with a spindle and die!' 'Oh, no!' screamed the Queen in horror. A good fairy quickly chanted a magic spell to change the curse. When she hurt herself, the girl would fall into a very deep sleep instead of dying.

The years went by, the little Princess grew and became the most beautiful girl in the whole kingdom. Her mother was always very careful to keep her away from spindles, but the Princess, on her sixteenth birthday, as she wandered through the castle, came into a room where an old servant was spinning. 'What are you doing?' she asked the servant. 'I'm spinning. Haven't you seen a spindle before?' 'No. Let me see it!' The servant handed the girl the spindle and she pricked herself with it and with a sigh, dropped to the floor. The terrified old woman hurried to tell the Queen.

Beside herself with anguish, the Queen did her best to awaken her daughter but in vain. The court doctors and wizards were called, but there was nothing they could do. The girl could not be wakened from her deep sleep. The good fairy who managed to avoid the worst of the curse came too, and the Queen said to her, 'When will my daughter waken?' 'I don't know,' the fairy admitted sadly. 'In a year's time, ten years or twenty?' the Queen went on. 'Maybe in a hundred years' time. Who knows?' said the fairy. 'What would make her waken?' asked the Queen weeping. 'Love,' replied the fairy. 'If a man of pure heart were to fall in love with her, that would bring her back to life!' 'How can a man fall in love with a sleeping girl?' sobbed the Queen, and so heart-broken was she that, a few days later, she died.

The sleeping Princess was taken to her room and laid on the bed surrounded by garlands of flowers. She was so beautiful, with a sweet face, not like those of the dead, but pink like those who are sleeping peacefully. The good fairy said to herself, 'When she awakens, who is she going to see around her? Strange faces and people she doesn't know? I can never let that happen. It would be too painful for this unfortunate girl.' So the fairy cast a spell; and everyone that lived in the castle — soldiers, ministers, guards, servants, ladies, pages, cooks, maids and knights —, all fell into a deep sleep, wherever they were at that very moment. 'Now,' thought the fairy, 'when the Princess wakes up, they too will awaken, and life will go on from there.' And she left the castle, now wrapped in silence.

Not a sound was to be heard, nothing moved except for the clocks, but when they too ran down, they stopped, and time stopped with them. Not even the faintest rustle was to be heard, only the wind whistling round the turrets, not a single voice, only the cry of birds. The years sped past. In the castle grounds, the trees grew tall. The bushes became thick and straggling, the grass invaded the courtyards and the creepers spread up the walls. In a hundred years, a dense forest grew up.

Now, it so happened that a Prince arrived in these parts. He was the son of a king in a country close by. Young, handsome and melancholy, he sought in solitude everything he could not find in the company of other men: serenity, sincerity and purity.

Rijgend op zijn betrouwbare paard kwam hij aan, op een dag, bij het donkere bos. Avontuurlijk ingesteld besloot hij het te onderzoeken. Hij baande zich een weg, langzaam en met moeite, omdat de bomen en struiken groeiden in een dikke wirwar. Een paar uur later, de moed verliezend en net toen hij zijn paard wilde omdraaien en terug gaan, dacht hij iets te zien door de bomen. Hij duwde de takken terug. Wonder boven wonder! Daar voor hem stond een kasteel met hoge torens. De jonge man stond stokstijf stil in verwondering, 'Ik vraag me af van wie dit kasteel is?', dacht hij.

De jonge prins reed door naar het kasteel. De ophaalbrug was neergelaten, en, zijn paard bij de teugels houdend, liep hij eroverheen. Onmiddellijk zag hij de inwoners liggen over de trappen, de zalen en de tuinen, en hij zei tot zichzelf: 'Mijn hemel!'. 'Ze zijn dood!'. Maar even later merkte hij op dat ze vast in slaap waren. 'Word wakker', riep hij, maar niemand bewoog. Nog steeds volkomen verbaasd, ging hij het kasteel in en ontdekte steeds meer mensen, liggend op de grond in diepe slaap.

Alsof hij geleid werd aan de hand, in de volledige stilte, bereikte de prins uiteindelijk de kamer waar de mooie prinses in diep slaap lag. Een lange tijd stond hij te staren naar haar gezicht, zo sereen, zo vredig, lieflijk en puur; en hij voelde een liefde in zijn hart ontspringen die hij altijd had gezocht maar nooit vond. Overmand door emotie, ging hij naar het meisje, tilde haar kleine, witte hand op en kuste het zachtjes. Bij die kus opende de prinses snel haar ogen, en al wakker wordend van haar lange slaap, zag ze de prins naast haar en mompelde, 'Oh, eindelijk ben je gekomen! Ik heb op jou gewacht in mijn dromen. Ik heb zo lang gewacht.' Op dat moment werd de vloek verbroken.

De prinses stond op, haar hand uithoudend naar de prins. En het gehele kasteel werd ook wakker. Iedereen stond op, en allen keken rond in verbazing, zich afvragend wat er gebeurd was. Toen zij het uiteindelijk begrepen, renden ze naar de prinses, die mooier en gelukkiger was dan ooit.

Een paar dagen later klonk in het kasteel, dat kort tevoren nog in stilte was gehuld, het geluid van gezang, muziek en blij gelach tijdens het grote feest dat gegeven werd ter ere van de prins en prinses die zouden gaan trouwen. Ze leefden nog lang en gelukkig, zoals ze altijd doen in sprookjes.

Wandering on his trusty steed he arrived, one day, at the dark forest. Being adventurous, he decided to explore it. He made his way though slowly and with a struggle, for the trees and bushes grew in a thick tangle. A few hours later, now losing heart, he was about to turn his horse and go back when he thought he could see something through the trees . He pushed back the branches . Wonder of wonders! There in front of him stood a castle with high towers. The young man stood stock still in amazement, 'I wonder who this castle belongs to?' he thought.

The young Prince rode on towards the castle. The drawbridge was down and, holding his horse by the reins, he crossed over it. Immediately he saw the inhabitants draped all over the steps, the halls and courtyards, and said to himself, 'Good heavens!' 'They're dead!' But in a moment, he realised that they were sound asleep. Wake up!' he shouted, but nobody moved. Still thoroughly astonished, he went into the castle and again discovered more people, lying fast asleep on the floor.

As though led by a hand, in the complete silence, the Prince finally reached the room where the beautiful Princess lay fast asleep. For a long time he stood gazing at her face, so full of serenity, so peaceful, lovely and pure; and he felt spring to his heart that love he had always been searching for and never found. Overcome by emotion, he went to the girl, lifted her little white hand and gently kissed it . At that kiss, the princess quickly opened her eyes, and waking from her long sleep, seeing the Prince beside her, murmured, 'Oh, you have come at last! I was waiting for you in my dreams. I've waited so long!' Just then, the spell was broken.

The Princess rose to her feet, holding out her hand to the Prince. And the whole castle woke up too. Everybody rose to their feet and they all stared round in amazement, wondering what had happened. When they finally realised, they rushed to the Princess, more beautiful and happier then ever.

A few days later, the castle that only a short time before had laid in silence, now rang with the sound of singing, music and happy laughter at the great party given in honour of the Prince and Princess, who were getting married. They lived happily ever after, as they always do in fairy tales.

40 Een halve beloning

Mahesh Das was een staatsburger in het koninkrijk Akbar. Hij was een intelligente jongeman. Eens toen Akbar in het bos ging jagen, raakte hij de weg kwijt. Mahesh Das die in de buitenwijken woonde, hielp de koning het paleis te bereiken. De keizer beloonde hem met zijn ring. De keizer beloofde ook hem een verantwoordelijke post aan zijn hof te geven.

Na een paar dagen ging Mahesh Das naar het hof. De bewaker stond hem niet toe binnen te gaan. Mahesh Das toonde de bewaker de ring die de koning hem had gegeven. Nu dacht de bewaker dat de jonge man zeker meer beloningen van de koning zou krijgen. De hebberige bewaker liet hem het hof binnen onder één voorwaarde. Het was dat Mahesh Das hem de helft van de beloning zou betalen die hij van de keizer zou krijgen. Mahesh Das accepteerde de voorwaarde.

Hij ging toen de hof binnen en toonde de ring aan de koning. De koning die Mahesh herkende, vroeg hem: ‘O jongeman! Wat verwacht u als beloning van de koning van Hindustan?’ ‘Majesteit! Ik verwacht 50 zweepslagen van jou als beloning.’ antwoordde Mahesh Das. De hovelingen waren verbluft. Ze dachten dat hij gek was. Akbar dacht na over zijn verzoek en vroeg hem de reden. Mahesh Das zei dat hij hem de reden zou vertellen na zijn beloning te hebben ontvangen. Toen geselden de mannen van de koning hem overeenkomstig zijn wens.

Na de 25ste zwaai verzocht Mahesh Das de koning om de bewaker te halen die bij de poort stond. De bewaker verscheen voor de koning. Hij was blij met de gedachte dat hij gehaald was om te worden beloond. Maar tot zijn verrassing, vertelde Mahesh Das de koning, ‘Jahampana! Deze hebzuchtige bewaker liet me binnen, op voorwaarde dat ik hem de helft betaal van de beloning die ik krijg van u. Ik wilde hem een lesje leren. Geef alstublieft de resterende 25 zweepslagen aan deze bewaker zodat ik mijn belofte aan hem kan houden.’ De koning beval vervolgens dat de bewaker 25 zweepslagen werd gegeven, samen met 5 jaar gevangenisstraf.

De koning was erg blij met Mahesh Das. Hij noemde hem Raja Birbal en maakte hij minister president.

40 Half the Reward

Mahesh Das was a citizen in the kingdom of Akbar. He was an intelligent young man. Once when Akbar went hunting in the jungle, he lost his way. Mahesh Das who lived in the outskirts helped the king reach the palace. The emperor rewarded him with his ring. The Emperor also promised to give him a responsible posting at his court.

After a few days Mahesh Das went to the court. The guard did not allow him to enter. Mahesh Das showed the guard the ring which the king had given him. Now the guard thought that the young man was sure to get more rewards by the king. The greedy guard allowed him inside the court on one condition. It was that Mahesh Das had to pay him half the reward he would get from the Emperor. Mahesh Das accepted the condition.

He then entered the court and showed the ring to the King. The King who recognized Mahesh asked him ‘Oh young man! What do you expect as a reward from the King of Hindustan?’ ‘Majesty! I expect 50 lashes from you as a reward.’ replied Mahesh Das. The courtiers were stunned. They thought that he was mad. Akbar pondered over his request and asked him the reason. Mahesh Das said he would tell him the reason after receiving his reward. Then the king’s men whipped him as per his wish.

After the 25th lash Mahesh Das requested the King to call the guard who was at the gate. The guard appeared before the King. He was happy at the thought that he was called to be rewarded. But to his surprise, Mahesh Das told the King, ‘Jahampana! This greedy guard let me inside on condition that I pay him half the reward I receive from you. I wanted to teach him a lesson. Please give the remaining 25 lashes to this guard so that I can keep my promise to him.’ The King then ordered that the guard be given 25 lashes along with 5 years of imprisonment.

The King was very happy with Mahesh Das. He called him Raja Birbal and made him his chief minister.

41 Het verschil maken

Ryokan was een bekende zen-leraar. Op een dag zag een visser hem op het strand lopen, net na een storm. De storm had duizenden zeesterren de kust op gespoeld, en ze begonnen op te drogen. Ze zouden snel allemaal dood zijn. Ryokan raapte zeesterren op en gooide ze terug de zee in.

De visser haalde de leraar in en zei: ‘Je hoopt toch zeker niet al deze zeesterren terug de zee in te kunnen gooien? Ze zullen met duizenden sterven hier. Ik heb het eerder zien gebeuren. Jouw moeite zal geen verschil maken.’ ‘Voor deze wel,’ zei Ryokan, weer een nieuwe zeester terugwerpend in zee.

41 Making a Difference

Ryokan was a Zen teacher of repute. One day a fisherman saw him walking on the beach soon after a storm. The storm had washed up thousands of starfish on the shore, and they were beginning to dry up. Soon all of them would be dead. Ryokan was picking up starfish and throwing them into the sea.

The fisherman caught up with the teacher and said, 'Surely, you cannot hope to throw all these starfish back into the sea? They will die in their thousands here. I've seen it happen before. Your effort will make no difference.' 'It will to this one,' said Ryokan, throwing back yet another starfish into the sea.

42 Birbal verkort de weg

Keizer Akbar reisde naar een verre plaats samen met enkele van zijn hovelingen. Het was een warme dag en de keizer was vermoeid van de reis. ‘Kan niemand deze weg voor mij verkorten?’ vroeg hij ruzieachtig. ‘Dat kan ik’, zei Birbal. De andere hovelingen keken elkaar verward aan. Ze wisten allemaal dat er geen ander pad door het heuvelachtige terrein was. De weg waarop ze reisden was de enige die hen naar hun bestemming kon brengen.

‘Je kunt de weg inkorten?’ zei de keizer. ‘Ok, doe het.’ ‘Dat zal ik doen,’ zei Birbal. ‘Luister eerst naar dit verhaal dat ik moet vertellen.’

En rijdend naast de draagstoel van de keizer, begon hij een lang en intrigerend verhaal dat Akbar, en al diegenen die luisterden, in zijn greep hield. Voordat ze het wisten, hadden ze het einde van hun reis bereikt. ‘We hebben het bereikt?’ riep Akbar uit. ‘Zo snel?’ ‘Wel,’ grinnikte Birbal, ‘je zei dat je wou dat de weg werd ingekort.’

42 Birbal shortens the Road

The Emperor Akbar was traveling to a distant place along with some of his courtiers. It was a hot day and the emperor was tired of the journey. ‘Can’t anybody shorten this road for me?’ he asked, querulously. ‘I can,’ said Birbal. The other courtiers looked at one another, perplexed. All of them knew there was no other path through the hilly terrain. The road they were traveling on was the only one that could take them to their destination.

‘You can shorten the road?’ said the emperor. ‘Well, do it.’ ‘I will,’ said Birbal. ‘Listen first to this story I have to tell.’

And riding beside the emperor’s palanquin, he launched upon a long and intriguing tale that held Akbar, and all those listening, spellbound. Before they knew it, they had reached the end of their journey. ‘We’ve reached it?’ exclaimed Akbar. ‘So soon?’ ‘Well,’ grinned Birbal, ‘you did say you wanted the road to be shortened.’

43 Birbal draait de zaken om

Keizer Akbar vertelde een droom. De droom begon ermee dat Akbar en Birbal naar elkaar toe te liepen op een maanloze nacht. Het was zo donker dat ze elkaar niet konden zien en ze botsten en vielen. ‘Gelukkig voor mij’, zei de keizer. ‘Ik viel in een plas payasam. Maar raad eens waar Birbal in viel?’ ‘Wat, majesteit?’ vroegen de hovelingen. ‘Een goot!’ Het hof galmde van het lachen. De keizer was heel blij dat hij eindelijk een keer Birbal had kunnen beetnemen.

Maar Birbal was onverstoorbaar. ‘Majesteit,’ zei hij toen het lachen was opgehouden. ‘Vreemd genoeg had ik ook dezelfde droom. Maar in tegenstelling tot jou heb ik tot het eind geslapen. Toen je uit die plas smakelijke payasam klom en ik uit die stinkende goot, ontdekten we dat er geen water was om onszelf schoon te maken, dus raad eens wat we deden?’ ‘Wat?’ vroeg de keizer behoedzaam. ‘We likten elkaar schoon!’

De keizer werd rood van schaamte en besloot nooit meer te proberen Birbal te vlug af te zijn.

43 Birbal Turns Tables

Emperor Akbar was narrating a dream. The dream began with Akbar and Birbal walking towards each other on a moonless night. It was so dark that they could not see each other and they collided and fell. ‘Fortunately for me,’ said the Emperor. ‘I fell into a pool of payasam. But guess what Birbal fell into?’ ‘What, your Majesty?’ asked the courtiers. ‘A gutter!’ The court resounded with laughter. The emperor was thrilled that for once he had been able to score over Birbal.

But Birbal was unperturbed. ‘Your Majesty,’ he said when the laughter had died down. ‘Strangely, I too had the same dream. But unlike you I slept on till the end. When you climbed out of that pool of delicious payasam and I out of that stinking gutter, we found that there was no water with which to clean ourselves, so guess what we did?’ ‘What?’ asked the emperor, warily. ‘We licked each other clean!’

The emperor became red with embarrassment and resolved never to try to get the better of Birbal again.

44 Slim geteld

Keizer Akbar had de gewoonte raadsels en puzzels aan zijn hovelingen voor te leggen. Hij vroeg vaak vragen die vreemd waren en geestig. Het vroeg veel wijsheid deze vragen te beantwoorden.

Eens vroeg hij een hele rare vraag. De hovelingen waren met stomheid geslagen door zijn vraag. Akbar keek naar zijn hovelingen. Terwijl hij keek, begon het ene na het andere hoofd te hangen op zoek naar een antwoord. Precies op dat moment betrad Birbal de hoftuin.

Birbal, die het karakter van de keizer kende, doorzag de situatie snel en vroeg, ‘Mag ik de vraag weten, zodat ik een antwoord kan proberen te vinden?’ Akbar zei: ‘Hoeveel kraaien zijn er in deze stad?’ Zonder zelfs maar een moment na te denken, antwoordde Birbal: ‘Er zijn vijftigduizend vijfhonderd en negen-en-tachtig kraaien, mijn heer.’

‘Hoe weet je dat zo zeker?’, vroeg Akbar. Birbal zei: ‘Laat uw mannen tellen, mijn heer. Als u meer kraaien vindt, betekent het dat sommige gekomen zijn om hier hun familie te bezoeken. Als u minder kraaien vindt, betekent het dat sommige bij hun familie elders op bezoek zijn.’

Akbar was erg ingenomen met Birbals gevatheid.

44 A Wise Counting

Emperor Akbar was in the habit of putting riddles and puzzles to his courtiers. He often asked questions which were strange and witty. It took much wisdom to answer these questions.

Once he asked a very strange question. The courtiers were dumb folded by his question. Akbar glanced at his courtiers. As he looked, one by one the heads began to hang low in search of an answer. It was at this moment that Birbal entered the courtyard.

Birbal who knew the nature of the emperor quickly grasped the situation and asked, 'May I know the question so that I can try for an answer.' Akbar said, 'How many crows are there in this city?' Without even a moment's thought, Birbal replied 'There are fifty thousand five hundred and eighty nine crows, my lord.'

'How can you be so sure?' asked Akbar. Birbal said, 'Make your men count, My lord. If you find more crows it means some have come to visit their relatives here. If you find less number of crows it means some have gone to visit their relatives elsewhere.'

Akbar was pleased very much by Birbal's wit.

45 Vraag voor vraag

Op een dag zei Akbar tegen Birbal: ‘Kun je me vertellen hoeveel armbanden je vrouw draagt?’ Birbal zei dat hij dat niet kon. ‘Je kan dat niet?’ riep Akbar uit. ‘Je ziet haar handen elke dag terwijl ze je eten serveert. Toch weet je niet hoeveel armbanden ze op haar handen heeft? Hoe kan dat?’ ‘Laten we naar de tuin beneden gaan, Majesteit,’ zei Birbal, ‘en ik zal het u zeggen.’

Ze liepen de kleine trap af die naar de tuin leidde. Birbal wendde zich tot de keizer: ‘Uwe Majesteit,’ zei hij, ‘u gaat deze trap elke dag op en af. Kunt u me vertellen hoeveel treden er in de trap zitten?’ De keizer grijnsde schaapachtig en veranderde snel van onderwerp.

45 Question for Question

One day Akbar said to Birbal: ‘Can you tell me how many bangles your wife wears?’ Birbal said he could not. ‘You cannot?’ exclaimed Akbar. ‘You see her hands every day while she serves you food. Yet you do not know how many bangles she has on her hands? How is that?’ ‘Let us go down to the garden, Your Majesty,’ said Birbal, ‘and I’ll tell you.’

They went down the small staircase that led to the garden. Birbal turned to the emperor: ‘Your Majesty,’ he said, ‘You go up and down this staircase every day. Can you tell me how many steps there are in the staircase?’ The emperor grinned sheepishly and quickly changed the subject.

46 Birbals zoete antwoord

Op een dag verraste keizer Akbar zijn hovelingen met een vreemde vraag. ‘Als iemand aan mijn snorharen trekt, wat voor soort straf zou hij moeten krijgen?’, vroeg hij. ‘Hij zou gegeseld moeten worden!’ zei een hoveling. ‘Hij zou opgehangen moeten worden!’ zei een ander. ‘Hij zou onthoofd moeten worden!’ zei een derde.

‘En wat vind jij, Birbal?’ vroeg de keizer. ‘Wat denk jij dat gedaan zou moeten worden als iemand aan mijn snorharen trekt?’ ‘Hij zou snoep moeten krijgen’, zei Birbal. ‘Snoep?’, de andere hovelingen hapten naar adem. ‘Ja,’ zei Birbal, ‘snoep, omdat de enige die aan ’s majesteits snorharen durft te trekken zijn kleinzoon is.’

De keizer was zo ingenomen met het antwoord dat hij zijn ring af deed en aan Birbal gaf als beloning.

46 Birbal's Sweet Reply

One day the Emperor Akbar startled his courtiers with a strange question. 'If somebody pulled my whiskers what sort of punishment should be given to him?' he asked. 'He should be flogged!' said one courtier. 'He should be hanged!' said another. 'He should be beheaded!' said a third.

'And what about you, Birbal?' asked the emperor. 'What do you think would be the right thing to do if somebody pulled my whiskers?' 'He should be given sweets,' said Birbal. 'Sweets?', gasped the other courtiers. 'Yes', said Birbal. 'Sweets, because the only one who would dare pull His Majesty's whiskers is his grandson.'

So pleased was the emperor with the answer that he pulled off his ring and gave it to Birbal as a reward.

47 Birbal de bediende

Op een dag reden Akbar en Birbal door het landschap en kwamen toevallig langs een koolveld. ‘Kool is zulk een heerlijke groente!’ zei Akbar. ‘Ik hou gewoon van kool.’ ‘Kool is de koning onder de groenten!’ zei Birbal.

Een paar weken later reden ze opnieuw langs het koolveld. Deze keer maakte de keizer een gezicht toen hij de groenten zag. ‘Ik hield altijd van kool, maar nu heb ik er geen zin in.’ zei Akbar. ‘De kool is een smakeloze groente’ stemde Birbal in. De keizer was erg verbaasd. ‘Maar de laatste keer dat je zei dat het de koning onder de groenten was!’ ‘Dat zei ik,’ gaf Birbal toe, ‘Maar ik ben uw dienaar, Majesteit, niet die van de kool.’

47 Birbal the Servant

One day Akbar and Birbal were riding through the countryside and they happened to pass by a cabbage patch. 'Cabbages are such delightful vegetables!' said Akbar. 'I just love cabbage.' 'The cabbage is king of vegetables!' said Birbal.

A few weeks later they were riding past the cabbage patch again. This time however, the emperor made a face when he saw the vegetables. 'I used to love cabbage but now I have no taste for it.' said Akbar. 'The cabbage is a tasteless vegetable' agreed Birbal. The emperor was astonished. 'But the last time you said it was the king of vegetables!' 'I did,' admitted Birbal, 'But I am your servant, Your Majesty, not the cabbage's.'

48 Birbal de wijze

Ram en Sham beweerden ieder de eigenaar te zijn van dezelfde mangoboom. Op een dag benaderden ze Birbal en vroegen hem het geschil op te lossen. Birbal zei tegen hen: 'Er is maar 'e'en manier om de zaak te regelen. Pluk alle vruchten op de boom en verdeel ze gelijkelijk tussen jullie twee. Daarna, hak de boom om en verdeel het hout.'

Ram vond dat een eerlijke uitspraak en zei dat. Maar Sham was ontzet (met afschuw vervuld). 'Edelachtbare' zei hij tegen Birbal 'Ik heb die boom zeven jaar lang onderhouden. Ik heb liever dat Ram hem heeft dan dat hij omgehakt wordt.' 'Uw bezorgdheid voor de boom heeft me alles verteld wat ik wilde weten,' zei Birbal en verklaarde Sham de echte eigenaar van de boom.

48 Birbal The Wise

Ram and Sham both claimed ownership of the same mango tree. One day they approached Birbal and asked him to settle the dispute. Birbal said to them: 'There is only one way to settle the matter. Pluck all the fruits on the tree and divide them equally between the two of you. Then cut down the tree and divide the wood.'

Ram thought it was a fair judgment and said so. But Sham was horrified. 'Your Honor' he said to Birbal 'I've tended that tree for seven years. I'd rather let Ram have it than see it cut down.' 'Your concern for the tree has told me all I wanted to know,' said Birbal, and declared Sham the true owner of the tree.

49 Het scherpste schild en zwaard

Een man die speren en schilden maakte, kwam eens aan het hof van Akbar. ‘Majesteit, niemand kan schilden en speren maken gelijk aan de mijne,’ zei hij. ‘Mijn schilden zijn zo sterk dat niets ze kan doorboren en mijn speren zijn zo scherp dat er niets is dat ze niet kunnen doorboren.’ ‘Ik kan zeker bewijzen dat je het bij één punt fout hebt,’ zei Birbal plotseling. ‘Onmogelijk!’ verklaarde de man. ‘Houd een van je schilden omhoog en ik zal het doorboren met een van je speren,’ zei Birbal met een glimlach.

49 The Sharpest Shield and Sword

A man who made spears and shields once came to Akbar's court. 'Your Majesty, nobody can make shields and spears equal to mine,' he said. 'My shields are so strong that nothing can pierce them and my spears are so sharp that there's nothing they cannot pierce.' 'I can prove you wrong on one account certainly,' said Birbal suddenly. 'Impossible!' declared the man. 'Hold up one of your shields and I will pierce it with one of your spears,' said Birbal with a smile.

50 Birbal is kortaf

Op een dag vroeg Akbar zijn hovelingen of zij hem het verschil tussen waarheid en leugen konden vertellen in drie woorden of minder. De hovelingen keken elkaar verbijsterd aan. ‘Wat denk jij ervan, Birbal?’ vroeg de keizer. ‘Ik ben verrast dat jij ook stil bent.’ ‘Ik ben stil omdat ik anderen de kans wil geven te spreken,’ zei Birbal. ‘Niemand anders heeft het antwoord,’ zei de keizer. ‘Dus ga je gang en vertel me wat het verschil is tussen waarheid en onwaarheid – in drie woorden of minder.’

‘Vier vingers’ zei Birbal. ‘Vier vingers?’ vroeg de keizer, verbijsterd. ‘Dat is het verschil tussen waarheid en leugen, Majesteit,’ zei Birbal. ‘Dat wat je met je eigen ogen ziet, is de waarheid. Dat waarvan je alleen maar gehoord hebt, is misschien niet waar. Eigenlijk, vaker wel dan niet, is het onjuist.’ ‘Dat klopt,’ zei Akbar. ‘Maar wat bedoelde je te zeggen dat het verschil vier vingers is?’ ‘De afstand tussen je ogen en je oren is de breedte van vier vingers, majesteit,’ zei Birbal grijnzend.

50 Birbal Is Brief

One day Akbar asked his courtiers if they could tell him the difference between truth and falsehood in three words or less. The courtiers looked at one another in bewilderment. ‘What about you, Birbal?’ asked the emperor. ‘I’m surprised that you too are silent.’ ‘I’m silent because I want to give others a chance to speak,’ said Birbal. ‘Nobody else has the answer,’ said the emperor. ‘So go ahead and tell me what the difference between truth and falsehood is – in three words or less.’

‘Four fingers’ said Birbal. ‘Four fingers?’ asked the emperor, perplexed. ‘That’s the difference between truth and falsehood, your Majesty,’ said Birbal. ‘That which you see with your own eyes is the truth. That which you have only heard about might not be true. In fact, more often than not, it’s to be false.’ ‘That is right,’ said Akbar. ‘But what did you mean by saying the difference is four fingers?’ ‘The distance between one’s eyes and one’s ears is the width of four fingers, Your Majesty,’ said Birbal, grinning.

51 Het geschil over de put

Eens was er een klacht bij de koning Akbars rechtbank. Er waren twee burens die hun tuin deelden. In die tuin was er een bron die in eigendom was van Iqbal Khan. Zijn buurman, die boer was, wilde de put kopen voor irrigatiedoeleinden. Daarom tekenden ze een overeenkomst, waarna de boer de bron bezat. Maar zelfs na de verkoop van de put aan de boer, bleef Iqbal water halen uit de put.

Boos hierover, was de boer naar de rechtbank gekomen om zijn recht te halen bij koning Akbar. Koning Akbar vroeg Iqbal naar de reden om water uit de bron te halen, zelfs nadat hij die aan de boer had verkocht. Iqbal antwoordde dat hij alleen de bron aan de boer had verkocht, maar niet het water erin.

Koning Akbar wilde dat Birbal, die aanwezig was in de rechtbank en naar het probleem luisterde, het geschil zou oplossen. Birbal kwam naar voren en gaf een oplossing. Hij zei: 'Iqbal, je zegt dat je alleen de bron aan de boer hebt verkocht. En je beweert dat het water van jou is. Hoe komt het dan dat je jouw water in iemand anders put kunt houden zonder huur te betalen?' Iqbal's bedrog werd op een slimme manier weerlegd.

De boer kreeg zijn recht en Birbal werd fatsoenlijk beloond.

51 The Well Dispute

Once there was a complaint at King Akbar's court. There were two neighbors who shared their garden. In that garden, there was a well that was possessed by Iqbal Khan. His neighbor, who was a farmer, wanted to buy the well for irrigation purposes. Therefore they signed an agreement between them, after which the farmer owned the well. Even after selling the well to the farmer, Iqbal continued to fetch water from the well.

Angered by this, the farmer had come to the court to get justice from King Akbar. King Akbar asked Iqbal the reason for fetching water from the well even after selling it to the farmer. Iqbal replied that he had sold only the well to the farmer but not the water inside it.

King Akbar wanted Birbal who was present in the court listening to the problem, to solve the dispute. Birbal came forward and gave a solution. He said 'Iqbal, You say that you have sold only the well to the farmer. And you claim that the water is yours. Then how come you can keep your water inside another person's well without paying rent?' Iqbal's trickery was countered thus in a tricky way.

The farmer got justice and Birbal was fairly rewarded.

52 Lijst met blinden

Eens vroeg koning Akbar Birbal of hij het aantal blinde burgers van hun koninkrijk kende. Raja Birbal had Akbar gevraagd om hem een week tijd te geven. De volgende dag bleek Raja Birbal schoenen te repareren op de stadsmarkt. Mensen waren verbaasd te zien dat Birbal zulk werk deed. Velen van hen begonnen zich vragen ‘Birbal !! Wat ben je aan het doen?’ Als hem deze vraag werd gesteld door iemand begon hij iets op te schrijven.

Dit ging een week lang door totdat op de 7de dag koning Akbar zelf Birbal dezelfde vraag stelde. Zonder hem antwoord te geven, meldde Birbal zich de volgende dag aan het hof en overhandigde een briefje aan koning Akbar. Akbar las het briefje toen hij ontdekte dat het een grote lijst was blinde mensen.

Keizer Akbar was verbluft toen hij zijn eigen naam in de lijst vond. vertoorn hierdoor, vroeg Akbar aan Birbal de reden zijn naam op de lijst te schrijven. Birbal zei: ‘O! Majesteit! Net als alle andere mensen zag u mij ook slippers repareren, maar u vroeg me toch wat ik aan het doen was. Daarom moest ik uw naam ook opnemen.’ Akbar begon hierom te lachen en iedereen had plezier in Birbal’s gevoel voor humor.

52 List of blinds

Once King Akbar questioned Birbal if he knew the number of blind citizens of their kingdom. Raja Birbal had requested Akbar to give him a week's time. The next day Raja Birbal was found to be mending shoes in the town market. People were astonished to see Birbal doing such work. Many of them started to question 'Birbal!! What are you doing?' Once when he was asked this question by someone he started writing something.

It continued for a week when on the 7th day King Akbar himself asked Birbal the same question. Giving him no answer, Birbal reported at the court the next day and handed over a note to King Akbar. Akbar read the note when he found that it was a big list of blind people.

Emperor Akbar was stunned when he found his own name in the list. Angered by this, Akbar asked Birbal the reason for writing his name in the list. Birbal said, 'O! My majesty! Like all other people you also saw me mending slippers but you still asked me what I was doing. Therefore I had to include your name too.' Akbar started laughing at this and everyone enjoyed Birbal's sense of humor.

53 Een handvol antwoorden

Een jonge Zen student ging naar de markt om groenten te kopen voor het klooster waar hij studeerde. Onderweg ontmoette hij een student van een ander klooster. ‘Waar ga je heen?’ vroeg de eerste student. ‘Waarnaar mijn benen me ook maar brengen,’ antwoordde de ander. De eerste student piekerde over het antwoord omdat hij zeker wist dat het een diepe betekenis had. Toen hij terugkeerde naar het klooster, vermeldde hij het gesprek aan zijn leraar, die zei: ‘Je had hem moeten vragen wat hij zou doen als hij geen benen had.’

De volgende dag was de student opgetogen dezelfde jongen naar hem toe te zien komen. ‘Waar ga je heen?’ vroeg hij en zonder het antwoord af te wachten vervolgde hij: ‘Waar je benen je ook brengen, neem ik aan. Nou, laat me jou het vragen.’ ‘Je vergist je,’ onderbrak de andere jongen, ‘Vandaag ga ik waar ook maar de wind waait.’ Dit antwoord verwarde de eerste jongen zodanig dat hij niets kon bedenken om te zeggen. Toen hij de kwestie aan zijn leraar voorlegde, zei de oude man: ‘Je had hem moeten vragen wat hij zou doen als er geen wind was.’

Een paar dagen later zag de student de jongen weer op de markt en haastte zich hem aan te spreken, overtuigd dat deze keer hij het laatste woord zou hebben. ‘Waar ga je heen?’ vroeg hij, ‘Waar je benen je ook maar naar toe brengen of waarheen de wind waait? Nou, laat het me je vragen.’ ‘Nee, nee,’ onderbrak de jongen, ‘Vandaag ga ik groenten kopen.’

53 A Handful of Answers

A young student of Zen was going to the market to buy vegetables for the monastery where he was studying. On the way he met a student from another monastery. 'Where are you going?' asked the first student. 'Wherever my legs take me,' replied the other. The first student pondered over the answer as he was sure it had some deep significance. When he returned to the monastery, he reported the conversation to his teacher, who said: 'You should have asked him what he would do if he had no legs.'

The next day the student was thrilled to see the same boy coming towards him. 'Where are you going?' he asked and without waiting for a reply continued, 'Wherever your legs take you, I suppose. Well, let me ask you.' 'You're mistaken,' interrupted the other boy. 'Today I'm going wherever the wind blows.' This answer so confused the first boy that he could not think of anything to say. When he reported the matter to his teacher, the old man said: 'You should have asked him what he would do if there were no wind.'

Some days later the student saw the boy in the market again and rushed to confront him, confident that this time he would have the last word. 'Where are you going?' he asked, 'Wherever your legs take you or wherever the wind blows? Well, let me ask you. 'No, no,' interrupted the boy, 'Today I'm going to buy vegetables.'

54 De luie dromer

Eens, in een klein dorp, woonde een arme Brahmaan. Hij was erg geleerd, maar deed de hele dag niets. Hij leefde van de aalmoezen die de dorpelingen hem elke dag gaven.

Op een dag, zoals gewoonlijk, stond de Brahmaan op in de ochtend, voerde zijn ochtendrituelen uit, en ging naar buiten om te bedelen om aalmoezen. Terwijl hij van deur tot deur ging, gaven mensen hem verschillende dingen. Sommigen gaven linzen. Anderen gaven hem rijst, en weer anderen gaven hem groenten. Maar één ruimhartige dame gaf de Brahmaan een grote hoeveelheid meel. ‘Ah, wat een geluk. I hoof voorlopig niet te bedelen om aalmoezen’, dacht de Brahmaan bij zichzelf. Hij ging naar huis en kookte zijn lunch.

Nadat hij gegeten had, deed de Brahmaan het meel in een grote aarden pot en hing het bij zijn bed. ‘Nu zal het veilig zijn voor de ratten’, zei hij bij zichzelf toen hij ging liggen in zijn bed voor een middagslaapje.

Hij begon te denken, ‘Ik wil dit meel bewaren totdat er een hongersnood is. Dan zal ik het verkopen voor een heel goede prijs. Daarmee zal ik een paar geiten kopen. Al snel zal ik een grote kudde geiten hebben. Met hun melk zal ik geld verdienen. Dan zal ik een koe kopen en een stier. Al snel zal ik ook een grote kudde koeien hebben. Hun melk zal me veel geld bezorgen. Ik zal erg rijk worden. Ik zal voor mezelf een paleis bouwen en trouwen met een mooie vrouw. Dan zullen we een kleine zoon hebben. Ik zal een trotse vader zijn. Binnen een paar maanden zal mijn zoon beginnen te kruipen. Hij zal stout zijn and ik zal me zorgen maken of hij in problemen zal komen. Ik zal mijn vrouw roepen om voor hem te zorgen Maar zij zal druk zijn met huishoudelijk werk, en mijn roep negeren. Ik zal zo boos worden dat ik haar zal trappen om haar een lesje te leren.’

De Brahmaan gooide zijn been omhoog. Zijn voet raakte de pot met meel boven zijn hoof en die kwam naar beneden met doorslaande knal, het meel helemaal over de vieze grond verkwistend. De luie Brahmaan realiseerde dat zijn domheid en trots hem een waardevolle hoeveelheid meel hadden gekost.

De luiheid en domheid leerden hem een les. Daarna leefde hij een actief leven dat veel opleverde.

54 The Lazy Dreamer

Once, in a small village, there lived a poor Brahmin. He was very learned, but did nothing all day. He lived on the alms the villagers gave him every day.

One day, as usual, the Brahmin got up in the morning, performed his morning rituals and set out to beg for alms. As he went from door to door, people gave him several things. Some gave dal. Others gave him rice and yet others gave him vegetables. But one generous lady gave the Brahmin a large measure of flour. 'Ah! What good luck. I will not have to beg for alms for a long time,' thought the Brahmin to himself. He went home and cooked his lunch.

After he had eaten, the Brahmin put the flour into a large mud pot and hung it near his bed. 'Now, it will be safe from rats,' he said to himself as he lay down in his cot for an afternoon nap.

He began to think, 'I will save this flour until there is a famine. Then I will sell it at a very good price. With that, I will buy a pair of goats. Very soon, I will have a large flock of goats. With their milk, I will make more money. Then I will buy a cow and a bull. Very soon I will also have a large herd of cows. Their milk will fetch me a lot of money. I will become very rich. I will build for myself, a huge palace and get married to a beautiful woman. Then we will have a little son. I will be a proud father. In a few months my son will start crawling. He will be mischievous and I will be very worried that he may come to some harm. I will call out to my wife to take care of him. But she will be busy with house work and will ignore my call. I will get so angry, I will kick her to teach her a lesson like this.'

The Brahmin threw out his leg up. His foot hit the pot of flour hanging overhead and it came down with a resounding crash, spilling the flour all over the dirty floor. The lazy Brahmin realised that his foolishness and vanity had cost him a precious measure of flour.

The laziness and foolishness taught him a lesson. Thereafter he lived an active life which took to heights.

55 Beleg van Wenen (1683)

Het Beleg van Wenen was een beleg van Wenen door de Ottomanen in 1683 en begon op 14 juli dat jaar. Het was een belangrijke gebeurtenis in de wereldgeschiedenis. Het goed georganiseerde 138.000 man tellende leger van de Ottomanen, dat bijna nog nooit had verloren, verloor van een leger van 70.000 Europeanen.

Het Ottomaanse Rijk had in de eeuwen daarvoor heel Zuid-Oost-Europa veroverd. Maar de Ottomanen wilden meer. Het aartshertogdom Oostenrijk dat hoorde bij het Heilige Roomse Rijk was slecht verdedigd. Het was ook verzwakt door voortdurende oorlogen tegen de Ottomanen.

De Ottomanen zélf hadden een hoog moreel (dat betekende dat de soldaten optimistisch waren), goede kanonnen en een speciale eenheid: De Janitsaren. Dat waren speciaal getrainde soldaten die op zwakke punten van de vijand werden ingezet. Het leek er dan ook ook dat Wenen snel zou vallen. De buitenste muur was al veroverd en het leek slechts een kwestie van tijd voordat de Ottomanen zouden winnen. Maar het liep anders.

Wenen was dus volledig omsingeld en de burgers van Wenen hadden al bijna de hoop opgegeven. Het leek een herhaling te worden van Constantinopel. Dat is het niet geworden.

Het was vroeg in de ochtend, 11 september 1683. Als uit een sprookje kwam de Poolse koning Jan III Sobieski aanzetten met een groot leger. Hij bedacht een sluw plan om de Turken te verslaan, dat is hem gelukt. Eerst vielen de Pools-Duitse soldaten te voet omstebeurt aan. Nadat het Ottomaanse leger zich in veiligheid probeerde te brengen door grote bewegingen te maken viel de Oostenrijks-Poolse zware cavalerie (soldaten te paard) van rechts aan. Ze veroorzaakten enorme schade.

Na 13 uur was het zover: De Ottomanen waren verslagen, Wenen was gered. De Ottomanen vluchtten door Hongarije en kwamen aan in Belgrado.

Daar kreeg de leider van de Ottomanen, Kara Mustafa, een pakje van de sultan. Er zat een zwarte sjaal in. Hij moest zich ophangen.

55 The siege of Vienna (1683)

The 'siege of Vienna' was the siege of Vienna by the Ottomans in 1683 and started on 14 juli that year. It was an important event in the world history. The well organised army, amounting to 138.000 men, of the Ottomans, that almost never had lost, lost to an army of 70.000 Europeans.

The Ottoman empire had conquered in the centuries before all of South-East Europe. But the Ottomans wanted more. The archduchy of Austria, that belonged to the holy Roman empire, was badly defended. It was also weakened by ongoing wars against the Ottomans.

The Ottomans themselves had a high morale (which means that the soldiers were optimistic), good canons, and a special unit: the Janisars. These were specially trained soldiers that were deployed at weak spots of the enemy. It seemed that Vienna would fall soon. The outer wall was already captured, and it seemed just a matter of time until the Ottomans would win. But things went differently.

Vienna was apparently completely surrounded and the citizens of Vienna had nearly lost all hope. It seemed like it would become a repetition of Constantinople. But it didn't.

It was early in the morning, September 11, 1683. Like in a fairy tale, the Polish king John III Sobieski arrived with a large army. He conjured up a cunning plan to defeat the Turkish, and he succeeded. First the Polish and German foot soldiers took turns in the attack. When the Ottomans army tried to escape to safety by making large movements, the Austrian-Polish heavy cavalry (soldiers on horses) attacked from the right. They caused enormous damage.

At 13h it was all over: The Ottomans were defeated, Vienna was saved. The Ottomans escaped through Hungary and arrived in Belgrade.

There the leader of the Ottomans, Kara Mustafa, received a present from the sultan. It contained a black scarf. He had to hang himself.

56 Honden

Honden zijn gedomesticeerde zoogdieren, geen natuurlijke wilde dieren. Ze zijn oorspronkelijk gefokt uit wolven. Ze zijn al heel lang door mensen gefokt, en waren de eerste dieren die ooit gedomesticeerd werden.

Tegenwoordig worden sommige honden als huisdier gehouden, andere worden gebruikt om mensen te helpen hun werk te doen. Ze zijn een populair huisdier, omdat ze meestal speels zijn, vriendelijk, loyaal en naar mensen luisteren. Dertig miljoen honden in de Verenigde Staten zijn geregistreerd als huisdier. Honden eten zowel vlees als groenten, vaak met elkaar vermengd en in de winkel verkocht als hondenvoer. Honden hebben vaak werk, zoals politiehonden, legerhonden, hulphonden, vuurhonden, koeriers, jachthonden, schaaphonden of reddingshonden.

Ze worden soms 'canines' genoemd van het Latijnse woord voor dog – canis. Soms gebruiken mensen ook 'hond' om andere type honden te beschrijven, zoals wolven. Een babyhond wordt een pup of puppy genoemd. Een hond heet een puppy tot hij ongeveer een jaar oud is.

Honden worden soms 'de beste vriend van de mens' genoemd omdat ze als huisdieren worden gehouden en meestal loyaal zijn en graag in de buurt van mensen verkeren.

Honden hebben vier poten en maken een 'blaf', 'woef' of 'arf' geluid. Honden achtervolgen vaak katten en de meeste honden halen een bal of een stok.

Honden kunnen beter ruiken en horen dan mensen, maar zien kleur niet goed omdat ze kleurenblind zijn. Door de anatomie van het oog kunnen honden beter zien bij weinig licht dan mensen. Ze hebben ook een breder gezichtsveld.

Net als wolven reizen wilde honden in groepen die roedels worden genoemd. Roedels met honden zijn geordend op rang, en honden met een lage rang zullen zich onderwerpen aan andere honden met een hogere rang. De hond met de hoogste rang wordt de alfa man genoemd. Een hond in een groep helpt en zorgt voor anderen. Gedomesticeerde honden beschouwen hun eigenaar vaak als het alfamannetje.

Verschillende hondenrassen hebben verschillende levensduren. Over het algemeen leven kleinere honden langer dan grotere. De grootte en het ras van de hond beïnvloeden hoe lang de hond gemiddeld leeft. Rassen zoals de teckel leven meestal vijftien jaar, Chihuahuas kunnen een leeftijd van twintig jaar bereiken. De grote Deense dog, van de andere kant, heeft een gemiddelde levensduur van zes tot acht jaar; sommige grote Deense Doggen zijn tien jaar oud geworden.

Alle honden zijn afstammelingen van wolven, door domesticatie en kunstmatige selectie. Dit is bekend omdat DNA-genoomanalyse is gedaan om dit te ontdekken. Ze zijn door mensen gefokt. Het vroegst bekende fossiel van een huishond is van 31.700 jaar geleden in België. Honden leven al minstens 30.000 jaar met mensen. In 2013 werd een studie gepubliceerd die aantoonde dat de schedel en tanden van een canid, gedateerd 33.000 jaar geleden, kenmerken hadden die dichter bij een hond dan bij een wolf lagen, en de auteurs concluderen dat 'dit exemplaar een hond kan zijn in de zeer vroege stadia van domesticatie, dwz een "beginnende" hond.' De onderzoekers suggereren dat het echter een lijn was die niet leidde tot moderne honden. Genetisch gezien is dit materiaal dichter bij dat van een moderne hond dan bij dat van een wolf. Andere tekenen van domesticatie zijn dat honden

56 Dogs¹

Dogs are domesticated mammals, not natural wild animals. They were originally bred from wolves. They have been bred by humans for a long time, and were the first animals ever to be domesticated.

Today, some dogs are used as pets, others are used to help humans do their work. They are a popular pet because they are usually playful, friendly, loyal and listen to humans. Thirty million dogs in the United States are registered as pets. Dogs eat both meat and vegetables, often mixed together and sold in stores as dog food. Dogs often have jobs, including as police dogs, army dogs, assistance dogs, fire dogs, messenger dogs, hunting dogs, herding dogs, or rescue dogs.

They are sometimes called ‘canines’ from the Latin word for dog – canis. Sometimes people also use ‘dog’ to describe other canids, such as wolves. A baby dog is called a pup or puppy. A dog is called a puppy until it is about one year old.

Dogs are sometimes referred to as ‘man’s best friend’ because they are kept as domestic pets and are usually loyal and like being around humans.

Dogs have four legs and make a ‘bark,’ ‘woof,’ or ‘arf’ sound. Dogs often chase cats, and most dogs will fetch a ball or stick.

Dogs can smell and hear better than humans, but cannot see well in color because they are color blind. Due to the anatomy of the eye, dogs can see better in dim light than humans. They also have a wider field of vision.

Like wolves, wild dogs travel in groups called packs. Packs of dogs are ordered by rank, and dogs with low rank will submit to other dogs with higher rank. The highest ranked dog is called the alpha male. A dog in a group helps and cares for others. Domesticated dogs often view their owner as the alpha male.

Different dog breeds have different lifespans. In general, smaller dogs live longer than bigger ones. The size and the breed of the dog change how long the dog lives, on average. Breeds such as the Dachshund usually live for fifteen years, Chihuahuas can reach age twenty. The Great Dane, on the other hand has an average lifespan of six to eight years; some Great Danes have lived for ten years.

All dogs are descended from wolves, by domestication and artificial selection. This is known because DNA genome analysis has been done to discover this. They have been bred by humans. The earliest known fossil of a domestic dog is from 31,700 years ago in Belgium. Dogs have lived with people for at least 30,000 years. In 2013, a study was published that showed that the skull and teeth of a canid, dated to 33,000 years ago, had characteristics closer to a dog than to a wolf, and the authors conclude that ‘this specimen may represent a dog in the very early stages of domestication, i.e., an "incipient" dog.’ The researchers go on to suggest that it was, however, a line that did not lead to modern dogs. Genetically, this material is closer to that of a modern dog than to that of a wolf. Other signs of domestication are that sometimes, dogs were buried together with humans.

¹<https://simple.wikipedia.org/wiki/Dog>

soms samen met mensen werden begraven. Bewijs hiervan is een tombe in Bonn, waar een man van ongeveer 50 jaar oud, een vrouw van ongeveer 25 jaar oud, de overblijfselen van een hond, plus andere artefacten werden gevonden. Radiokoolstofdatering liet zien dat de menselijke botten tussen 13.300 en 14.000 jaar oud waren.

Honden worden vaak de ‘beste vriend van de mens’ genoemd omdat ze passen in het menselijk leven. Honden kunnen op verschillende manieren mensen van dienst zijn. Er zijn bijvoorbeeld waakhonden, jachthonden, schaaphonden, geleidehonden voor blinden en politiehonden. Er zijn ook honden die zijn opgeleid om te ruiken naar ziekten in het menselijk lichaam of om bommen of illegale drugs te vinden. Deze honden helpen soms politie op luchthavens of andere ruimtes. Sniffer honden (meestal beagles) worden soms getraind voor dit werk. Honden zijn zelfs door Rusland de ruimte in gestuurd, een paar jaar eerder dan een mens. De eerste hond die omhoog gestuurd werd, heette Laika, maar ze stierf binnen een paar uur.

Evidence of this is a tomb in Bonn, where a man of about 50 years of age, a woman of about 25 years of age, the remains of a dog, plus other artifacts were found. Radiocarbon dating showed that the human bones were between 13.300 and 14.000 years old.

Dogs are often called 'man's best friend' because they fit in with human life. Dogs can serve people in many ways. For example, there are guard dogs, hunting dogs, herding dogs, guide dogs for blind people, and police dogs. There are also dogs that are trained to smell for diseases in the human body or to find bombs or illegal drugs. These dogs sometimes help police in airports or other areas. Sniffer dogs (usually beagles) are sometimes trained for this job. Dogs have even been sent by Russians into outer space, a few years before any human being. The first dog sent up was named Laika, but she died within a few hours.

57 De ezel en de hond

Een timmerman had een ezel en een hond. Zowel de ezel als de hond hielpen hun meester op vele manieren. Op een nacht, braken een paar dieven in het huis van de timmerman. De hond hoorde ze en begon te blaffen. De timmerman stond op en de burens ook. 'Wat is dat? Een hond. Laten we vluchten,' zeiden de dieven. Ze vreesden enige gevaarlijke gevolgen. Tegen die tijd verzamelden zich veel mensen op straat. Ze probeerden weg te rennen maar ze werden gepakt door de mensen. De timmerman zei: 'Ik ben blij dat ik deze hond in mijn huis had. Ik weet zeker dat de dieven me hadden geplunderd als mijn hond niet had geblaft.' De timmerman was erg trots op de hond. Iedereen prees de hond.

Vanaf die dag begon de ezel te denken: 'De meester denkt dat de hond een nuttiger dier is dan ik.' De ezel besloot dat hij zijn meester, de timmerman, zou laten zien dat hij ook nuttig kon zijn, net als de hond.

Een paar dagen gingen dagen voorbij. Op een nacht, gebeurde het dat de twee dieven opnieuw het huis van de timmerman binnengingen. De dieven merkten de dieren op die in het huis aanwezig waren. 'We moeten voorzichtig zijn, vriend! Ik heb gehoord dat een hond dit huis bewaakt,' zei een dief tegen de ander. Terwijl de dieven naar binnen gluurden, zagen ze de hond net buiten de voordeur zitten. 'Het lijkt erop dat de hond heel alert is,' zei een dief. 'Het is beter om dit huis met rust te laten. We kunnen maar beter meteen gaan,' zei de andere dief en de twee dieven vluchtten.

Maar onopgemerkt door de dieven, bekeek de ezel dit alles. Hij dacht: 'Dit is een goede mogelijkheid om mijn meester te laten zien dat ook ik nuttig voor hem kan zijn. De dieven zijn weggelopen. Als ik ga schreeuwen, zal de meester denken dat ik de dieven heb weggejaagd en het huis uit.' En de dwaze ezel begon luid te balken.

Toen de timmerman de ezel hoorde balken op dit vreemde tijdstip, werd hij boos. Hij kwam naar buiten met een stok en ranselde de ezel af. 'Dit zal hem leren niet 's nachts te balken,' schreeuwde hij. De ezel verdroeg alle zweepslagen in stilte. Hij wist niet wat er gebeurde. Op dat moment kwam de hond naar de ezel en zei: 'Het is beter om je plichten te doen dan te proberen zoals ik te zijn.'

De ezel wist dat de hond gelijk had. There after the donkey and the dog remained friends.

57 The Donkey and The Dog

A carpenter had a donkey and a dog. Both the donkey and the dog helped their master in many ways. One night, a few thieves broke into the house of the carpenter. The dog heard them and started barking. The carpenter got up and so did the neighbors. 'What is that? A dog. Let us run,' said the thieves. They feared some dangerous consequences. By that time many people gathered in the street. They tried to run away but they were caught by the people. The carpenter said, 'I am glad I had this dog in my house. I am sure the thieves would have looted me if my dog had not barked.' The carpenter was highly proud of the dog. Every one praised the dog.

From that day, the donkey started thinking, 'The master thinks that the dog is a more useful animal than me.' The donkey decided he will show his master, the carpenter, that he too could be useful just like the dog.

A few days passed. One night, it so happened that the two thieves again entered the carpenter's house. The thieves became aware of the animals, present in the house. 'We should be careful, friend! I have heard that a dog guards this house,' one thief said to the other. As the thieves peeped in, they saw the dog sitting just outside the main door. 'It seems the dog is quite alert,' said one thief. 'It is better to leave this house alone. We had better go at once,' the other thief said and the two thieves fled.

But unknown to the thieves, the donkey was watching all this. He thought, 'It is a good opportunity for me to show my master that I too can be useful to him. The thieves have run away. If I start shouting, the master will think that I have driven the thieves away and out of this house.' And the foolish donkey started braying loudly.

When the carpenter heard the donkey bray at this odd hour, he got angry. He came out with a stick and thrashed the donkey. 'This will teach him not to bray at night,' he screamed. The donkey got all the thrashes in silence. It did not know what was taking place. Just then the dog came to the donkey and said, 'It is better to do your duties than try to be like me.'

The donkey knew that the dog was right. Daarna bleven de ezel en de hond vrienden.

58 De ezel en het katoen

Veel plezier met het lezen van dit verhaal. Er leefde eens een zouthandelaar. Hij had een ezel als zijn hulp. Elke ochtend laadde hij een zak zout op de ezel en ging naar de nabijgelegen stad om het te verkopen.

Onderweg moesten ze een vijver oversteken. Op een dag, tijdens het oversteken van de vijver, dacht de ezel : 'Ooh! Deze last is zo zwaar dat ik gauw uitgeput raak. Ik wou dat ik een deel van deze last van mijn rug af kon krijgen. ' Op dat moment struikelde de ezel en viel in het water.

Gelukkig bezeerde de ezel zich niet. Maar de zak zout op de ezels rug viel in het water. Zowel de ezel als het zout werden nat. Een deel van het zout in de zak lostte op, de last op de ezel lichter makend. De ezel was erg blij met de vermindering van het gewicht van de zak zout op zijn rug. De koopman deed zijn best om de ezel te helpen opstaan en zij reisden verder.

Vanaf die dag werd het een vaste gewoonte dat de ezel uitgleed en in de vijver viel wanneer ze de vijver overstaken naar de markt. Hierdoor lostte wat zout in de zak op, waardoor het gewicht verminderde en de ezel van een gedeelte van zijn last verlost werd. De koopman was zich niet bewust van de sluwheid van de ezel. Dit ging een paar dagen door.

Op een dag merkte de koopman op dat de ezel opzettelijk uitgleed en met de zak in het water belandde. 'Oh! Dus dit is de manier waarop ik elke dag mijn zout verlies ', dacht hij. Hij besloot de ezel een lesje te leren.

De volgende ochtend, in plaats van een zak zout, laadde de handelaar een zak katoen op de rug van de ezel. Zoals gebruikelijk besloten ze de markt te bereiken door dezelfde vijver over te steken. Bij het oversteken van dezelfde vijver gleed de ezel zoals gebruikelijk uit en viel in de vijver, in de hoop dat na enige tijd het gewicht van de zak zou afnemen. Zoals gebruikelijk werden zowel de ezel als het katoen nat. Maar deze keer, toen hij opstond, leek de last op zijn rug zwaarder. 'Ooh! De last lijkt zwaarder te zijn geworden,' dacht de ezel. De ezel was verbaasd dat het gebruikelijke resultaat niet optrad.

De koopman keek naar de ezel en zei: 'Beste vriend, ik zag je elke dag bewust in het water van de vijver vallen met de kwaadaardige bedoeling om het gewicht van het zout te verminderen. Dus ik heb vandaag een zak katoen gepakt. Katoen, wanneer nat, krijgt meer gewicht en wordt zwaarder. Nu moet je het naar de stad brengen.'

De arme ezel had zijn les geleerd.

58 The Donkey and The Cotton

Enjoy reading this story. There once lived a salt merchant. He had a donkey for his assistance. Every morning, he would load a sack of salt on the donkey and go to the nearby town to sell it.

On the way, they had to walk across a pond. One day, while crossing the pond, the donkey thought, 'Ooh! This load is so heavy that I become exhausted very soon. I wish I could get some of this load taken off my back.' Just then the donkey tripped and fell into the water.

Fortunately, the donkey was not hurt. But the sack of salt on the donkey's back fell into the water. Both the donkey and the salt became wet. Some of the salt in the sack got dissolved, making the load on the donkey lighter. The donkey felt very happy about the reduction in the weight of the sack of salt on its back. The merchant did his best to help the donkey to get up and they carried on their journey.

From that day, it became a regular practice for the donkey to slip and fall in the pond whenever they crossed the pond to the market. This would dissolve some salt in the sack thus reducing the weight and relieving the donkey of some load. The merchant was not aware of the donkey's cunningness. This continued for a few days.

One day, the merchant noticed the donkey deliberately slipping and landing with the sack into the water. 'Oh! So this is the way I am losing my salt everyday', he thought. He decided to teach the donkey a lesson.

Next morning, instead of loading a sack of salt, the merchant loaded a sack of cotton on the donkey's back. As usual they had decided to reach the market by crossing the same pond. While crossing the same pond, the donkey, as usual, slipped and fell into the pond, hoping that after some time the weight of the sack would go reduced. As usual, both the donkey and the cotton would become wet. But this time, when he got up, the load on his back seemed heavier. 'Ooh! The Load seems to have gotten heavier,' thought the donkey. The donkey was astonished at what had taken place against the usual result.

The merchant looked at the donkey and said, 'Dear friend, I saw you fall into the water of the pond deliberately every day with the malicious intention of reducing the weight of the salt. So, I loaded a sack of cotton today. Cotton when wet gets more weight and becomes heavier. Now you will have to carry it to the town.'

The poor donkey had learnt his lesson.

59 De slimme vleermuizen

Vele jaren geleden hadden de leden van de jungle geen enkele koning. De dieren zeiden: ‘De leeuw moet de koning van deze jungle worden.’ Terwijl de vogels zeiden: ‘De havik moet de koning zijn.’ Er was veel discussie en debat, maar een definitieve beslissing kon niet worden genomen.

De vleermuizen waren sluw. Ze gingen naar de dieren en zeiden: ‘Aangezien wij ook dieren zijn, willen we graag dat onze geliefde leeuw de koning is. Hij is zeker de machtigste onder ons.’ En de dieren dachten dat de vleermuizen aan hun kant stonden. De vleermuizen gingen toen naar de vogels. ‘Omdat we vogels zijn, moet onze lieve havik de koning van dit woud worden. Hij is zo koninklijk en waardig’, zeiden ze. En de vogels dachten dat de vleermuizen aan hun kant stonden.

Een paar dagen gingen voorbij. Op een dag kwamen de vogels te weten dat de sluwe vleermuizen niet eerlijk waren. Ze vertelden de dieren hierover. ‘Dus de vleermuizen denken dat ze slim zijn, laten we ze een goede les leren,’ zeiden de dieren.

Dus de volgende dag sloten de vogels en de dieren vrede met elkaar. De leeuw werd de koning.

De nieuw gekroonde Koning richtte zich tot de vleermuizen, ‘Je moet de groep kiezen waartoe je behoort.’ De vleermuizen dachten. ‘We moeten ons bij de dieren voegen omdat de leeuw de koning is.’ ‘Wij zijn dieren!’ zeiden de vleermuizen. ‘Maar je hebt vleugels. Geen enkel dier heeft vleugels. Je moet je bij de vogels voegen,’ zeiden alle dieren. ‘Vleermuizen hebben baby’s. Ze leggen geen eieren. En vogels leggen eieren. Omdat de vleermuizen bevallen van jonge baby’s zonder eieren, kunnen het geen vogels zijn,’ zeiden de vogels. De vleermuizen voelden zich machteloos. Ze stonden daar gewoon, niet wetende wat te doen.

Sindsdien verbergen de sluwe vleermuizen zich gedurende de dag op verlaten plekken. Ze komen alleen ’s nachts tevoorschijn voor voedsel wanneer de anderen slapen.

59 The Cunning Bats

Many years ago, the members of the jungle did not have any King. The animals said, 'The lion must be the King of this jungle.' While the birds said, 'The Hawk must be the King.' There were many discussions and debates, but no final decision could be taken.

The bats were cunning. They approached the animals and said, 'Since we too are animal, we would like our dear lion to be the King. He is surely the most powerful among us.' And the animals thought that the bats were on their side. The bats then went to the birds. 'Since we are birds, our dear Hawk must be made the King of this forest. He is so royal and dignified,' they said. And the birds thought that the bats were on their side.

A few days went by. One day the birds came to know that the cunning bats were not honest. They informed the animals about this. 'So the bats think they are clever, let us teach them a good lesson,' said the animals.

So, the next day, the birds and the animals made peace with each other. The lion was made the King.

The newly crowned King addressed to the bats, 'You must choose the group to which you belong.' The bats thought. 'We must join the animals because the lion is the King.' 'We are animals!' the bats announced. 'But you have wings. No animal has wings. You must join the birds,' said all the animals. 'Bats have babies. They do not lay eggs. And birds lay eggs. Since, the bats give birth to young babies without eggs, they can not be birds,' said the birds. The bats felt helpless. They just stood there, not knowing what to do.

Since then, the cunning bats have been hiding during the daytime in deserted places. They come out for food only at night when the others are asleep.

60 De slimme stier

Er was een bos met veel vogels en dieren. Eens kwam een stier die in het bos wandelde bij een grot. Bij de grot was een grote vijver en weelderig groen gras. ‘Dit is een ideale plek voor mij om te vestigen,’ dacht de stier. Dus hij maakte de grot tot zijn thuis.

Vele dagen gingen voorbij. De stier werd behoorlijk gezond, al grazend in de weilanden. De stier leefde gelukkig en vredig in die grot. Hij maakte vele vrienden in dat bos.

Op een dag rustte de stier buiten zijn grotwoning. Een leeuw kwam toevallig langs. De leeuw was blij een stier te hebben gezien na lange tijd. ‘Aha! Een stier! Hij is nog gezond ook,’ dacht de majestueuze leeuw, en likte zijn lippen ter voorbereiding van een goede maaltijd. De stier zag de leeuw ook. Hij voelde gevaar. ‘Ik moet nu op mijn hoede zijn,’ dacht de stier en besloot iets te doen om zich te verstoppen voor de leeuw. Toen de leeuw dicht bij de stier kwam, keek de slimme stier de grot in en riep: ‘Schat, kook niets voor het avondeten. Ik heb net een leeuw gezien. Ik wacht tot hij dichterbij komt.’ Toen de leeuw de stier hoorde, keerde hij om en rende voor zijn leven.

Een jakhals zag de leeuw rennen buiten adem. ‘Waarom ren je, meneer Leeuw?’ vroeg de jakhals. De leeuw vertelde hem alles wat er was gebeurd. ‘De stier heeft je voor gek gezet’, antwoordde de jakhals. En de jakhals voegde eraan toe: ‘Kom met mij mee. Samen kunnen we ons tegoed doen aan de stier.’ Maar de leeuw was te bang om de jakhals te geloven. De jakhond begreep waarom de leeuw aarzelde met hem mee te gaan. ‘Oke dan! Bind je staart aan de mijne en laat me je leiden naar de grot van de stier. In het geval dat de stier aanvalt, zal ik degene zijn die als eerste wordt gepakt,’ zei de jakhals. De leeuw stemde in met dit plan van aanpak zoals door de jakhals voorgesteld. En toen bonden de leeuw en de jakhals hun staarten tesamen.

Ze gingen op weg naar de grot van de stier. Zowel de leeuw als de jakhals gingen naar de grot waar de stier was. Toen de stier de leeuw zag aankomen met de jakhals, dacht hij: ‘Ik weet zeker dat die sluwe jakhals weet dat ik de leeuw voor de gek hield.’ Zonder in paniek te raken riep de stier uit naar de jakhals: ‘Ik had je gevraagd om me twee leeuwen te brengen, in plaats van één. Wil je dat ik mijn kinderen honger laat hebben?’

Zelfs deze keer beseftte de leeuw niet dat de stier hem weer voor de gek hield. Hij was doodsbang. Hij rende zo snel hij kon, de jakhals met zich mee sleepend over stenen en doornen. De slimme stier was zijn vijanden te slim af en redde zichzelf van zijn vijanden. Zowel de leeuw als de jakhals zijn nooit op die weg teruggekomen.

Daarna leefde de stier een vreedzaam en gelukkig leven met zijn vrouw en kinderen.

60 The Clever Bull

There was a forest with many birds and animals. Once, a bull wandering in the forest came upon a cave. Near the cave was a big pond and lush green grass. 'This is an ideal place for me to settle down,' the bull thought. So, he made the cave his home.

Many days passed. The bull became quite healthy, grazing in the meadows. The bull was happy and peaceful living in that cave. He had made many friends in that forest.

One day, the bull was resting outside his cave house. A lion happened to come by that way. The lion was happy to have spotted a bull after a long time. 'Aha! A bull! He is so healthy too,' thought the majestic lion, licking his lips in anticipation of a good meal. The bull too noticed the lion. He could sense danger. 'I must be on my guard now,' the bull thought and decided to do something to hide himself from the lion. When the lion came close to the bull, the clever bull looked into the cave and called out, 'Darling, do not cook anything for dinner. I have just spotted a lion. I am waiting for it to come near.' When the lion heard the bull, he returned around and ran for his life.

A jackal saw the lion running breathlessly. 'Why are you running, Mr. Lion?' asked the jackal. The lion told him all that had happened. 'The bull has made a fool out of you,' replied the jackal. And the jackal added, 'Come with me. Together we can feast on the bull.' But the lion was too scared to believe the jackal. The jackal understood why the lion was hesitating to come with him. 'Alright then! Tie your tail with mine and let me lead you to the cave of the bull. In case the bull attacks, then I will be the one who will get caught first,' the jackal said. The lion agreed to this plan of action prepared by the jackal. And then the lion and the jackal tied their tails together.

They set off to the bull's cave. Both the lion and the jackal went near the cave where the bull was. When the bull saw the lion coming with the jackal, he thought, 'I am sure that cunning jackal knows I fooled the lion.' Without panicking, the bull cried out to the jackal, 'I had asked you to bring me two lions, rather than one. Do you want me to keep my children hungry?'

Even this time the lion did not realize that the bull was again fooling him. He was terrified. He ran as fast as he could run dragging the jackal with him over stones and thorns. The clever bull outwitted his enemies and saved himself from its enemies. Both the lion and the jackal never returned that way.

Thereafter the bull lived a peaceful and happy life with his wife and children.

61 De steenhouwer

Er leefde eens een steenhouwer, die elke dag naar een grote rots aan de zijkant van een grote berg ging en platen voor grafstenen of huizen hakte. Hij begreep heel goed de soorten stenen die benodigd waren voor de verschillende doeleinden, en omdat hij een zorgvuldig ambachtsman was, had hij veel klanten.

Lange tijd was hij heel gelukkig en tevreden en vroeg om niets meer dan wat hij had. Nu woonde er op de berg een geest die zo nu en dan aan de mensen verscheen en hen op vele manieren hielp rijk en welvarend te worden. De steenhouwer had deze geest echter nooit gezien en schudde alleen zijn hoofd, met een ongelovige houding, wanneer iemand erover sprak. Maar er kwam een tijd dat hij inzag zijn mening te veranderen.

Op een dag droeg de steenhouwer een grafsteen naar het huis van een rijke man en zag daar allerlei mooie dingen, waarvan hij zelfs nooit had gedroomd. Plots leek zijn dagelijkse werk moeilijker en zwaarder te worden en hij zei tegen zichzelf: 'O, als ik maar een rijk man was en in een bed kon slapen met zijden gordijnen en gouden kwasten, hoe gelukkig zou ik dan zijn!' En een stem antwoordde hem: 'Uw wens is verhoord, u zult een rijk man zijn!' Bij het geluid van de stem keek de steenhouwer rond, maar kon niemand zien. Hij dacht dat hij het zich verbeeld had, en pakte zijn gereedschap op en ging naar huis, want hij voelde zich niet geroepen die dag nog meer te doen.

Maar toen hij het kleine huis bereikte waar hij woonde, bleef hij staan met verbazing, want op de plaats van zijn houten hut stond een statig paleis gevuld met prachtig meubilair, en het mooiste van alles was het bed, in ieder opzicht zoals hij dat had begeerd. Hij was bijna buiten zichzelf van vreugde en in zijn nieuwe levenswijze was de oude al snel vergeten.

Het was nu het begin van de zomer en elke dag scheen de zon feller. Op een ochtend was de hitte zo groot dat de steenhouwer nauwelijks kon ademen, en hij besloot dat hij tot de avond thuis zou blijven. Hij was nogal verveeld, want hij had nooit geleerd zich te amuseren, en gluurde door de gesloten blinden om te zien wat er op straat gebeurde, toen een klein rijtuig voorbij kwam, getrokken door dienaren gekleed in blauw en zilver. In het rijtuig zat een prins en boven zijn hoofd werd een gouden paraplu gehouden om hem te beschermen tegen de zonnestralen. 'Oh, als ik maar een prins was!' zei de steenhouwer tegen zichzelf, terwijl het rijtuig om de hoek verdween. 'O, als ik maar een prins was, en in zo'n rijtuig kon zitten en een gouden paraplu over me heen had, hoe gelukkig zou ik dan zijn!' En de stem van de berggeest antwoordde: 'Uw wens is verhoord, u zult een prins zijn.'

En een prins hij werd. Voor zijn rijtuig reed een groep van mannen en een andere erachter; dienstknechten gekleed in scharlaken en goud droegen hem mee, de felbegeerde paraplu werd boven zijn hoofd gehouden, alles wat zijn hart kon wensen was het zijne.

Maar toch was het niet genoeg. Hij keek rond om nog iets te wensen, en toen hij zag, dat ondanks het water waarmee hij zijn gras begoot, de stralen van de zon het verschroeide, en dat ondanks de paraplu die hij elke dag boven zijn hoofd hield, zijn gezicht bruiner en bruiner werd, schreeuwde hij in woede: 'De zon is machtiger dan ik, oh, als ik maar de zon was!' En de berggeest antwoordde: 'Uw wens is verhoord, de zon zult u zijn.'

En de zon was hij en voelde hij zich trots in al zijn macht. Hij schoot zijn stralen naar boven en benede, op aarde en in de hemel; hij verbrandde het gras in de velden en verschroeide de gezichten van vorsten en arme mensen.

Maar in korte tijd begon hij zijn macht zat te worden, want er leek niets meer te doen

61 The Stone-Cutter

Once upon a time there lived a stone-cutter, who went every day to a great rock in the side of a big mountain and cut out slabs for gravestones or for houses. He understood very well the kinds of stones wanted for the different purposes, and as he was a careful workman he had plenty of customers.

For a long time he was quite happy and contented, and asked for nothing better than what he had. Now in the mountain dwelt a spirit which now and then appeared to men, and helped them in many ways to become rich and prosperous. The stone-cutter, however, had never seen this spirit, and only shook his head, with an unbelieving air, when anyone spoke of it. But a time was coming when he learned to change his opinion.

One day the stone-cutter carried a gravestone to the house of a rich man, and saw there all sorts of beautiful things, of which he had never even dreamed. Suddenly his daily work seemed to grow harder and heavier, and he said to himself: 'Oh, if only I were a rich man, and could sleep in a bed with silken curtains and golden tassels, how happy I should be!' And a voice answered him: 'Your wish is heard; a rich man you shall be!' At the sound of the voice the stone-cutter looked round, but could see nobody. He thought it was all his fancy, and picked up his tools and went home, for he did not feel inclined to do any more work that day.

But when he reached the little house where he lived, he stood still with amazement, for instead of his wooden hut was a stately palace filled with splendid furniture, and most splendid of all was the bed, in every respect like the one he had envied. He was nearly beside himself with joy, and in his new life the old one was soon forgotten.

It was now the beginning of summer, and each day the sun blazed more fiercely. One morning the heat was so great that the stone-cutter could scarcely breathe, and he determined he would stay at home till the evening. He was rather dull, for he had never learned how to amuse himself, and was peeping through the closed blinds to see what was going on in the street, when a little carriage passed by, drawn by servants dressed in blue and silver. In the carriage sat a prince, and over his head a golden umbrella was held, to protect him from the sun's rays. 'Oh, if I were only a prince!' said the stone-cutter to himself, as the carriage vanished round the corner. 'Oh, if I were only a prince, and could go in such a carriage and have a golden umbrella held over me, how happy I should be!' And the voice of the mountain spirit answered: 'Your wish is heard; a prince you shall be.'

And a prince he was. Before his carriage rode one company of men and another behind it; servants dressed in scarlet and gold bore him along, the coveted umbrella was held over his head, everything his heart could desire was his.

But yet it was not enough. He looked round still for something to wish for, and when he saw that in spite of the water he poured on his grass the rays of the sun scorched it, and that in spite of the umbrella held over his head each day his face grew browner and browner, he cried in his anger: 'The sun is mightier than I; oh, if I were only the sun!' And the mountain spirit answered: 'Your wish is heard; the sun you shall be.'

And the sun he was, and felt himself proud in his power. He shot his beams above and below, on earth and in heaven; he burnt up the grass in the fields and scorched the faces of princes as well as of poorer folk.

But in a short time he began to grow tired of his might, for there seemed nothing left

voor hem. De ontevredenheid vervulde opnieuw zijn hart, en toen een wolk zijn gezicht bedekte en de aarde voor hem verborg, riep hij in zijn woede: 'Houdt de wolk mijn stralen gevangen en is hij machtiger dan ik? O, dat ik een wolk was en machtiger dan wie ook!' En de berggeest antwoordde: 'Uw wens is verhoord, een wolk zult u zijn!'

En een wolk was hij, en lag tussen de zon en de aarde. Hij ving de stralen van de zon op en hield ze vast, en tot zijn vreugde werd de aarde weer groen en bloeiden de bloemen op.

Maar dat was niet genoeg voor hem, en dagen en weken stortte hij regen uit tot de rivieren buiten hun oevers traden, en de rijstplanten onder water stonden. Steden en dorpen werden verwoest door de macht van de regen, alleen de grote rots aan de berg bleef onberoerd. De wolk was verbaasd over dit aanzicht en riep van verbazing: 'Is de rots dan machtiger dan ik? Oh, als ik maar de rots was!' En de berggeest antwoordde: 'Uw wens is verhoord, de rots zult u zijn!'

En de rots was hij, en verheerlijkte zich in zijn macht. Trots stond hij rechtop, en noch de hitte van de zon noch de kracht van de regen kon hem deren. 'Dit is beter dan alles!' zei hij tegen zichzelf.

Maar op een dag hoorde hij een vreemd geluid aan zijn voeten, en toen hij naar beneden keek om te zien wat het kon zijn, zag hij een steenhouwer beitels in zijn oppervlak drijven. En terwijl hij keek, liep een trillend gevoel helemaal door hem heen, en een groot blok brak af en viel op de grond. Toen riep hij in zijn woede: 'Is een eenvoudig kind van de aarde machtiger dan een rots? Oh, als ik maar een mens was!' En de berggeest antwoordde: 'Uw wens is verhoord. Een man zal je opnieuw zijn!'

En een man hij werd, en met zweet op zijn voorhoofd, zwoegde hij opnieuw in zijn beroep als steenhouwer. Zijn bed was hard en zijn eten was karig, maar hij had geleerd er tevreden mee te zijn, en verlangde niet iets of iemand anders te zijn. En omdat hij nooit om dingen vroeg die hij niet had, of verlangde groter en machtiger te zijn dan andere mensen, was hij tenstlotte gelukkig, en hoorde hij de stem van de berggeest niet langer.

for him to do. Discontent once more filled his soul, and when a cloud covered his face, and hid the earth from him, he cried in his anger: 'Does the cloud hold captive my rays, and is it mightier than I? Oh, that I were a cloud, and mightier than any!' And the mountain spirit answered: 'Your wish is heard; a cloud you shall be!'

And a cloud he was, and lay between the sun and the earth. He caught the sun's beams and held them, and to his joy the earth grew green again and flowers blossomed.

But that was not enough for him, and for days and weeks he poured forth rain till the rivers overflowed their banks, and the crops of rice stood in water. Towns and villages were destroyed by the power of the rain, only the great rock on the mountain side remained unmoved. The cloud was amazed at the sight, and cried in wonder: 'Is the rock, then, mightier than I? Oh, if I were only the rock!' And the mountain spirit answered: 'Your wish is heard; the rock you shall be!'

And the rock he was, and gloried in his power. Proudly he stood, and neither the heat of the sun nor the force of the rain could move him. 'This is better than all!' he said to himself.

But one day he heard a strange noise at his feet, and when he looked down to see what it could be, he saw a stone-cutter driving tools into his surface. Even while he looked a trembling feeling ran all through him, and a great block broke off and fell upon the ground. Then he cried in his wrath: 'Is a mere child of earth mightier than a rock? Oh, if I were only a man!' And the mountain spirit answered: 'Your wish is heard. A man once more you shall be!'

And a man he was, and in the sweat of his brow he toiled again at his trade of stone-cutting. His bed was hard and his food scanty, but he had learned to be satisfied with it, and did not long to be something or somebody else. And as he never asked for things he had not got, or desired to be greater and mightier than other people, he was happy at last, and heard the voice of the mountain spirit no longer.

62 Een slaperige leraar

Een onderwijzeres was gewoon elke namiddag een kort slaapje te maken. Toen zijn leerlingen hem vroegen waarom hij dat deed, zei hij dat hij naar het dromenland ging om oude wijzen te ontmoeten. Op een extreem warme dag viel een aantal leerlingen 's middags in slaap. Toen de schoolleraar hen vermaande, zeiden ze: 'We gingen de wijzen ontmoeten in het dromenland.' 'Wat zeiden ze?' vroeg de leraar. 'We vroegen hen of er elke middag een schoolleraar kwam, maar ze zeiden dat ze zo'n persoon niet hadden gezien.'

62 A Sleepy Teacher

A schoolteacher used to take a short nap every afternoon. When his pupils asked him why he did so, he said that he went to dreamland to meet ancient sages. One extremely hot day some of the pupils fell asleep in the afternoon. When the school-teacher chided them, they said, 'We went to meet the sages in dreamland.' 'What did they say?' demanded the teacher. 'We asked them if a school teacher came there every afternoon, but they said they had seen no such person.'

63 Vier vrienden

Er woonden eens in een klein dorp vier brahmanen genaamd Satyanand, Vidhyanand, Dharmanand en Sivanand. Ze waren samen opgegroeid en werden goede vrienden. Satyanand, Vidhyanand en Dharmanand waren zeer geleerd. Maar Sivanand spendeerde het grootste deel van zijn tijd aan eten en slapen. Hij werd door iedereen als dwaas beschouwd.

Eens trof een hongersnood het dorp. Alle gewassen mislukten. Rivieren en meren begonnen op te drogen. De mensen in de dorpen verhuisden naar andere dorpen om hun leven te redden. 'We moeten ook snel naar een andere plaats verhuizen, anders zullen we ook sterven zoals vele anderen,' zei Satyanand. Ze waren het allemaal met hem eens. 'Maar hoe zit het met Sivanand?' vroeg Satyanand. 'Hebben we hem nodig bij ons? Hij heeft geen vaardigheden of kennis. We kunnen hem niet meenemen,' antwoordde Dharmanand. 'Hij zal een last zijn voor ons.' 'Hoe kunnen we hem achterlaten? Hij groeide op met ons,' zei Vidhyanand. 'We zullen wat we verdienen gelijkelijk verdelen onder ons vieren.' Ze stemden er allemaal mee in om Sivanand mee te nemen. Ze pakten alle noodzakelijke dingen in en gingen op weg naar een nabijgelegen stad.

Onderweg moesten ze een bos doorgaan. Terwijl ze door het bos liepen, kwamen ze de botten van een dier tegen. Ze werden nieuwsgierig en stopten om de botten van dichtbij te bekijken. 'Dat zijn de beenderen van een leeuw,' zei Vidhyanand. De anderen waren het daarmee eens. 'Dit is een geweldige kans om onze kennis te testen,' zei Satyanand. 'Ik kan de botten samenvoegen.' Terwijl hij dit zei, bracht hij de botten bij elkaar om het skelet van een leeuw te vormen. 'Dharmanand zei: 'Ik kan er spieren en weefsel bij doen.' Al gauw lag een levenloze leeuw voor hen. 'Ik kan leven in dat lichaam blazen,' zei Vidhyanand.

Maar voordat hij verder kon gaan, sprong Sivanand op om hem te stoppen. 'Nee. Niet doen! Als je leven in die leeuw brengt, zal het ons allemaal doden,' schreeuwde hij. 'Oh jij lafaard! Je kunt me er niet van weerhouden mijn vaardigheden en kennis te testen,' schreeuwde een boze Vidhyanand. 'Je bent hier alleen bij ons omdat ik de anderen heb gevraagd je mee te laten komen.'

'Laat me alsjeblieft eerst die boom beklimmen,' zei een bange Sivan rendend naar de dichtstbijzijnde boom. Net terwijl Sivanand zichzelf optrok tot de hoogste tak van de boom, bracht Vidhyanand leven in de leeuw. Omhoog komend met een oorverdovend gebrul, viel de leeuw aan en doodde de drie geleerde Brahmanen.

63 Four Friends

Once upon a time in a small village lived four Brahmins named Satyanand, Vidhyanand, Dharmanand and Sivanand. They had grown up together and became good friends. Satyanand, Vidhyanand and Dharmanand were very knowledgeable. But Sivanand spent most of his time eating and sleeping. He was considered foolish by everyone.

Once famine struck the village. All the crops failed. Rivers and lakes started to dry up. The people of the villages started moving to other villages to save their lives. 'We also need to move to another place soon or else we will also die like many others,' said Satyanand. They all agreed with him. 'But what about Sivanand?' asked Satyanand. 'Do we need him with us? He has no skills or learning. We cannot take him with us,' replied Dharmanand. 'He will be a burden on us.' 'How can we leave him behind? He grew up with us,' said Vidhyanand. 'We will share what ever we earn equally among the four of us.' They all agreed to take Sivanand along with them. They packed all necessary things and set out for a nearby town.

On the way, they had to cross a forest. As they were walking through the forest, they came across the bones of an animal. They became curious and stopped to take a closer look at the bones. 'Those are the bones of a lion,' said Vidhyanand. The others agreed. 'This is a great opportunity to test our learning,' said Satyanand. 'I can put the bones together.' So saying, he brought the bones together to form the skeleton of a lion. 'Dharmanand said, 'I can put muscles and tissue on it. Soon a lifeless lion lay before them. 'I can breathe life into that body.' said Vidhyanand.

But before he could continue, Sivanand jumped up to stop him. 'No. Don't! If you put life into that lion, it will kill us all,' he cried. 'Oh you coward! You can't stop me from testing my skills and learning,' shouted an angry Vidhyanand. 'You are here with us only because I requested the others to let you come along.'

'Then please let me climb that tree first,' said a frightened Sivanand running towards the nearest tree. Just as Sivanand pulled himself on to the tallest branch of the tree Vidhyanand brought life into the lion. Getting up with a deafening roar, the lion attacked and killed the three learned Brahmins.

64 De hond en de mus

Een herdershond had een meester die niet voor hem zorgde, maar hem vaak de grootste honger liet lijden. Na lange tijd kon hij het niet langer verdragen; dus nam hij de benen en rende hij weg met een zeer droevig en verdrietig gemoed.

Onderweg ontmoette hij een mus die tegen hem zei: 'Waarom ben je zo verdrietig, mijn vriend?' 'Omdat,' zei de hond, 'ik heel erg honger heb en niets te eten heb.' 'Als dat alles is,' antwoordde de mus, 'kom met me mee naar de volgende stad, en ik zal gauw genoeg eten voor je vinden.'

Dus gingen ze samen de stad in: en terwijl ze langs een slagerij liepen, zei de mus tegen de hond: 'Blijf daar een poosje staan tot ik een stuk vlees voor je heb gepikt.' Dus ging de mus op de plank zitten: en nadat zij eerst zorgvuldig om zich heen had gekeken om te zien of iemand haar in de gaten hield, pikte en krabde ze aan een biefstuk dat op de rand van de plank lag, totdat het ten slotte viel. Toen pakte de hond het op en krabbelde ermee weg in een hoek, waar hij het snel opat. 'Wel,' zei de mus, 'je kunt nog meer krijgen als je wilt, dus kom met mij naar de volgende winkel, en ik zal nog een biefstuk voor je neer pikken.'

Toen de hond dit ook had opgegeten, zei de mus tegen hem: 'Wel, mijn goede vriend, heb je nu genoeg?' 'Ik heb genoeg vlees gehad,' antwoordde hij, 'maar ik zou graag een stuk brood willen hebben om hierna te eten.' 'Ga dan met me mee,' zei de mus, 'en dan zul je dat ook gauw hebben.' Dus nam ze hem mee naar een bakkerswinkel en pikte naar twee bolletjes die in het raam lagen, totdat ze naar beneden vielen: en omdat de hond nog meer wilde, nam ze hem mee naar een andere winkel en pikte wat meer voor hem. Toen hij dat haa gegeten, vroeg de mus hem of hij nu genoeg had. 'Ja', zei hij, 'en laten we nu een eindje de stad uit wandelen.'

Dus gingen ze allebei naar de grote weg; maar omdat het warm weer was, waren ze niet ver weg voordat de hond zei: 'Ik ben erg moe-ik zou graag een dutje willen doen.' 'Zeer goed,' antwoordde de mus, 'doe dat en ondertussen ga ik op die struik zitten.' Dus strekte de hond zich op de weg uit en viel diep in slaap.

Terwijl hij sliep, kwam er een voerman voorbij met een kar getrokken door drie paarden en beladen met twee vaten wijn. Toen de mus zag dat de voerman niet uit de weg ging, maar verder ging in het spoor waarin de hond lag en over hem heen zou rijden, riep hij: 'Stop! stop! Meneer de voerman, anders loopt het slecht met u af.' Maar de voerman, mopperdend tegen zichzelf: 'Je maakt het erger voor mij, inderdaad! wat kan je doen?' sloeg zijn zweep, en reed met zijn kar over de arme hond, zodat de wielen hem doodden.

'Daar,' riep de mus, 'gij wrede schurk, u hebt mijn vriend de hond gedood. Let maar op wat ik gezegd heb. Deze daad van u zal u alles kosten wat u waard bent.' 'Ga je gang, en wees welkom,' zei de bruut, 'wat voor kwaad kun je me doen?' en ging verder.

Maar de mus kroop onder de huif van de kar en pikte aan de stop van een van de vaten totdat ze die los had gemaakt; en toen liep al de wijn er uit, zonder dat de voerman het zag. Eindelijk keek hij rond en zag dat de kar drupte en het vat behoorlijk leeg was. 'Wat een ongelukkige stakker ben ik!' riep hij.

'Nog niet ellendig genoeg!' zei de mus, terwijl zij op het hoofd van een van de paarden ging zitten en naar hem pikte totdat hij omhoog kwam en schopte. Toen de voerman dit zag, haalde hij zijn bijl tevoorschijn en probeerde de mus een klap te geven, met de bedoeling haar te doden; maar ze vloog weg en de klap kwam met zo'n kracht op het hoofd

64 The Dog and the Sparrow

A shepherd's dog had a master who took no care of him, but often let him suffer the greatest hunger. At last he could bear it no longer; so he took to his heels, and off he ran in a very sad and sorrowful mood.

On the road he met a sparrow that said to him, 'Why are you so sad, my friend?' 'Because,' said the dog, 'I am very very hungry, and have nothing to eat.' 'If that be all,' answered the sparrow, 'come with me into the next town, and I will soon find you plenty of food.'

So on they went together into the town: and as they passed by a butcher's shop, the sparrow said to the dog, 'Stand there a little while till I peck you down a piece of meat.' So the sparrow perched upon the shelf: and having first looked carefully about her to see if anyone was watching her, she pecked and scratched at a steak that lay upon the edge of the shelf, till at last down it fell. Then the dog snapped it up, and scrambled away with it into a corner, where he soon ate it all up. 'Well,' said the sparrow, 'you shall have some more if you will; so come with me to the next shop, and I will peck you down another steak.'

When the dog had eaten this too, the sparrow said to him, 'Well, my good friend, have you had enough now?' 'I have had plenty of meat,' answered he, 'but I should like to have a piece of bread to eat after it.' 'Come with me then,' said the sparrow, 'and you shall soon have that too.' So she took him to a baker's shop, and pecked at two rolls that lay in the window, till they fell down: and as the dog still wished for more, she took him to another shop and pecked down some more for him. When that was eaten, the sparrow asked him whether he had had enough now. 'Yes,' said he, 'and now let us take a walk a little way out of the town.'

So they both went out upon the high road; but as the weather was warm, they had not gone far before the dog said, 'I am very much tired-I should like to take a nap.' 'Very well,' answered the sparrow, 'do so, and in the meantime I will perch upon that bush.' So the dog stretched himself out on the road, and fell fast asleep.

Whilst he slept, there came by a carter with a cart drawn by three horses, and loaded with two casks of wine. The sparrow, seeing that the carter did not turn out of the way, but would go on in the track in which the dog lay, so as to drive over him, called out, 'Stop! stop! Mr Carter, or it shall be the worse for you.' But the carter, grumbling to himself, 'You make it the worse for me, indeed! what can you do?' cracked his whip, and drove his cart over the poor dog, so that the wheels crushed him to death.

'There,' cried the sparrow, 'thou cruel villain, thou hast killed my friend the dog. Now mind what I say. This deed of thine shall cost thee all thou art worth.' 'Do your worst, and welcome,' said the brute, 'what harm can you do me?' and passed on.

But the sparrow crept under the tilt of the cart, and pecked at the bung of one of the casks till she loosened it; and then all the wine ran out, without the carter seeing it. At last he looked round, and saw that the cart was dripping, and the cask quite empty. 'What an unlucky wretch I am!' cried he.

'Not wretch enough yet!' said the sparrow, as she alighted upon the head of one of the horses, and pecked at him till he reared up and kicked. When the carter saw this, he drew out his hatchet and aimed a blow at the sparrow, meaning to kill her; but she flew away, and the blow fell upon the poor horse's head with such force, that he fell down dead.

van het arme paard, dat het dood neerviel. ‘Ongelukkige ellendeling die ik ben!’ riep hij. ‘Nog niet ellendig genoeg!’ zei de mus. En terwijl de voerman verder ging met de andere twee paarden, kroop ze opnieuw onder de huif van de kar en pikte de stop uit het tweede vat, zodat alle wijn eruit liep. Toen de voerman dit zag, riep hij opnieuw: ‘Ellendige stumperd die ik ben!’

Maar de mus antwoordde: ‘Nog niet ellendig genoeg!’ en ging op het hoofd van het tweede paard zitten en pikte ook naar hem. De voerman rende naar haar toe en sloeg opnieuw naar haar met zijn bijl; maar ze vloog weg, en de klap viel op het tweede paard en doodde het ter plaatse. ‘Ongelukkige ellendeling die ik ben!’ zei hij.

‘Nog niet ellendig genoeg!’ zei de mus; en neerstrijkend op het derde paard, begon ze hem ook te pikken. De voerman werd gek van woede; en zonder om hem heen te kijken, of te geven om wat hij van plan was, sloeg hij opnieuw naar de mus; maar doodde zijn derde paard netaols de andere twee. ‘Helaas! ellendige sloeber die ik ben!’ riep hij.

‘Nog niet ellendig genoeg!’ antwoordde de mus terwijl zij wegvloog; ‘nu zal ik u plagen en straffen in uw eigen huis.’ De voerman moest uiteindelijk zijn kar achter zich laten en naar huis te gaan overlopend van woede en ergernis.

‘Helaas!’ zei hij tegen zijn vrouw, ‘wat een tegenslag is mij overkomen-mijn wijn is allemaal verspild en mijn paarden alle drie dood.’ ‘Helaas! man, ‘antwoordde zij,’ en een gemene vogel is het huis binnengekomen en heeft alle vogels van de wereld meegenomen, dat weet ik zeker, en zij zijn op onze koren op het hok geland en eten het razendsnel op!’ De echtgenoot rende naar boven en zag duizenden vogels op de grond zitten die zijn graan opaten, met de mus temidden van hen. ‘Ongelukkige ellendeling die ik ben!’ riep de voerman; want hij zag dat het graan bijna helemaal verdwenen was.

‘Nog niet ellendig genoeg!’ zei de mus; ‘Uw wreedheid zal u nog uw leven kosten!’ en weg vloog ze. De voerman die zag dat hij aldus alles had verloren wat hij had, ging naar zijn keuken; en hij had nog steeds geen spijt van wat hij had gedaan, maar zat boos en mokkend in de hoek bij de schoorsteen.

Maar de mus zat aan de buitenkant van het raam en riep: ‘Voerman! uw wreedheid zal u uw leven kosten!’ Daarop sprong hij in woede op, greep zijn bijl en gooide die naar de mus; maar die miste haar en brak alleen het raam. De mus sprong nu naar binnen, zat op de vensterbank en riep: ‘Voerman! het zal u uw leven kosten!’ Toen werd hij gek en blind van woede en sloeg met zoveel kracht op de vensterbank dat hij hem in tweeën spleet: en terwijl de mus van plaats naar plaats vloog, waren de voerman en zijn vrouw zo woedend dat ze al hun meubels braken, glazen, stoelen, banken, de tafel en uiteindelijk de muren, zonder de vogel te raken.

Maar uiteindelijk vingen ze haar: en de vrouw zei: ‘Zal ik haar meteen doden?’ ‘Neen,’ riep hij, ‘dat is een veel te gemakkelijke dood voor haar: zij zal een veel wredere dood sterven, ik zal haar opeten.’

Maar de mus begon te fladderen en strekte haar nek uit en riep: ‘Voerman! het moet nog je je leven kosten!’ Hiermee hij niet langer wachten: dus gaf hij zijn vrouw de bijl en riep: ‘Vrouw, sla naar de vogel en dood haar in mijn hand.’

En de vrouw sloeg; maar ze miste haar doel en sloeg haar man op het hoofd zodat hij dood neerviel; en de mus vloog rustig huiswaarts naar haar nest.

‘Unlucky wretch that I am!’ cried he.

‘Not wretch enough yet!’ said the sparrow. And as the carter went on with the other two horses, she again crept under the tilt of the cart, and pecked out the bung of the second cask, so that all the wine ran out. When the carter saw this, he again cried out, ‘Miserable wretch that I am!’

But the sparrow answered, ‘Not wretch enough yet!’ and perched on the head of the second horse, and pecked at him too. The carter ran up and struck at her again with his hatchet; but away she flew, and the blow fell upon the second horse and killed him on the spot. ‘Unlucky wretch that I am!’ said he.

‘Not wretch enough yet!’ said the sparrow; and perching upon the third horse, she began to peck him too. The carter was mad with fury; and without looking about him, or caring what he was about, struck again at the sparrow; but killed his third horse as he had done the other two. ‘Alas! miserable wretch that I am!’ cried he.

‘Not wretch enough yet!’ answered the sparrow as she flew away; ‘now will I plague and punish thee at thy own house.’ The carter was forced at last to leave his cart behind him, and to go home overflowing with rage and vexation.

‘Alas!’ said he to his wife, ‘what ill luck has befallen me!—my wine is all spilt, and my horses all three dead.’ ‘Alas! husband,’ replied she, ‘and a wicked bird has come into the house, and has brought with her all the birds in the world, I am sure, and they have fallen upon our corn in the loft, and are eating it up at such a rate!’ Away ran the husband upstairs, and saw thousands of birds sitting upon the floor eating up his corn, with the sparrow in the midst of them. ‘Unlucky wretch that I am!’ cried the carter; for he saw that the corn was almost all gone.

‘Not wretch enough yet!’ said the sparrow; ‘thy cruelty shall cost thee thy life yet!’ and away she flew. The carter seeing that he had thus lost all that he had, went down into his kitchen; and was still not sorry for what he had done, but sat himself angrily and sulkily in the chimney corner.

But the sparrow sat on the outside of the window, and cried ‘Carter! thy cruelty shall cost thee thy life!’ With that he jumped up in a rage, seized his hatchet, and threw it at the sparrow; but it missed her, and only broke the window. The sparrow now hopped in, perched upon the window-seat, and cried, ‘Carter! it shall cost thee thy life!’ Then he became mad and blind with rage, and struck the window-seat with such force that he cleft it in two: and as the sparrow flew from place to place, the carter and his wife were so furious, that they broke all their furniture, glasses, chairs, benches, the table, and at last the walls, without touching the bird at all.

In the end, however, they caught her: and the wife said, ‘Shall I kill her at once?’ ‘No,’ cried he, ‘that is letting her off too easily: she shall die a much more cruel death; I will eat her.’

But the sparrow began to flutter about, and stretch out her neck and cried, ‘Carter! it shall cost thee thy life yet!’ With that he could wait no longer: so he gave his wife the hatchet, and cried, ‘Wife, strike at the bird and kill her in my hand.’

And the wife struck; but she missed her aim, and hit her husband on the head so that he fell down dead; and the sparrow flew quietly home to her nest.

65 De leeuw en de olifant

De leeuw, ondanks al zijn grootte en kracht, en zijn scherpe tanden en klauwen, is in één ding een lafaard: hij kan het geluid van een kraaiende haan niet verdragen en rent weg wanneer hij het hoort. Hij klaagde bitter tegen Jupiter omdat hij hem zo had gemaakt; maar Jupiter zei dat het niet zijn schuld was: hij had zijn uiterste beste gedaan voor hem, en in aanmerking nemend dat dit zijn enige tekortkoming was, zou hij tevreden moeten zijn. De leeuw, echter, was ontroostbaar, en schaamde zich zo voor zijn bedeesdheid dat hij wenste te sterven.

In deze gemoedstoestand ontmoette hij de olifant en maakte een praatje met hem. Hij merkte dat het grote beest de hele tijd zijn oren optilde, alsof hij luisterde naar iets, en hij vroeg hem waarom hij dat deed.

Op dat moment kwam een mug zoemend voorbij, en de olifant zei: ‘Zie je dat ellendige, kleine, zoemende insect? Ik ben vreselijk bang dat het in mijn oor komt: als het eenmaal binnenkomt, ga ik dood en is het gedaan met mij.’

Het humeur van de Leeuw verbeterde meteen toen hij dit hoorde: ‘Want,’ zei hij bij zichzelf, ‘als de olifant, groot als hij is, bang is voor een mug, hoef ik me niet zo te schamen om bang te zijn voor een haan, die tienduizend keer groter is dan een mug.’

65 The Lion and the Elephant

The Lion, for all his size and strength, and his sharp teeth and claws, is a coward in one thing: he can't bear the sound of a cock crowing, and runs away whenever he hears it. He complained bitterly to Jupiter for making him like that; but Jupiter said it wasn't his fault: he had done the best he could for him, and, considering this was his only failing, he ought to be well content. The Lion, however, wouldn't be comforted, and was so ashamed of his timidity that he wished he might die.

In this state of mind, he met the Elephant and had a talk with him. He noticed that the great beast cocked up his ears all the time, as if he were listening for something, and he asked him why he did so.

Just then a gnat came humming by, and the Elephant said, 'Do you see that wretched little buzzing insect? I'm terribly afraid of its getting into my ear: if it once gets in, I'm dead and done for.'

The Lion's spirits rose at once when he heard this: 'For,' he said to himself, 'if the Elephant, huge as he is, is afraid of a gnat, I needn't be so much ashamed of being afraid of a cock, who is ten thousand times bigger than a gnat.'

66 De drie wijzen en de kameel

Er woonde eens een man in een klein dorp in Arabië. Hij had een kameel. Altijd als hij op reis ging, ging hij met zijn kameel.

Op een zo'n reis raakte hij onverwacht zijn kameel kwijt. Hij zocht naar zijn kameel. Hij vroeg iedereen: 'Heb je mijn kameel gezien?' Maar overal bleek zijn moeite tevergeefs.

Op een dag toen hij door een stad kwam ontmoette hij drie wijze mannen op zijn weg. Zoals gewoonlijk vroeg hij de wijzen: 'Heeft iemand van u mijn kameel gezien?' De drie wijze mannen dachten een tijdje na en begonnen te spreken. De man vroeg hun nieuwsgierig: 'Heb je mijn kameel gezien onderweg?' De eerste wijze man vroeg hem: 'Is jouw kameel aan één oog blind?' De man antwoordde snel: 'Ja, ja, mijn kameel's ene oog is blind.' 'Heb je mijn kameel onderweg gezien?' vroeg de man de tweede wijze man. De tweede wijze man vroeg hem: 'Is uw kameel kreupel?' De man werd nieuwsgierig en zei: 'Ja, ja hij is kreupel!' 'Heb je mijn kameel gezien', vroeg hij opnieuw de derde wijze man. De derde wijze man vroeg: 'Droeg je kameel honing aan de ene kant en graan aan de andere kant?' Bij het horen van deze woorden werd de eigenaar van de kameel blij en vroeg hen: 'Hebben jullie allemaal mijn kameel gezien? Vertel me alsjeblieft.'

Nu antwoordden de drie wijzen: 'We hebben je kameel nog nooit gezien?' 'Jullie drie houden me nu voor de gek. Maak me niet belachelijk', zei de man boos. De drie wijze mannen zeiden kalm. 'We houden je niet voor de gek. We hebben je kameel nergens gezien'.

De man werd boos en nam ze mee naar de koning ter ondervraging. Hij zei tegen de koning: 'De drie mannen hebben mijn kameel gestolen, mijn heer.' Hij beschreef ook wat ze hadden gezegd. De koning vroeg de drie wat er was gebeurd. De drie mannen ontkenden dat ze het ooit hadden gezien. De koning vroeg hen toen hoe ze de identiteit van de verloren kameel konden vertellen. De eerste man vertelde de koning dat hij gezien had dat het gras aan slechts één kant was weggevreten. 'Dus ik nam aan dat de kameel blind moest zijn aan één oog', zei hij. De tweede man zei dat hij de korrels aan de ene kant en de honing aan de andere kant had gezien. 'Dus ik nam aan dat de kameel de korrels aan de ene kant droeg en honing aan de andere kant', zei hij. De derde man beschreef dat de sporen van de hoeven van de kameel lichter waren aan de ene kant dan aan de andere. 'Dus kwamen we tot de conclusie dat de kameel kreupel moest zijn', zei hij.

De hovelingen inclusief de koning vroegen zich af hoe slim deze drie waren. Dus de koning verklaarde dat ze geen dieven waren en hij vroeg de eigenaar van de kameel te zoeken op de weg waarlangs de drie wijze mannen waren gekomen. De kameelman liep het hof uit, zijn hoofd buigend op zoek naar zijn kameel.

De koning benoemde de drie als zijn ministers en regeerde volgens hun advies.

66 The Three Wisemen and The Camel

Once there lived a man in a small village in Arabia. He had a camel. Whenever he went on a journey, he went along with his camel. At one such journey, he lost his camel unexpectedly.

He was in search of his camel. He asked everyone, 'Have you seen my camel.' But everywhere his effort was in vain.

One day when he came through a city he met three wise men on his way. As usual he asked the wise men 'Has any one of you seen my camel?' The three wise men thought for a while and began to speak. The man asked them curiously, 'Have you seen my camel on your way?' The first wise man asked him, 'Is your camel's one eye blind?' The man replied quickly, 'Yes, yes my camel's one eye is blind.' 'Have you seen my camel on your way' the man asked the second wise man. The second wise man asked him, 'Is your camel lame?' The man became curious and said, 'Yes, yes he is lame!' 'Have you seen my camel' again he asked the third wise man. The third wise man asked, 'Was your camel carrying honey on one side and grain on the other side?' On hearing these words, the owner of the camel became happy and asked them 'Have you all seen my camel? Please tell me.'

Now the three wise men replied, 'We have never seen your camel?' 'You three are fooling me now' Don't make fun of me', the man said in anger. The three wise men said calmly. 'We are not fooling you man. We didn't see your camel anywhere'.

The man got angry and took them to the King for enquiry. He said to the King, 'The three men have stolen my camel, my Lord'. He also described what they had said. The king asked the three what had happened. The three men denied that they had ever seen it. The King asked them then how they could tell the identity of the camel lost. The first man told the king that he had seen the grass eaten on only one side. 'So I assumed that the camel must be blind in one eye', he said. The second man said that he had seen the grains scattered on one side and the honey on the other side. 'So I assumed that the camel was carrying the grains on one side and honey on the other side', he said. The third man described that the hoof marks of the camel were lighter on one side than the other. 'So we came to a conclusion that the camel must be lame', He said.

The courtiers including the king wondered about the cleverness of the three. So the king declared that they were not thieves and he asked the owner of the camel to search on the way the three wise men had come. The camel man went out of the court bending his head in search of his camel.

The king appointed the three as his ministers and ruled according to their advice.

67 De reizende muzikanten

Een eerlijke boer had eens een ezel die voor hem vele jaren een trouwe dienaar was geweest, maar nu oud werd en elke dag meer en meer ongeschikt voor werk. Zijn meester was kreeg er daarom genoeg van hem te houden en begon eraan te denken hem aan zijn eind te brengen. Maar de ezel, die zag dat er iets kwaads in de wind hing, liep zich stiekem weg, en begon zijn reis naar de grote stad. 'Want daar,' dacht hij, 'kan ik muzikant worden.'

Nadat hij een tijdje gereisd had, zag hij een hond langs de weg liggen en hijgen alsof hij moe was. 'Waarom hijg je zo, mijn vriend?' zei de ezel. 'Helaas!' zei de hond, 'mijn meester was van plan me op het hoofd teslaan, omdat ik oud en zwak ben, en niet langer mijzelf nuttig voor hem kan maken bij het jagen; dus rende ik weg; maar wat kan ik doen om mijn levensonderhoud te verdienen?' 'Luister!' zei de ezel, 'ik ga naar de grote stad om muzikant te worden: stel dat je met me meegaat, en je probeert wat je kan op dezelfde manier?' De hond zei dat hij dat wel wou, en ze liepen samen verder.

Ze waren nog niet veel afgelegd voordat ze een kat zagen die midden op de weg zat en een zeer treurig gezicht had. 'Vertel eens, mijn goede dame,' zei de ezel, 'wat is er met je aan de hand? Je ziet er behoorlijk triest uit!' 'Wee mij!' zei de kat, 'hoe kan iemand opgewekt zijn als zijn leven in gevaar is? Omdat ik oud begin te worden, en liever op mijn gemak bij het vuur lig dan rond het huis ren achter de muizen, greep mijn meesteres me vast, en wou me verdrinken; en hoewel ik het geluk heb gehad aan haar te ontsnappen, weet ik niet waarvan ik kan leven.' 'O,' zei de ezel, 'ga in ieder geval met ons mee naar de grote stad; je bent een goede zanger in de nacht en zou je fortuin kunnen verdienen als muzikant.' De kat was tevreden met dat idee en trad toe tot de groep.

Kort daarna, terwijl ze langs een boerenerf liepen, zagen ze een haan op een hek zitten en schreeuwen met al zijn kracht en macht. 'Bravo!' zei de ezel; 'Op mijn woord, jij maakt een beroemd geluid; vertel eens waar dit alles over gaat?' 'Wel,' zei de haan, 'ik was juist aan het vertellen dat we goed weer zouden hebben op onze wasdag, en toch bedanken mijn meesteres en de kok me niet voor mijn moeite, maar dreigen mijn hoofd af te hakken morgen, en bouillon van mij te maken voor de gasten die op zondag komen!' 'Hemel verhoede!' zei de ezel, 'kom met ons mee, meester Chantecleer; het zal in ieder geval beter zijn dan hier te blijven en je hoofd af te laten slaan! Trouwens, wie weet? Als we zorgen dat we in de maat zingen, kunnen we een soort concert geven; dus kom met ons mee.' 'Met heel mijn hart,' zei de haan; dus gingen ze alle vier tesamen vrolijk verder.

Ze konden, echter, op de eerste dag de grote stad niet bereiken; dus toen de nacht aanbrak, gingen ze een bos in om te slapen. De ezel en de hond legden zich te rusten onder een grote boom, en de kat klom omhoog in de takken; terwijl de haan, denkend dat hoe hoger hij zat hoe veiliger hij zou zijn, naar de top van de boom vloog en toen, volgens zijn gewoonte, voordat hij ging slapen, rondom zich heen keek om te zien of alles goed was. Toen hij dit deed, zag hij in de verte iets stralen en schijnen, en zei, roepend naar zijn metgezellen: 'Er moet een huis zijn, niet ver weg, want ik zie een licht.' 'Als dat het geval is,' zei de ezel, 'dan kunnen we beter ons verblijfplaats veranderen, want ons onderdak is niet het beste ter wereld!' 'Trouwens,' voegde de hond eraan toe, 'ik zou een bot of twee niet erg vinden, of wat vlees.'

Dus liepen ze samen naar de plek waar de haan het licht had gezien, en terwijl ze naderbij kwamen werd het groter en helderder, totdat ze uiteindelijk dicht bij een huis kwamen waarin een bende rovers woonde. De ezel, de langste van het gezelschap, marcheerde naar

67 The Travelling Musicians

An honest farmer had once an ass that had been a faithful servant to him a great many years, but was now growing old and every day more and more unfit for work. His master therefore was tired of keeping him and began to think of putting an end to him. But the ass, who saw that some mischief was in the wind, took himself slyly off, and began his journey towards the great city. 'For there,' thought he, 'I may turn musician.'

After he had travelled a little way, he spied a dog lying by the roadside and panting as if he were tired. 'What makes you pant so, my friend?' said the ass. 'Alas!' said the dog, 'my master was going to knock me on the head, because I am old and weak, and can no longer make myself useful to him in hunting; so I ran away; but what can I do to earn my livelihood?' 'Hark ye!' said the ass, 'I am going to the great city to turn musician: suppose you go with me, and try what you can do in the same way?' The dog said he was willing, and they jogged on together.

They had not gone far before they saw a cat sitting in the middle of the road and making a most rueful face. 'Pray, my good lady,' said the ass, 'what's the matter with you? You look quite out of spirits!' 'Ah, me!' said the cat, 'how can one be in good spirits when one's life is in danger? Because I am beginning to grow old, and had rather lie at my ease by the fire than run about the house after the mice, my mistress laid hold of me, and was going to drown me; and though I have been lucky enough to get away from her, I do not know what I am to live upon.' 'Oh,' said the ass, 'by all means go with us to the great city; you are a good night singer, and may make your fortune as a musician.' The cat was pleased with the thought, and joined the party.

Soon afterwards, as they were passing by a farmyard, they saw a cock perched upon a gate, and screaming out with all his might and main. 'Bravo!' said the ass; 'upon my word, you make a famous noise; pray what is all this about?' 'Why,' said the cock, 'I was just now saying that we should have fine weather for our washing-day, and yet my mistress and the cook don't thank me for my pains, but threaten to cut off my head tomorrow, and make broth of me for the guests that are coming on Sunday!' 'Heaven forbid!' said the ass, 'come with us Master Chanticleer; it will be better, at any rate, than staying here to have your head cut off! Besides, who knows? If we care to sing in tune, we may get up some kind of a concert; so come along with us.' 'With all my heart,' said the cock; so they all four went on jollily together.

They could not, however, reach the great city the first day; so when night came on, they went into a wood to sleep. The ass and the dog laid themselves down under a great tree, and the cat climbed up into the branches; while the cock, thinking that the higher he sat the safer he should be, flew up to the very top of the tree, and then, according to his custom, before he went to sleep, looked out on all sides of him to see that everything was well. In doing this, he saw afar off something bright and shining and calling to his companions said, 'There must be a house no great way off, for I see a light.' 'If that be the case,' said the ass, 'we had better change our quarters, for our lodging is not the best in the world!' 'Besides,' added the dog, 'I should not be the worse for a bone or two, or a bit of meat.'

So they walked off together towards the spot where the cock had seen the light, and as they drew near it became larger and brighter, till they at last came close to a house in which a gang of robbers lived. The ass, being the tallest of the company, marched up to

het raam en gluurde naar binnen. ‘Nou, ezel,’ zei Chanticleer, ‘wat zie je?’ ‘Wat ik zie?’ antwoordde de ezel. ‘Wel, ik zie een tafel belegd met allemaal goede dingen, en rovers die er vrolijk omheen zitten.’ ‘Dat zou een mooi onderkomen voor ons zijn,’ zei de haan. ‘Ja,’ zei de ezel, ‘als we maar binnen konden komen’; dus overlegden ze samen wat ze moesten beramen om de overvallers eruit te krijgen; en uiteindelijk kregen ze een plan.

De ezel ging rechtop op zijn achterpoten staan, zijn voorvoeten rustend tegen het raam; de hond klonk op zijn rug; de kat kroop op de schouders van de hond, en de haan vloog omhoog en ging op het hoofd van de kat zitten. Toen alles klaar was, werd een signaal gegeven, en begonnen ze met hun muziek. De ezel balkte, de hond blafte, de kat miauwde en de haan kraaide; en toen braken ze allemaal tegelijk door het raam, en kwamen tuimelend de kamer binnen, tussen het gebroken glas, met een afschuwelijk gekletter!

De rovers, die niet een klein beetje geschrokken waren door het openingsconcert, twijfelden er niet aan of een of andere angstaanjagende hobgoblin bij hen was binnengedrongen, en renden weg zo snel ze konden. Toen de kust eenmaal veilig was, gingen onze reizigers snel zitten en verorberden wat de rovers hadden achtergelaten, met evenveel enthousiasme alsof ze niet hadden verwacht binnen een maand weer te eten.

Zodra ze tevreden waren, deden ze de lichten uit, en ieder zocht opnieuw een rustplaats naar eigen smaak. De ezel ging liggen op een hoop stro in de tuin, de hond strekte zich uit op een mat achter de deur, de kat rolde zich op voor de haard met de warme as, en de haan ging zitten op een balk bovenin het huis; en omdat ze allemaal nogal moe waren van hun reis, vielen ze al snel in slaap.

Maar rond middernacht, toen de rovers van een afstand zagen dat de lichten uit waren en dat alles stil leek, begonnen ze te denken dat ze wat te snel waren weggelopen; en een van hen, die moediger was dan de rest, ging kijken wat er aan de hand was. Merkend dat alles rustig was, liep hij de keuken in en tastte rond tot hij een lucifer vond om een kaars aan te steken; en toen, terwijl hij de glinsterende vurige ogen van de kat zag, verwarde hij ze met levende kolen, en hij hield de lucifer erbij om ze aan te steken.

Maar de kat, deze grap niet begrijpend, sprong naar zijn gezicht en spuugde, en krabde naar hem. Dit beangstigde hem vreselijk, en hij rende weg naar de achterdeur; maar daar sprong de hond op en beet hem in zijn been; en terwijl hij over het erf liep, trapte de ezel hem; en de haan, die ontwaakt was door het lawaai, kraaide uit alle macht.

Hierop rende de overvaller zo snel als hij kon naar zijn kameraden, en vertelde de roverhoofman hoe een afschuwelijke heks het huis was binnengegaan, en naar hem had gespuugd en in zijn gezicht gekrabd met haar lange knokige vingers; hoe een man met een mes in zijn hand zich achter de deur had verscholen, en hem in zijn been had gestoken; hoe een zwart monster in de tuin stond en hem geslagen had met een knots, en hoe de duivel bovenin het huis had gezeten en riep: ‘Werp de boef hier naar boven!’

Hierna durfden de overvallers nooit meer terug naar huis te gaan; maar de musici waren zo blij met hun verblijf dat ze daar hun intrek namen; en daar zijn ze, durf ik te zeggen, tot op deze dag.

the window and peeped in. 'Well, Donkey,' said Chanticleer, 'what do you see?' 'What do I see?' replied the ass. 'Why, I see a table spread with all kinds of good things, and robbers sitting round it making merry.' 'That would be a noble lodging for us,' said the cock. 'Yes,' said the ass, 'if we could only get in'; so they consulted together how they should contrive to get the robbers out; and at last they hit upon a plan.

The ass placed himself upright on his hind legs, with his forefeet resting against the window; the dog got upon his back; the cat scrambled up to the dog's shoulders, and the cock flew up and sat upon the cat's head. When all was ready, a signal was given, and they began their music. The ass brayed, the dog barked, the cat mewed, and the cock screamed; and then they all broke through the window at once, and came tumbling into the room, amongst the broken glass, with a most hideous clatter!

The robbers, who had been not a little frightened by the opening concert, had now no doubt that some frightful hobgoblin had broken in upon them, and scampered away as fast as they could. The coast once clear, our travellers soon sat down and dispatched what the robbers had left, with as much eagerness as if they had not expected to eat again for a month.

As soon as they had satisfied themselves, they put out the lights, and each once more sought out a resting-place to his own liking. The donkey laid himself down upon a heap of straw in the yard, the dog stretched himself upon a mat behind the door, the cat rolled herself up on the hearth before the warm ashes, and the cock perched upon a beam on the top of the house; and, as they were all rather tired with their journey, they soon fell asleep.

But about midnight, when the robbers saw from afar that the lights were out and that all seemed quiet, they began to think that they had been in too great a hurry to run away; and one of them, who was bolder than the rest, went to see what was going on. Finding everything still, he marched into the kitchen, and groped about till he found a match in order to light a candle; and then, espying the glittering fiery eyes of the cat, he mistook them for live coals, and held the match to them to light it.

But the cat, not understanding this joke, sprang at his face, and spat, and scratched at him. This frightened him dreadfully, and away he ran to the back door; but there the dog jumped up and bit him in the leg; and as he was crossing over the yard the ass kicked him; and the cock, who had been awakened by the noise, crowed with all his might.

At this the robber ran back as fast as he could to his comrades, and told the captain how a horrid witch had got into the house, and had spat at him and scratched his face with her long bony fingers; how a man with a knife in his hand had hidden himself behind the door, and stabbed him in the leg; how a black monster stood in the yard and struck him with a club, and how the devil had sat upon the top of the house and cried out, 'Throw the rascal up here!'

After this the robbers never dared to go back to the house; but the musicians were so pleased with their quarters that they took up their abode there; and there they are, I dare say, at this very day.

68 Assepoester (2)

Er leefde eens een ongelukkig jong meisje. Ze was ongelukkig, want haar moeder was dood, haar vader was met een andere vrouw getrouwd, een weduwe met twee dochters, en haar stiefmoeder vond haar niet in het minst leuk. Alle leuke dingen, vriendelijke gedachten en liefdevolle aanrakingen waren voor haar eigen dochters. En niet alleen de vriendelijke gedachten en liefde, maar ook jurken, schoenen, sjaals, heerlijk eten, comfortabele bedden, maar ieder luxe in huis. Dit alles werd neergelegd voor haar dochters.

Maar voor het arme, ongelukkige meisje was er helemaal niets. Geen jurken, alleen de afdankertjes van haar stiefzusters. Geen heerlijke gerechten, niets dan restjes. Geen fijne pauzes en comfort. Want ze moest de hele dag hard werken, en pas 's avonds mocht ze een poosje bij het vuur zitten, vlak bij de sintels. Zo kreeg ze haar bijnaam, want iedereen noemde haar Assepoester. Assepoester was gewoon urenlang alleen te zijn pratend tegen de kat. De kat zei, 'Miauw', wat eigenlijk betekende: 'Vrolijk op!' Je hebt iets dat geen van twee je stiefzusters heeft en dat is schoonheid.' Het was helemaal waar. Assepoester, zelfs gekleed in lompen met een stoffig grijs gezicht van de sintels, was een prachtig meisje. Terwijl haar stiefzusters, hoe mooi en elegant hun kleren ook waren, waren nog steeds onhandig, lomp en lelijk, en dat zouden ze altijd zijn.

Op een dag kwamen prachtige nieuwe jurken aan bij het huis. Een bal moest aan het Hof worden gehouden en de stiefzusters maakten zich gereed om er naartoe te gaan. Assepoester, durfde niet eens te vragen: 'Hoe zit het met mij?' want ze wist heel goed wat het antwoord daarop zou zijn. 'Jij? Mijn lieve meid, je blijft thuis om de afwas te doen, de vloeren te schrobben en de bedden voor je stiefzusters om te draaien. Ze zullen moe en erg slaperig thuiskomen.' Assepoester zuchtte bij de kat. 'Oh jee, ik ben zo ongelukkig!' en de kat mompelde 'Miauw.'

Plots gebeurde er iets wonderbaarlijks. In de keuken, waar Assepoester helemaal in haar eentje zat, kwam er een lichtflits en een fee verscheen. 'Wees niet ongerust, Assepoester,' zei de fee. 'De wind blies me je zuchten. Ik weet dat je graag naar de bal wilt gaan. En dat zal jij!' 'Hoe kan ik, gekleed in lompen?' antwoordde Assepoester. 'De bedienden zullen me wegwijzen!'

De fee glimlachte. Met een zwiep van haar toverstaf, bemerkte Assepoester dat ze de mooiste jurk droeg, de mooiste ooit in het rijk gezien. 'Nu we de kwestie van de jurk hebben opgelost,' zei de fee, 'moeten we een koets voor je regelen. Een echte dame zou nooit te voet naar een bal gaan!' Snel! Geef me een pompoen!' beval ze. 'Oh natuurlijk,' zei Assepoester, wegrennend. Toen draaide de fee zich om naar de kat. 'Jij, breng me zeven muizen!' 'Zeven muizen!' zei de kat. 'Ik wist niet dat feeën ook muizen aten!' 'Ze zijn niet om op te eten, domoor! Doe zoals je is verteld en onthoud, ze moeten leven!' Assepoester keerde al snel terug met een mooie pompoen en de kat met zeven muizen die hij had gevangen in de kelder. 'Goed!' riep de fee uit. Met een zwaai van haar toverstaf—wonder boven wonder! De pompoen veranderde in een sprankelende koets en de muizen werden zes witte paarden, terwijl de zevende muis veranderde in een koetsier, in een chic uniform en een zweep vast houdend.

Assepoester kon haar ogen nauwelijks geloven. 'Ik zal je aan het Hof voorstellen. Je zult snel zien dat de Prins, tot wiens eer het bal wordt vastgehouden, bekoord zal worden door je lieflijkheid. Maar onthoud! Je moet het bal om middernacht verlaten en thuiskomen. Want dat is wanneer de betovering eindigt. Je koets zal terug veranderen in een pompoen,

68 Cinderella (2)

Once upon a time, there lived an unhappy young girl. Unhappy she was, for her mother was dead, her father had married another woman, a widow with two daughters, and her stepmother didn't like her one little bit. All the nice things, kind thoughts and loving touches were for her own daughters. And not just the kind thoughts and love, but also dresses, shoes, shawls, delicious food, comfy beds, as well as every home comfort. All this was laid on for her daughters.

But, for the poor unhappy girl, there was nothing at all. No dresses, only her stepsisters' hand-me-downs. No lovely dishes, nothing but scraps. No nice rests and comfort. For she had to work hard all day, and only when evening came was she allowed to sit for a while by the fire, near the cinders. That is how she got her nickname, for everybody called her Cinderella. Cinderella used to spend long hours all alone talking to the cat. The cat said, 'Meow', which really meant, 'Cheer up!' You have something neither of your stepsisters have and that is beauty.' It was quite true. Cinderella, even dressed in rags with a dusty grey face from the cinders, was a lovely girl. While her stepsisters, no matter how splendid and elegant their clothes, were still clumsy, lumpy and ugly, and they always would be.

One day, beautiful new dresses arrived at the house. A ball was to be held at Court and the stepsisters were getting ready to go to it. Cinderella, didn't even dare ask, 'What about me?' for she knew very well what the answer to that would be. 'You? My dear girl, you're staying at home to wash the dishes, scrub the floors and turn down the beds for your stepsisters. They will come home tired and very sleepy.' Cinderella sighed at the cat. 'Oh dear, I'm so unhappy!' and the cat murmured 'Meow.'

Suddenly something amazing happened. In the kitchen, where Cinderella was sitting all by herself, there was a burst of light and a fairy appeared. 'Don't be alarmed, Cinderella,' said the fairy. 'The wind blew me your sighs. I know you would love to go to the ball. And so you shall!' 'How can I, dressed in rags?' Cinderella replied. 'The servants will turn me away!'

The fairy smiled. With a flick of her magic wand, Cinderella found herself wearing the most beautiful dress, the loveliest ever seen in the realm. 'Now that we have settled the matter of the dress,' said the fairy, 'we'll need to get you a coach. A real lady would never go to a ball on foot! Quick! Get me a pumpkin!' she ordered. 'Oh of course,' said Cinderella, rushing away. Then the fairy turned to the cat. 'You, bring me seven mice!' 'Seven mice!' said the cat. 'I didn't know fairies ate mice too!' 'They're not for eating, silly! Do as you are told, and remember, they must be alive!' Cinderella soon returned with a fine pumpkin and the cat with seven mice he had caught in the cellar. 'Good!' exclaimed the fairy. With a flick of her magic wand—wonder of wonders! The pumpkin turned into a sparkling coach and the mice became six white horses, while the seventh mouse turned into a coachman, in a smart uniform and carrying a whip.

Cinderella could hardly believe her eyes. 'I shall present you at Court. You will soon see that the Prince, in whose honour the ball is being held, will be enchanted by your loveliness. But remember! You must leave the ball at midnight and come home. For that is when the spell ends. Your coach will turn back into a pumpkin, the horses will

de paarden worden weer muizen en de koetsier verandert in een muis, en je zult weer gekleed gaan in vodden en klompen dragen in plaats van deze schattige kleine muiltjes! Begrijp je dat?’ Assepoester glimlachte en zei: ‘Ja, ik begrijp het!’

Toen Assepoester de balzaal in het paleis betrad, viel er een stilte. Iedereen stopte midden in de zin om haar elegantie, haar schoonheid en gratie te bewonderen. ‘Wie kan dat zijn?’ vroegen de mensen elkaar. De twee stiefzusters vroegen zich ook af wie de nieuwkomer was, want nooit van hun leven, zouden ze ooit geraden hebben dat het mooie meisje in het echt de arme Assepoester was die tegen de kat sprak!

Toen de prins Assepoester zag, werd hij getroffen door haar schoonheid. Naar haar toe lopend, boog hij diep en vroeg haar ten dans. En tot grote teleurstelling van alle jonge dames danste hij de hele avond met Assepoester. ‘Wie ben jij, schoon meisje?’, vroeg de prins aan haar. Maar Assepoester antwoordde alleen: ‘Wat maakt het uit wie ik ben! Je zult me toch nooit meer zien.’ ‘Oh, maar dat zal ik toch, ik ben er zeker van!’ antwoordde hij.

Assepoester had een heerlijke tijd tijdens het bal, maar, opeens, hoorde ze het geluid van een klok: de eerste slag van middernacht! Ze herinnerde zich wat de fee had gezegd en zonder een woord van afscheid glipte ze uit de armen van de prins en rende de trap af. Terwijl ze rende verloor ze een van haar muiltjes, maar het kwam geen moment in haar op te stoppen om hem op te rapen! Als de laatste slag van middernacht zou klinken... oh, wat een ramp zou dat zijn! Ze vluchtte naar buiten en verdween in de nacht.

De prins, die nu dolverliefd op haar was, pakte haar muiltje op en zei tegen zijn ministers: ‘Ga en zoek overal naar het meisje wier voet dit muiltje past. Ik zal nooit tevreden zijn totdat ik haar vind!’ Dus probeerden de ministers het muiltje aan de voeten van alle meisjes... en ook op Assepoester’s voet... Verrassing! Het muiltje paste haar perfect. ‘Dat vreselijke, slordige meisje kan gewoon niet op het bal zijn geweest,’ snauwde de stiefmoeder. ‘Vertel de prins dat hij met één van mijn twee dochters behoort te trouwen! Zie je niet hoe lelijk Assepoester is! Zie je het niet?’

Plotseling brak ze af, want de fee was verschenen. ‘Dat is genoeg!’ riep ze uit, haar toverstok omhoog brengend. In een flits verscheen Assepoester in een prachtige jurk die schitterde van jeugd en schoonheid. Haar stiefmoeder en stiefzusters gaapten haar aan in verbazing en de ministers zeiden, ‘Kom met ons mee, schoon meisje! De prins wacht om je zijn verlovingsring te presenteren!’ Dus ging Assepoester verheug met hen mee en leefde nog lang en gelukkig met haar prins. En wat de kat betreft, hij zei gewoon ‘Miauw’!

become mice again and the coachman will turn back into a mouse, and you will be dressed again in rags and wearing clogs instead of these dainty little slippers! Do you understand?' Cinderella smiled and said, 'Yes, I understand!'

When Cinderella entered the ballroom at the palace, a hush fell. Everyone stopped in mid-sentence to admire her elegance, her beauty and grace. 'Who can that be?' people asked each other. The two stepsisters also wondered who the newcomer was, for never in a month of Sundays, would they ever have guessed that the beautiful girl was really poor Cinderella who talked to the cat!

When the prince set eyes on Cinderella, he was struck by her beauty. Walking over to her, he bowed deeply and asked her to dance. And to the great disappointment of all the young ladies, he danced with Cinderella all evening. 'Who are you, fair maiden?' the Prince kept asking her. But Cinderella only replied: 'What does it matter who I am! You will never see me again anyway.' 'Oh, but I shall, I'm quite certain!' he replied.

Cinderella had a wonderful time at the ball, but, all of a sudden, she heard the sound of a clock: the first stroke of midnight! She remembered what the fairy had said, and without a word of goodbye she slipped from the Prince's arms and ran down the steps. As she ran she lost one of her slippers, but not for a moment did she dream of stopping to pick it up! If the last stroke of midnight were to sound... oh, what a disaster that would be! Out she fled and vanished into the night.

The Prince, who was now madly in love with her, picked up her slipper and said to his ministers, 'Go and search everywhere for the girl whose foot this slipper fits. I will never be content until I find her!' So the ministers tried the slipper on the foot of all the girls... and on Cinderella's foot as well... Surprise! The slipper fit her perfectly. 'That awful untidy girl simply cannot have been at the ball,' snapped the stepmother. 'Tell the Prince he ought to marry one of my two daughters! Can't you see how ugly Cinderella is! Can't you see?'

Suddenly she broke off, for the fairy had appeared. 'That's enough!' she exclaimed, raising her magic wand. In a flash, Cinderella appeared in a splendid dress, shining with youth and beauty. Her stepmother and stepsisters gaped at her in amazement, and the ministers said, 'Come with us, fair maiden! The Prince awaits to present you with his engagement ring!' So Cinderella joyfully went with them, and lived happily ever after with her Prince. And as for the cat, he just said 'Meow'!

69 De prinses en de erwt

Er was eens een prins en hij wilde een prinses, maar dan moest ze een echte prinses zijn. Hij reisde de hele wereld rond om er een te vinden, maar er was altijd iets mis. Er waren veel prinsessen, maar hij had grote moeite te ontdekken of het echte prinsessen waren; er was altijd iets dat niet helemaal goed was met hen. En was hij eindelijk weer thuisgekomen, en hij was heel bedroefd omdat hij zo graag een echte prinses wilde.

Op een avond was er een vreselijke storm; het donderde en bliksemde en de regen stortte met bakken neer; inderdaad, het was een angstige nacht. In het midden van de storm klopte iemand aan de stadspoort, en de oude koning zelf stuurde iemand om hem te openen. Het was een prinses die buiten stond, maar ze was in een verschrikkelijke toestand door de regen en de storm. Het water stroomde uit haar haar en haar kleren; het liep naar binnen aan de bovenkant van haar schoenen en eruit bij de hiel, maar ze zei dat ze een echte prinses was. 'Nou we zullen snel zien of dat waar is,' dacht de oude koningin, maar ze zei niets.

Ze ging naar de slaapkamer, trok alle lakens (van het bed) en legde een erwt op de bedbodem: toen nam ze twintig matrassen en legde ze bovenop de erwt en daarna twintig verenbedden op de matrassen. Hier was waar de prinses moest slapen die nacht.

's Morgens vroegen ze haar hoe ze geslapen had. 'Oh vreselijk slecht!' Zei de prinses. 'Ik heb de hele nacht geen oog dicht gedaan! God weet wat er in bed lag. Ik leek op iets hards te liggen, en mijn hele lichaam is bont en blauw deze ochtend. Het is verschrikkelijk!'

Ze zagen meteen dat ze een echte prinses moest zijn als ze de erwt door twintig matrassen en twintig verenbedden had gevoeld. Niemand behalve een echte prinses zou zo'n verfijnde huid kunnen hebben.

Dus de prins nam haar tot zijn vrouw, want nu wist hij zeker dat hij een echte prinses had gevonden, en de erwt werd in het museum gezet, waar het nog steeds te zien is als niemand het heeft gestolen.

Nu dit is een echt verhaal.

69 The Princess and the Pea

There was once a prince, and he wanted a princess, but then she must be a real Princess. He travelled right around the world to find one, but there was always something wrong. There were plenty of princesses, but whether they were real princesses he had great difficulty in discovering; there was always something which was not quite right about them. So at last he had come home again, and he was very sad because he wanted a real princess so badly.

One evening there was a terrible storm; it thundered and lightnined and the rain poured down in torrents; indeed it was a fearful night. In the middle of the storm somebody knocked at the town gate, and the old King himself sent to open it. It was a princess who stood outside, but she was in a terrible state from the rain and the storm. The water streamed out of her hair and her clothes; it ran in at the top of her shoes and out at the heel, but she said that she was a real princess. 'Well we shall soon see if that is true,' thought the old Queen, but she said nothing.

She went into the bedroom, took all the bed clothes off and laid a pea on the bedstead: then she took twenty mattresses and piled them on top of the pea, and then twenty feather beds on top of the mattresses. This was where the princess was to sleep that night.

In the morning they asked her how she slept. 'Oh terribly bad!' said the princess. 'I have hardly closed my eyes the whole night! Heaven knows what was in the bed. I seemed to be lying upon some hard thing, and my whole body is black and blue this morning. It is terrible!'

They saw at once that she must be a real princess when she had felt the pea through twenty mattresses and twenty feather beds. Nobody but a real princess could have such a delicate skin.

So the prince took her to be his wife, for now he was sure that he had found a real princess, and the pea was put into the museum, where it may still be seen if no one has stolen it.

Now this is a true story.

70 De nieuwe kleren van de keizer

Vele jaren geleden was er een keizer, die zo overdreven veel gesteld was op nieuwe kleren dat hij al zijn geld eraan besteedde. Hij gaf niets om zijn soldaten, noch om het theater, noch om in het bos te rijden, behalve om zijn nieuwe kleren te tonen. Hij had elk uur van de dag een kostuum, en in plaats van te zeggen, zoals iemand doet over een andere koning of keizer, 'Hij is in zijn raadskamer,' zei iedereen hier altijd, 'De keizer is in zijn kleedkamer.'

Het leven was erg vrolijk in de grote stad waar hij woonde; bergen vreemdelingen kwamen er elke dag op bezoek, waaronder op een dag twee oplichters. Ze gaven zich uit als wevers en zeiden dat ze wisten hoe ze de mooiste dingen konden weven die je je kan voorstellen. Niet alleen waren de kleuren en patronen ongewoon goed, maar de kleding die van de stof was gemaakt had de bijzondere eigenschap om onzichtbaar te worden voor iedereen die niet geschikt was voor zijn beroep dat hij had, of als hij ongelofelijk saai was.

'Dat moeten prachtige kleren zijn,' dacht de keizer. 'Door ze te dragen zal ik in staat zijn te ontdekken welke mannen in mijn koninkrijk ongeschikt zijn voor hun post. Ik zal de wijzen van de dwazen onderscheiden. Ja, ik moet zeker bevelen wat van dat spul voor mij te weven.'

Hij betaalde de twee zwendelaars van tevoren veel geld, zodat ze meteen aan hun werk konden beginnen.

Ze zetten twee weefgetouwen op en wendden voor te weven, maar ze hadden niets op hun spoelen. Aan het begin vroegen ze om een hoeveelheid van de fijnste zijde en de zuiverste gouddraad, die ze allemaal in hun eigen zakken stopten, terwijl ze tot diep in de nacht werkten bij de lege weefgetouwen.

'Ik zou graag willen weten hoe die wevers het doen met de stof,' dacht de keizer; maar hij voelde zich een beetje ongemakkelijk toen hij bedacht dat iemand die dom of ongeschikt was voor zijn functie het niet zou kunnen zien. Hij dacht zeker dat hij voor zichzelf niet bang hoefde te zijn, maar toch dacht hij dat hij iemand anders eerst zou sturen om te zien hoe het ging. Iedereen in de stad wist welke geweldige kracht het spul bezat, en iedereen wilde graag zien hoe dom zijn buurman was.

'Ik zal mijn trouwe oude minister naar de wevers sturen', dacht de keizer. 'Hij zal het best in staat zijn te zien hoe het spul eruit ziet, want hij is een slimme man en niemand vervult zijn taken beter dan hij!'

Dus ging de goede oude minister naar de kamer waar de twee zwendelaars aan het lege weefgetouw zaten te werken.

'De hemel behoedde ons!' dacht de oude minister, zijn ogen wijd openend. 'Help, ik kan niets zien!' Maar hij zorgde ervoor dat niet te zeggen.

Beide bedriegers vroegen hem zo goed te zijn wat dichterbij te komen, en vroegen of hij het geen goed patroon en mooie kleuren vond. Ze wezen naar het lege weefgetouw en de arme oude minister staarde zo goed hij kon, maar hij kon niets zien, want er was natuurlijk niets te zien.

'Goeie hemel!' dacht hij, 'is het mogelijk dat ik een dwaas ben? Ik heb het nog nooit gedacht en niemand moet het weten. Ben ik niet geschikt voor mijn functie? Het zal nooit mogelijk zijn te zeggen dat ik het spul niet kan zien.'

'Wel, mijnheer, u zegt niets over dat spul,' zei degene die net deed alsof hij weven was.

70 The Emperor's New Clothes

Many years ago there was an Emperor, who was so excessively fond of new clothes that he spent all his money on them. He cared nothing about his soldiers, nor for the theatre, nor for driving in the woods except for the sake of showing off his new clothes. He had a costume for every hour in the day, and instead of saying, as one does about any other king or emperor, 'He is in his council chamber,' here one always said, 'The Emperor is in his dressing-room.'

Life was very gay in the great town where he lived; hosts of strangers came to visit it every day, and among them one day two swindlers. They gave themselves out as weavers, and said that they knew how to weave the most beautiful stuffs imaginable. Not only were the colours and patterns unusually fine, but the clothes that were made of the stuffs had the peculiar quality of becoming invisible to every person who was not fit for the office he held, or if he was impossibly dull.

'Those must be splendid clothes,' thought the Emperor. 'By wearing them I should be able to discover which men in my kingdom are unfitted for their posts. I shall distinguish the wise men from the fools. Yes, I certainly must order some of that stuff to be woven for me.'

He paid the two swindlers a lot of money in advance so that they might begin their work at once.

They did put up two looms and pretended to weave, but they had nothing whatever upon their shuttles. At the outset they asked for a quantity of the finest silk and the purest gold thread, all of which they put into their own bags, while they worked away at the empty looms far into the night.

'I should like to know how those weavers are getting on with the stuff,' thought the Emperor; but he felt a little queer when he reflected that any one who was stupid or unfit for his post would not be able to see it. He certainly thought that he need have no fears for himself, but still he thought he would send somebody else first to see how it was getting on. Everybody in the town knew what wonderful power the stuff possessed, and every one was anxious to see how stupid his neighbour was.

'I will send my faithful old minister to the weavers,' thought the Emperor. 'He will be best able to see how the stuff looks, for he is a clever man, and no one fulfils his duties better than he does!'

So the good old minister went into the room where the two swindlers sat working at the empty loom.

'Heaven preserve us!' thought the old minister, opening his eyes very wide. 'Why, I can't see a thing!' But he took care not to say so.

Both the swindlers begged him to be good enough to step a little nearer, and asked if he did not think it a good pattern and beautiful colouring. They pointed to the empty loom, and the poor old minister stared as hard as he could, but he could not see anything, for of course there was nothing to see.

'Good heavens!' thought he, 'is it possible that I am a fool. I have never thought so, and nobody must know it. Am I not fit for my post? It will never do to say that I cannot see the stuffs.'

'Well, sir, you don't say anything about the stuff,' said the one who was pretending to weave.

‘Oh, het is prachtig! behoorlijk charmant!’ zei de oude dominee, kijkend door zijn bril; ‘dit patroon en deze kleuren! Ik zal de keizer zeker vertellen dat het spul me erg bevalt.’

‘We zijn blij u dat te horen zeggen,’ zeiden de oplichters, en toen noemden ze alle kleuren op en beschreven ze het bijzondere patroon. De oude minister schonk veel aandacht aan wat ze zeiden, om het te kunnen herhalen wanneer hij thuiskwam bij de keizer.

Ze wezen naar het lege weefgetouw en de arme oude minister staarde zo goed hij kon, maar hij kon niets zien, want er was natuurlijk niets te zien.

Toen gingen de bedriegers verder met het eisen van meer geld, meer zijde en meer goud, om door te kunnen gaan met het weven; maar ze stopten alles in hun eigen zakken. Geen enkele draad werd ooit in het weefgetouw gelegd, maar ze gingen door zoals voorheen weefden aan het lege weefgetouw.

De keizer stuurde al snel een andere trouwe functionaris om te zien hoe het er aan toe ging, en of het snel klaar zou zijn. Hetzelfde gebeurde met hem als met de minister; hij keek en keek, maar omdat er alleen het lege weefgetouw was, kon hij helemaal niets zien.

‘Is dit niet een prachtig stuk stof?’ zeiden beide oplichters, terwijl ze het prachtige patroon en de kleuren, die niet gezien konden worden, liet zien en uitleggen.

‘Ik weet dat ik geen dwaas ben!’ dacht de man, ‘dus het moet zo zijn dat ik ongeschikt ben voor mijn mooie baan! Het is echter heel vreemd! Je moet het echter niet laten zien!’ Dus prees hij de dingen die hij niet zag, en verzekerde hen hoe ingenomen hij was met de prachtige kleuren en de originaliteit van het ontwerp. ‘Het is absoluut charmant!’ zei hij tegen de keizer. Iedereen in de stad praatte over dit prachtige spul.

Nu dacht de keizer dat hij het graag zou zien terwijl het nog op het getouw stond. Dus, vergezeld door een aantal geselecteerde hovelingen, waaronder de twee getrouwe functionarissen die het verzonnen spul al hadden gezien, ging hij op bezoek bij de sluwe bedriegers, die zo hard als ze maar konden werkten aan het lege weefgetouw.

‘Het is geweldig!’ zei beide eerlijke ambtenaren. ‘Zie toch, Majesteit, wat een ontwerp! Welke kleuren!’ En zij wezen naar het lege weefgetouw, want zij dachten dat zonder twijfel de anderen het spul wel konden zien.

‘Wat!’ dacht de keizer; ‘Ik zie helemaal niets! Dit is verschrikkelijk! Ben ik een dwaas? Ben ik niet geschikt om keizer te zijn? Help, er kan me niets ergers overkomen!’

‘Oh, het is prachtig!’ zei de keizer. ‘Het heeft mijn hoogste goedkeuring!’ en hij knikte tevreden terwijl hij naar het lege weefgetouw staarde. Niets kon hem ertoe brengen te zeggen dat hij niets kon zien.

De hele groep staarde en staarde, maar zag niets meer dan al de anderen. Ze riepen echter allemaal uit met Zijne Majesteit, ‘Het is erg mooi!’ en zij adviseerden hem een pak te dragen gemaakt van deze prachtige stof, ter gelegenheid van een grote optocht die op het punt stond plaats te vinden. ‘Het is geweldig! prachtig! uitstekend!’ ging van mond tot mond; ze waren er allemaal even ingenomen mee. De keizer gaf elk van de schurken een ridderorde om in hun knoopsgaten te dragen en de titel van ‘meesterwevers’.

Toen liep de keizer mee in de processie onder het prachtige baldakijn, en iedereen in de straten en voor de ramen riep uit: ‘Hoe mooi zijn de nieuwe kleren van de keizer!’

De bedriegers bleven de hele nacht op, vóór de dag waarop de stoet moest plaatsvinden, waarbij en brandden zestien kaarsen; zodat mensen zouden zien hoe belangrijk ze het vonden de nieuwe kleren van de keizer gereed te krijgen. Ze deden alsof ze het spul van

‘Oh, it is beautiful! quite charming!’ said the old minister, looking through his spectacles; ‘this pattern and these colours! I will certainly tell the Emperor that the stuff pleases me very much.’

‘We are delighted to hear you say so,’ said the swindlers, and then they named all the colours and described the peculiar pattern. The old minister paid great attention to what they said, so as to be able to repeat it when he got home to the Emperor.

They pointed to the empty loom, and the poor old minister stared as hard as he could, but he could not see anything, for of course there was nothing to see.

Then the swindlers went on to demand more money, more silk, and more gold, to be able to proceed with the weaving; but they put it all into their own pockets. Not a single strand was ever put into the loom, but they went on as before weaving at the empty loom.

The Emperor soon sent another faithful official to see how the stuff was getting on, and if it would soon be ready. The same thing happened to him as to the minister; he looked and looked, but as there was only the empty loom, he could see nothing at all.

‘Is not this a beautiful piece of stuff?’ said both the swindlers, showing and explaining the beautiful pattern and colours which were not there to be seen.

‘I know I am not a fool!’ thought the man, ‘so it must be that I am unfit for my good post! It is very strange, though! However, one must not let it appear!’ So he praised the stuff he did not see, and assured them of his delight in the beautiful colours and the originality of the design. ‘It is absolutely charming!’ he said to the Emperor. Everybody in the town was talking about this splendid stuff.

Now the Emperor thought he would like to see it while it was still on the loom. So, accompanied by a number of selected courtiers, among whom were the two faithful officials who had already seen the imaginary stuff, he went to visit the crafty impostors, who were working away as hard as ever they could at the empty loom.

‘It is magnificent!’ said both the honest officials. ‘Only see, your Majesty, what a design! What colours!’ And they pointed to the empty loom, for they thought no doubt the others could see the stuff.

‘What!’ thought the Emperor; ‘I see nothing at all! This is terrible! Am I a fool? Am I not fit to be Emperor? Why, nothing worse could happen to me!’

‘Oh, it is beautiful!’ said the Emperor. ‘It has my highest approval!’ and he nodded his satisfaction as he gazed at the empty loom. Nothing would induce him to say that he could not see anything.

The whole suite gazed and gazed, but saw nothing more than all the others. However, they all exclaimed with his Majesty, ‘It is very beautiful!’ and they advised him to wear a suit made of this wonderful cloth on the occasion of a great procession which was just about to take place. ‘It is magnificent! gorgeous! excellent!’ went from mouth to mouth; they were all equally delighted with it. The Emperor gave each of the rogues an order of knighthood to be worn in their buttonholes and the title of ‘Gentlemen weavers.’

Then the emperor walked along in the procession under the gorgeous canopy, and everybody in the streets and at the windows exclaimed, ‘How beautiful the Emperor’s new clothes are!’

The swindlers sat up the whole night, before the day on which the procession was to take place, burning sixteen candles; so that people might see how anxious they were to get the Emperor’s new clothes ready. They pretended to take the stuff off the loom. They cut

het getouw haalden. Ze sneden het in de lucht met een enorme schaar en ze stikten met naalden zonder draad erin. Eindelijk zeiden ze: 'Nu zijn de nieuwe kleren van de keizer klaar!'

De keizer ging met zijn belangrijkste hovelingen zelf naar hen toe, en beide bedriegers hieven een arm in de lucht, alsof ze iets vasthielden, en zeiden: 'Kijk, dit is de broek, dit is de jas, hier is de mantel!' enzovoort. 'Het is zo licht als een spinnenweb. Je zou denken dat je er niks aan hebt, maar dat is de schoonheid ervan!'

'Ja!' zeiden alle hovelingen, maar zij konden niets zien, want er was niets te zien.

'Zal het uw keizerlijke majesteit behagen zijn kleren uit te doen,' zeiden de bedriegers, 'zodat we de nieuwe aan kunnen doen, hier voor de grote spiegel?'

De keizer trok al zijn kleren uit en de bedriegers deden alsof ze hem één kledingstuk gaven na het andere van de nieuwe stukken die ze hadden voorgewend te maken. Ze deden alsof ze iets om zijn middel vastmaakten en ergens aan vastbonden; dit was de oefening en de keizer draaide zich om voor de spiegel.

'Hoe goed zien zijne majesteit eruit in de nieuwe kleren! Hoe passend zijn ze!' riepen alle mensen rond. 'Wat een ontwerp, en welke kleuren! Het zijn de meest prachtige gewaden!'

'Het baldakijn wacht buiten, wat in de stoet boven uwe je majesteit zal worden gedragen', zei de gezagsvoerder van de ceremonie.

'Nou, ik ben er helemaal klaar voor,' zei de keizer. 'Passen de kleren niet goed?' en toen draaide hij zich opnieuw om voor de spiegel, zodat hij leek te kijken naar zijn grootse dingen.

De kamerheren die de sleep moesten dragen, bogen en deden alsof ze hem met beide handen uit de grond tillen en ze liepen met hun handen in de lucht. Ze durfden niet te laten lijken dat ze niets konden zien.

Toen liep de keizer mee in de processie onder de prachtige overkapping, en iedereen op straat en in de ramen riep uit: 'Hoe mooi zijn de nieuwe kleren van de keizer! Wat een prachtige sleep! En ze passen perfect!' Niemand liet blijken dat hij niets kon zien, want dan zou hij niet geschikt zijn voor zijn functie, of anders was hij een dwaas.

Geen van de kleren van de keizer waren eerder zo succesvol geweest.

'Maar hij heeft niets aan,' zei een klein kind.

'Oh, luister naar de onschuldigen,' zei zijn vader; en de ene persoon fluisterde tegen de ander wat het kind had gezegd. 'Hij heeft niets aan; een kind zegt dat hij niets aan heeft!'

'Maar hij heeft niets aan!' riepen uiteindelijk alle mensen.

De keizer worstelde, want hij wist dat het waar was, maar hij dacht: 'De optocht moet doorgaan nu,' dus hij hield zich dus stijver dan ooit tevoren, en de kamerheren hielden de onzichtbare sleep omhoog.

it out in the air with a huge pair of scissors, and they stitched away with needles without any thread in them. At last they said: 'Now the Emperor's new clothes are ready!'

The Emperor, with his grandest courtiers, went to them himself, and both the swindlers raised one arm in the air, as if they were holding something, and said: 'See, these are the trousers, this is the coat, here is the mantle!' and so on. 'It is as light as a spider's web. One might think one had nothing on, but that is the very beauty of it!'

'Yes!' said all the courtiers, but they could not see anything, for there was nothing to see.

'Will your imperial majesty be graciously pleased to take off your clothes,' said the impostors, 'so that we may put on the new ones, along here before the great mirror?'

The Emperor took off all his clothes, and the impostors pretended to give him one article of dress after the other of the new ones which they had pretended to make. They pretended to fasten something round his waist and to tie on something; this was the train, and the Emperor turned round and round in front of the mirror.

'How well his majesty looks in the new clothes! How becoming they are!' cried all the people round. 'What a design, and what colours! They are most gorgeous robes!'

'The canopy is waiting outside which is to be carried over your majesty in the procession,' said the master of the ceremonies.

'Well, I am quite ready,' said the Emperor. 'Don't the clothes fit well?' and then he turned round again in front of the mirror, so that he should seem to be looking at his grand things.

The chamberlains who were to carry the train stooped and pretended to lift it from the ground with both hands, and they walked along with their hands in the air. They dared not let it appear that they could not see anything.

Then the Emperor walked along in the procession under the gorgeous canopy, and everybody in the streets and at the windows exclaimed, 'How beautiful the Emperor's new clothes are! What a splendid train! And they fit to perfection!' Nobody would let it appear that he could see nothing, for then he would not be fit for his post, or else he was a fool.

None of the Emperor's clothes had been so successful before.

'But he has got nothing on,' said a little child.

'Oh, listen to the innocent,' said its father; and one person whispered to the other what the child had said. 'He has nothing on; a child says he has nothing on!'

'But he has nothing on!' at last cried all the people.

The Emperor writhed, for he knew it was true, but he thought 'the procession must go on now,' so held himself stiffer than ever, and the chamberlains held up the invisible train.

71 De kleine zeemeermin

Eens, in een prachtig paleis op de bodem van de blauwste oceaan, woonde de zeekoning, een wijze oude triton met een lang golvende witte baard. Hij woonde in een prachtig paleis, gebouwd van vrolijk gekleurd koraal en schelpen, samen met zijn vijf dochters, zeer mooie zeemeerminnen. Sirenetta, de jongste en mooiste van allemaal, had ook een mooie stem, en als ze zong, stroomden de vissen overal uit de zee toe om naar haar te luisteren. De schelpen gaapten wijd open, hun parels tonend, en zelfs de kwalen stopten om te luisteren.

De jonge zeemeermin zong vaak, en elke keer keek ze omhoog, op zoek naar het zwakke zonlicht dat nauwelijks in staat was door te sijpelen tot de diepte. Oh, hoe zou ik het vinden om daar naar toe te gaan en eindelijk de lucht te zien, waarvan iedereen zegt dat het zo mooi is, en de stemmen van mensen horen en de geur van de bloemen ruiken! Je bent nog te jong!' zei haar moeder. 'Over een jaar of twee, als je vijftien bent. Alleen dan zal de Koning je daarheen laten gaan, zoals je zussen!'

Sirenetta bracht haar tijd door verlangend naar de wereld van de mensen, ze luisterde naar de verhalen van haar zussen, en elke keer dat ze terugkwamen van de oppervlakte, stelde ze hen vragen, om haar nieuwsgierigheid te bevredigen. En terwijl ze wachtte op de dag waarop ook zij de oppervlakte van de zee zou mogen bereiken en de onbekende wereld ontmoeten, verbracht Sirenetta haar tijd in haar prachtige zeetuin. De zeepaardjes hielden haar gezelschap en soms kwam een dolfijn spelen. Alleen de onvriendelijke zeester reageerde nooit als ze riep.

Eindelijk kwam haar langverwachte verjaardag. De nacht ervoor kon Sirenetta geen oog dicht doen. 's Morgens riep haar vader haar en stak, haar lange gouden haar strelend, een mooie gebeeldhouwde bloem in haar lokken. 'Daar, nu kun je naar de oppervlakte gaan. Je zult lucht ademen en de lucht zien. Maar onthoud! Het is niet onze wereld! We kunnen het alleen maar bekijken en bewonderen! Wij zijn kinderen van de zee en hebben geen ziel, zoals mensen. Wees voorzichtig en blijf uit de buurt; ze brengen alleen ongeluk!'

In een seconde had Sirenetta haar vader gekust en vloog gelijkmatig naar de oppervlakte van de zee. Ze zwom zo snel met zwiepen van haar slanke staart dat zelfs de vissen haar niet kon bijhouden. Plots sprong ze uit het water. Hoe geweldig! Voor de eerste keer zag ze de grote blauwe lucht waarin, als de schemering begon te vallen, de eerste sterren doorbraken en fonkelden. De zon, al boven de horizon, liet een gouden weerspiegeling achter die zachtjes vervaagde op de deinende golven. Hoog boven hen zag een zwerm meeuwen de kleine zeemeermin en begroette haar komst met kreten van plezier. 'Het is zo mooi!' riep ze opgewekt.

Maar er wachtte nog een andere verrassing: een schip voer langzaam richting de rots waarop Sirenetta zat. De matrozen lieten het anker vallen en het schip wiegde zachtjes op de kalme zee. Sirenetta zag de mannen bezig met hun werk aan boord en de lantaarns aansteken voor de nacht. Ze kon duidelijk hun stemmen horen. 'Ik zou graag met ze praten!' zei ze tegen zichzelf. Maar toen keek ze droevig naar haar lange, flexibele staart, haar tegenhanger van benen, en zei tegen zichzelf: 'Ik kan nooit zijn zoals zij!'

Aan boord leek een vreemde opwinding de bemanning in beslag te nemen, en even later werd de lucht een boog van vele gekleurde lichten, en het geknetter van vuurwerk vulde de lucht. 'Lang leve de kapitein! Hoera voor zijn 20e verjaardag. Hoera! Hoera, nog veel gelukkige jaren!' Verbaasd over dit alles, zag de kleine zeemeermin de jongeman in wiens eer de voorstelling werd gehouden. Lang en waardig glimlachte hij blij en Sirenetta kon

71 The Little Mermaid

Once upon a time, in a splendid palace on the bed of the bluest ocean, lived the Sea King, a wise old triton with a long flowing white beard. He lived in a magnificent palace, built of gaily coloured coral and seashells, together with his five daughters, very beautiful mermaids. Sirennetta, the youngest and loveliest of them all, also had a beautiful voice, and when she sang, the fishes flocked from all over the sea to listen to her. The shells gaped wide, showing their pearls and even the jellyfish stopped to listen.

The young mermaid often sang, and each time, she would gaze upwards, seeking the faint sunlight that scarcely managed to trickle down into the depths. ‘Oh, how I’d love to go up there and at last see the sky, which everyone says is so pretty, and hear the voices of humans and smell the scent of the flowers! You’re still too young!’ said her mother. ‘In a year or two, when you’re fifteen. Only then will the King let you go up there, like your sisters!’

Sirennetta spent her time wishing for the world of humans, she listened to her sisters’ stories, and every time they returned from the surface, she would ask them questions, to satisfy her curiosity. And as she waited for the day when she too would be allowed to reach the surface of the sea and meet the unknown world, Sirennetta spent her time in her wonderful sea garden. The seahorses kept her company, and sometimes a dolphin would come and play. Only the unfriendly starfish never replied when she called.

At last, her long-desired birthday came. The night before, Sirennetta could not sleep a wink. In the morning, her father called her and, stroking her long golden hair, slipped a lovely carved flower into her locks. ‘There, now you can go to the surface. You’ll breathe air and see the sky. But remember! It’s not our world! We can only watch it and admire! We’re children of the sea and have no soul, as men do. Be careful and keep away from them; they can only bring bad luck!’

In a second, Sirennetta had kissed her father and was darting smoothly towards the surface of the sea. She swam so fast with flicks of her slender tail, that even the fish could not keep up with her. Suddenly she popped out of the water. How wonderful! For the first time, she saw the great blue sky, in which as dusk began to fall, the first stars were peeping out and twinkling. The sun, already over the horizon, trailed a golden reflection that gently faded on the heaving waves. High overhead, a flock of gulls spotted the little mermaid and greeted her arrival with shrieks of pleasure. ‘It’s so lovely!’ she exclaimed happily.

But another nice surprise was in store for her: a ship was slowly sailing towards the rock on which Sirennetta was sitting. The sailors dropped anchor and the ship swayed gently in the calm sea. Sirennetta watched the men go about their work aboard, lighting the lanterns for the night. She could clearly hear their voices. ‘I’d love to speak to them!’ she said to herself. But then she gazed sadly at her long flexible tail, her equivalent of legs, and said to herself: ‘I can never be like them!’

Aboard ship, a strange excitement seemed to seize the crew, and a little later, the sky became a spray of many coloured lights and the crackle of fireworks filled the sky. ‘Long live the captain! Hurray for his 20th birthday. Hurray! Hurray .many happy returns!’ Astonished at all this, the little mermaid caught sight of the young man in whose honour the display was being held. Tall and dignified, he was smiling happily, and Sirennetta could

haar ogen niet van hem afhouden. Ze volgde elk zijner bewegingen, gefascineerd door alles wat er gebeurde.

Het feest ging door, maar de zee werd onrustiger. Sirenetta beseftte angstig dat de mannen nu in gevaar waren: een ijzige wind zwiepte de golven op, de inktzwarte hemel werd verscheurd door bliksemschichten, daarna brak plotseling een verschrikkelijke storm uit over het hulpeloze schip. Tevergeefs schreeuwde Sirenetta: 'Pas op! Pas op voor de zee.' Maar de huilende wind voerde haar woorden mee, en de rijzende golven zwiepten over het schip. Onder het geschreeuw van de zeelieden vielen masten en zeilen op het dek en met een onheilspellend splinterend geluid zonk het schip.

Bij het licht van een van de olielampjes had Sirenetta de jonge kapitein in het water zien vallen en ze zwom hem te hulp. Maar ze kon hem niet vinden in de hoge golven en stond, uitgeput, op het punt op te geven, toen hij ineens verscheen op de kim van een nabijgelegen golf. In een oogwenk werd hij recht in de armen van de zeemeerminnen geduwd. De jongeman was bewusteloos en de zeemeermin hield zijn hoofd boven water in de stormachtige zee, in een poging zijn leven te redden. Ze klampte zich uren aan hem vast, probeerend de vermoeidheid te bevechten die haar aan het overmeesteren was.

Toen, net zo plotseling als het was opgestaan, stierf de storm weg. In een grauwe dageraad boven een nog steeds boze zee beseftte Sirenetta dankbaar dat land voor hen lag. Geholpen door de beweging van de golven duwde ze het lichaam van de kapitein op de kust, voorbij de watergrens. Niet in staat te lopen, zat de zeemeermin haar handen te wringen, haar staart flapperend in het kabbelende water, en probeerde de jonge kapitein te verwarmen met haar eigen lichaam.

Toen liet het geluid van naderende stemmen Sirenetta opschrikken en ze gleed terug in dieper water. 'Kom snel! Snel!' klonk de stem van een vrouw ongerust. 'Er is een man hier! Kijk, ik denk dat hij buiten bewustzijn is!' De kapitein was nu in goede handen. 'Laten we hem meenemen naar het kasteel!' 'Nee nee! Je kunt beter hulp halen.' En het eerste dat de jongeman zag toen hij zijn ogen weer opende, was het mooie gezicht van de jongste van een groep van drie dames. 'Dank je! Dank je voor het redden van mijn leven.' mompelde hij tegen de mooie, onbekende dame.

Vanuit de zee keek Sirenetta hoe de man, die ze aan de golven had ontruikt, naar het kasteel terug ging, zonder te weten dat een zeemeermin zijn leven had gered. Langzaam zwemmend naar open zee, voelde Sirenetta dat ze op het strand iets had achtergelaten dat ze zichzelf nooit zou kunnen laten vergeten. Hoe wonderbaarlijk waren die lange uren in de storm, terwijl ze met de elementen had gevochten.

En terwijl ze naar het paleis van haar vader zwom, kwamen haar zussen haar tegemoet, bezorgd te weten wat haar zo lang op het oppervlak had gehouden. Sirenetta begon haar verhaal te vertellen, maar plotseling kwam er een brok in haar keel en, in tranen uit barstend, vluchtte ze naar haar kamer.

Ze bleef daar dagenlang, weigerend iemand te zien of eten aan te raken. Ze wist dat haar liefde voor de jonge kapitein hopeloos was, want zij was een zeemeermin en kon nooit een mens trouwen. Alleen de heks van de Diepte kon haar helpen. Maar welke prijs zou ze moeten betalen?

Sirenetta besloot de heks te vragen. 'Dus je wilt van je visstaart af, toch? Ik denk dat je graag een paar benen van een vrouw wilt hebben, nietwaar?' zei de gemene heks minachtend, vanuit haar grot bewaakt door een reuzeninktvis. 'Wees gewaarschuwd!' ging

not take her eyes from him. She followed his every movement, fascinated by all that was happening.

The party went on, but the sea grew more agitated. Sirenetta anxiously realized that the men were now in danger: an icy wind was sweeping the waves, the ink black sky was torn by flashes of lightning, then a terrible storm broke suddenly over the helpless ship. In vain Sirenetta screamed: 'Look out! Beware of the sea.' But the howling wind carried her words away, and the rising waves swept over the ship. Amidst the sailors' shouts, masts and sails toppled onto the deck, and with a sinister splintering sound, the ship sank.

By the light of one of the oil lamps Sirenetta had seen the young captain fall into the water, and she swam to his rescue. But she could not find him in the high waves and, tired out, was about to give up, when suddenly there he was on the crest of a nearby wave. In an instant, he was swept straight into the mermaids arms. The young man was unconscious and the mermaid held his head above water in the stormy sea, in an effort to save his life. She clung to him for hours trying to fight the tiredness that was overtaking her.

Then, as suddenly as it had sprung up, the storm died away. In a grey dawn over a still angry sea, Sirenetta realized thankfully that land lay ahead. Aided by the motion of the waves, she pushed the captain's body onto the shore, beyond the water's edge. Unable herself to walk, the mermaid sat wringing her hands, her tail lapped by the rippling water, trying to warm the young captain with her own body.

Then the sound of approaching voices startled Sirenetta and she slipped back into deeper water. 'Come quickly! Quickly!' came a woman's voice in alarm. 'There's a man here! Look, I think he's unconscious!' The captain was now in good hands. 'Let's take him up to the castle!' 'No, no! Better get help.' And the first thing the young man saw when he opened his eyes again was the beautiful face of the youngest of a group of three ladies. 'Thank you! Thank you for saving my life.' he murmured to the lovely unknown lady.

From the sea Sirenetta watched the man she had snatched from the waves turn towards the castle, without knowing that a mermaid had saved his life. Slowly swimming out to sea, Sirenetta felt that there on the beach she had left behind something she could never bring herself to forget. How wonderful those tremendous hours in the storm had been, as she had battled with the elements. And as she swam down towards her father's palace, her sisters came to meet her, anxious to know what had kept her so long on the surface.

Sirenetta started to tell her story, but suddenly a lump came to her throat and, bursting into tears, she fled to her room.

She stayed there for days, refusing to see anyone or to touch food. She knew that her love for the young captain was without hope, for she was a mermaid and could never marry a human. Only the Witch of the Deeps could help her. But what price would she have to pay?

Sirenetta decided to ask the Witch. 'So you want to get rid of your fishy tail, do you? I expect you'd like to have a pair of woman's legs, isn't that so?' said the nasty Witch scornfully, from her cave guarded by a giant squid. 'Be warned!' she went on. 'You will

ze verder. 'Je zult vreselijk lijden, alsof een zwaard je in stukken snijdt. En elke keer dat je je voeten op de grond zet, zul je een vreselijke pijn voelen!'

'Het maakt niet uit!' fluisterde Sirenetta met tranen in haar ogen. 'Als ik maar terug kan gaan naar hem!' 'En dat is niet alles!' riep de heks uit. 'In ruil voor mijn betovering moet je mij jouw mooie stem geven. Je zult nooit meer een woord kunnen uitbrengen! En vergeet het niet! Als de man van wie je houdt, trouwt met iemand anders, kun je geen zeemeermin meer worden. Je lost gewoon op in water zoals het schuim op de golven!' 'In orde!' zei Sirenetta, gretig het flesje pakkend dat de toverdrank bevatte.

De heks had Sirenetta verteld dat de jonge kapitein eigenlijk een prins was, en de zeemeermin verliet het water op een plek niet ver van het kasteel. Ze trok zichzelf het strand op en dronk toen het toverdrankje. Een vreselijke pijn deed haar flauwvallen en toen ze bij zinnen kwam, zag ze, mistig, het gelaat waar ze van hield glimlachen naar haar.

De magie van de heks had de betovering opgewekt, want de prins had een vreemd verlangen gevoeld naar het strand te gaan, net toen Sirenetta aankwam. Daar was hij haar tegengekomen, en zich herinnerend aan hoe hij ook eens aan de kust was aangespoeld, legde voorzichtig zijn mantel over het stille lichaam dat opgeworpen was door de golven. 'Wees niet bang!' zei hij snel. 'Je bent veilig! Waar kom je vandaan?' Maar Sirenetta was nu stom en kon niet antwoorden, dus de jongeman streelde zachtjes haar natte wang. 'Ik zal je naar het kasteel brengen en voor je zorgen,' zei hij.

In de dagen die volgden, begon de zeemeermin een nieuw leven. Ze droeg prachtige jurken en ging vaak met de prins te paard op pad. Op een avond werd ze uitgenodigd voor een geweldige bal aan het hof. Maar zoals de heks had voorspeld, was elke beweging en elke stap die ze zette een marteling. Sirenetta verdroeg dapper haar lijden, blij dat ze vermocht dichtbij haar geliefde prins te blijven. En hoewel ze niet tot hem kon spreken, was hij dol op haar en overlaadde haar met vriendelijkheid, tot haar grote vreugde.

Echter, het hart van de jongeman was vergeven aan de onbekende vrouw die hij had gezien toen hij op het strand lag, hoewel hij haar sindsdien niet meer had ontmoet, want ze was meteen teruggekeerd naar haar eigen land. Zelfs als hij in gezelschap van Sirenetta was, dol op haar als hij was, was de onbekende dame altijd in zijn gedachten. En de kleine zeemeermin, die instinctief merkte dat zij niet zijn ware liefde was, leed zelfs meer. Ze kroop vaak het kasteel uit 's nachts, om te huilen aan de kust. Eens dacht ze dat ze dat ze haar zusters kon ontwaren, rijzend uit het water en zwaaidend naar haar, maar dit maakte haar verdrietiger dan ooit.

Het lot had echter nog een verrassing in petto. Vanaf de kasteelmuren werd op een dag een enorm schip waargenomen varende naar de haven. Samen met Sirenetta ging de prins erheen om het te bekijken. En wie stapte uit van het schip dan de onbekende dame die lang in het hart van de prins verbleef? Toen hij haar zag, haastte hij zich om haar te begroeten. Sirenetta voelde zich in steen veranderen en een pijnlijk gevoel doorboorde haar hart: ze stond op het punt de prins voor altijd te verliezen. Ook de onbekende dame was de jonge man die ze op het strand had gevonden nooit vergeten, en kort daarna vroeg hij haar om met hem te trouwen. Omdat ook zij verliefd was, zei ze blij 'ja'.

Een paar dagen na de bruiloft werd het gelukkige paar uitgenodigd voor een reis op het enorme schip, dat nog steeds in de haven lag. Sirenetta ging ook aan boord en het schip voer weg. De nacht viel, en ziek van hart over het verlies van de prins, ging Sirenetta aan

suffer horribly, as though a sword were cutting you apart. And every time you place your feet on the earth, you will feel dreadful pain!’

‘It doesn’t matter!’ whispered Sirennetta, with tears in her eyes. ‘As long as I can go back to him!’ ‘And that’s not all!’ exclaimed the Witch. ‘In exchange for my spell, you must give me your lovely voice. You’ll never be able to utter a word again! And don’t forget! If the man you love marries someone else, you will not be able to turn into a mermaid again. You will just dissolve in water like the foam on the wave!’ ‘All right!’ said Sirennetta, eagerly taking the little jar holding the magic potion.

The Witch had told Sirennetta that the young captain was actually a prince, and the mermaid left the water at a spot not far from the castle. She pulled herself onto the beach, then drank the magic potion. An agonizing pain made her faint, and when she came to her senses, she could mistily see the face she loved, smiling down at her.

The witch’s magic had worked the spell, for the prince had felt a strange desire to go down to the beach, just as Sirennetta was arriving. There he had stumbled on her, and recalling how he too had once been washed up on the shore, gently laid his cloak over the still body, cast up by the waves. ‘Don’t be frightened!’ he said quickly. ‘You’re quite safe! Where have you come from?’ But Sirennetta was now dumb and could not reply, so the young man softly stroked her wet cheek. ‘I’ll take you to the castle and look after you,’ he said.

In the days that followed, the mermaid started a new life. She wore splendid dresses and often went out on horseback with the prince. One evening, she was invited to a great ball at Court. However, as the Witch had foretold, every movement and each step she took was torture. Sirennetta bravely put up with her suffering, glad to be allowed to stay near her beloved prince. And though she could not speak to him, he was fond of her and showered kindness on her, to her great joy. However, the young man’s heart really belonged to the unknown lady he had seen as he lay on the shore, though he had never met her since, for she had returned at once to her own land.

Even when he was in the company of Sirennetta, fond of her as he was, the unknown lady was always in his thoughts. And the little mermaid, guessing instinctively that she was not his true love, suffered even more. She often crept out of the castle at night, to weep by the seashore. Once she thought she could spy her sisters rise from the water and wave at her, but this made her feel sadder than ever.

Fate, however, had another surprise in store. From the Castle ramparts one day, a huge ship was sighted sailing into the harbour. Together with Sirennetta, the prince went down to meet it. And who stepped from the vessel, but the unknown lady who had been for long in the prince’s heart? When he saw her, he rushed to greet her. Sirennetta felt herself turn to stone and a painful feeling pierced her heart: she was about to lose the prince for ever. The unknown lady too had never forgotten the young man she had found on the beach and soon after, he asked her to marry him. Since she too was in love, she happily said ‘yes’.

A few days after the wedding, the happy couple were invited for a voyage on the huge ship, which was still in the harbour. Sirennetta too went on board, and the ship set sail. Night fell, and sick at heart over the loss of the prince, Sirennetta went on deck. She

dek. Ze herinnerde zich de profetie van de heks en was nu klaar om haar leven op te geven en op te lossen in de zee.

Plotseling hoorde ze een schreeuw uit het water en zag vaag haar zusters in de duisternis. ‘Sirenetta! Sirenetta! Wij zijn het, je zussen! We hebben alles gehoord over wat er is gebeurd! Kijk! Zie je dit mes? Het is betoverd! De heks heeft het ons gegeven in ruil voor ons haar. Pak het aan! Dood de prins voor zonsopgang en je wordt weer een zeemeermin en zult al je problemen vergeten!’

Alsof in een trance, greep Sirenetta het mes en ging de hut binnen waar de prins en zijn bruid lagen te slapen. Maar terwijl ze keek naar het slapende gezicht van de jonge man, blies ze hem slechts een steelse kus toe voordat ze terug het dek op rende.

Toen de dageraad aanbrak, gooide ze het mes in de zee. Daarna wierp ze een afscheidsblik op de wereld die ze achterliet, en dook ze de golven in, klaar om in het schuim van de zee te veranderen waaruit ze was gekomen, en te verdwijnen. Terwijl de zon boven de horizon oprees, wierp het een lange gouden lichtstraal over de zee en, in het kille water, keerde Sirenetta zich er voor de laatste maal keer naar toe.

Plotseling, als bij toverslag, trok een mysterieuze kracht haar uit het water en voelde ze zich hoog in de lucht heven. De wolken waren getint met roze, de zee golfde in de vroege ochtendwind en de kleine zeemeermin hoorde een fluistering temidden van het getingel van klokken: ‘Sirenetta, Sirenetta! Kom met ons mee.’ ‘Wie zijn jullie?’ vroeg de zeemeermin verbaasd te merken dat ze het gebruik van haar stem had teruggekregen. ‘Waar ben ik?’ ‘Je bent met ons in de lucht. Wij zijn de feeën van de lucht! We hebben geen ziel zoals mensen, maar onze taak is om hen te helpen. Wij nemen onder ons alleen degenen op die vriendelijkheid hebben betoond aan mensen!’

Sirenetta, die erg geraakt was, keek neer over de zee naar het schip van de prins en voelde de tranen in haar ogen springen. De feeën van de lucht fluisterden haar: ‘Zie! De bloemen van de aarde wachten tot onze tranen veranderen in de ochtenddauw! Kom met ons mee.’

remembered the Witch's prophecy, and was now ready to give up her life and dissolve in the sea.

Suddenly she heard a cry from the water and dimly saw her sisters in the darkness. 'Sirennetta! Sirennetta! It's us, your sisters! We've heard all about what happened! Look! Do you see this knife? It's magic! The Witch gave it to us in exchange for our hair. Take it! Kill the prince before dawn, and you will become a mermaid again and forget all your troubles!'

As though in a trance, Sirennetta clasped the knife and entered the cabin where the prince and his bride lay asleep. But as she gazed at the young man's sleeping face, she simply blew him a furtive kiss, before running back on deck.

When dawn broke, she threw the knife into the sea. Then she shot a parting glance at the world she was leaving behind, and dived into the waves, ready to turn into the foam of the sea from whence she had come, and vanish. As the sun rose over the horizon, it cast a long golden ray of light across the sea, and in the chilly water, Sirennetta turned towards it for the last time.

Suddenly, as though by magic, a mysterious force drew her out of the water, and she felt herself lifted high into the sky. The clouds were tinged with pink, the sea rippled in the early morning breeze, and the little mermaid heard a whisper through the tinkling of bells: 'Sirennetta, Sirennetta! Come with us.' 'Who are you?' asked the mermaid, surprised to find she had recovered the use of her voice. 'Where am I?' 'You're with us in the sky. We're the fairies of the air! We have no soul as men do, but our task is to help them. We take amongst us only those who have shown kindness to men!'

Greatly touched, Sirennetta looked down over the sea towards the prince's ship, and felt tears spring to her eyes. The fairies of the air whispered to her: 'Look! The earth flowers are waiting for our tears to turn into the morning dew! Come along with us.'

72 De Sneeuwkonigin

Er is een legende dat eens een prachtige fee, de Sneeuwkonigin, op de hoogste, meest eenzame toppen van de Alpen woonde. De bergbewoners en herders klommen naar de toppen om haar te bewonderen, en iedereen werd hals over kop verliefd op haar. Elke man zou alles, inclusief zijn leven, hebben gegeven om haar te trouwen. Inderdaad, hun levens waren precies wat ze gaven, want het Lot had besloten dat geen sterveling ooit met de Sneeuwkonigin zou trouwen.

Maar desondanks deden veel dappere zielen hun best haar te benaderen, altijd in de hoop haar te kunnen overhalen. Elke aanbieder mocht het grote ijspaleis betreden met het kristallen dak, waar de troon van de konigin stond. Maar zodra die hij zijn liefde verkondigde en om haar hand vroeg, verschenen duizenden aardmannetjes om hem te grijpen en over de rotsen te duwen, omlaag in bodemloze afgronden. Zonder de geringste emotie bekeek de konigin het tafereel, haar hart van ijs niet in staat wat dan ook te voelen.

De legende van het kristallen paleis en de prachtige harteloze konigin spreidden zich uit tot in de meest afgelegen Alpenvallei, het huis van een onverschrokken hertejager. Gefascineerd door het verhaal besloot hij erop uit te trekken en zijn geluk te beproeven. Zijn vallei verlatend, reisde hij dagen aaneen, met sneeuw beklede bergwanden beklimmend, met ijs bedekte toppen bestijgend, en tartte de bitter koude wind die door de alpendalen zwiepte. Meer dan eens voelde hij dat alles verloren was, maar de gedachte aan de liefelijke Sneeuwkonigin gaf hem nieuwe kracht en hield hem op gang.

Eindelijk, na vele dagen klimmen, zag hij in de zonneschijn voor hem, de hoge, doorschijnende torens van het ijspaleis glinsteren. Al zijn moed bijeenrapend betrad de jongeman de troonzaal. Maar hij was zo getroffen door de schoonheid van de Sneeuwkonigin dat hij geen woord kon uitbrengen. Verlegen en bedeesd, durfde hij niet te spreken. Dus knielde hij vol bewondering uren achtereen voor de konigin, zonder zijn mond te openen. De konigin keek hem zwijgend aan en dacht al die tijd dat, op voorwaarde dat hij haar hand niet vroeg, er geen noodzaak was de aardmannetjes te roepen.

Toen, tot haar grote verrassing, ontdekte ze dat zijn gedrag haar hart raakte. Ze beseftte dat ze zeer gesteld raakte op deze jager, die veel jonger en knapper was dan haar andere vrijers. De tijd verstreek en de Sneeuwkonigin durfde niet toe te geven, zelfs niet aan zichzelf, dat ze eigenlijk met de jonge man zou willen trouwen.

Ondertussen hielden de aardmannetjes de wacht over hun meesteres; eerst waren ze verbaasd, daarna raakten ze steeds meer van streek. Want ze vreesden terecht dat hun konigin op het punt kon staan de wet te overtreden en de woede van het lot op de hoofden van alle bergmensen neer te laten dalen. Opmerkend dat de konigin traag was het bevel te geven van haar minnaar af te komen, besloten de aardmannetjes om het heft in eigen hand te nemen.

Op een nacht, toen de schemering inviel, glipten ze uit de kieren in de rots en verzamelden zich rond de jonge hertenjager. Toen gooiden ze hem de afgrond in.

De Sneeuwkonigin bekeek het hele tafereel vanuit het raam, maar er was niets dat ze kon doen om ze tegen te houden. Echter, haar ijzige hart smolt en de mooie, wrede fee werd plotseling een vrouw. Er viel een traan van haar oog, de eerste die ze ooit had laten vallen. En de traan van de Sneeuwkonigin viel op een steen waar het veranderde in een kleine zilveren ster. Dit was de eerste edelweiss... de bloem die alleen groeit op de hoogste,

72 The Snow Queen

There is a legend that, once upon a time, a beautiful fairy, the Snow Queen, lived on the highest, most solitary peaks of the Alps. The mountain folk and shepherds climbed to the summits to admire her, and everyone fell head over heels in love with her. Every man would have given anything, including his life, to marry her. Indeed, their lives are just what they did give, for Fate had decided that no mortal would ever marry the Snow Queen.

But in spite of that, many brave souls did their best to approach her, hoping always to persuade her. Each suitor was allowed to enter the great ice palace with the crystal roof, where the Queen's throne stood. But the second he declared his love and asked for her hand, thousands of goblins appeared to grasp him and push him over the rocks, down into bottomless abysses. Without the slightest emotion, the Queen would watch the scene, her heart of ice unable to feel anything at all.

The legend of the crystal palace and the beautiful heartless Queen spread as far as the most distant alpine valley, the home of a fearless chamois hunter. Fascinated by the tale, he decided to set out and try his luck. Leaving his valley, he journeyed for days on end, climbing the snowclad mountain faces, scaling icebound peaks and defying the bitterly cold wind that swept through the alpine gullies. More than once he felt all was lost, but the thought of the lovely Snow Queen gave him new strength and kept him moving onwards.

At last, after many days climbing, he saw glinting in the sunshine before him, the tall transparent spires of the ice palace. Summoning all his courage, the young man entered the Throne Room. But he was so struck by the Snow Queen's beauty that he could not utter a word. Shy and timid, he did not dare speak. So he knelt in admiration before the Queen for hours on end, without opening his mouth. The Queen looked at him silently, thinking all the while that, provided he did not ask her hand in marriage, there was no need to call the goblins.

Then, to her great surprise, she discovered that his behaviour touched her heart. She realised she was becoming quite fond of this hunter, much younger and more handsome than her other suitors. Time passed and the Snow Queen dared not admit, not even to herself, that she would actually like to marry the young man.

In the meantime, the goblins kept watch over their mistress; first they were astonished, then they became more and more upset. For they rightly feared that their Queen might be on the point of breaking the Law and bringing down on the heads of all the Mountain People the fury of Fate. Seeing that the Queen was slow to give the order to get rid of her suitor, the goblins decided to take matters into their own hands.

One night, as dusk fell, they slipped out of the cracks in the rock and clustered round the young chamois hunter. Then they hurled him into the abyss.

The Snow Queen watched the whole scene from the window, but there was nothing she could do to stop them. However, her icy heart melted, and the beautiful cruel fairy suddenly became a woman. A tear dropped from her eye, the first she had ever shed. And the Snow Queen's tear fell on to a stone where it turned into a little silvery star. This was the first edelweiss... the flower that grows only on the highest, most inaccessible peaks in

meest ontoegankelijke toppen in de Alpen, aan de rand van het ravijn en de afgrond.

the Alps, on the edge of the abyss and precipice .

73 Blauwbaard

Lang geleden woonde, in het mooie Franse land, een zeer machtige heer, de eigenaar van landgoederen, boerderijen en een groot, prachtig kasteel, en zijn naam was Blauwbaard. Dit was niet zijn echte naam, het was een bijnaam, vanwege het feit dat hij een lange, ruige, zwarte baard had met een blauwe gloed erin. Hij was heel knap en charmant, maar als de waarheid verteld moest worden, was er iets aan hem dat je respecteerde, en je een beetje ongemakkelijk liet voelen.

Blauwbaard trok vaak ten oorlog, en als hij dat deed, liet hij de leiding over het kasteel aan zijn vrouw over. Hij had veel echtgenotes gehad, allemaal jong, mooi en edel. Zoals het ongeluk beschikte, de een na de ander, waren ze allemaal gestorven, en dus trouwde de edele heer steeds weer opnieuw. 'Sire', vroeg iemand zo af en toe, 'waaraan stierven uw vrouwen?' 'Hah, mijn vriend,' antwoordde Blauwbaard, 'één stierf aan pokken, een aan een verborgen ziekte, een andere aan hoge koorts, en weer een andere aan een vreselijke infectie. Ach, ik heb veel pech, en zij hebben ook pech! Ze liggen allemaal begraven in de kasteelkapel,' voegde hij eraan toe.

Niemand vond er iets vreemds aan. Ook het lieve en mooie, jonge meisje dat Blauwbaard als vrouw nam, dacht niet dat het vreemd was. Ze ging naar het kasteel vergezeld door haar zus Anna, die zei: 'Oh, heb je geen geluk om met een heer als Blauwbaard te trouwen?' 'Hij is echt heel aardig, en als je dichtbij komt, ziet zijn baard er niet zo blauw uit als de mensen zeggen!,' zei de bruid, en de twee zussen giechelden vrolijk. Arme zielen! Ze hadden geen idee wat hen te wachten stond!

Een maand of was later liet Blauwbaard zijn rijtuig voorrijden en zei tegen zijn vrouw: 'Lievend, ik moet je een paar weken verlaten. Maar blijf opgewekt in de tussentijd, nodig iedereen uit die je wilt en zorg voor het kasteel. Hier,' voegde hij eraan toe, zijn bruid een sleutelbos overhandigend, 'Je zult deze nodig hebben, de sleutels van de kluis, de wapenkamer en de bibliotheeksleutels, en deze, die alle kamerdeuren opent. Nu, deze kleine sleutel hier,' en hij wees naar een sleutel die veel kleiner was dan de andere, 'opent het kleine kamertje aan het eind van de grote gang op de begane grond. Neem je vrienden mee waar je wilt, open elke deur die je leuk vindt, maar niet deze! Is dat helemaal duidelijk?' herhaalde Blauwbaard. 'Niet deze! Helemaal niemand mag dat kleine kamertje binnengaan. En als je er ooit binnen ging, zou ik zo verschrikkelijk boos worden dat het beter is dat je het niet doet!' 'Maak je geen zorgen, echtgenoot,' zei de vrouw van Blauwbaard terwijl ze de sleutels pakte. 'Ik zal doen wat je zegt.'

Na haar een omhelzing gegeven te hebben, stapte Blauwbaard in zijn rijtuig, spoorde de paarden aan en ging weg. De dagen gingen voorbij. Het jonge meisje nodigde haar vrienden uit op het kasteel en liet ze alle kamers zien, behalve die ene aan het einde van de gang. 'Waarom zou ik niet in het kleine kamertje mogen kijken? Waarom? Waarom is het verboden?'

Welnu, ze dacht er zo veel aan dat ze barstte van nieuwsgierigheid, totdat, op een dag, ze de deur opende en het kleine kamertje binnenliep.

Van alle gruwelijke gruwelen! Binnen, aan de muren, hingen de lichamen van Blauwbaards vrouwen: hij had ze allemaal met zijn eigen handen gewurgd!

Door paniek getroffen, rende het meisje de kamer uit, maar de sleutelbos gleed uit haar greep. Ze pakte ze zonder een blik op en haastte zich naar haar eigen kamer, haar hart wild bonsend in haar borst. Gruwels! Ze leefde in een kasteel van de dood! Dus dat is

73 Bluebeard

Once upon a time, in the fair land of France, there lived a very powerful lord, the owner of estates, farms and a great splendid castle, and his name was Bluebeard. This wasn't his real name, it was a nickname, due to the fact he had a long shaggy black beard with glints of blue in it. He was very handsome and charming, but, if the truth be told, there was something about him that made you feel respect, and a little uneasy.

Bluebeard often went away to war, and when he did, he left his wife in charge of the castle. He had had lots of wives, all young, pretty and noble. As bad luck would have it, one after the other, they had all died, and so the noble lord was forever getting married again. 'Sire,' someone would ask now and again, 'what did your wives die of?' 'Hah, my friend,' Bluebeard would reply, 'one died of smallpox, one of a hidden sickness, another of a high fever, another of a terrible infection. Ah, I'm very unlucky, and they're unlucky too! They're all buried in the castle chapel,' he added.

Nobody found anything strange about that. Nor did the sweet and beautiful young girl that Bluebeard took as a wife think it strange either. She went to the castle accompanied by her sister Anna, who said: 'Oh, aren't you lucky marrying a lord like Bluebeard?' 'He really is very nice, and when you're close, his beard doesn't look as blue as folk say!' said the bride, and the two sisters giggled delightedly. Poor souls! They had no idea what lay in store for them!

A month or so later, Bluebeard had the carriage brought round and said to his wife, 'Darling, I must leave you for a few weeks. But keep cheerful during that time, invite whoever you like and look after the castle. Here,' he added, handing his bride a bunch of keys, 'you'll need these, the keys of the safe, the armoury and the library keys, and this one, which opens all the room doors. Now, this little key here,' and he pointed to a key that was much smaller than the others, 'opens the little room at the end of the great ground floor corridor. Take your friends were you want, open any door you like, but not this one! Is that quite clear?' repeated Bluebeard. 'Not this one! Nobody at all is allowed to enter that little room. And if you ever did go into it, I would go into such a terrible rage that it's better that you don't!' 'Don't worry, husband,' said Bluebeard's wife as she took the keys, 'I'll do as you say.'

After giving her a hug, Bluebeard got into his carriage, whipped up the horses and off he went. The days went by. The young girl invited her friends to the castle and showed them round all the rooms except the one at the end of the corridor. 'Why shouldn't I see inside the little room? Why? Why is it forbidden?'

Well, she thought about it so much that she ended up bursting with curiosity, until one day she opened the door and walked into the little room.

Of all ghastly horrors! Inside, hanging on the walls were the bodies of Bluebeard's wives: he had strangled them all with his own hands!

Terror stricken, the girl ran out of the room, but the bunch of keys slipped from her grasp. She picked them up without a glance and hurried to her own room, her heart thumping wildly in her chest. Horrors! She was living in a castle of the dead! So that is

wat er met de andere vrouwen van Blauwbaard was gebeurd! Het meisje riep haar moed bijeen en ze merkte dat een van de sleutels – precies die sleutel tot het kleine vertrek – bezoedeld was met bloed. ‘Ik moet het schoonvegen voordat mijn man terugkomt!’, zei ze tegen zichzelf. Maar hoe ze ook probeerde, de bloedvlek kon niet worden weg gewassen. Ze waste, ze boende en spoelde het af; alles tevergeefs, want de sleutel was nog steeds rood.

Diezelfde avond kwam Blauwbaard thuis. Stel je voor in welke toestand zijn arme vrouw was! Blauwbaard vroeg zijn vrouw niet om de sleutels diezelfde avond, maar hij merkte op: ‘Je ziet er een beetje overstuur uit, lieveling. Is er iets ergs gebeurd?’ ‘Oh nee! Nee!’ ‘Vind je het vervelend dat ik zo snel terug ben gekomen?’ ‘Oh nee! Ik ben blij!’ Maar die nacht sliep de bruid geen seconde.

De volgende dag zei Blauwbaard: ‘Liefste, geef me de sleutels terug,’ en dat deed zijn vrouw haastig. Blauwbaard merkte op: ‘Er mist eentje, de sleutel tot het kleine kamertje!’ ‘Is dat zo?’ Zei het jonge meisje, ‘Ik moet het in mijn kamer hebben achtergelaten!’ ‘Goed, ga het halen.’ Maar toen de vrouw van Blauwbaard de sleutel in zijn hand legde, werd Blauwbaard wit en eiste met een diep schorre stem: ‘Waarom is deze sleutel besmeurd met bloed?’ ‘Ik weet het niet’, stamelde zijn vrouw. ‘Je weet het heel goed!’ antwoordde hij. ‘Je bent het kleine kamertje binnengegaan, is het niet? Welnu, je gaat weer terug, deze keer voor goed, samen met de andere dames daar. Jij moet sterven!’ ‘Oh nee! Ik bid je!’ ‘Je moet sterven!’ herhaalde hij.

Op dat moment werd er op de deur geklopt en Anna, de zus van Blauwbaard’s vrouw, betrad het kasteel. ‘Goedemorgen,’ zei ze, ‘je ziet nogal bleek.’ ‘Welnee, we maken het prima,’ antwoordde Blauwbaard. Zijn vrouw fluisterde in zijn oor: ‘Geef me alsjeblieft nog tien minuten te leven!’ Blauwbaard antwoordde: ‘Niet meer dan tien!’

Het meisje rende naar haar zus Anna die een van de torens op was gegaan en vroeg haar: ‘Anna, zie je onze broers komen? Ze hebben me beloofd te komen en me vandaag te zien!’ Maar Anna antwoordde: ‘Nee, ik zie niemand. Wat is er mis? Je ziet er erg onrustig uit.’ ‘Anna, alsjeblieft,’ zei het geschokte meisje, ‘kijk opnieuw! Weet je zeker dat je niet iemand kan zien?’ ‘Neen,’ zei haar zuster, ‘slechts een paar boeren.’

Op dat moment dreunde de stem van Blauwbaard tot hen: ‘Vrouw, je tijd is om! Kom hier!’ ‘Ik kom eraan!’ riep ze, maar zei toen tegen haar zus: ‘Oh Anna, komen onze broeders niet?’ ‘Neen,’ antwoordde Anna. Opnieuw schreeuwde Blauwbaard. ‘Kom onmiddellijk naar beneden! Of ik kom naar boven!’ Trillend als een blad, ging zijn vrouw naar beneden.

Blauwbaard hield een groot mes vast en greep zijn bruid bij het haar. ‘Zuster, ik kan twee ruiters zien aankomen!’ riep Anna vanaf de toren op dat moment. Blauwbaard maakte een vreselijk gezicht: ‘Zij zullen ook sterven!’ Zijn vrouw knielde om te smeken: ‘Alsjeblieft, alsjeblieft, dood me niet. Ik zal nooit iemand vertellen wat ik heb gezien! Ik zal nooit een woord zeggen!’ ‘Ja, je zult geen woord meer zeggen voor eeuwig!’ snauwde Blauwbaard, zijn mes optillend. Het arme meisje schreeuwde: ‘Heb medelijden met mij!’ Maar hij antwoordde fel: ‘Nee! Je moet sterven!’

Hij stond op het punt het mes naar de tere hals van het meisje te brengen, toen twee jonge mannen de kamer binnen stormden: een dragonder en een musketier. Zij waren de broers van zijn vrouw. Hun zwaarden trekkend, sprongen ze toe op Blauwbaard, die een trap probeerde op te vluchten, maar gepakt werd en gedood.

En dat was het eind van het trieste verhaal. De arme vrouwen van Blauwbaard kregen een christelijke begrafenis, het kasteel werd volledig gerenoveerd en de jonge weduwe, enige tijd later, trouwde met een goede en eerlijke jongeman, die haar hielp het vreselijke avontuur

what had happened to Bluebeard's other wives! The girl summoned up her courage and she noticed that one of the keys — the very key to the little room — was stained with blood. 'I must wipe it clean, before my husband comes back!' she said to herself. But try as she would, the blood stain wouldn't wash away. She washed, she scrubbed and she rinsed it; all in vain, for the key was still red.

That very evening, Bluebeard came home. Just imagine the state his poor wife was in! Bluebeard did not ask his wife for the keys that same evening, but he remarked, 'You look a little upset, darling. Has anything nasty happened?' 'Oh, no! No!' 'Are you sorry I came back so soon?' 'Oh, no! I'm delighted!' But that night, the bride didn't sleep a wink.

Next day, Bluebeard said: 'Darling, give me back the keys,' and his wife hurriedly did so. Bluebeard remarked, 'There's one missing, the key to the little room!' 'Is there?' said the young girl shaking, 'I must have left it in my room!' 'All right, go and get it.' But when Bluebeard's wife put the key into his hand, Bluebeard turned white and in a deep hoarse voice demanded: 'Why is this key stained with blood?' 'I don't know,' stammered his wife. 'You know very well!' he retorted. 'You went into the little room, didn't you? Well, you'll go back again, this time for good, along with the other ladies in there. You must die!' 'Oh no! I pray you!' 'You must die!' he repeated.

Just then, there was a knock at the door and Anna, Bluebeard's wife's sister, entered the castle. 'Good morning,' she said, 'you seem rather pale.' 'Not at all, we're quite well,' replied Bluebeard. His wife whispered in his ear, 'Please, please give me ten minutes to live!' Bluebeard replied, 'Not more than ten!'

The girl ran to her sister Anna who had gone up to one of the towers and asked her, 'Anna, do you see our brothers coming? They promised they would come and see me today!' But Anna replied, 'No, I don't see anyone. What's wrong? You look agitated.' 'Anna, please,' said the shaken girl, 'look again! Are you sure you can't see someone?' 'No,' said her sister, 'only one or two peasants.'

Just then the voice of Bluebeard boomed up to them, 'Wife, your time is up! Come here!' 'I'm coming!' she called, but then said to her sister: 'Oh Anna, aren't our brothers coming?' 'No,' replied Anna. Again Bluebeard shouted up. 'Come down at once! Or I'll come up!' Trembling like a leaf, his wife went downstairs.

Bluebeard was clutching a big knife and he grabbed his bride by the hair. 'Sister, I can see two horsemen coming!' called out Anna from the tower that very moment. Bluebeard made a horrible face, 'They too will die!' His wife knelt to implore, 'Please, please don't kill me. I'll never tell anyone what I saw! I'll never say a word!' 'Yes, you'll never say a word for eternity!' snarled Bluebeard, raising his knife. The poor girl screamed, 'Have pity on me!' But he fiercely replied, 'No! You must die!'

He was about to bring the knife down on the girl's delicate neck, when two young men burst into the room: a dragon and a musketeer. They were his wife's brothers. Drawing their swords, they leapt towards Bluebeard, who tried to flee up some stairs, but was caught and killed.

And that was the end of the sad story. Bluebeard's poor wives were given a Christian burial, the castle was completely renovated and the young widow, some time later, married a good and honest young man, who helped her to forget the terrible adventure.

te vergeten.

En die jongedame had al haar drang naar nieuwsgierigheid volledig verloren.

And that young lady completely lost all her sense of curiosity.

74 Oude Sultan

Een herder had een trouwe hond, Sultan genaamd, die heel oud was geworden en al zijn tanden had verloren. En op een dag toen de herder en zijn vrouw voor het huis bij elkaar stonden, zei de herder: 'Ik zal morgenmorgen de oude sultan doodschieten, want hij heeft geen nut meer nu.' Maar zijn vrouw zei: 'Alsjeblieft, laat het arme, trouwe schepsel leven; hij heeft ons vele jaren goed gediend en we horen hem de rest van zijn leven de kost geven.' 'Maar wat kunnen we met hem doen?' zei de herder, 'hij heeft geen tand in zijn kop en de dieven maken zich helemaal geen zorgen om hem; zeker, hij heeft ons gediend, maar hij deed dat om zijn levensonderhoud te verdienen; morgen zal zijn laatste dag zijn, reken erop.'

Arme Sultan, die dichtbij hen lag, hoorde alles wat de herder en zijn vrouw tegen elkaar zeiden, en was erg bang voor de gedachte dat morgen zijn laatste dag zou zijn; dus ging hij 's avonds naar zijn goede vriend de wolf, die in het bos leefde, en vertelde hem al zijn leed, en hoe zijn meester van plan was hem 's ochtends te doden.

'Maak het jezelf gemakkelijk', zei de wolf, 'ik zal je een goed advies geven. Je meester, weet je, gaat elke ochtend heel vroeg met zijn vrouw het veld in; en zij nemen hun kleine kindje mee en leggen het achter de heg in de schaduw terwijl zij aan het werk zijn. Nu ga je dichtbij het kind liggen, en doe je alsof je het in de gaten houdt, en ik zal uit het bos komen en ermee wegrennen; je moet zo hard mogelijk achter me aan rennen, en ik zal het laten vallen; dan kan je het terug dragen en zij zullen denken dat je hun kind hebt gered en zullen je zo dankbaar dat ze voor je zullen zorgen zolang je leeft.'

De hond vond dit plan erg goed; en dienovereenkomstig werd het uitgevoerd. De wolf liep een eindje met het kind weg; de herder en zijn vrouw schreeuwden het uit; maar Sultan haalde hem spoedig in en droeg het arme kleine ding terug naar zijn meester en meesteres. Toen klopte de herder hem op zijn kop en zei: 'De oude Sultan heeft ons kind gered van de wolf en daarom zal hij leven en goed verzorgd worden en voldoende te eten. Vrouw, ga naar huis en geef hem een goed avondmaal, en laat hem mijn oude kussen hebben om op te slapen zolang hij leeft.' Dus vanaf deze tijd had Sultan alles wat hij maar kon wensen.

Kort daarna kwam de wolf en wenste hem vreugde, en zei: 'Nu, mijn goede vriend, je moet het niet doorvertellen, maar draai je hoofd de andere kant op wanneer ik één van de dikke schapen van de oude herder wil proeven.' 'Neen,' zei de Sultan; 'Ik zal trouw blijven aan mijn meester.' De wolf dacht echter dat hij een grapje maakte, en kwam op een avond om een lekker stuk te eten. Maar Sultan had zijn meester verteld wat de wolf wilde doen; dus hij wachtte op hem achter de deur van de schuur, en toen de wolf bezig was een goed dik schaap uit te zoeken, liet hij een stevige knuppel op zijn rug leggen, die zijn lokken voor hem mooi kamde. Toen was de wolf erg boos en noemde hij Sultan 'een oude schurk' en hij zwoer dat hij wraak zou nemen.

Dus de volgende ochtend stuurde de wolf het zwijn om Sultan uit te dagen naar het bos te komen om de zaak uit te vechten. Nu had Sultan niemand die hij kon vragen om zijn secondant te zijn behalve de oude driepotige kat van de herder; dus nam hij haar mee, en omdat het arme ding vooruit hinkte met wat moeite, stak ze haar staart recht op in de lucht. De wolf en het everzwijn waren het eerst ter plekke; en toen ze hun vijanden zagen aankomen en de lange staart van de kat recht in de lucht zagen staan, dachten ze dat ze een zwaard droeg voor Sultan om mee te vechten; en elke keer als ze hinkte, dachten ze dat ze een steen oprappte om naar ze te gooien; dus zeiden ze dat ze niet van deze manier

74 Old Sultan

A shepherd had a faithful dog, called Sultan, who was grown very old, and had lost all his teeth. And one day when the shepherd and his wife were standing together before the house the shepherd said, 'I will shoot old Sultan tomorrow morning, for he is of no use now.' But his wife said, 'Pray let the poor faithful creature live; he has served us well a great many years, and we ought to give him a livelihood for the rest of his days.' 'But what can we do with him?' said the shepherd, 'he has not a tooth in his head, and the thieves don't care for him at all; to be sure he has served us, but then he did it to earn his livelihood; tomorrow shall be his last day, depend upon it.'

Poor Sultan, who was lying close by them, heard all that the shepherd and his wife said to one another, and was very much frightened to think tomorrow would be his last day; so in the evening he went to his good friend the wolf, who lived in the wood, and told him all his sorrows, and how his master meant to kill him in the morning.

'Make yourself easy,' said the wolf, 'I will give you some good advice. Your master, you know, goes out every morning very early with his wife into the field; and they take their little child with them, and lay it down behind the hedge in the shade while they are at work. Now you lie down close by the child, and pretend to be watching it, and I will come out of the wood and run away with it; you must run after me as fast as you can, and I will let it drop; then you may carry it back, and they will think you have saved their child, and will be so thankful to you that they will take care of you as long as you live.'

The dog liked this plan very well; and accordingly so it was managed. The wolf ran with the child a little way; the shepherd and his wife screamed out; but Sultan soon overtook him, and carried the poor little thing back to his master and mistress. Then the shepherd patted him on the head, and said, 'Old Sultan has saved our child from the wolf, and therefore he shall live and be well taken care of, and have plenty to eat. Wife, go home, and give him a good dinner, and let him have my old cushion to sleep on as long as he lives.' So from this time forward Sultan had all that he could wish for.

Soon afterwards the wolf came and wished him joy, and said, 'Now, my good fellow, you must tell no tales, but turn your head the other way when I want to taste one of the old shepherd's fine fat sheep.' 'No,' said the Sultan; 'I will be true to my master.' However, the wolf thought he was in joke, and came one night to get a dainty morsel. But Sultan had told his master what the wolf meant to do; so he laid wait for him behind the barn door, and when the wolf was busy looking out for a good fat sheep, he had a stout cudgel laid about his back, that combed his locks for him finely. Then the wolf was very angry, and called Sultan 'an old rogue,' and swore he would have his revenge.

So the next morning the wolf sent the boar to challenge Sultan to come into the wood to fight the matter. Now Sultan had nobody he could ask to be his second but the shepherd's old three-legged cat; so he took her with him, and as the poor thing limped along with some trouble, she stuck up her tail straight in the air. The wolf and the wild boar were first on the ground; and when they espied their enemies coming, and saw the cat's long tail standing straight in the air, they thought she was carrying a sword for Sultan to fight with; and every time she limped, they thought she was picking up a stone to throw at them; so they said they should not like this way of fighting, and the boar lay down behind a bush,

van vechten hielden, en het everzwijn ging achter een struik liggen en de wolf sprong in een boom.

Sultan en de kat kwamen al gauw aan, en keken rond en waren verbaasd dat er niemand was. Het zwijn had zich echter niet helemaal verstopt, want zijn oren staken uit de struik; en toen hij een van hen een beetje bewoog, sprong de kat, die iets zag bewegen en dacht dat het een muis was, er bovenop en beet en krabde het, zodat het zwijn opsprong en bromde, en brullend wegrende, 'Kijk omhoog in de boom, daar zit degene die de schuld draagt.' Dus ze keken op en zagen de wolf zitten tussen de takken; en zij noemden hem een lafhartige boef en lieten hem niet naar beneden komen voordat hij zich diep voor zichzelf schaamde en beloofde weer goede vrienden te zijn met de oude Sultan.

and the wolf jumped up into a tree.

Sultan and the cat soon came up, and looked about and wondered that no one was there. The boar, however, had not quite hidden himself, for his ears stuck out of the bush; and when he shook one of them a little, the cat, seeing something move, and thinking it was a mouse, sprang upon it, and bit and scratched it, so that the boar jumped up and grunted, and ran away, roaring out, 'Look up in the tree, there sits the one who is to blame.' So they looked up, and espied the wolf sitting amongst the branches; and they called him a cowardly rascal, and would not suffer him to come down till he was heartily ashamed of himself, and had promised to be good friends again with old Sultan.

75 Aladdin en de magische lamp

Lang geleden, in China, leefde er een arme jongen, wiens naam Aladdin was. Aladdin woonde bij zijn moeder. Op een dag kwam een rijke en voornaam uitziende man naar hun huis en zei tegen de moeder van Aladdin: 'Ik ben een koopman uit Arabië en wil dat je zoon met me meekomt. Ik zal hem rijkelijk belonen.' De moeder van Aladdin was het er meteen mee eens. Ze had geen idee dat de man die zich voordeed als een rijke koopman, in werkelijkheid een tovenaar was.

De volgende dag ging Aladdin, na zijn spullen te hebben ingepakt, weg met de 'koopman'. Na vele uren reizen stopte de 'handelaar'. Aladdin stopte ook, verbaasd dat ze op zo'n een verlaten plek moesten stoppen. Hij keek rond; er was mijlenver niets te zien.

De 'koopman' haalde wat gekleurd poeder uit zijn zak en gooide het op de grond. Het volgende moment was alles gevuld met rook. Terwijl de rook optrok, zag Aladdin een enorme opening in de grond; het was een grot. De 'handelaar' wendde zich tot Aladdin en zei: 'Ik wil dat je deze grot binnen gaat; er zal meer goud zijn dan je ooit hebt gezien; neem zoveel als je wilt. Je zult ook een oude lamp zien; breng dat alsjeblieft terug naar mij. Hier, neem deze ring; het zal je helpen.' Aladdin was zeer achterdochtig maar besloot om te doen wat hem werd verteld.

Hij liet zich in de grot zakken, en dacht er al die tijd aan dat het moeilijk zou zijn om eruit te klimmen zonder hulp. Aladdin ging de grot binnen en, precies zoals de 'koopman' had gezegd, zag hij goud, juwelen, diamanten en andere kostbaarheden. Hij vulde zijn zakken. Toen dit was gebeurd, zocht hij naar de lamp; het lag in de hoek, vol stof en vuil. Hij raapte het op en rende naar de opening van de grot en schreeuwde naar de 'koopman', 'Ik heb je lamp. Kun je me alsjeblieft eruit trekken?' 'Geef me de lamp', zei de 'koopman'. Aladdin wist niet zeker of hij eruit zou worden gehaald als hij de lamp teruggaf; dus hij zei, 'Trek me er alsjeblieft eerst uit.'

Dit maakte de 'handelaar' boos. Met een luide kreet haalde hij hetzelfde kleurige poeder tevoorschijn en gooide het op de opening van de grot, en verzegelde het met een enorme kei. Aladdin was ongelukkig. Hij dacht, 'Dat was geen rijke handelaar; hij was vast en zeker een tovenaar. Ik vraag me af waarom deze lamp zo belangrijk voor hem was.' Terwijl hij nadacht, wreef hij de lamp. Ineens vulde een vreemde mist de kamer en uit de mist kwam een vreemd uitziende man tevoorschijn. Hij zei, 'Mijn meester, ik ben de geest van de lamp, u heeft me gered; wat zal uw wens zijn?' Aladdin was bang, maar hij zei met trillende stem, 'Ta .. Breng me naar huis.'

En het volgende moment was Aladdin thuis zijn moeder aan het omhelzen. Hij vertelde haar over de tovenaar en de lamp. Aladdin riep opnieuw de geest op. Deze keer toen de geest verscheen was hij niet bang. Hij zei, 'Geest, ik wil een paleis, geen oude hut.' Opnieuw tot Aladdin en zijn moeders verbazing stond voor hen een prachtig paleis.

De tijd verstreek. Aladdin trouwde met de Sultan's dochter en was heel gelukkig. Het gebeurde nou dat de slechte tovenaar het geluk van Aladdin te weten kwam. Hij kwam langs het paleis van Aladdin en deed alsof hij oude lampen voor nieuwe ruilde. De prinses, de vrouw van Aladdin, die de waarde van de lamp voor Aladdin niet kende, riep de tovenaar om te wachten.

Zodra de magiër de lamp zag, rukte hij deze uit de hand van de prinses en wreef het. De geest verscheen, 'u bent mijn meester en uw wens is mijn bevel,' zei hij tegen de tovenaar. 'Neem Aladdin's paleis mee naar de grote woestijn, ver hiervandaan,' beval de tovenaar.

75 Aladdin and The Magic Lamp

Long time ago in China, there lived a poor boy, whose name was Aladdin. Aladdin lived with his mother. One day a rich and distinguished looking man came to their house and said to Aladdin's mother, 'I am a merchant from Arabia and want your son to come with me. I will reward him handsomely.' Aladdin's mother instantly agreed. Little did she know that the man pretending to be a rich merchant was in reality a magician.

Next day, Aladdin, having packed his belongings, left with the 'merchant'. After many hours of traveling the 'merchant' stopped. Aladdin too stopped, surprised that they should stop in such a desolate spot. He looked around; there was nothing in sight for miles.

The 'merchant' pulled out some colored powder from his pocket and threw it on the ground. The next instant the whole place was filled with smoke. As the smoke cleared, Aladdin saw a huge opening in the ground; it was a cave. The 'merchant' turned to Aladdin and said, 'I want you to go inside this cave; there will be more gold than you have ever seen; take as much as you want. You will also see an old lamp; please bring that back to me. Here, take this ring; it will help you.' Aladdin was very suspicious but he decided to do as was told.

He lowered himself into the cave, thinking all the while that it would be difficult to climb out without help. Aladdin entered the cave and, just like the 'merchant' had said, saw gold, jewelry, diamonds and other valuables. He filled his pockets. When this was done, he looked for the lamp; it was lying in the corner, full of dust and dirty. He picked it up and ran to the cave's opening and shouted to the 'merchant', 'I have your lamp. Can you please pull me out?' 'Give me the lamp,' said the 'merchant'. Aladdin was not sure that he would be pulled out if he gave back the lamp; so he said, 'First, please pull me out.'

This angered the 'merchant'. With a loud cry, he pulled out the same colorful powder and threw it on the cave opening, sealing it with a huge boulder. Aladdin was depressed. He thought, 'That was no rich merchant; he was surely a magician. I wonder why this lamp was so important to him.' As he was thinking he rubbed the lamp. All of sudden a strange mist filled the room and from the mist emerged a strange looking man. He said, 'My master, I am the genie of the lamp, you have rescued me; what would your wish be?' Aladdin was scared but he said in quivering voice, 'Ta.. Take me back home.'

And the next moment Aladdin was home hugging his mother. He told her of the magician and the lamp. Aladdin again summoned the genie. This time when the genie appeared he was not scared. He said, 'Genie, I want a palace, not an old hut.' Again to Aladdin and his mother's amazement in front of them was a magnificent palace.

Time passed. Aladdin married the Sultan's daughter and was very happy. It so happened that the evil magician got to know of Aladdin's good fortune. He came by Aladdin's palace pretending to exchange old lamps for new. The princes, Aladdin's wife, not knowing the value of the lamp to Aladdin, called out to the magician to wait.

As soon as the magician saw the lamp he grabbed it from the princess' hand and rubbed it. The genie appeared, 'you are my master and your wish is my command,' he said to the magician. 'Take Aladdin's palace to the great desert faraway from here,' ordered the

Toen Aladdin thuiskwam, was er geen paleis en geen prinses. Hij vermoedde dat het de boze tovenaar moest zijn die wraak op hem had genomen. Niet alles was verloren, Aladdin had een ring die de tovenaar hem had gegeven. Aladdin haalde die ring tevoorschijn en wreef eraan. Een andere geest verscheen. Aladdin zei, 'Breng me naar mijn prinses.'

Al snel was Aladdin in Arabië bij zijn prinses. Hij vond zijn lamp op een tafel naast de tovenaar. Voordat de tovenaar kon reageren, sprong Aladdin naar de lamp en pakte hem vast. Zodra hij de lamp had, wreef Aladdin de lamp.

De geest verscheen weer en zei: 'Mijn meester, Aladdin, het is inderdaad goed om u opnieuw te dienen. Wat wilt u?' 'Ik wil dat je deze tovenaar naar een andere wereld stuurt, zodat hij niemand kwaad doet,' zei Aladdin. Aladdin's wens werd uitgevoerd; de boze tovenaar verdween voor altijd.

De geest droeg Aladdin, de prinsen en het paleis terug naar China. Hij bleef de rest van zijn leven bij Aladdin.

magician.

When Aladdin came home, there was no palace and no princess. He guessed it must be the evil magician who had come to take revenge on him. All was not lost, Aladdin had a ring that the magician had given to him. Aladdin pulled out that ring and rubbed it. Another genie appeared. Aladdin said, 'Take me to my princess.'

Soon, Aladdin was in Arabia with his princess. He found his lamp lying on a table next to the magician. Before the magician could react, Aladdin jumped for the lamp and got hold of it. As soon as he had the lamp, Aladdin rubbed it.

The genie appeared again and said, 'My master, Aladdin, it is indeed good to serve you again. What is it that you wish?' 'I want you to send this magician to another world so that he never harms anybody,' said Aladdin. Aladdin's wish was carried out; the evil magician disappeared forever.

The genie carried Aladdin, the princes and the palace back to China. He stayed with Aladdin for the rest of his life.

76 De geruïneerde man die opnieuw rijk werd door een droom

Er woonde eens in Bagdad een zeer rijke man, die al zijn vermogen verloor en zo arm werd, dat hij alleen zijn brood kon verdienen met buitensporige arbeid. Op een nacht ging hij liggen om te slapen, terneergeslagen en ziek van hart, en zag in een droom iemand die tegen hem zei: ‘Uw fortuin ligt in Caïro; ga daarheen en zoek het.’ Dus ging hij op weg naar Cairo; maar toen hij daar aankwam, overviel de nacht hem en ging hij liggen slapen in een moskee.

Op dat moment, zoals het lot het beschikte, ging een dievengroep de moskee binnen en verschaftte zich vanaf daar toegang tot een aangrenzend huis; maar de mensen van het huis, gewekt door het lawaai, ontwaakten en schreeuwden het uit; waarop het hoofd van de politie hen te hulp kwam met zijn officieren. De overvallers vluchtten; maar de politie ging de moskee binnen en, de man uit Bagdad die daar sliep aantreffend, nam hem vast en sloeg hem met palmstaven, tot hij bijna dood was. Toen wierpen ze hem in de gevangenis, waar hij drie dagen bleef, waarna de hoofdcommissaris hem liet komen en tegen hem zei: ‘Waar komt u vandaan?’ ‘Van Bagdad,’ antwoordde hij. ‘En wat bracht u naar Caïro?’ vroeg de magistraat. De Baghdadi zei daarop: ‘Ik zag in een droom iemand die tegen me zei: “Uw fortuin is in Caïro; ga erheen.” Maar toen ik hierheen kwam, bleek het fortuin dat hij me had beloofd, het pak slaag dat ik van u kreeg.’

De politiecommissaris lachte, totdat hij zijn tanden liet zien, en zei: ‘O man van weinig verstand, driemaal heb ik in een droom iemand gezien die tegen me zei: “Er is in Bagdad een huis van zo’n soort en op die-en-die plaats, in de tuin waarvan een fontein staat en daaronder is een grote som geld begraven. Ga erheen en neem het.” Toch ging ik niet; maar gij, met uw kleine verstand, hebt gereisd van plaats tot plaats, gelovend in een droom, die slechts een illusie van slaap was.’ Toen gaf hij hem geld, zeggende: ‘Dit is om u terug te helpen naar uw geboorteland.’

Nu was het huis dat hij had beschreven de man’s eigen huis in Bagdad; zo keerde de laatste daarheen terug, en gravend onder de fontein in zijn tuin, ontdekte een grote schat; en daarmee gaf God hem een overvloedig fortuin.

76 The Ruined Man Who Became Rich Again Through a Dream

There lived once in Baghdad a very wealthy man, who lost all his substance and became so poor, that he could only earn his living by excessive labour. One night, he lay down to sleep, dejected and sick at heart, and saw in a dream one who said to him, 'Thy fortune is at Cairo; go thither and seek it.' So he set out for Cairo; but, when he arrived there, night overtook him and he lay down to sleep in a mosque.

Presently, as fate would have it, a company of thieves entered the mosque and made their way from thence into an adjoining house; but the people of the house, being aroused by the noise, awoke and cried out; whereupon the chief of the police came to their aid with his officers. The robbers made off; but the police entered the mosque and finding the man from Baghdad asleep there, laid hold of him and beat him with palm rods, till he was well-nigh dead. Then they cast him into prison, where he abode three days, after which the chief of the police sent for him and said to him, 'From whence art thou?' 'From Baghdad,' answered he. 'And what brought thee to Cairo?' asked the magistrate. Quoth the Baghdadi, 'I saw in a dream one who said to me, "Thy fortune is at Cairo; go thither to it." But when I came hither, the fortune that he promised me proved to be the beating I had of thee.'

The chief of the police laughed, till he showed his jaw-teeth, and said, 'O man of little wit, thrice have I seen in a dream one who said to me, "There is in Baghdad a house of such a fashion and situated so-and-so, in the garden whereof is a fountain and thereunder a great sum of money is buried. Go thither and take it." Yet I went not; but thou, of thy little wit, hast journeyed from place to place, on the faith of a dream, which was but an illusion of sleep.' Then he gave him money, saying, 'This is to help thee back to thy native land.'

Now the house he had described was the man's own house in Baghdad; so the latter returned thither, and digging underneath the fountain in his garden, discovered a great treasure; and thus God gave him abundant fortune.

77 Het betoverde paard

Eens vloog een jonge man uit India de wereld rond op een magisch paard. Hij landde op een paleis van de Perzische sultan. De sultan was een avontuurlijk persoon. Dus was hij altijd aangetrokken tot vreemde prestaties. Hij was verbaasd toen hij een jonge man op het paard zag vliegen in de lucht. 'Waar kom je vandaan, jongeman.' De sultan vroeg de jongeman. De jonge man antwoordde. 'Ik kom uit India.' De sultan vroeg de jongeman zijn vliegende paard aan hem te verkopen. De jongeman ging accoord onder één voorwaarde, dat hij de prinses ten huwelijk zou schenken aan hem. De sultan stemde toe, maar hij wilde het paard testen. Hij vroeg zijn zoon met het paard te vliegen om het te testen.

Dus de Perzische prins besteeg het paard. Hij draaide de sleutel om het paard te starten. Het paard vloog hoog in de lucht. Alle hovelingen en Sultan juichten hem toe. Even later waren het paard en de prins uit het zicht verdwenen. Zelfs uren later keerde de prins niet terug. De sultan werd ongerust. De sultan zei: 'Uw paard had mijn zoon ergens naartoe gebracht. Ik weet niet waar hij is. Dus jij bent daar verantwoordelijk voor.' Dus beval hij de jongeman gevangen te zetten totdat zijn zoon teruggekeerd was naar het paleis.

De prins vloog in de lucht en hij kon de sleutel van het paard niet draaien om het naar beneden te brengen. Hij probeerde het opnieuw en opnieuw, maar tevergeefs. Eindelijk draaide hij de sleutel om. Het paard werd door hem bestuurd, maar hij was de weg kwijt naar zijn koninkrijk. Dus zwierf hij over vele plaatsen in de lucht en bereikte zijn koninkrijk enkele dagen later. Toen hij het paleis bereikte, was de sultan verheugd om hem te zien. Dus bevrijdde hij de jongeman, maar hij weigerde zijn dochter aan hem te geven. Dus wilde de jongeman wraak nemen op de sultan.

Op een dag kreeg hij een kans. De prinses werd ziek. De gerechtsarts kwam om haar genezen en faalde. Toen probeerden de andere artsen het en zij faalden ook. De sultan kondigde een goede beloning aan voor de man die haar kon genezen.

De jonge man dacht dat het een goede kans was om de sultan te wreken. Hij vermomde zich als arts en ontmoette de sultan en zei: 'Ik zal proberen haar ziekte te genezen.' Hij vroeg de sultan om het betoverende paard bij haar in de buurt te brengen dat hij de Indiase jongeman had afgenomen. De sultan beval zijn mannen om het paard bij haar te brengen. De jongeman ging naar de prinses toe en ging naast haar zitten. Hij zong enkele magische woorden bij haar gezicht. Meteen stond de prinses op uit haar bed. Ze was fris en blij de jongeman te zien. Toen ze dit zagen, juichten de Sultan en anderen hen toe. Maar plotseling pakte de vermomde jongeman de prinses en legde haar op het paard en vloog weg.

De jongeman wreekte de sultan en ontving tegelijkertijd zijn beloning. De Sultan had hem ook het betoverende paard beloofd. Hij ging naar zijn land en leefde gelukkig.

77 The Enchanting Horse

Once a young man from India was flying around the world on a magical horse. He landed on a palace of the Persian Sultan. The Sultan was an adventurous person. So he was always attracted by strange feats. He wondered when he saw a young man on the horse flying in the sky. 'Where are you coming from, young man?' The Sultan asked the young man. The young man replied. 'I am from India. The Sultan asked the young man to sell his flying horse to him. The young man agreed with one condition that he should give the princess in marriage to him. The Sultan agreed but he wanted to test the horse. He asked his son to fly the horse to test it.

So the Persian prince mounted the horse. He turned the key to start the horse. The horse flew high in the air. All the courtiers and Sultan cheered him. Sometime later the horse and the prince were out of sight. Even hours later the prince did not return. The Sultan grew worried. The Sultan said, 'Your horse had taken my son somewhere. I don't know where he is. So you are responsible for that.' So he ordered that the young man to be imprisoned till his son returned to the palace.

The Prince was flying in the air and he could not turn the key of the horse to bring it down. He tried again and again but in vain. Finally he turned the key. The horse was controlled by him but he lost the way back to his kingdom. So he wandered over many places in the air and reached his kingdom some days later. When he reached the palace, the Sultan was delighted to see him. So he freed the young man but he refused to give his daughter to him. So the young man wanted to take revenge on the Sultan.

One day he got a chance. The princess fell ill. The court physician came to cure her and failed. Then the other physicians tried and they also failed. The Sultan announced a good reward to the man who could cure her.

The young man thought that it was a good chance to avenge the sultan. He disguised himself as a physician and met the Sultan and said, 'I will try to cure her illness.' He asked the Sultan to bring the enchanting horse near her which he had taken from the Indian youth. The Sultan ordered his men to bring the horse near her. The young man went near the princess and sat beside her. He chanted some magical words near her face. At once the princess got up from her bed. She was fresh and happy to see the young man. On seeing this, the Sultan and others cheered them. But suddenly the disguised young man took the princess and put her on the horse and flew away.

The young man revenged the Sultan and at the same time got his reward. The Sultan had promised him the enchanting horse also. He went to his land and lived happily.

78 De aap-adviseur

Lang geleden leefde er een dichter. Hij zocht altijd een rustige plek om nieuwe gedichten te componeren. Op een dag ging hij naar een bos in de buurt om een rustige plek te vinden. Op één plaats dacht hij: 'Dit is de beste plek voor mij om gedichten te schrijven.' De plaats was rustig en omgeven door bomen vol bloemen. Dus hij zat daar en begon na te denken.

Terwijl hij probeerde een gedicht te schrijven, kwam een kwade geest boos tevoorschijn. De plaats was erg rustig. Dus de plotselinge verschijning van de duivel maakte hem bang. De duivel vroeg de dichter met een felle stem, 'Eyee...! Wie ben je?' De dichter was eventjes verdoofd toen hij de stem hoorde. Het gezicht was zo lelijk dat hij bang was om naar het gezicht te kijken. Toen de duivel zijn mond opendeed, kwam er vuur uit en zijn ogen leken vuurballen te zijn. De dichter was zo bang dat zijn tong happerde.

Even later sprak de duivel opnieuw: 'Hoe durf je onze plaats binnen te gaan?' Toen hij het gebrul van de duivel hoorde, zei de dichter: 'Ik ben een onschuldige dichter, ik wil een gedicht schrijven op een eenzame en rustige plaats. Dus ik kwam hierheen. Ik wist niet dat deze plaats van jou was. Ik heb geen slecht bedoelingen. Als je me wat tijd geeft, verlaat ik deze plaats.' Maar de boze duivel was niet bereid zijn stem aan te horen en begon hem te vervloeken: 'Ik zal je niet vergeven. Je hebt een grote fout gemaakt. Daar moet je voor worden gestraft. Dus je zult in een aap veranderen vanaf nu.' Onmiddellijk werd de dichter een aap, grijs van kleur. De duivel zag de apendichter en zei: 'Oh! Ha! Je zult nog zo zijn voor vele jaren.' Toen verliet hij de plaats.

De apendichter hilde en hilde een tijdje. Maar hij kon niets anders doen dan huilen. Toen hij honger kreeg, begon hij vruchten en noten te eten en in bomen te slapen, zoals echte apen. Hij kon niet praten en gedichten schrijven zoals hij eerder deed. Hij liep over de aarde en sprong dagenlang op de bomen.

Op een dag bereikte hij een kust en vond gelukkig een schip dat klaar lag om te vertrekken. De apendichter sprong onmiddellijk time op het schip en bewoog hier en daar over de bovenkant. De passagiers zagen de aap op het schip en begonnen te schreeuwen. 'Aap! Aap!! Laat iemand komen en dit weggooiën' zeiden ze angstig. Een van de passagiers kwam snel naar voren en gooide hem in de zee. Sommige passagiers riepen: 'Dood hem!'

Nu kwam de kapitein van het schip daar en zag de aap worstelen in het water. Hij was een goedgehartige man. Dus hij vroeg de passagiers, 'Nee! Nee, maak je geen zorgen om de aap. Het zal je niets aandoen. Dit arme schepsel ziet er vreemd uit. Ik kan hem beheersen.' De apendichter was veilig. Hij bedankte de kapitein voor zijn tijdige hulp. Toen ging hij stilletjes in een hoek zitten zonder enig wangedrag.

Uiteindelijk bereikte het schip een haven—dat was Bagdad. Met een kleine glimlach bedankte het de kapitein. Het sprong van het schip en dwaalde over de wegen van Bagdad. Op dat moment hoorde hij het nieuws dat de koning zich een goede adviseur zocht. Om geselecteerd te worden, moest iedereen een brief met waardige woorden schrijven. De beste briefschrijver zou de functie van hoofdadviseur krijgen. De apendichter schreef ook een brief aan de koning en nam deel aan de wedstrijd. Hij schreef een brief met een nette boodschap.

Toen de koning de brieven las, beviel hem de brief van de aap heel erg. Daarom beval hij de schrijver van de brief snel voor hem te brengen. De hovelingen kwamen met het nieuws naar de apendichter die ogenblikkelijk voor de koning opsprong. De koning zag de aap met verwondering en zei: 'Deze arme aap! Jullie allen zeggen dat dit schepsel de brief

78 The Monkey Advisor

Long ago there lived a poet. He always searched a calm place for composing new poems. One day he went to a forest nearby to find a calm place. At one place he thought, 'It is the best place for me to write poems.' The place was quiet and surrounded by trees full of flowers. So he sat there and began to think.

When he was trying to write a poem there entered an evil spirit with anger. The place was very calm. So the sudden appearance of the devil made him frightened. The devil asked the poet 'Eeye...! Who are you?' in a fierce voice. The poet was stunned for a while on hearing the voice. The face was so ugly that he was afraid to look at the face. When the devil opened his mouth, fire came out and his eyes seemed to be balls of fire. The poet was so frightened that his tongue stammered.

A little later again the devil spoke, 'How dare you enter our place?' On hearing the roaring of the devil the poet said 'I am an innocent poet, I want to write poem in a lonely and calm place. So I came here. I didn't know that this place was yours. I don't have any bad aim. If you give me a little time, I will quit the place.' But the bad devil was not ready to hear his voice and began to curse him, 'I won't excuse you. You made a big mistake. You should be punished for that. So you will turn into a monkey from now.' All of a sudden the poet became a monkey, grey in color. The devil saw the monkey poet and said, 'Oh! Ha! You shall be like this for many years.' Then he left the place.

The monkey poet cried and cried for a while. But he could not do anything except weeping. As he got hungry he began to eat fruits and nuts and sleep on trees like real monkeys. He could not talk and write poems as he did earlier. He walked on the earth and leaped on the trees for days.

One day he reached a seashore and luckily found a ship which was ready to leave. The monkey poet in no time jumped on to the ship and moved here and there over the top. The passengers saw the monkey on the ship and started to shout. 'Monkey! Monkey!! Let anyone come and throw this away' They said with fear. One of the passengers quickly came forward and threw him into the sea. Some passengers shouted, 'Kill him!

Now the captain of the ship came there and saw the monkey struggling in the water. He was a kind-hearted man. So he asked the passengers, 'No! No, you don't worry about the monkey. It will not harm you. This poor creature looks strange. I can manage him.' The Monkey poet was safe. He thanked the captain for his timely help. Then he sat in a corner silently without any misbehaviour.

Finally the ship reached a port—that was Baghdath. With a little smile, it thanked the captain. It jumped from the ship and wandered on the roads of Baghdath. Just then he heard the news that the king wanted a good Advisor to him. To get selected all had to write a letter of worthy words. The best letter writer would be given the post of the Chief advisor. The Monkey poet also wrote a letter to the king and participated in the competition. He wrote a letter of fine message.

When the king read the letters, he very much liked the monkey's letter. So he ordered the writer of the letter to be brought before him soon. The courtiers came with the news to the monkey poet who sprung before the king at once. The King saw the monkey with wonder and said: 'This poor monkey! You all say this creature wrote the letter!'. One of

heeft geschreven!’ Een van de predikers zei: ‘Dit is waar mijn heer. Het is geschreven door de aap, mijn heer.’ Alle hovelingen en het overvolle publiek rond de koning, juichten de aap toe. Ze vroegen zich af: ‘Hij kan niet praten. Maar hoe kan hij een brief van zo’n kwaliteit schrijven?’ De aap stond majestueus voor de koning.

Maar de koning wilde de aap testen en vroeg hem dezelfde brief nu met dezelfde woorden te schrijven. De apendichter nam direct een pen en een papier en begon snel dezelfde brief te schrijven. De koning en de anderen waren erg verrast over zijn manier van schrijven. Ze zeiden: ‘Dit is geen gewone aap.’

De koning keerde terug en riep zijn dochter. Ze was een prinses met magische krachten. Onmiddellijk ontdekte ze dat hij geen aap was, hij was een intelligente dichter. Ze zei dat hij was vervloekt door een of andere boze geest. De prinses zong een mantra en nam de vloek van de aap weg. Binnen enkele minuten veranderde de apendichter in een echte menselijke dichter.

De dichter glimlachte gelukkig naar de hovelingen en zij juichten hem toe. Het huisdier bedankte de prinses voor haar hulp. De koning kondigde zijn vaste besluit aan om de dichter als zijn belangrijkste adviseur te benoemen. Hij diende het hof als een betrouwbare adviseur en diende de koning vele jaren trouw.

the minister said: 'This is true my lord. It was written by the monkey, my lord.' All the courtiers and the crowded public around the king, cheered the monkey. They wondered, 'He can't talk. But how can he write a letter of such quality?' The monkey stood before the king majestically.

But the king wanted to test the monkey and asked it to write the same letter now with the same words. The monkey poet readily took a pen and a paper and quickly started to write the same letter. The king and the others were in great surprise on his way of writing. They said: 'This is not an ordinary monkey.'

The king turned back and called his daughter. She was a princess of magical powers. In no time she found that he was not a monkey, he was a poet of intelligence. She said that he had been cursed by some evil spirit. The Princess chanted some mantra and removed the curse on the monkey. In a few minutes the monkey poet changed to a real human poet.

The poet smiled happily at the courtiers and they cheered him. The pet thanked the princess for her help. The King announced his firm decision to appoint the poet as his chief advisor. He served the court as a faithful advisor and served the king loyally for many years.

79 Het betoverde paard (2)

De mensen maakten plezier zich in Shiraz, Perzië. Ze vierden op vrolijke wijze het feest van het nieuwe jaar. Die dag had de Sultan grote markten en festivals laten geven op het centrale plein van de stad. De sultan zat op zijn troon en keek toe hoe zijn onderdanen feestvierden.

Precies op dat moment onderbrak de menigte hun bezigheden en keek verbaasd. Ze zagen een man op een houten paard rijden dat met zijde en juwelen was versierd als een echt paard. Het paard zag er elegant uit evenals de jongeman die erop reed. Ook de sultan was verrast hem te zien. De jongeman stapte van het paard af, boog voor de sultan en zei: ‘Gegroet, majesteit, ik kom uit India en ben de eigenaar van dit paard dat magische krachten bezit. Ik hoef alleen maar erop te gaan zitten en te vertellen waar ik wil zijn en in een oogwenk ben ik er.’ De menigte was heel verwonderd bij het horen van de kracht van het speciale paard. De sultan herstelde zich na dit te hebben gehoord en zei toen: ‘Welkom, Indiër. Je moet eerst bewijzen dat je woorden waar zijn.’ ‘Ik zal elke test ondergaan die u wilt om het te bewijzen.’ ‘Goed,’ beval de Sultan. ‘Ga naar de berg in het oosten van mijn koninkrijk. Breng me een blad van de palmboom die daar staat.’

De Indiër boog diep en klom op het paard. Toen draaide hij aan een kleine schroefje dat zich in de nek van het paard bevond. En daarna was de Indiaan niet meer te zien omdat het paard was weggevlogen. Slechts een paar seconden later verscheen de Indiër weer op zijn paard op het stadsplein. Hij stapte van het paard af en plaatste het palmblad in de hand van de Sultan.

De Sultan was overtuigd van de kracht van het magische paard. Hij was nu vastbesloten het te bezitten. Dus zei hij: ‘Beste Indiër, welke prijs vraagt u voor dit betoverde paard van u?’ De Indiër zei: ‘Majesteit, ik heb dit magische dier gekregen in ruil voor mijn enige echte, mooie dochter. Ik gaf mijn dochter aan de man die dit paard heeft gemaakt. Toen zei mijn dochter mij dat ik dit paard nooit zou mogen opgeven voor iets anders dan voor iets dat gelijk is aan zijn echte waarde.’

De sultan bood aan: ‘Ga verder, Indiër. Vertel me wat u ervoor in ruil wil. Ik heb herenhuizen vol met juwelen en goud. Ik heb welvarende steden waarvan u de heerser kunt worden.’ ‘Dank u, majesteit, maar geen van deze begeer ik. Ik denk dat ik u het paard kan laten hebben in ruil voor de hand van uw dochter.’ De sultan glimlachte terwijl de menigte mompelend overlegde. Maar dit antwoord van de Indiër maakte prins Firoz Shah boos. Hij was de zoon van de Sultan, prins van Shiraz.

De sultan dacht er diep over na, want hij dacht dat dit een waardig aanbod was. De sultan richtte zich tot prins Firoz. ‘Prins Firoz, waarom rijdt je niet op het paard en kijk je of het goed werkt, zelfs met andere berijders op zijn rug?’ De prins besteeg het paard. Toen legde de Indiër hem uit hoe het betoverde houten paard te bedienen. De prins hoorde alleen dat hij een schroef moest draaien om aan zijn rit te beginnen. Hij deed aldus en hij vloog weg. De enthousiaste prins had niet gehoord hoe hij het paard moest stoppen wanneer dat nodig was.

Toen de prins op de rug van het betoverde paard weg vloog, maakten de sultan en zijn onderdanen zich zorgen over of hij veilig terug zou kunnen komen. De Sultan wachtte uren, maar er kwam was geen teken van de Prins. Nu werd de bezorgde sultan ook boos. Toen hij zijn woede zag, legde de Indiër uit: ‘Majesteit, wees niet boos. De jonge prins was ongeduldig en hoorde niet alle instructies. Het is mijn schuld helemaal niet.’ ‘Denk je dat

79 The Enchanted Horse (2)

The people were rejoicing in Shiraz, Persia. They were happily celebrating the feast of the New Year. That day the Sultan had arranged for great fairs and festivals in the main square of the city. The Sultan sat on his throne and watched his subjects celebrating.

Just then the crowd stopped amidst their actions and looked surprised. They saw a man riding a wooden horse that was decorated with silk and jewels as a real horse. The horse looked elegant and so did the young man riding it. The Sultan, too, was surprised to see him. The young man dismounted the horse, bowed to the Sultan and said, 'Greetings, Your Majesty, I am an Indian, the owner of this horse that has magic powers. All I have to do is sit on it and tell where I want to be and in the blink of an eye, I am there.' The crowd gasped to hear the power of the special horse. The Sultan recovered after hearing this and then said, 'Welcome, Indian. Now you'll have to prove that your words are true.' 'I'll go through any test you want me to prove it.' 'Alright,' the Sultan ordered. 'Go to the mountain to the east of my kingdom. Bring to me a leaf from the palm tree that stands there.'

The Indian bowed low and mounted the horse. Then he turned a tiny screw that was located in the horse's neck. And then the Indian was not to be seen as the horse had flown off. Just a few seconds later, the Indian appeared on the horseback at the city square. He dismounted the horse and placed the palm leaf in the Sultan's hand.

The Sultan was convinced of the magical horse's power. He was now determined to possess it. So he said, 'Dear Indian, what price do you ask for this enchanted horse of yours?' The Indian said, 'Your Majesty, I got this magical animal in exchange for my one and only beautiful daughter. I gave my daughter to the man who created this horse. Then, my daughter told me that I would never give up this horse for anything but for something that equals its true value.'

The Sultan offered, 'Go on, Indian. Tell me what you want in exchange. I have mansions full of jewels and gold. I have prosperous cities of which you can become the ruler.' 'Thank you, Your Majesty, but none of these do I desire. I think I can let you have the horse in exchange of your daughter's hand in marriage.' The Sultan smiled while the crowd murmured in discussion. But this reply by the Indian angered Prince Firoz Shah. He was the Sultan's son, Prince of Shiraz.

The Sultan was in deep thought for he thought this to be a worthy bargain. The Sultan addressed Prince Firoz. 'Prince Firoz, why don't you ride the horse and see if it works well even with other riders on its back?' The Prince mounted the horse. Then the Indian instructed him how to operate the enchanted wooden horse. The Prince heard only that he had to turn a screw to start his ride. He did so and off he flew. The eager Prince had not heard how he was to stop the horse when required.

As the Prince flew off on the enchanted horse's back, the Sultan and his subjects grew worried about if he would be able to come back safely. The Sultan waited for hours yet there was no sign of the Prince. Now the worried Sultan grew angry, too. Seeing his anger, the Indian explained, 'Your Majesty, do not be angry. The young Prince was impatient and did not hear all the instructions. It is not my fault at all.' 'Do you think that he'll

hij de hele tijd blijft vliegen? Zal hij nooit meer landen op aarde?’ vroeg de sultan boos. ‘Nee, Majesteit,’ zei de Indiër. ‘De prins zal gaan landen als hij de tweede schroef in de nek van het paard vindt en er aan draait.’ ‘Maar hij kan landen in de diepe zee of op een hoge berg!’ riep de sultan uit. ‘Nee, majesteit, dat zal niet gebeuren. Het magische paard kan gevaar voelen en zal nooit op dergelijke plaatsen landen. Hij zal alleen gaan waarnaar hij de opdracht krijgt te gaan.’

De Sultan was niet overtuigd door het antwoord van de Indiër. Hij riep zijn bewakers en zei: ‘Pak hem en stop hem negentig dagen in de gevangenis. Als de Prins veilig en gezond terugkomt, wordt hij bevrijd of wordt hij gedood als straf.’

Ondertussen vloog de prins van Shiraz al rijdend op het betoverde paard. Hij was erg bang dat hij niet had onthouden op welke manier het paard te laten landen. Bij toeval vielen zijn ogen op de schroef onder het oor van het paard. Hij draaide de schroef in de andere richting en het paard begon af te dalen. Al snel landde het paard op het dak van een groot paleis.

De prins van Shiraz stapte van het paard af. Hij zag een deuropening. Hij opende het heimelijk en daalde de treden af die hij zag. Hij bereikte al snel een grote hal. Veel bewakers sliepen daar. Ze hadden hun wapens aan hun zijde gehouden. De prins zag toen een licht aan één kant van de hal. Toen hij de plek bereikte, zag hij enkele gordijnen. De gordijnen opzij schuivend, gluurde hij naar binnen. Zijn ogen zagen het meest adembenemende tafereel van zijn leven. Een mooi meisje met eenivoorkleurige huid en lang, glanzend haar en roze rode lippen lag op een bed in diepe slaap. Veel van haar dienstmeisjes stonden aan haar zijde. Maar ze doezelden allemaal. ‘Oh! Zij is zo mooi!’ riep de prins uit. ‘Ze moet vast de prinses van dit land zijn,’ naderde de prins het bed.

Het geluid van zijn stappen deed het meisje ontwaken. Ze was erg verrast een jonge, knappe man in haar slaapkamer te zien midden in de nacht. ‘Wees niet bang,’ zei de prins. ‘Ik ben de prins van Shiraz, vanwege een reeks ongelooflijke voorvallen, ben ik bij u gekomen. Ik zoek hierbij uw hulp en bescherming.’ Het meisje zei: ‘Ik ben de prinses van Bengalen. U bent nu in mijn koninkrijk en u zult als een geëerde gast worden behandeld.’ Toen ontbood de prinses haar kamermeisjes. Ze brachten de prins naar de logeerkamer om zichzelf op te frissen en te rusten. De prinses was erg onder de indruk van prins Feroz en was verliefd op hem geworden.

De volgende ochtend kleepte de prinses van Bengalen zich met haar mooiste zijden kleding en de prachtigste van haar kostbare juwelen. Toen ging ze de Prins van Shiraz te ontmoeten. Ze gingen allebei aan het ontbijt zitten. Daar vertelde de prins van Shiraz zijn vreemde verhaal aan de prinses van Bengalen. In de mooiste woorden verklaarde hij zijn liefde voor de prinses. De prinses was sprakeloos, en zij, ook, bekende haar liefde voor de prins. De Prins bleef daar gedurende zestig dagen als koninklijke gast en bracht heerlijke momenten door met zijn geliefde.

Na zestig dagen herinnerde hij zich dat zijn vader, de koning van Perzië, op hem wachtte. Dus ging hij naar de prinses van Bengalen en zei: ‘Liefste, ik moet nu naar Shiraz gaan. Laten we naar je vader gaan, de koning van Bengalen. Ik wil zijn toestemming vragen om jou als mijn vrouw te nemen. Dan zullen we Shiraz bereiken, toestemming van mijn vader krijgen en zullen we gauw trouwen.’ Dus de prins van Shiraz en de prinses van Bengalen kregen toestemming van de koning van Bengalen.

Toen bestegen ze het betoverde paard en vlogen naar Shiraz. De prins landde bij een rusthuis aan de rand van Shiraz. Hij maakte de prinses daar naar haar zin. Toen ging

keep flying all the time? Will he never land back on earth?’ the Sultan enquired angrily. ‘No, Your Majesty,’ the Indian said. ‘The Prince will come down to land if he would locate and turn the second screw on the horse’s neck.’ ‘But he may land in the deep sea or a high mountain!’ exclaimed the Sultan. ‘No, Your Majesty, it won’t happen. The magical horse can sense danger and will never land in such places. He’ll only go where he is instructed to go.’

The Sultan was not convinced by the Indian’s reply. He called his guards and said, ‘Take him and put him into prison for ninety days. If the Prince returns safe and sound, he’ll be freed or he would be killed as a punishment.’

Meanwhile Prince of Shiraz was flying riding on the enchanted horse. He felt very scared that he had not learnt the way to land the horse. By chance his eyes fell on the screw below the horse’s ear. He turned the screw in the opposite direction and the horse started descending. Soon the horse landed on the roof of a large palace.

The Prince of Shiraz dismounted the horse. He saw a doorway. He opened it stealthily and descended the steps that he saw. He soon reached a large hall. Many guards were sleeping there. They had kept their weapons by their side. The Prince then saw a light at one end of the hall. As he reached the spot, he saw some curtains. Moving the curtains aside, he peeped in. His eyes met the most breathtaking scene of his life. A beautiful ivory skinned maiden with long lustrous hair and rosy red lips lay on a bed in deep sleep. Many of her maids were by her side. But all of them were dozing. ‘Oh! She is so beautiful!’ the Prince exclaimed. ‘Surely she must be the princess of this land,’ the Prince approached the bed.

The sound of his steps woke up the maiden. She was very surprised to see a young handsome man in her bedchamber in the middle of the night. ‘Do not fear,’ the Prince said. ‘I am the Prince of Shiraz, due to a chain of unbelievable events, I have been brought in your presence. I hereby seek your help and protection.’ The maiden spoke, ‘I am the Princess of Bengal. You are now in my kingdom and you’ll be treated as an honoured guest.’ Then the Princess summoned her chambermaids. They took the prince to the guest-room to refresh and rest himself. The Princess was very impressed by Prince Feroz and had fallen in love with him.

The next morning the Princess of Bengal dressed in her most beautiful silk garments and the choicest of her precious jewels. Then she went to meet the Prince of Shiraz. They both sat down for breakfast. There the Prince of Shiraz told his strange story to the Princess of Bengal. In the most beautiful words, he declared his love for the Princess. The Princess was overwhelmed and she, too, confessed her love for the Prince. The Prince stayed as a royal guest there for sixty days and spent beautiful moments with his beloved.

After sixty days, he remembered that his father, the king of Persia would be waiting for him. So he went to the Princess of Bengal and said, ‘Dear, I must leave for Shiraz now. Let us go to your father, the King of Bengal. I will ask his permission to take you as my wife. Then we will reach Shiraz, take my father’s permission and we will soon get married.’ So the Prince of Shiraz and the Princess of Bengal took the King of Bengal’s permission.

Then they mounted the enchanted horse and flew off to Shiraz. The Prince landed near a rest house at the outskirts of Shiraz. He made the Princess comfortable there. Then he

hij naar zijn paleis om de koning van Perzië te ontmoeten. De sultan, de hovelingen en al de onderdanen waren heel blij de prins veilig en gezond te zien. Na toestemming van de Sultan te hebben gezocht, was de prins gelukkig. De Sultan gaf de opdracht huwelijksvoorbereidingen te treffen. Hij verklaarde dat hijzelf de prinses van Bengalen de volgende morgen van het rusthuis naar het paleis zou brengen.

De sultan beval de Indiër uit de gevangenis vrij te laten. Toen de Indiër de gevangenis verliet, had hij een simpele gedachte. Hij wilde wraak nemen. De Indiër ging naar het rusthuis. Daar sprak hij de bewaker toe: 'Wachters, de Sultan heeft mij gezonden om de prinses van Bengalen te halen.' De Indiër had het betoverde paard en hij besteeg het paard met de prinses en vloog weg. Terwijl hij aan het vliegen was, zag de Sultan, die op het dak van zijn paleis wandelde, hen allebei. Hij riep hen achterna, maar het mocht niet baten.

De prins werd hiervan op de hoogte gebracht en hij voelde zich erg verdrietig en boos. Die nacht verkleedde hij zich als een zwervende wijsgeer en verliet de stad. Hij ging op zoek naar zijn geliefde, de prinses van Bengalen.

De Indiër vloog en landde al snel in een vallei in Kashmir. Toen ze stopten, begon de prinses van Bengalen te roepen om hulp. Toen ze haar geroep hoorde, kwam de Sultan van Kashmir haar te hulp. Hij was op jacht geweest in een nabijgelegen bos. Bij navraag vertelde de prinses van Bengalen alles wat er was gebeurd en de Sultan van Kashmir luisterde aandachtig toe. Al snel beval de Sultan van Kashmir zijn bewakers een eind aan het leven van de Indiër te maken. Zo stierf de wrede Indiër.

De prinses van Bengalen vertrok toen met de sultan van Kashmir om in zijn paleis te wonen. De volgende ochtend kwamen er vele dienstmeisjes naar de prinses. Ze zeiden: 'We zijn gestuurd om je als bruid te verkleeden. Onze sultan wenst met je te trouwen.' De prinses van Bengalen hoorde dit en viel snel flauw. Toen ze hersteld was, deelde de sultan haar mee dat de ceremonie vóór zonsondergang zou plaatsvinden. En zo had de prinses een hele dag om haar ontsnapingsplan te maken.

Ze besloot dat ze zich als een waanzinnige zou voordoen, zodat de sultan zou afzien haar te trouwen. De prinses begon onzin te praten. Daarom lachte ze en hilde steeds na elkaar. De Sultan van Kashmir dacht dat hij een paar dagen later met haar kon trouwen als ze beter zou zijn. Maar de prinses werd gewelddadig, dag na dag. Ze had begonnen vazen en kussens te gooien naar iedereen die haar kamer binnenkwam. Geen van de artsen in Kashmir kon haar genezen.

Nu had de prins van Shiraz Kashmir bereikt. Hij hoorde alles over de prinses van Bengalen en was sprakeloos van blijdschap zijn verloren geliefde te hebben gevonden. Hij kleedde zich als een dokter. Toen presenteerde hij zichzelf aan het hof van de Sultan van Kashmir. Hij zei: 'Majesteit, ik ben een geleerde dokter. Ik verzoek uw toestemming mijn diensten aan te bieden. Ik kan vast en zeker de waanzin van de prinses van Bengalen genezen en dan kunt u haar als uw vrouw nemen.' De Sultan van Kashmir zei: 'Geachte heer, als u haar kan genezen, zal ik u alle rijkdom geven waar u om vraagt.'

Toen vroeg de dokter, die de prins was, om alleen te worden gelaten met de prinses van Bengalen in haar kamer. Eenmaal alleen, onthulde de Prins van Shiraz zijn ware identiteit aan de prinses van Bengalen. Toen bedachten ze samen een plan om te ontsnappen aan de klauwen van de Sultan van Kashmir.

Na een paar uur ging de Prins van Shiraz naar de Sultan en zei: 'Majesteit, ik heb de oorzaak van de waanzin van de prinses van Bengalen gevonden. Toen ze op het betoverde paard reed, ging wat van zijn magische kracht op haar lichaam over. Morgenochtend moet

went to his palace to meet the King of Persia. The Sultan, the courtiers and all the subjects were delighted to see the Prince safe and healthy. After seeking the Sultan's permission, the Prince was happy. The Sultan ordered wedding preparations to be made. He declared that he himself would go to fetch the Princess of Bengal from the rest house to the palace next morning.

The Sultan ordered the Indian to be released from prison. Then as the Indian left the prison, he had a plain mind. He wanted to take revenge. The Indian went to the rest house. There he addressed the guard, 'Guards, the Sultan has sent me to fetch the Princess of Bengal.' The Indian had the enchanted horse and he mounted the horse with the Princess and flew off. As he was flying, the Sultan who was strolling on the roof of his palace saw both of them. He called after them but to no avail.

The Prince was informed about this and he felt sad and angry indeed. That night he dressed up as a wandering sage and left the city. He went in search of his beloved, the Princess of Bengal.

The Indian soon flew and landed in a valley in Kashmir. When they stopped, the Princes of Bengal started calling for help. Hearing her calls, the Sultan of Kashmir came to her rescue. He had been hunting in a nearby forest. On enquiry, the Princess of Bengal told all what had occurred and the Sultan of Kashmir heard attentively. Soon the Sultan of Kashmir ordered his guards to put the Indian's life to an end. Thus the cruel Indian died.

The Princess of Bengal then left with the Sultan of Kashmir to live in his palace. Next morning many maids came to the Princess. They said, 'We've been sent to dress you up as a bride. Our Sultan wishes to marry you.' The Princess of Bengal heard this and soon fainted. When she recovered, the Sultan informed her that the ceremony would take place before sunset. Now the Princess had a whole day to make her plan of escape.

She decided that she would act mad so that the Sultan would refuse to marry her. The Princess started talking nonsensically. Then she laughed and cried one after the other. The Sultan of Kashmir thought he would marry her a few days later when she would be better. But the Princess grew violent day by day. She now started throwing vases and cushions at anyone who entered her chamber. None of the doctors in Kashmir could cure her.

Now the Prince of Shiraz had reached Kashmir. He heard all about the Princess of Bengal and was happy beyond words to have found his lost beloved. He dressed as a doctor. Then he presented himself in the Sultan of Kashmir's court. He said, 'Your Majesty, I am a learned doctor. I request your permission to offer my services. I will surely cure the Princess of Bengal's madness and then you can take her as your wife.' The Sultan of Kashmir said, 'Respected sir, if you'll cure her, I'll give you all the wealth you'll ask for.'

Then the doctor, who was the Prince, requested to be left alone with the Princess of Bengal in her chamber. Once alone, the Prince of Shiraz revealed his true identity to the Princess of Bengal. Then they both devised a plan to escape the clutches of the Sultan of Kashmir.

After a few hours the Prince of Shiraz went to the Sultan and said, 'Your Majesty, I've found out the cause of the Princess of Bengal's madness. When she rode the enchanted horse, some of its magical power entered her body. Tomorrow morning the enchanted horse

het betoverde paard op het stadsplein worden geplaatst. De prinses moet erop gaan zitten. Ik zal wat magische parfums op beiden doen en ze zal genezen zijn.'

De volgende morgen kwamen de Sultan van Kashmir, zijn hovelingen en het volk om de genezing van de prinses te bekijken. A gauw werd de aankomst van de prinses van Bengalen bedekt met kostbare juwelen en zijden gewaden.

Toen besteeg de prinses het betoverde paard. De Prins, verkleed als dokter, stak een kolenvuur aan. Daarna deed hij wat geparfumeerd poeder in de kolen. Er steeg een wolk van rook op. De dokter kruiste zijn hand over zijn hart. Hij cirkelde driemaal om het paard en sprak een magische spreuk uit. Omdat de rook dikker werd, waren het paard, de prinses en de dokter niet meer zichtbaar voor de toeschouwers. Toen besteeg de prins het paard, draaide de schroef om en instrueerde het te vertrekken naar Shiraz. Binnen een seconde waren ze opgestegen. Terwijl het betoverde paard opsteeg, riep hij de Sultan van Kashmir, en zei: 'Bedenk, beste Sultan, om een prinses te trouwen, moet je eerst haar toestemming hebben.' Zo ontsnapte het liefhebbende paar aan de greep van de Sultan van Kashmir.

Ze bereikten al snel Shiraz en werden in het huwelijk verbonden met veel pracht en praal zoals past bij een koninklijk huwelijk.

must be placed in the city square. The princess shall sit on it. I will put some magical perfume on both of them and she'll be cured.'

Next morning, the Sultan of Kashmir, his courtiers and the people came to see the curing of the Princess. Soon the Princess of Bengal's arrival would be decked in precious jewels and silk robes.

Then the Princess mounted the enchanted horse. The Prince, dressed as doctor, lit a coal fire. Then he put some perfumed powder in the coal. A cloud of smoke rose up. The doctor crossed his hand over his heart. He circled the horse thrice and uttered a magical chant. As the smoke grew thicker, the horse, the Princess and the doctor were no longer visible to the spectators at all. Then the Prince mounted the horse, turned the screw and instructed it to leave for Shiraz. In a second, they had taken flight. As the enchanted horse took flight, he called the Sultan of Kashmir and said, 'Remember, dear Sultan, to marry a Princess, you first need her consent.' Thus, the loving couple escaped the clutches of the Sultan of Kashmir.

They soon reached Shiraz and were joined in marriage among great pomp and show that befits a royal marriage.

80 Omar en Scheherazade

Er was eens, op het eiland Kaledan, een koning die beroemd was in heel het Oosten, geliefd bij zijn onderdanen en zelfs gerespecteerd door zijn vijanden. Ondanks het feit dat hij een goede en mooie vrouw had, was zijn leven niet altijd gelukkig. Na jaren van huwelijk hadden ze geen kinderen en waren bang dat ze nooit de vreugde van een gezin zouden kennen. Eindelijk echter, op een prachtige lentemorgen, werd een knappe babyjongen geboren en zijn blijde ouders noemden hem Omar. In de taal van Kaledan betekent dit 'schijnend licht'.

De jaren gingen voorbij en Omar groeide uit tot een knappe jongeman, dapper, intelligent en goedhartig. Op zijn achttiende verjaardag liet de koning zijn zoon komen. 'Omar, nu je volwassen bent, moet je een vrouw vinden. Kies een van de vele prinsessen die je hebt ontmoet en wiens enige droom het is om met je te trouwen.' 'Vader,' zei Omar eerbiedig, 'ik ben niet van plan om te trouwen. Ik ben nog jong en wacht liever tot de tijd rijp is. Ik wil er nog minstens een jaar over nadenken.' De koning stemde toe en Omar bracht het jaar door met de wijste en slimste leraren in het koninkrijk. En hoewel hij een aantal meisjes leerde kennen, werd hij niet verliefd.

Toen twaalf maanden voorbij waren, werd de jonge prins opnieuw tot zijn vader geroepen. 'Wel zoon,' zei de koning benieuwd, 'wanneer moet ik uw verloving aankondigen?' 'Helaas vader, ik heb nog steeds niet het juiste meisje ontmoet', was het antwoord van Omar. De koning verloor zijn geduld. 'Omar! Je moet stoppen met tijd te verspillen. Je bent nu een volwassen man en ik wil je erfgenamen zien. Denk aan de toekomst en neem een beslissing zonder uitstel.' 'Het spijt me, vader, ik kan dat nog niet doen. Ik ben niet verliefd en dus kan ik niet trouwen.' De koning, die het niet verdroeg te worden gedwarsboomd in zo'n belangrijke aangelegenheid, werd razend. Hij riep om de bewakers en beval hen de prins op te sluiten in een oud kasteel in het bos.

In de tussentijd, was de lieve, zachte prinses Scheherazade een maagd wier huis in China stond. Toen ze zestien jaar oud werd, stond haar vader erop dat ze trouwde met een van de prinses die toestroomden om haar het hof te maken. Maar Scheherazade wachtte om de ware liefde te ontmoeten. En omdat niets dat de koning, haar vader, deed in staat was haar van gedachten te doen veranderen, sloot hij de prinses op in een van de paleizen. 'Ik zou liever een gevangene zijn,' zei de prinses, 'dan een man te hebben van wie ik niet hield.'

In de tussentijd bracht Omar eenzame, trieste dagen door in het kasteel waar hij gevangen werd gehouden. Twee onzichtbare geesten, Abhu en Dhabi, vermaakten zich echter door, zonder dat de prins ervan wist, stiekem zijn bewegingen te volgen. Op een dag zei Abhu tegen zijn vriend: 'Omar is de knapste persoon ter wereld.' 'Niet waar!' riep Dhabi uit. 'De mooiste persoon ter wereld is Scheherazade, de dochter van de koning van China.' De geesten begonnen ruzie te maken en besloten toen om Lilibeth, de dochter van de geestenkoning, te vragen de zaak te beoordelen. Het advies van Lilibeth luidde als volgt: 'Ga naar China, werp een slaapspreuk over de prinses en breng haar naar het kasteel van Omar. Als je ze samen ziet, zie je snel welke de mooiste is.'

Diezelfde nacht vlogen Abhu en Dhabi helemaal naar China. De twee geesten toverden de prinses in slaap en droegen haar naar het kasteel van Omar. 'Ze zijn zo mooi, ze lijken voor elkaar gemaakt,' merkten de geesten op en staarden naar de twee jonge mensen samen. 'Als ze elkaar maar konden leren kennen.' En in de hoop dat ze dat deden, verstopten de

80 Omar and Scheherazade

Once upon a time, on the island of Kaledan, lived a king who was famous all over the East, well-loved by his subjects and respected even by his enemies. In spite of having a good and beautiful wife, his life was not always happy. After years of marriage, they had no children and were afraid they would never know the joy of a family. However, at long last, one splendid spring morning, a handsome baby boy was born and his delighted parents called him Omar. In the language of Kaledan, this means ‘shining light’.

The years went by and Omar grew into a fine-looking youth, brave, intelligent and kind-hearted. On his eighteenth birthday, the king sent for his son. ‘Omar, now that you’ve come of age, you must find a wife. Choose one of the many princesses you’ve met and whose only dream is of marrying you.’ ‘Father,’ said Omar respectfully, ‘I’ve no intention of getting married. I’m still young and I’d rather wait till the time is ripe. I want to think about it for at least another year.’ The king agreed and Omar spent the year studying with the wisest and cleverest teachers in the kingdom. And though he got to know a number of girls, he did not fall in love.

When twelve months had passed, the young prince was again summoned to his father. ‘Well, son,’ said the king anxiously, ‘when am I to announce your engagement?’ ‘Alas, father, I still haven’t met the right girl,’ was Omar’s reply. The king lost his temper. ‘Omar! You must stop wasting time. You’re a grown man now and I want to see your heirs. Think of the future and make up your mind without delay.’ ‘I’m sorry, father, I can’t do that just yet. I’m not in love and so I can’t get married.’ The king, who could not bear to be crossed in such an important matter, went into a rage. He shouted for the guards and ordered them to shut the prince in an old castle in the forest.

In the meantime, lovely sweet-natured Princess Scheherazade was a maiden whose home was in China. When she became sixteen years old, her father insisted she marry one of the princes that flocked to court her. But Scheherazade was waiting to meet a true love. And since nothing the king, her father, did served to change her mind, he locked the princess up in one of the palaces. ‘I’d rather be a prisoner,’ said the princess, ‘than have a husband I didn’t love.’

Meantime, Omar spent lonely sad days in the castle where he was held prisoner. However, two invisible genies, Abhu and Dhabi were amusing themselves, unknown to the prince, by secretly watching his movements. One day Abhu said to his friend, ‘Omar is the most handsome person in the whole world.’ ‘Not so!’ exclaimed Dhabi. ‘The most beautiful person in the world is Scheherazade, the King of China’s daughter.’ The genies started to argue, then decided to ask Lilibeth, the daughter of the genie king to judge the matter. Lilibeth’s advice was this, ‘Go to China, cast a sleeping spell over the princess and bring her to Omar’s castle. When you see them together, then you’ll soon see which is the most beautiful.’

That very night Abhu and Dhabi flew all the way to China. The two genies sent the princess to sleep and carried her to Omar’s castle. ‘They’re so lovely, they seem made for each other,’ remarked the genies, gazing at the two young people together. ‘If only they could get to know each other.’ And in the hope that they might, the genies hid behind a

geesten zich achter een gordijn en wachtten.

Niet lang daarna opende Scheherazade haar ogen en toen ze Omar aan haar zijde zag, begon haar hart te bonken. Dit was de man met wie ze zou willen trouwen. Dus deed ze een van haar ringen af en deed hem aan zijn vinger als een teken van liefde. Toen ging ze weer slapen.

Iets later ontwakend, viel Omar's blik op Scheherazade en werd overweldigd door haar schoonheid. 'Als dit meisje net zo lief is als zij mooi is, zou ze een geweldige vrouw worden,' zei Omar tegen zichzelf terwijl hij haar aanstaarde in verwondering. Toen nam hij een robijnen ring af en deed die over de vinger van de prinses. Opnieuw slaperig viel hij in slaap.

Abhu en Dhabi slopen naar buiten, achter het gordijn vandaan, met grote ogen. 'Ze zijn verliefd geworden,' zei Dhabi. 'Wat moeten we nu doen? Neem Scheherazade weer mee naar huis. Maar als ze echt verliefd zijn geworden, verplaatsen ze hemel en aarde om elkaar weer te ontmoeten.'

En dus, toen Omar wakker werd, was Scheherazade verdwenen. Verward en van streek vroeg de prins zijn bewakers en bedienden of ze haar hadden gezien. Toen de koning het verhaal hoorde, zei hij tegen Omar: 'Mijn jongen, je verliest je hoofd aan een meisje waar je over hebt gedroomd!' 'Nee, ze was geen droom,' hield de prins vol. 'Dit is de ring die ze me heeft nagelaten!'

Omar was verliefd. De koning riep artsen en wijze mannen, maar er was niets dat ze konden doen, want Omar verloor zijn wil om te leven.

En ver weg, smachtte Scheherazade van verdriet. De koning was zeker dat zijn dochter alles moest hebben gedroomd. Hoe anders kon ze de mysterieuze jongeman hebben ontmoet? De enige persoon die de prinses geloofde was Marzuan, een jeugdvriend, en hij bood aan de onbekende jongeman te zoeken. Scheherazade reikte hem Omars robijnen ring aan. Marzuan vertrok diezelfde dag, maar hoewel hij ver en wijd reisde, kon niemand hem een idee geven over de identiteit van de jongeman. In de tussentijd volgden Abhu en Dhabi in het geheim zijn sporen.

Op een dag vertelde een handelaar Marzuan dat er op het eiland Kaledan een verliefde prins was. Omdat hij het gevoel had dat dit de persoon zou kunnen zijn die hij zocht, nam Marzuan een overtocht op een schip op weg naar Kaledan. Na dagen varen brak een vreselijke storm uit, het schip op een rif brengend, alwaar het zonk. Zich vastklampend aan een drijvende spar, hield Marzuan vast totdat de storm voorbij was, en ging toen op weg naar de kust.

Het strand was verlaten, maar in de verte zag hij de torentjes van een kasteel. Toen, terwijl hij zijn krachten terugkreeg, zag hij een ruiter naderen. 'Waar ben ik?' vroeg Marzuan de vreemdeling. 'Op het eiland Kaledan,' antwoordde de ruiter. 'Wie ben jij?' Marzuan sprong overeind. 'Ik ben een dokter en beroemd in mijn eigen land. Ik hoor dat een prins hier ernstig ziek is, en ik zou graag proberen hem te genezen.' 'Ja,' antwoordde de ruiter, 'Prins Omar is inderdaad ernstig ziek, maar het lijkt erop dat zijn ziekte dodelijk is.' Verstoord door zijn woorden, zei Marzuan: 'Breng me meteen naar hem toe.'

Toen hij werd toegelaten tot Omar's nabijheid, zonder een woord te zeggen, liet Marzuan hem de robijnen ring zien. Omar slaakte een kreet en sprong overeind. De toeschouwers staarden verbaasd. 'Dit is de ring die ik gaf aan het meisje met wie ik wil trouwen!' riep de prins verheugd. 'Die jonge dame is Scheherazade. Ze woont ver weg van China

curtain and waited .

Not long afterwards, Scheherazade opened her eyes and, when she saw Omar at her side, her heart began to thump. This was the man she would like to marry. So she took off one of her ring and slipped it on to his finger as a token of love. Then she went back to sleep. On awakening a little later, Omar set eyes on Scheherazade and was overwhelmed by her beauty.

‘If this girl is as kind as she is beautiful, she would make a wonderful wife,’ said Omar to himself as he gazed at her in amazement. Then he took off a ruby ring and slipped it onto the princess’s finger. Drowsy again, he fell asleep.

Abhu and Dhabi crept out from behind the curtain, wide-eyed. ‘They’ve fallen in love,’ said Dhabi. ‘What are we to do now? Take Sheherazde home again. But if they have really fallen in love, they’ll move heaven and earth to meet again.’

And so, when Omar awoke, Scheherazade had vanished. Confused and upset, the prince asked his guards and servants if they had seen her. When the king heard the story, he told Omar, ‘My lad, you are losing your head over a girl you dreamed about!’ ‘No, she wasn’t a dream,’ the prince insisted. ‘This is the ring she left me!’

Omar was lovesick. The king called doctors and wise men, but there was nothing they could do, for Omar was losing his will to live.

And far away, Scheherazade was pining in sorrow. The king was certain his daughter must have dreamt it all. How otherwise could she have met the mysterious young man? The only person who believed the princess was Marzuan, a childhood friend, and he offered to search for the missing youth. Scheherazade handed him Omar’s ruby ring. Marzuan set out that same day but, though he travelled far and wide, no one could give him a clue as to the young man’s identity. In the meantime, Abhu and Dhabi secretly followed in his tracks.

One day, a merchant told Marzuan that, on the island of Kaledan, there was a lovesick prince. Feeling that this might be the very person he was seeking, Marzuan took a passage on a ship bound for Kaledan. After days of sailing, a terrible storm broke, driving the ship onto a reef, where it sank. Clinging to a floating spar, Marzuan held on till the storm died away, then headed for the shore.

The beach was deserted, but in the distance he could see the turrets of a castle. Then, as he was getting his strength back, he saw a horseman approach. ‘Where am I?’ Marzuan asked the stranger. ‘On the island of Kaledan,’ replied the horseman. ‘Who are you?’ Marzuan jumped to his feet. ‘I’m a doctor, and famous in my own land. I hear that a prince here is seriously ill, and I’d like to try and cure him.’ ‘Yes,’ replied the horseman, ‘Prince Omar is indeed seriously ill, but it seems his illness is fatal.’ Disturbed by his words, Marzuan said, ‘Take me to him straight away.’

When admitted to Omar’s presence, without saying a word, Marzuan showed him the ruby ring. Omar uttered a shriek and leapt to his feet. The onlookers stared in surprise. ‘This is the ring I gave to the girl I want to marry!’ the prince exclaimed joyfully. ‘That young lady is Scheherazade. She lives in far off China and is dying to see you again,’

en verlangt hevig je weer te zien,' vertelde Marzuan hem meteen. Omar was verrukt. Bij het vinden van het meisje van zijn dromen zou hij echt gelukkig zijn. Hij presenteerde Marzuan als een teken van dankbaarheid een met juwelen bewerkt zwaard en een prachtig paard, zo snel als de wind. Toen zei hij tegen hem dat hij hem zo snel mogelijk naar de mooie prinses moest brengen.

Alle moeilijkheden overwinnend waarmee het tijdens de lange reis geconfronteerd werden, bereikte de vrolijke optocht geleid door Omar en Marzuan, vele dagen later, het verre China. Toen ze de stad van Scheherazade bereikten, kondigde Omar zijn komst aan door een koerier te sturen met een brief voor de prinses en een diamanten ring. Ten lange leste, had het echtpaar elkaar opnieuw ontmoet. Ze wisselden hun eerste, liefdevolle woorden uit en ontdekten dat ze echt bedoeld waren voor elkaar. Zeker van hun gevoelens en ongeduldig samen een nieuw leven te beginnen, vroegen Omar en Scheherazade snel de toestemming van de koning om zo snel mogelijk te trouwen.

De onzichtbare geesten, Abhu en Dhabi, waren ook op de bruiloft een paar dagen later. 'Scheherazade is echt prachtig!' riep Dhabi uit. 'Ja, maar Omar...' zei Abhu. 'Ben je weer op zoek naar ruzie?' vroeg Dhabi. Op dat moment verscheen Lilibeth, de dochter van de geestenkoning. 'We hebben nog steeds niet besloten welke het mooier is,' zeiden Abhu en Dhabi. 'Nou, ik zou zeggen dat ze het best uitziende koppel ter wereld zijn,' zei Lilibeth. 'En ik ben er zeker van dat hun kinderen nog knapper zullen zijn.' En zo eindigde de ruzie uiteindelijk tot ieders tevredenheid, en de twee geesten omhelsden elkaar tevreden.

Marzuan told him instantly. Omar was delighted. In finding the girl of his dreams, he would be truly happy. He presented Marzuan with a jewelled sword and a splendid horse, as fast as the wind, as a token of thanks. Then he told him to take him as quickly as could be to the beautiful princess.

Overcoming all the difficulties that it had to face during the long journey, the cheerful procession led by Omar and Marzuan, many days later, reached distant China. When they reached Scheherazade's city, Omar announced his arrival by sending a messenger with a letter for the princess and a diamond ring. At long last, the couple had met again. They exchanged their first, affectionate words and found they really were meant for each other. Sure of their feelings and anxious to start a new life together, Omar and Scheherazade quickly asked the king's permission to get married as soon as possible.

The invisible genies, Abhu and Dhabhi too, were at the wedding, a few days later. 'Scheherazade really is lovely!' Dhabhi exclaimed. 'Yes, but Omar...' said Abhu. 'Are you looking for an argument again?' demanded Dhabhi. Just then, Lilibeth, the genie king's daughter appeared. 'We still haven't decided which is the better-looking,' said Abhu and Dhabhi. 'Well, I'd say they are the best-looking couple in the world,' said Lilibeth. 'And I'm certain their children will be even more handsome.' And so the argument finally ended to everybody's satisfaction, and the two genies hugged each other contentedly.

81 Verhalen uit duizend en één nacht

In de kronieken van de oude dynastie van de Sassanidae, die ongeveer vierhonderd jaar regeerden, van Perzië tot de grenzen van China, voorbij de grote rivier de Ganges zelf, lezen we over de lof van één van de koningen van dit volk, waarvan gezegd werd de beste vorst van zijn tijd te zijn. Zijn onderdanen hielden van hem, en zijn burens vreesden hem, en toen hij stierf liet hij zijn koninkrijk achter in een welvarender en krachtiger toestand dan welke koning dan ook voor hem had gedaan.

De twee zonen die hij achterliet hielden veel elkaar, en het was de oudste, Schahriar, een groot verdriet dat de wetten van het rijk hem verboden zijn domeinen te delen met zijn broer Schahzeman. Inderdaad, na tien jaar, waarin deze toestaat van dingen niet ophield hem te belasten, splitste Schahriar het land van de Grote Tartares af van het Perzische rijk en maakte zijn broer koning.

Nu had de Sultan Schahriar een vrouw van wie hij meer hield dan de hele wereld, en zijn grootste geluk was haar met pracht te omringen en haar de mooiste jurken en de mooiste juwelen te geven. Het was daarom met de grootste schaamte en verdriet dat hij toevalligerwijs ontdekte, na enkele jaren, dat ze hem vreselijk had bedrogen, en haar handelswijze bleek zo slecht te zijn geweest, dat hij zich verplicht voelde om de wet van het land uit te voeren en de grootvizier te bevelen haar te doden. De slag was zo hard dat hij bijna zijn hoofd verloor en hij verklaarde dat hij er vrijwel zeker van was dat in de grond alle vrouwen net zo slecht waren als de sultana, als je ze maar kon betrappen, en dat hoe minder de wereld ervan bevatte, hoe beter. Daarom trouwde hij elke avond met een nieuwe vrouw en liet haar de volgende morgen voor de grootvizier wurgen, wiens taak het was om de sultan te voorzien van deze ongelukkige bruiden. De arme man vervulde zijn taak met tegenzin, maar er was geen ontkomen aan en elke dag zag hij een meisje gehuwd en een echtente dood.

Dit optreden veroorzaakte de grootste afschuw in de stad, waar niets werd gehoord dan gehuil en jammerklachten. In één huis was een vader die weende om het verlies van zijn dochter, in een ander misschien een moeder die beefde om het lot van haar kind; en in plaats van de zegeningen die vroeger op het hoofd van de sultan waren gestapeld, was de lucht nu vol vloeken.

De grootvizier zelf was de vader van twee dochters, van wie de oudste Scheherazade heette, en de jongere Dinarzade. Dinarzade had geen speciale gaven die haar onderscheidten van andere meisjes, maar haar zus was slim en moedig in de hoogste mate. Haar vader had haar het beste onderwijs in filosofie, geneeskunde, geschiedenis en de schone kunsten gegeven, en bovendien overtrof haar schoonheid die van elk meisje in het koninkrijk van Perzië.

Op een dag, toen de grootvizier praatte met zijn oudste dochter, die zijn vreugde en trots was, zei Scheherazade tegen hem: ‘Vader, ik heb een gunst om aan u te vragen. Wil je dit mij geven?’

‘Ik kan je niets weigeren,’ antwoordde hij, ‘dat is rechtvaardig en redelijk.’

‘Luister dan,’ zei Scheherazade. ‘Ik ben vastbesloten om deze barbaarse praktijk van de sultan te stoppen en de meisjes en moeders te bevrijden van het vreselijke lot dat over hen hangt.’

‘Het zou geweldig zijn om te doen,’ antwoordde de grootvizier, ‘maar hoe stel je het

81 The Arabian Nights

In the chronicles of the ancient dynasty of the Sassanidae, who reigned for about four hundred years, from Persia to the borders of China, beyond the great river Ganges itself, we read the praises of one of the kings of this race, who was said to be the best monarch of his time. His subjects loved him, and his neighbors feared him, and when he died he left his kingdom in a more prosperous and powerful condition than any king had done before him.

The two sons who survived him loved each other tenderly, and it was a real grief to the elder, Schahriar, that the laws of the empire forbade him to share his dominions with his brother Schahzeman. Indeed, after ten years, during which this state of things had not ceased to trouble him, Schahriar cut off the country of Great Tartary from the Persian Empire and made his brother king.

Now the Sultan Schahriar had a wife whom he loved more than all the world, and his greatest happiness was to surround her with splendour, and to give her the finest dresses and the most beautiful jewels. It was therefore with the deepest shame and sorrow that he accidentally discovered, after several years, that she had deceived him completely, and her whole conduct turned out to have been so bad, that he felt himself obliged to carry out the law of the land, and order the grand-vizir to put her to death. The blow was so heavy that his mind almost gave way, and he declared that he was quite sure that at bottom all women were as wicked as the sultana, if you could only find them out, and that the fewer the world contained the better. So every evening he married a fresh wife and had her strangled the following morning before the grand-vizir, whose duty it was to provide these unhappy brides for the Sultan. The poor man fulfilled his task with reluctance, but there was no escape, and every day saw a girl married and a wife dead.

This behaviour caused the greatest horror in the town, where nothing was heard but cries and lamentations. In one house was a father weeping for the loss of his daughter, in another perhaps a mother trembling for the fate of her child; and instead of the blessings that had formerly been heaped on the Sultan's head, the air was now full of curses.

The grand-vizir himself was the father of two daughters, of whom the elder was called Scheherazade, and the younger Dinarzade. Dinarzade had no particular gifts to distinguish her from other girls, but her sister was clever and courageous in the highest degree. Her father had given her the best masters in philosophy, medicine, history and the fine arts, and besides all this, her beauty excelled that of any girl in the kingdom of Persia.

One day, when the grand-vizir was talking to his eldest daughter, who was his delight and pride, Scheherazade said to him, 'Father, I have a favour to ask of you. Will you grant it to me?'

'I can refuse you nothing,' replied he, 'that is just and reasonable.'

'Then listen,' said Scheherazade. 'I am determined to stop this barbarous practice of the Sultan's, and to deliver the girls and mothers from the awful fate that hangs over them.'

'It would be an excellent thing to do,' returned the grand-vizir, 'but how do you propose

voor het te bereiken?’

‘Mijn vader,’ antwoordde Scheherazade, ‘jij bent degene die de Sultan dagelijks een nieuwe vrouw moet geven, en ik smeeek je, met alle genegenheid die je me geeft, om de eer op mij te laten vallen.’

‘Ben je je verstand kwijt?’ riep de grootvizier, terugvallend in afgrijzen. ‘Wat heeft zo’n idee in je hoofd gestopt? Je zou nu wel moeten weten wat het betekent om de bruid van de sultan te zijn!’

‘Ja, mijn vader, ik weet het goed,’ antwoordde zij, en ik ben niet bang om eraan te denken. Als ik faal, zal mijn dood een glorieuze zijn, en als ik slaag, zal ik mijn land een geweldige dienst hebben bewezen.’

‘Het heeft geen zin,’ zei de grootvizier, ‘Ik zal nooit toestemming geven. Als de sultan mij zou bevelen een dolk in je hart zou werpen, zou ik moeten gehoorzamen. Wat een taak voor een vader! Ach, als je de dood niet vreest, vrees dan in elk geval de angst die je me zou bezorgen.’

‘Nogmaals, mijn vader,’ zei Scheherazade, ‘wil je me toestaan wat ik vraag?’

‘Wat, ben je nog zo koppig?’ riep de grootvizier uit. ‘Waarom ben je zo vastbesloten ten onder te gaan?’

Maar de jongedame weigerde resoluut de woorden van haar vader te volgen, en ten slotte, wanhopig, moest de grootvizier wijken, en ging droevig naar het paleis om de sultan te vertellen dat hij de volgende avond Scheherazade naar hem zou brengen.

De sultan ontving dit nieuws met de grootste verbazing.

‘Heb je besloten,’ vroeg hij, ‘om je eigen dochter aan mij te offeren?’

‘Sire,’ antwoordde de grootvizier, ‘het is haar eigen wens. Zelfs het trieste lot dat haar te wachten staat, kon haar niet tegenhouden.’

‘Laat er geen vergissing zijn, vizier,’ zei de sultan. ‘Vergeet niet dat je zelf haar leven moet nemen. Als u weigert, zweer ik dat uw hoofd zal betalen.’

‘Sire,’ antwoordde de vizier. ‘Wat de kosten ook zijn, ik zal u gehoorzamen. Hoewel ik een vader ben, ben ik ook uw onderdaan.’ Dus de sultan vertelde de grootvizier dat hij zijn dochter zou kunnen brengen zodra hij dat wilde.

De vizier bracht dit nieuws terug naar Scheherazade, die het ontving alsof het de aangenaamste zaak van de wereld was geweest. Ze bedankte haar vader hartelijk omdat hij haar wens had vervuld, en, hem nog steeds neergebogen van verdriet ziend, zei ze dat ze hoopte dat hij nooit spijt zou hebben haar te hebben toegestaan met de sultan te trouwen. Toen ging ze zich voorbereiden op het huwelijk en smeekte dat haar zuster Dinarzade zou worden gestuurd om met haar te praten.

Toen ze alleen waren, richtte Scheherazade zich haar aldus:

‘Mijn lieve zus; Ik wil je hulp in een zeer belangrijke zaak. Mijn vader zal me naar het paleis brengen om mijn huwelijk met de sultan te vieren. Wanneer zijne Hoogheid mij ontvangt, zal ik hem als een laatste gunst smeken jou in onze kamer te laten slapen, zodat ik jouw gezelschap heb tijdens de laatste nacht dat ik leef. Als, naar ik hoop, hij me mijn wens toestaat, wees er dan zeker van dat je me een uur voor de dageraad wakker maakt, en spreek tot mij met deze woorden: “Mijn zuster, als je niet slaapt, smeeek ik je, voordat de zon opkomt, om me één van je charmante verhalen te vertellen.” Dan zal ik beginnen en ik hoop op deze manier de mensen te bevrijden van de angst die over hen heerst.’ Dinarzade antwoordde dat ze met plezier zou doen wat haar zuster wenste.

Toen het gebruikelijke uur arriveerde, voerde de grootvizier Scheherazade naar het

to accomplish it?’

‘My father,’ answered Scheherazade, ‘it is you who have to provide the Sultan daily with a fresh wife, and I implore you, by all the affection you bear me, to allow the honour to fall upon me.’

‘Have you lost your senses?’ cried the grand-vizir, starting back in horror. ‘What has put such a thing into your head? You ought to know by this time what it means to be the sultan’s bride!’

‘Yes, my father, I know it well,’ replied she, ‘and I am not afraid to think of it. If I fail, my death will be a glorious one, and if I succeed I shall have done a great service to my country.’

‘It is of no use,’ said the grand-vizir, ‘I shall never consent. If the Sultan was to order me to plunge a dagger in your heart, I should have to obey. What a task for a father! Ah, if you do not fear death, fear at any rate the anguish you would cause me.’

‘Once again, my father,’ said Scheherazade, ‘will you grant me what I ask?’

‘What, are you still so obstinate?’ exclaimed the grand-vizir. ‘Why are you so resolved upon your own ruin?’

But the maiden absolutely refused to attend to her father’s words, and at length, in despair, the grand-vizir was obliged to give way, and went sadly to the palace to tell the Sultan that the following evening he would bring him Scheherazade.

The Sultan received this news with the greatest astonishment.

‘How have you made up your mind,’ he asked, ‘to sacrifice your own daughter to me?’

‘Sire,’ answered the grand-vizir, ‘it is her own wish. Even the sad fate that awaits her could not hold her back.’

‘Let there be no mistake, vizir,’ said the Sultan. ‘Remember you will have to take her life yourself. If you refuse, I swear that your head shall pay forfeit.’

‘Sire,’ returned the vizir. ‘Whatever the cost, I will obey you. Though a father, I am also your subject.’ So the Sultan told the grand-vizir he might bring his daughter as soon as he liked.

The vizir took back this news to Scheherazade, who received it as if it had been the most pleasant thing in the world. She thanked her father warmly for yielding to her wishes, and, seeing him still bowed down with grief, told him that she hoped he would never repent having allowed her to marry the Sultan. Then she went to prepare herself for the marriage, and begged that her sister Dinarzade should be sent for to speak to her.

When they were alone, Scheherazade addressed her thus:

‘My dear sister; I want your help in a very important affair. My father is going to take me to the palace to celebrate my marriage with the Sultan. When his Highness receives me, I shall beg him, as a last favour, to let you sleep in our chamber, so that I may have your company during the last night I am alive. If, as I hope, he grants me my wish, be sure that you wake me an hour before the dawn, and speak to me in these words: “My sister, if you are not asleep, I beg you, before the sun rises, to tell me one of your charming stories.” Then I shall begin, and I hope by this means to deliver the people from the terror that reigns over them.’ Dinarzade replied that she would do with pleasure what her sister wished.

When the usual hour arrived the grand-vizir conducted Scheherazade to the palace,

paleis en liet haar alleen achter met de sultan, die haar beval haar sluier op te tillen en was verbaasd over haar schoonheid. Maar toen hij haar ogen vol tranen zag, vroeg hij wat er aan de hand was. ‘Sire,’ antwoordde Scheherazade, ‘Ik heb een zuster die net zo teder van mij houdt als ik van haar houd. Schenk me de gunst om haar deze nacht in dezelfde kamer te laten slapen, want het is het laatste dat we samen zullen zijn.’ Schahriar stemde in met Scheherazade’s verzoek en Dinarzade werd gehaald.

Een uur voor zonsopgang werd Dinarzade wakker en riep uit, zoals ze had beloofd, ‘Mijn lieve zuster, als je niet slaapt, vertel me dan, ik bid je, voordat de zon opkomt, een van je charmante verhalen. Het is de laatste keer dat ik het genoeg heb je te horen.’

Scheherazade beantwoordde haar zuster niet, maar wendde zich tot de sultan. ‘Staat uwe hoogheid mij toe te doen wat mijn zuster vraagt?’ zei ze.

‘Gaarne,’ antwoordde hij. En dus begon Scheherazade.

and left her alone with the Sultan, who bade her raise her veil and was amazed at her beauty. But seeing her eyes full of tears, he asked what was the matter. 'Sire,' replied Scheherazade, 'I have a sister who loves me as tenderly as I love her. Grant me the favour of allowing her to sleep this night in the same room, as it is the last we shall be together.' Schahriar consented to Scheherazade's petition and Dinarzade was sent for.

An hour before daybreak Dinarzade awoke, and exclaimed, as she had promised, 'My dear sister, if you are not asleep, tell me I pray you, before the sun rises, one of your charming stories. It is the last time that I shall have the pleasure of hearing you.'

Scheherazade did not answer her sister, but turned to the Sultan. 'Will your highness permit me to do as my sister asks?' said she.

'Willingly,' he answered. So Scheherazade began.

82 De koopman en de geest

Sire, er was eens een handelaar die een grote rijkdom bezat in land en in koopwaar. Hij moest reizen maken om zijn zaken te regelen.

Op een dag besteeg hij zijn paard en nam een kleine tas, die een paar koekjes en dadels bevatte, mee omdat hij door de woestijn moest. Nadat hij zijn bezigheden had afgemaakt, begon hij aan zijn terugreis. Op de vierde dag van zijn reis verliet hij zijn weg om onder sommige bomen te rusten. Hij vond aan de voet van een grote walnotenboom een bron met helder en stromend water. Hij steeg af, bevestigde zijn paard aan een tak van een boom en ging bij de bron zitten. Hij at wat dadels en koekjes. Toen hij deze zuinige maaltijd had beëindigd, waste hij zijn gezicht en handen in de bron.

Hij hoorde een daverend lawaai. Voor hem verscheen een enorme geest, witheet van woede, die naar hem toe kwam, met een gebogen zwaard in zijn hand. 'Sta op,' riep de geest met een verschrikkelijke stem, 'en laat me je vermoorden zoals je mijn zoon hebt vermoord!' Terwijl hij deze woorden uitsprak, gaf hij een vreselijke kreet. De koopman was doodsbang voor het afschuwelijke gezicht van het monster en antwoordde hem trillend. 'Helaas! goede heer. Ik ken u niet, noch uw zoon.' 'Ik zal je doden,' herhaalde de geest, 'zoals je mijn zoon hebt gedood.' 'Maar,' zei de koopman, 'hoe kan ik uw zoon hebben gedood? Ik ken hem niet en ik heb hem zelfs nooit gezien.' 'Toen je hier aankwam, ging je niet op de grond zitten,' vroeg de geest, 'en heb je niet een paar dadels uit je tas gehaald en onder het eten daarvan heb je de pitjes niet rond gegooid?' 'Ja,' zei de koopman, 'dat heb ik zeker gedaan.' 'Dan,' zei de geest, 'de zaden die je wegsmeet, troffen mijn zoon in het oog en doodden hem. Ik zal je dus doden.' 'Ah. Heer, vergeef mij. Ik het het voornemen niet uw zoon te vermoorden,' riep de koopman. 'Ik zal geen genade met je hebben,' antwoordde de geest.

Hij greep de handelaar bij de arm, gooide hem op de grond en tilde zijn sabel op om zijn hoofd af te hakken. De koopman smeekte de geest hem toe te staan zijn vrouw en kinderen te zien en beloofde terug te keren naar de geest. Scheherazade, toen zij zag dat het dag was, en wetende dat de sultan altijd vroeg opstond om de raad bij te wonen, stopte op dat moment met spreken.

'Inderdaad, zuster,' zei Dinarzade, 'dit is een prachtig verhaal.'

'De rest is nog mooier,' antwoordde Scheherazade, 'en je zou dat zeggen, als de sultan me nog een dag zou laten leven, en me toestemming zou geven om het je de volgende nacht te vertellen.'

Schahriar, die met plezier naar Scheherazade had geluisterd, zei tegen zichzelf: 'Ik zal wachten tot morgen; Ik kan haar altijd laten doden als ik het einde van haar verhaal heb gehoord.'

Al die tijd verkeerde de groots-vizier in een vreselijke angst. Maar hij was zeer verheugd toen hij de sultan de raadskamer zag binnengaan zonder het vreselijke bevel te geven dat hij verwachtte.

De volgende ochtend, vóór de dag brak, zei Dinarzade tegen haar zuster, 'Beste zuster, als je wakker bent, vraag ik je om door te gaan met je verhaal.'

De sultan wachtte niet op Scheherazade om zijn verlof te vragen. 'Eindig,' zei hij, 'het verhaal van het geest en de handelaar. Ik ben benieuwd naar het einde.'

Dus ging Scheherazade verder met het verhaal. Dit gebeurde elke ochtend. De Sultana vertelde een verhaal en de Sultan liet haar leven om het af te maken.

82 The Merchant and The Genie

Sire, once upon a time there was a merchant who possessed great wealth in land and in merchandise. He had to take journeys to arrange his affairs.

One day he mounted his horse, taking with him a small wallet containing a few biscuits and dates as he had to pass through the desert. Having finished his business, he set out on his return journey. On the fourth day of his journey, he turned out of his road to rest under some trees. He found at the foot of a large walnut-tree a fountain of clear and running water. He dismounted, fastened his horse to a branch of a tree and sat by the fountain. He ate some dates and biscuits. When he had finished this frugal meal, he washed his face and hands in the fountain.

He heard a thunderous noise. There appeared before him an enormous genie, white with rage, coming towards him, with a curved sword in his hand. 'Arise,' the Genie cried in a terrible voice, 'and let me kill you as you have killed my son!' As he uttered these words he gave a frightful yell. The merchant was much terrified at the hideous face of the monster and answered him tremblingly. 'Alas! good sir. I know not you, nor your son.' 'I shall kill you,' repeated the Genie, 'as you have killed my son.' 'But,' said the merchant, 'how can I have killed your son? I do not know him and I have never even seen him.' 'When you arrived here, did you not sit down on the ground,' asked the Genie, 'and did you not take some dates from your wallet and whilst eating them did you not throw the seeds about?' 'Yes,' said the merchant, 'I certainly did.' 'Then,' said the Genie, 'the seeds you flung away struck my son in the eye and killed him So I shall kill you.' 'Ah. Sir, forgive me. I had no intention to kill your son,' cried the merchant. 'I will have no mercy on you.' answered the Genie.

He seized the merchant by the arm, threw him on the ground and lifted his saber to cut off his head. The merchant pleaded to the Genie to allow him to see his wife and children and promised to return to the Genie. Scheherazade, at this point, seeing that it was day, and knowing that the Sultan always rose very early to attend the council, stopped speaking.

'Indeed, sister,' said Dinarzade, 'this is a wonderful story.'

'The rest is still more wonderful,' replied Scheherazade, 'and you would say so, if the sultan would allow me to live another day, and would give me leave to tell it to you the next night.'

Schahriar, who had been listening to Scheherazade with pleasure, said to himself, 'I will wait till to-morrow; I can always have her killed when I have heard the end of her story.'

All this time the grand-vizir was in a terrible state of anxiety. But he was much delighted when he saw the Sultan enter the council-chamber without giving the terrible command that he was expecting.

The next morning, before the day broke, Dinarzade said to her sister, 'Dear sister, if you are awake I pray you to go on with your story.'

The Sultan did not wait for Scheherazade to ask his leave. 'Finish,' said he, 'the story of the genius and the merchant. I am curious to hear the end.'

So Scheherazade went on with the story. This happened every morning. The Sultana told a story, and the Sultan let her live to finish it.

Toen de koopman zag dat de geest vastbesloten was zijn hoofd af te hakken, zei hij, ‘Nog één woord, ik smeeek u. Schenk me een klein uitstel, alleen wat tijd om naar huis te gaan en mijn vrouw en kinderen vaarwel te zeggen en testament te maken. Als ik dit heb gedaan, kom ik hier terug en zul je me doden.’

‘Maar,’ zei de geest. Als ik je de vertraging toesta die je vraagt, ben ik bang dat je niet terugkomt.’ ‘Ik geef u mijn woord van eer,’ antwoordde de koopman, ‘dat ik terug zal komen naar behoren.’ ‘Hoe lang heb je nodig?’, vroeg de geest. ‘Ik vraag u om een jaar gratie,’ antwoordde de koopman. ‘Ik beloof je dat ik precies na twaalf maanden onder deze bomen zal wachten om mezelf aan jou over te geven.’ Hierop liet de geest hem bij de bron achter en verdween. De koopman, hersteld van zijn schrik, klom op zijn paard en ging op weg.

Toen hij thuiskwam, ontvingen zijn vrouw en kinderen hem met de grootste vreugde. Maar in plaats van ze te omarmen, begon hij zo bitter te huilen dat ze al snel vermoedden dat hem iets vreselijks was overkomen. ‘Wat is er gebeurd, vroeg zijn vrouw.’ ‘Helaas!’ antwoordde haar man. ‘Ik heb nog maar een jaar te leven.’ Toen vertelde hij hen wat er tussen hem en de geest was gebeurd, en hoe hij zijn woord had gegeven om aan het einde van een jaar terug te komen om te worden gedood. Toen zij dit droevige nieuws hoorden, waren zij wanhopig en weenden zij veel.

De volgende dag begon de koopman zijn zaken te regelen. Hij betaalde al zijn schulden. Hij gaf geschenken aan zijn vrienden en grote aalmoezen aan de armen. Hij schonk zijn slaven de vrijheid en voorzag in zijn vrouw en kinderen. Het jaar ging snel voorbij en hij was verplicht te vertrekken. Toen hij afscheid probeerde te nemen, was hij volkomen overmand door verdriet en scheurde zichzelf met moeite los.

Eindelijk bereikte hij de plaats waar hij de geest voor het eerst had gezien, precies op de dag dat hij had afgesproken. Hij steeg af en ging zitten aan de rand van de bron, waar hij de geest opwachtte in verschrikkelijke spanning.

Terwijl hij zo aan het wachten was, kwam een oude man met een edelhert naar hem toe. Ze groetten elkaar en toen zei de oude man tegen hem. ‘Mag ik vragen, broer, wat bracht je naar deze woestijnplaats, waar er zoveel kwade geesten zijn? Bij het zien van deze prachtige bomen zou je denken dat het bewoond was, maar het is een gevaarlijke plek om lang te verblijven.’ De koopman vertelde de oude man waarom hij verplicht was daar te komen. Hij luisterde verbaasd.

‘Dit is een ongelooflijke aangelegenheid. Ik zou graag getuige willen zijn van je gesprek met de geest.’ Dat zeggende was hij bij de handelaar gaan zitten.

Terwijl ze aan het praten waren, kwam er een andere oude man aan, gevolgd door twee zwarte honden. Hij begroette hen en vroeg wat ze op die plek aan het doen waren. De oude man die het edelhert meenam, vertelde hem het probleem van de koopman en de geest. De tweede oude man had het verhaal nog niet gehoord, of ook hij besloot daar te blijven om te zien wat er zou gebeuren.

Hij ging zitten bij de anderen en terwijl hij praatte arriveerde een derde oude man. Hij vroeg waarom de handelaar die bij hen was, er zo verdrietig uitzag. Ze vertelden hem het verhaal en hij besloot ook bij hen te blijven.

Ze zagen al snel in de verte een dikke rook, als een wolk van stof. Deze rook kwam dichterbij en dichterbij en toen, opeens, verdween het en ze zagen de geest die, zonder met hen te praten, de koopman benaderde, zwaard in de hand, en, hem bij de arm grijpend, zei: ‘Sta op en laat me je vermoorden zoals je mijn zoon doodde.’ De koopman en de drie

When the merchant saw that the Genie was determined to cut off his head, he said, 'One word more, I entreat you. Grant me a little delay, a short time to go home and bid my wife and children farewell and to make my will. When I have done this I will come back here and you shall kill me.'

'But,' said the Genie. If I grant you the delay you ask, I am afraid that you will not come back.' 'I give you my word of honour,' answered the merchant, 'that I will come back without fail.' 'How long do you require?' asked the Genie. 'I ask you for a year's grace,' replied the merchant. 'I promise you that exactly after twelve months I shall be waiting under these trees to give myself up to you.' On this the Genie left him near the fountain and disappeared. The merchant, having recovered from his fright, mounted his horse and went on his road.

When he arrived home, his wife and children received him with the greatest joy. But instead of embracing them, he began to weep so bitterly that they soon guessed that something terrible had happened to him. 'What has happened, asked his wife.' 'Alas!' answered her husband. 'I have only a year to live.' Then he told them what had passed between him and the genius, and how he had given his word to return at the end of a year to be killed. When they heard this sad news they were in despair, and wept much.

The next day the merchant began to settle his affairs. He paid all his debts. He gave presents to his friends and large alms to the poor. He set his slaves at liberty and provided for his wife and children. The year soon passed away and he was obliged to depart. When he tried to say good-bye, he was quite overcome with grief and with difficulty tore himself away.

At length he reached the place where he had first seen the genius, on the very day that he had appointed. He dismounted and sat down at the edge of the fountain where he awaited the Genie in terrible suspense.

Whilst he was thus waiting, an old man leading a red deer came towards him. They greeted one another and then the old man said to him. 'May I ask, brother, what brought you to this desert place, where there are so many evil genii about? To see these beautiful trees one would imagine it was inhabited, but it is a dangerous place to stop long in.' The merchant told the old man why he was obliged to come there. He listened in astonishment.

'This is an incredible affair. I should like to be a witness of your interview with the Genie.' So saying he sat down by the merchant.

While they were talking, another old man came up, followed by two black dogs. He greeted them and asked what they were doing in that place. The old man who was leading the red deer told him the problem of the merchant and the Genie. The second old man had no sooner heard the story than, he too decided to stay there to see what would happen.

He sat down by the others and was talking when a third old man arrived. He asked why the merchant who was with them, looked so sad. They told him the story and he also resolved to stay with them.

They soon saw in the distance a thick smoke, like a cloud of dust. This smoke came nearer and nearer and then, all at once, it vanished and they saw the Genie who without speaking to them, approached the merchant, sword in hand, and, taking him by the arm, said, 'Get up and let me kill you as you killed my son.' The merchant and the three old

oude mannen begonnen te wenen en te kreunen.

Toen gooide de oude man die het edelhert meenam zich voor de voeten van het monster en zei: ‘O Prins van de geesten, ik smeeek u om uw woede te weerstaan en naar mij te luisteren. Ik ga u mijn verhaal vertellen en dat van het edelhert dat ik bij me heb en als u het wonderbaarlijker vindt dan dat van de handelaar die u gaat doden, kunt u afzien van zijn straf?’ De geest dacht een tijdje na en zei toen, ‘Uitstekend. Ik ga hiermee akkoord.’

men began to weep and groan.

Then the old man leading the red deer threw himself at the monster's feet and said, 'O Prince of the Genii, I beg of you to stay your fury and to listen to me. I am going to tell you my story and that of the red deer I have with me and if you find it more marvelous than that of the merchant whom you are about to kill, you can do away with his punishment?' The Genie thought for a while and then said, 'Very well. I agree to this.'

83 Het verhaal van de eerste oude man en van de hinde

Ik ga nu mijn verhaal beginnen (zei de oude man), dus let alsjeblieft op.

Deze hinde die jullie bij mij zien is mijn vrouw. Wij hebben geen eigen kinderen, daarom heb ik de zoon van een favoriete slavin geadopteerd en besloten hem mijn erfgenaam te maken.

Mijn vrouw had echter een grote hekel aan zowel moeder als kind, die ze voor mij verborgen hield tot het te laat was. Toen mijn geadopteerde zoon ongeveer tien jaar oud was, was ik verplicht om op reis te gaan. Voordat ik ging, vertrouwde ik zowel de moeder als het kind toe aan mijn vrouw's zorg, en smeekte haar om voor hen te zorgen tijdens mijn afwezigheid, die een heel jaar duurde. Gedurende deze tijd studeerde ze tovenarij om haar slechte voornemen uit te voeren. Toen ze genoeg had geleerd, nam ze mijn zoon mee naar een afgelegen plek en veranderde hem in een kalf. Toen gaf ze hem aan mijn rentmeester en zei hem voor een kalf te zorgen dat ze had gekocht. Ze veranderde de slavin ook in een koe, die ze naar mijn rentmeester stuurde.

Toen ik terugkwam vroeg ik naar mijn slavin en het kind.

‘Je slavin is dood,’ zei ze, en wat je zoon betreft, ik heb hem twee maanden niet gezien en ik weet niet waar hij is.’

Ik was bedroefd te horen van de dood van mij slavin, maar omdat mijn zoon alleen maar was verdwenen, dacht ik dat ik hem spoedig zou vinden. Acht maanden echter gingen voorbij, en nog geen tijdingen van hem; toen kwam het feest van Bairam.

Om het te vieren beval ik mijn rentmeester om me een heel vette koe te brengen om te offeren. Hij deed dat. De koe die hij bracht was mijn ongelukkige slavin. Ik bond haar vast, maar net toen ik op het punt stond haar te doden begon ze zeer erbarmelijk te loeien en ik zag dat haar ogen tranen lieten. Dat kwam me zeer vreemd voor, en omdat ik medelijden voelde, gaf ik de rentmeester opdracht haar weg te leiden en een andere te brengen. Mijn vrouw, die aanwezig was, bespote mijn medeleven, wat haar boosaardigheid niets hielp.

‘Wat doe je?’ ze hilde.

‘Dood deze koe. Het is de beste die we moeten offeren.’

Om haar tegemoet te komen, probeerde ik het opnieuw, maar opnieuw ontwapende het geloei van het dier en de tranen mij.

‘Neem haar mee,’ zei ik tegen de rentmeester, ‘en dood haar; Ik kan het niet.’

De steward doodde haar, maar bij het villen ontdekte ze dat ze niets dan een gebeente was, hoewel ze zo vet leek. Ik was geërgerd.

‘Houd haar voor jezelf,’ zei ik tegen de rentmeester, en als je een vet kalf hebt, breng dat dan in haar plaats.’

In korte tijd bracht hij een heel vet kalf, dat, hoewel ik het niet wist, mijn zoon was. Hij deed zijn best om het snoer te breken en naar mij toe te komen. Het wierp zich aan mijn voeten, met zijn kop op de grond, alsof het mijn medelijden wenste op te wekken en mij te smeken zijn leven niet te nemen.

Ik was nog meer verbaasd en ontroerd over dit gedrag dan dat ik bij de tranen van de koe was geweest.

‘Ga,’ zei ik tegen de rentmeester, ‘neem dit kalf terug, zorg er goed voor, en breng me onmiddellijk een ander in de plaats.’

Zodra mijn vrouw me dit hoorde zeggen, schreeuwde ze meteen, ‘Wat doe je, man? Offer geen enkel kalf behalve deze.’

83 The Story of the First Old Man and of the Hind

I am now going to begin my story (said the old man), so please attend.

This hind that you see with me is my wife. We have no children of our own, therefore I adopted the son of a favorite slave, and determined to make him my heir.

My wife, however, took a great dislike to both mother and child, which she concealed from me till too late. When my adopted son was about ten years old I was obliged to go on a journey. Before I went I entrusted to my wife's keeping both the mother and child, and begged her to take care of them during my absence, which lasted a whole year. During this time she studied magic in order to carry out her wicked scheme. When she had learnt enough she took my son into a distant place and changed him into a calf. Then she gave him to my steward, and told him to look after a calf she had bought. She also changed the slave into a cow, which she sent to my steward.

When I returned I inquired after my slave and the child.

'Your slave is dead,' she said, 'and as for your son, I have not seen him for two months, and I do not know where he is.'

I was grieved to hear of my slave's death, but as my son had only disappeared, I thought I should soon find him. Eight months, however, passed, and still no tidings of him; then the feast of Bairam came.

To celebrate it I ordered my steward to bring me a very fat cow to sacrifice. He did so. The cow that he brought was my unfortunate slave. I bound her, but just as I was about to kill her she began to low most piteously, and I saw that her eyes were streaming with tears. It seemed to me most extraordinary, and, feeling a movement of pity, I ordered the steward to lead her away and bring another. My wife, who was present, scoffed at my compassion, which made her malice of no avail.

'What are you doing?' she cried.

'Kill this cow. It is the best we have to sacrifice.'

To please her, I tried again, but again the animal's lows and tears disarmed me.

'Take her away,' I said to the steward, 'and kill her; I cannot.'

The steward killed her, but on skinning her found that she was nothing but bones, although she appeared so fat. I was vexed.

'Keep her for yourself,' I said to the steward, 'and if you have a fat calf, bring that in her stead.'

In a short time he brought a very fat calf, which, although I did not know it, was my son. It tried hard to break its cord and come to me. It threw itself at my feet, with its head on the ground, as if it wished to excite my pity, and to beg me not to take away its life.

I was even more surprised and touched at this action than I had been at the tears of the cow.

'Go,' I said to the steward, 'take back this calf, take great care of it, and bring me another in its place instantly.'

As soon as my wife heard me speak this she at once cried out, 'What are you doing, husband? Do not sacrifice any calf but this.'

‘Vrouw,’ antwoordde ik, ‘Ik zal dit kalf niet opofferen,’ en ondanks al haar tegenwerpingen bleef ik standvastig.

Ik liet een ander kalf doden; deze werd weggeleid. De volgende dag vroeg de steward mij persoonlijk te spreken.

‘Ik ben gekomen, hij zei, ‘om je iets te vertellen waarvan ik denk dat je het wilt horen. Ik heb een dochter die tovenarij kent. Gisteren, toen ik het kalf terugleidde dat je weigerde te offeren, merkte ik dat het glimlachte en direct daarna begon te huilen. Ik vroeg haar waarom ze dat deed.’

‘Vader,’ antwoordde ze, ‘dit kalf is de zoon van onze meester. Ik lach van vreugde om hem nog steeds in leven te zien, en ik huil bij de gedachte aan zijn moeder, die gisteren werd opgeofferd als een koe. Deze veranderingen zijn gesmeed door de vrouw van onze meester, die de moeder en zoon haatte.’

‘Bij deze woorden, o Geest,’ ging door de oude man, ‘vraag ik u mijn verbazing zich voor te stellen. Ik ging onmiddellijk met de steward mee om zelf met zijn dochter te praten. Allereerst ging ik naar de stal om mijn zoon te zien, en hij antwoordde op zijn stomme manier op al mijn liefkozingen. Toen de dochter van de rentmeester kwam, vroeg ik haar of ze mijn zoon terug kon brengen naar zijn juiste gedaante.’

‘Ja, dat kan ik,’ antwoordde ze, ‘op twee voorwaarden. Een daarvan is dat je hem aan mij als echtgenoot geeft, en de andere is dat je me de vrouw die hem in een kalf veranderde, zal laten straffen.’

‘Met de eerste voorwaarde,’ antwoordde ik, ‘ben ik het eens met heel mijn hart, en ik zal je een overvloedige bruidsschat geven. Met tweede ben ik het ook mee eens, ik smeeke je alleen om haar leven te sparen.’

‘Dat zal ik doen,’ antwoordde ze; ‘Ik zal haar behandelen zoals ze je zoon heeft behandeld.’

Toen nam ze een vat met water en sprak er enkele woorden over uit die ik niet begreep; en toen, het water over hem heen gooiend, werd hij onmiddellijk weer een jongeman.

‘Mijn zoon, mijn lieve zoon,’ riep ik uit, hem kustend in vreugdevolle vervoering. ‘Dit vriendelijke meisje heeft je gered van een verschrikkelijke betovering, en ik ben er zeker van dat je uit dankbaarheid met haar zult trouwen.’

Hij stemde vreugdevol in, maar voordat ze getrouwd waren, veranderde het jonge meisje mijn vrouw in een hinde, en zij is het die jullie voor jullie zien. Ik wenste dat ze deze gedaante had in plaats van een vreemdere, zodat we haar in het gezin konden aanzien zonder afkeer.

Sindsdien is mijn zoon weduwnaar geworden en is hij op reis gegaan. Ik ben nu op zoek naar hem, en omdat ik mijn vrouw niet wil toevertrouwen aan de zorgen van andere mensen, ik neem haar mee. Is dit geen wonderbaarlijk verhaal?

‘Het is inderdaad,’ zei het geest, en daarom verleen ik je een derde deel van de straf van deze handelaar.’

Toen de eerste oude man zijn verhaal had beëindigd, zei de tweede, die de twee zwarte honden leidde, tegen de geest, ‘Ik ga u vertellen wat er met mij is gebeurd, en ik ben er zeker van dat u mijn verhaal nog verbazingwekkender zult vinden dan degene waarnaar u zojuist hebt geluisterd. Maar wanneer ik het heb verteld, wilt u mij ook een derde deel van de straf van de koopman schenken?’

‘Ja,’ antwoordde het genie, ‘op voorwaarde dat jouw verhaal dat van de hinde overtreft.’

Met deze overeenkomst begon de tweede oude man op deze manier.

‘Wife,’ I answered, ‘I will not sacrifice this calf,’ and in spite of all her remonstrances, I remained firm.

I had another calf killed; this one was led away. The next day the steward asked to speak to me in private.

‘I have come,’ he said, ‘to tell you some news which I think you will like to hear. I have a daughter who knows magic. Yesterday, when I was leading back the calf which you refused to sacrifice, I noticed that she smiled, and then directly afterwards began to cry. I asked her why she did so.’

‘Father,’ she answered, ‘this calf is the son of our master. I smile with joy at seeing him still alive, and I weep to think of his mother, who was sacrificed yesterday as a cow. These changes have been wrought by our master’s wife, who hated the mother and son.’

‘At these words, oh Genius,’ continued the old man, ‘I leave you to imagine my astonishment. I went immediately with the steward to speak with his daughter myself. First of all I went to the stable to see my son, and he replied in his dumb way to all my caresses. When the steward’s daughter came I asked her if she could change my son back to his proper shape.’

‘Yes, I can,’ she replied, ‘on two conditions. One is that you will give him to me for a husband, and the other is that you will let me punish the woman who changed him into a calf.’

‘To the first condition,’ I answered, ‘I agree with all my heart, and I will give you an ample dowry. To the second I also agree, I only beg you to spare her life.’

‘That I will do,’ she replied; ‘I will treat her as she treated your son.’

Then she took a vessel of water and pronounced over it some words I did not understand; then, on throwing the water over him, he became immediately a young man once more.

‘My son, my dear son,’ I exclaimed, kissing him in a transport of joy. ‘This kind maiden has rescued you from a terrible enchantment, and I am sure that out of gratitude you will marry her.’

He consented joyfully, but before they were married, the young girl changed my wife into a hind, and it is she whom you see before you. I wished her to have this form rather than a stranger one, so that we could see her in the family without repugnance.

Since then my son has become a widower and has gone travelling. I am now going in search of him, and not wishing to confide my wife to the care of other people, I am taking her with me. Is this not a most marvellous tale?

‘It is indeed,’ said the genius, ‘and because of it I grant to you the third part of the punishment of this merchant.’

When the first old man had finished his story, the second, who was leading the two black dogs, said to the genius, ‘I am going to tell you what happened to me, and I am sure that you will find my story even more astonishing than the one to which you have just been listening. But when I have related it, will you grant me also the third part of the merchant’s punishment?’

‘Yes,’ replied the genius, ‘provided that your story surpasses that of the hind.’

With this agreement the second old man began in this way.

84 Het verhaal van de tweede oude man en de twee zwarte honden

Grote prins van de geesten, u moet weten dat wij drie broers zijn—deze twee zwarte handen en mijzelf. Lange tijd geleden was onze familie gelukkig en welvarend. We waren drie broers die heel veel van elkaar hielden. Na verloop van tijd werd onze oude vader erg ziek. Hij vertrok naar de hemel en liet ieder van ons duizend gouden dinars na. We waren slim, dus investeerden we in verschillende winkels en werden al snel welgestelde handelaren.

Op een dag had mijn oudste broer het idee om zijn handelsbetrekkingen in andere koninkrijken uit te breiden. Hij besloot om voor dit doel naar andere landen over zee te reizen. Vervolgens verkocht hij al zijn winkels, luxegoederen en het huis om wat geld te verdienen. Voor het kopen van een verscheidenheid aan goederen, zette hij koers in een prachtig handelsschip. Bijna een jaar ging voorbij, maar we hoorden niets van hem.

Op een middag, terwijl ik in de winkel zat en mezelf koelte toewuifde, kwam een bedelaar naar me toe. Hij zag er erg zwak uit. Hij was nauwelijks bedekt met gescheurde kleren. Ik pakte een zilveren munt uit mijn zak en gaf die aan hem. Toen hij dit zag, barstte de arme bedelaar in tranen uit. ‘Oh! Welk lot!’ hij hilde bitter. ‘E’en broer geeft een andere aalmoezen uit medelijden.’ Ik wierp hem een tweede blik toe. Plots herkende ik hem als mijn oudste broer. Ik troostte hem en nam hem mee naar huis. Na een warm bad en een heerlijke warme lunch vertelde mijn broer mij zijn droevige verhaal. Hij zei dat hij niet zoveel kon verdienen als hij had geïnvesteerd in zijn nieuwe ondernemingen. De zware verliezen hadden hij arm gemaakt en had hij zijn huis bereikt met grote moeite.

Ik had toen tweeduizend gouden dinars verdiend in mijn bedrijf, dus gaf ik duizend gouden dinars aan mijn oudste broer. Ik moedigde hem aan om een nieuw bedrijf te starten.

Enkele maanden later besloot mijn tweede broer om buitenlandse gebieden te zoeken om zijn bedrijf uit te breiden. Ik vertelde het voorbeeld van onze oudste broer aan hem, maar hij stond erop om overzee te gaan handelen. Hij sloot zich al snel aan bij een karavaan die klaar was om te vertrekken naar een vreemd land. Hij, ook, ging met veel hoop en tal van goederen. Een jaar lang hoorde ik geen nieuws over zijn zakelijke ondernemingen.

Toen er een jaar voorbij was, kwam hij op een mooie ochtend voor mijn deur in vrijwel dezelfde staat als mijn oudere broer. Hij vertelde me dat zijn karavaan geplunderd was door bandieten en dat hij alles verloren had. Opnieuw leende ik mijn duizend dinars aan ook mijn andere broer. Hij was blij zijn bedrijf weer te beginnen. Al snel deden beide broers het goed in hun ondernemingen en floreerden. We leefden gelukkig en samen opnieuw.

Op een mooie ochtend kwamen mijn beide broers naar me toe en zeiden: ‘Broeder, we moeten alle drie op een lange reis gaan om ons bedrijf uit te breiden. We zullen samen handelen en rijkdom vergaren.’ Ik weigerde omdat ik mijn broers berooid had zien worden na dergelijke avontuurlijke zakenreizen. Maar ze bleven volhouden. Na hun aanvraag bijna vijf jaar te hebben geweigerd, gaf ik toe.

Nadat we de nodige regelingen hadden getroffen, kochten we all drie grote spullen om te verkopen. Mijn broers gaven al hun geld uit om de goederen te kopen. Ik nam dus zesduizend dinars die ik had en gaf ze elk duizend dinars. Ik hield duizend dinars voor mijn gebruik. Toen groef ik een veilig gat in mijn huis en begroef de drieduizend dinars

84 The Story of the Second Old Man and the Two Black Dogs

Great prince of the genii, you must know that we are three brothers—these two black dogs and myself. Long time back, ours was a happy and prosperous family. We were three brothers who loved each other very much. In due time, our old father became very ill. He left for heaven and willed each of us a thousand gold dinars. We were clever so we invested in various shops and soon became well-to-do merchants.

One day my eldest brother had the idea of expanding his trade connections in other kingdoms. He decided to travel to other lands across the sea for this purpose. He then sold all his shops, luxury items and the house to get some money. For buying a variety of goods, he set sail in a beautiful trade ship. Nearly a year went by, but we heard nothing from him.

One afternoon, as I sat fanning myself at the shop, a beggar approached me. He was looking very weak. He was barely covered in tattered clothes. I picked a silver coin from my pocket and gave it to him. Seeing this, the poor beggar burst out in tears. ‘Oh! What fate!’ he cried bitterly. ‘A brother is giving another alms in pity.’ I gave him a second look. Suddenly I recognised him to be my eldest brother. I consoled him and took him home. After a warm bath and some delicious hot lunch, my brother told me his sad tale. He said that he could not earn as much as he had invested in his new ventures. The heavy losses had made him poor and he had reached back home with great difficulty.

I had by then earned two thousand gold dinars in my business so I gave one thousand gold dinars to my eldest brother. I encouraged him to start a new business.

Some months later, my second brother decided to seek foreign lands to expand his business. I narrated our eldest brother’s example to him but he insisted on going for trading overseas. He soon joined a caravan that was ready to leave for a foreign land. He, too, went with many hopes and a lot of goods. For a year, I heard no news of his business ventures. When a year went by, one fine morning he arrived at my doorstep much in the same state as my elder brother.

He told me that his caravan had been looted by bandits and he lost everything. Once again I lent my thousand dinars to my other brother too. He was happy to begin his business again. Soon both my brothers did well in their ventures and prospered. We lived happily and together again.

One fine morning, both my brothers came to me and said, ‘Brother, all three of us must go on a long journey to expand our business. We’ll trade together and amass wealth.’ I refused because I had seen my brothers becoming penniless after such adventurous business trips. But they persisted. After refusing their request for nearly five years, I gave in.

After making necessary arrangements, the three of us bought grand goods to sell. My brothers spent all their money to buy the goods. I, thus, took six thousand dinars that I had and gave them a thousand dinars each. I kept one thousand dinars for my use. Then I dug a safe hole in my house and buried the three thousand dinars that I was left with.

die ik over had. Toen laadden we de goederen op een groot schip en zetten koers.

Na bijna twee maanden gevaren te, gingen we voor anker in een haven. We verdienden veel geld aan handel daar.

Toen we ons klaar maakten te vertrekken, benaderde een mooie, maar arme vrouw mij. Ze boog voor me en kuste mijn hand. Toen zei ze: 'Heer, wees vriendelijk genoeg mij als uw vrouw te accepteren. Ik heb niemand om voor me te zorgen en nergens om te blijven.' Ik was verrast. Ik zei: 'Lieve vrouw, ik ken u niet eens. Hoe kunt u van mij verwachten een vreemdeling te huwen?' De vrouw smeekte met tranen en overtuigde me haar tot vrouw te nemen. Ze beloofde loyaal en liefdevol te zijn en al snel waren we getrouwd nadat de vereiste regelingen waren getroffen.

Toen we vertrokken, nam ze de rol aan van een zorgzame vrouw. Ze was zachtaardig, hardwerkend en altijd bereid om me te dienen of mijn broers te helpen. Ik was heel blij haar als vrouw te hebben. Mijn geluk werd niet bevorderd door mijn broers die elke dag jaloersers werden. Hun wrok nam de vorm aan van een complot om mij en mijn vrouw te vermoorden.

Dus op een nacht, terwijl mijn vrouw en ik in diepe slaap waren, gooiden mijn twee broers ons over boord. Mijn vrouw, die een fee was, gebruikte haar krachten om ons beiden te redden. Al snel bevonden wij ons op een eiland. Toen zei mijn vrouw: 'Liefste, ik ben een fee. Ik ben met je getrouwd, want ik zag een goedgehartige man die een geschikte echtgenoot voor me zou zijn. Je hebt goed voor me gezorgd, maar ik ben erg gekwetst en boos op de manier waarop je ondankbare broeders je hebben behandeld. Ik zal ze straffen door hun schip te laten zinken.'

Ik was geschokt. 'Doe dat alsjeblieft niet. Ze zijn tenslotte mijn broers. Laten we vergeven en vergeten.' Maar niets kon mijn boze sprookjesvrouw tegenhouden. Ze verklaarde dat haar woede pas zou eindigen nadat ze zich had gewroken. Toen scandeerde ze enkele magische woorden!

Ik stond voor mijn huis in mijn geboortestad. Mijn sprookjesvrouw was aan mijn zijde. Ik opende de deur om haar te verwelkomen in haar nieuwe huis. Ik zag twee onguere zwarte honden net binnen de deur. Ik was verrast. 'Liefst, ik weet niet waar deze zwarte honden vandaan zijn gekomen. Ik heb ook nooit huisdieren gehad.' legde ik uit. 'Ik weet het, liefste, zei mijn sprookjesvrouw. 'Deze zwarte honden zijn jouw eigen ondankbare broers. Ik heb ze veranderd in zwarte honden om ze te straffen. Nu kunt je behandelen zoals je wil. Ik moet nu afscheid nemen. De bezwering uitgesproken door mij zal tien jaar aanhouden. Je kunt mij bereiken na die tijd.' Mijn sprookjesvrouw vertelde me waar haar huis was en verdween in het niets.

De tien jaar zijn bijna voorbij en ik ben op weg om haar te vinden. In het voorbijgaan ontmoette ik deze koopman en de oude man met de hinde, en ik bleef bij hen. Dit is mijn geschiedenis, o prins van geesten! Denkt u niet dat het een zeer buitengewoon verhaal is? 'Ja, inderdaad,' antwoordde de geest, 'en ik zal u een derde van de straf van de handelaar geven.'

Toen deed de derde oude man het genie hetzelfde verzoek als de andere twee hadden gedaan, en de geest beloofde hem het laatste derde deel van de straf van de koopman als zijn verhaal de beide andere zou overtreffen. Dus hij vertelde zijn verhaal aan de geest, maar ik kan je niet vertellen wat het was, want ik weet het niet. Maar ik weet wel dat het nog wonderbaarlijker was dan elk van de andere, zodat de geest verbaasd was, en tegende

Then we loaded the goods on a large ship and set sail. Nearly two months after sailing, we anchored at a port.

We made a lot of money by trading there.

When we got ready to leave, a beautiful but poor woman approached me. She bowed to me and kissed my hand. Then she said, 'Sir, please be kind enough to accept me as your wife. I have nobody to care for me and nowhere to stay.' I was taken aback. I said, 'Dear woman, I don't even know you. How can you expect me to marry a stranger?' The woman pleaded tearfully and persuaded me to take her as my wife. She promised to be loyal and loving and soon we were married after the required arrangements were made.

As we set sail, she took on the role of a caring wife. She was soft-spoken, hard working and always ready to serve me or help my brothers. I was very happy to have her as a wife. My happiness was not favoured by my brothers who grew jealous day by day. Their resentment took shape of a plot to kill me and my wife. Thus, one night, as my wife and I were in deep sleep, my two brothers threw us aboard.

My wife who was a fairy used her powers to save both of us. Soon we found ourselves on an island. Then my wife said, 'Dear, I am a fairy. I married you for I saw a kind-hearted man who would be a fit husband for me. You have taken good care of me but I am very hurt and angry at the way your ungrateful brothers have treated you. I'll punish them by sinking their ship.'

I was horrified. 'Please don't do that. After all they are my brothers. Let's forgive and forget.' But nothing could stop my angry fairy wife. She declared that her fury would end only after she avenged herself. Then she chanted some magic words!

I stood before my house in my hometown. My fairy wife was by my side. I opened the door to welcome her into her new home. I saw two sinister black dogs just inside the door. I was surprised. 'Dear, I don't know where these black dogs came from. I never had any pets either.' I explained. 'I know, dear,' my fairy wife said. 'These black dogs are your own ungrateful brothers. I changed them into black dogs to punish them. Now you can treat them anyway you wish. I must take your leave now. The spell cast by me will last for ten years. You can contact me after that time.' My fairy wife told me where her home was and vanished into thin air.

The ten years are nearly passed, and I am on the road to find her. As in passing I met this merchant and the old man with the hind, I stayed with them. This is my history, O prince of geni! Do you not think it is a most marvellous one? 'Yes, indeed,' replied the genius, 'and I will give up to you the third of the merchant's punishment.'

Then the third old man made the genius the same request as the other two had done, and the genius promised him the last third of the merchant's punishment if his story surpassed both the others. So he told his story to the genius, but I cannot tell you what it was, as I do not know. But I do know that it was even more marvellous than either of the others, so that the genius was astonished, and said to the third old man, 'I will give up to

derde oude man zei: ‘Ik zal voor jou het derde deel van de straf van de handelaar opgeven. Hij behoort jullie alle drie te bedanken om jullie moeite te hebben laten doen in zijn belang. Was het niet door jullie, hij zou hier niet langer zijn.’

Dat zeggend, verdween hij, tot grote vreugde van het gezelschap. De koopman verzuimde niet zijn vrienden te bedanken, en daarna vervolgde ieder zijn eigen weg. De koopman keerde terug naar zijn vrouw en kinderen, en bracht de rest van zijn dagen gelukkig met hen door.

‘Maar, sire,’ voegde Scheherazade toe, ‘Hoe mooi de verhalen ook zijn die ik je net heb verteld, ze kunnen niet tippen aan het verhaal van de visser.’

you the third part of the merchant's punishment. He ought to thank all three of you for having interested yourselves in his favour. But for you, he would be here no longer.'

So saying, he disappeared, to the great joy of the company. The merchant did not fail to thank his friends, and then each went on his way. The merchant returned to his wife and children, and passed the rest of his days happily with them.

'But, sire,' added Scheherazade, 'however beautiful are the stories I have just told you, they cannot compare with the story of the Fisherman.'

85 Het verhaal van de visser

Sire, er was eens een visser, zo oud en zo arm dat hij er nauwelijks in slaagde zijn vrouw en drie kinderen te onderhouden. Hij ging elke dag heel vroeg vissen en elke dag had hij een gewoonte zijn netten niet meer dan vier keer te gooien. Eens begon hij op een ochtend bij maanlicht en ging naar de kustlijn. Hij kleedde zich uit en gooide zijn netten, en terwijl hij ze naar de oever trok, voelde hij een groot gewicht. Hij dacht een grote vis te hebben gevangen, en hij voelde zich zeer tevreden. Maar een moment later, toen hij zag dat hij in plaats van een vis hij alleen het karkas van een ezel in zijn netten had, was hij erg teleurgesteld.

Geërgerd door zulk een slechte vangst, en toen hij zijn netten had hersteld die het karkas van de ezel op verschillende plaatsen had gebroken, gooide hij ze een tweede keer. Bij het naar binnen halen voelde hij weer een groot gewicht, zodat hij dacht dat ze vol vis waren. Maar hij vond alleen een grote mand vol rotzooi. Hij was zeer geïrriteerd.

‘O Fortuin,’ schreeuwde hij, ‘sol niet zo met mij, een arme visser, die zijn familie nauwelijks kan ondersteunen!’

Dit zeggend, gooide hij het vuilnis weg, en nadat hij zijn netten schoon had gewassen van de troep, gooide hij ze voor de derde keer. Maar hij haalde alleen stenen, schelpen en modder binnen. Hij was bijna in wanhoop.

Daarna gooide hij zijn netten voor de vierde keer. Toen hij dacht dat hij een vis had, trok hij ze met veel moeite naar binnen. Er was echter geen vis, maar hij vond een gele pot, die door zijn gewicht met iets gevuld leek, en hij merkte dat hij was vastgemaakt en verzegeld met lood, met de indruk van een zegel. Hij was verrukt.

‘Ik zal het aan de maker verkopen,’ hij zei; ‘met het geld dat ik ervoor krijg, zal ik een maat tarwe kopen.’

Hij bekeek de pot aan alle kanten; hij schudde het om te zien of het zou rammelen. Maar hij hoorde niets, en daarom dacht hij, oordelend naar de indruk van het zegel en het deksel, dat er iets kostbaars binnenin zou zitten. Om erachter te komen, nam hij zijn, mes en met enige moeite opende hij het. Hij draaide het ondersteboven, maar er kwam niets uit, wat hem erg verbaasde. Hij zette het voor hem neer, en terwijl hij er aandachtig naar keek, kwam er zo’n dikke rook uit dat hij een paar stappen achteruit moest doen. Deze rook steeg op naar de wolken, en zich uitstrekkend over de zee en de kust, vormde een dichte mist, die de visser met verbazing vervulde. Toen alle rook uit de pot was, verzamelde het zichzelf en vormde een dikke massa waaruit een geest verscheen, tweemaal zo groot als de grootste reus. Toen hij zo’n verschrikkelijk uitziend monster zag, wilde de visser graag wegrennen, maar hij beefde zo van angst dat hij geen stap kon zetten.

‘Grote koning van de geest,’ schreeuwde het monster, ‘Ik zal nooit meer ongehoorzaam zijn!’ Bij deze woorden nam de visser moed. ‘Wat zeg je nu, grote geest? Vertel me je geschiedenis en hoe je in die vaas bent opgesloten.’

Hierop keek de geest hooghartig naar de visser. ‘Praat beleefder tegen mij,’ zei hij, ‘voordat ik je vermoord.’ ‘Helaas! waarom zou u mij vermoorden?’ riep de visser. ‘Ik heb u net bevrijd; heeft u dat al vergeten?’ ‘Nee,’ antwoordde de geest; maar dat belet mij niet je te doden; en ik ga je slechts één gunst verlenen, en dat is de wijze van je dood kiezen.’ ‘Maar wat heb ik u gedaan?’ vroeg de visser. ‘Ik kan je niet op een andere manier behandelen,’ zei de geest, en als je wil weten waarom, luister dan naar mijn verhaal.

85 The Story of the Fisherman

Sire, there was once upon a time a fisherman so old and so poor that he could scarcely manage to support his wife and three children. He went every day to fish very early, and each day he made a rule not to throw his nets more than four times. He started out one morning by moonlight and came to the sea-shore. He undressed and threw his nets, and as he was drawing them towards the bank he felt a great weight. He thought he had caught a large fish, and he felt very pleased. But a moment afterwards, seeing that instead of a fish he only had in his nets the carcase of an ass, he was much disappointed.

Vexed with having such a bad haul, when he had mended his nets, which the carcase of the ass had broken in several places, he threw them a second time. In drawing them in he again felt a great weight, so that he thought they were full of fish. But he only found a large basket full of rubbish. He was much annoyed.

‘O Fortune,’ he cried, ‘do not trifle thus with me, a poor fisherman, who can hardly support his family!’

So saying, he threw away the rubbish, and after having washed his nets clean of the dirt, he threw them for the third time. But he only drew in stones, shells, and mud. He was almost in despair.

Then he threw his nets for the fourth time. When he thought he had a fish he drew them in with a great deal of trouble. There was no fish however, but he found a yellow pot, which by its weight seemed full of something, and he noticed that it was fastened and sealed with lead, with the impression of a seal. He was delighted.

‘I will sell it to the founder,’ he said; ‘with the money I shall get for it I shall buy a measure of wheat.’

He examined the jar on all sides; he shook it to see if it would rattle. But he heard nothing, and so, judging from the impression of the seal and the lid, he thought there must be something precious inside. To find out, he took his knife, and with a little trouble he opened it. He turned it upside down, but nothing came out, which surprised him very much. He set it in front of him, and whilst he was looking at it attentively, such a thick smoke came out that he had to step back a pace or two. This smoke rose up to the clouds, and stretching over the sea and the shore, formed a thick mist, which caused the fisherman much astonishment. When all the smoke was out of the jar it gathered itself together, and became a thick mass in which appeared a genius, twice as large as the largest giant. When he saw such a terrible-looking monster, the fisherman would like to have run away, but he trembled so with fright that he could not move a step.

‘Great king of the genii,’ cried the monster, ‘I will never again disobey you!’ At these words the fisherman took courage. ‘What is this you are saying, great genius? Tell me your history and how you came to be shut up in that vase.’

At this, the genius looked at the fisherman haughtily. ‘Speak to me more civilly,’ he said, ‘before I kill you.’ ‘Alas! why should you kill me?’ cried the fisherman. ‘I have just freed you; have you already forgotten that?’ ‘No,’ answered the genius; ‘but that will not prevent me from killing you; and I am only going to grant you one favour, and that is to choose the manner of your death.’ ‘But what have I done to you?’ asked the fisherman. ‘I cannot treat you in any other way,’ said the genius, ‘and if you would know why, listen to

‘Ik rebelleerde tegen de koning van de geesten. Om me te straffen, sloot hij me op in deze koperen vaas en hij deed zijn zegel op het loden deksel, hetwelk genoeg betovering is om te verhinderen dat ik eruit kom. Toen liet hij de vaas in de zee gooien. Tijdens de eerste periode van mijn gevangenschap heb ik gezworen dat als iemand me zou bevrijden voordat er honderd jaar voorbij waren, ik hem rijk zou maken, zelfs na zijn dood. Maar die eeuw ging voorbij en niemand bevrijdde mij. In de tweede eeuw zwoer ik dat ik alle schatten in de wereld aan mijn bevrijder zou geven; maar hij kwam nooit.

‘In de derde beloofde ik hem een koning te maken, altijd bij hem in de buurt te zijn en hem elke dag drie wensen te schenken; maar die eeuw ging voorbij zoals de andere twee, en ik bleef in dezelfde benarde toestand. Uiteindelijk werd ik boos om zo lang in gevangenen te zijn, en ik zwoer dat als iemand mij zou vrijlaten, ik hem meteen zou doden, en hem alleen zou toestaan te kiezen op welke manier hij zou sterven. Dus je ziet, omdat je me vandaag hebt bevrijd, kies op welke manier je zult sterven.’

De visser was erg ongelukkig. ‘Wat een ongelukkige man ben ik u te hebben bevrijd! Ik smeeke u mijn leven te sparen.’ ‘Ik heb je gezegd,’ zei de geest, ‘dat het onmogelijk is. Kies snel; je verspilt tijd.’

De visser begon een plan te bedenken. ‘Omdat ik moet sterven,’ zei hij, ‘voor ik de manier van mijn dood kies, verzoek ik u, op uw eer, mij te vertellen of u echt in die vaas zat?’ ‘Ja, dat was ik,’ antwoordde de geest. ‘Ik kan het niet echt geloven,’ zei de visser. ‘Die vaas kan zelfs niet één van uw voeten bevatten, en hoe kan uw hele lichaam erin gaan? Ik kan het niet geloven tenzij ik zie dat u het doet.’

Toen begon de geest zichzelf te veranderen in rook, die zich, zoals tevoren, over de zee en de kust verspreidde, en die zich toen tesamen pakte, langzaam en gelijkmatig terugging in de vaas tot er niets meer buiten was gebleven. Toen kwam er een stem uit de vaas die tegen de visser zei: ‘Nou, ongelovige visser, hier zit ik in de vaas; geloof je me nu?’

De visser, in plaats van te antwoorden, nam het loden deksel en sloot er snel de vaas mee af. ‘Nu, o geest,’ schreeuwde hij, vraag mij vergiffenis, en kies welke dood je zult sterven! Maar nee, het zal beter zijn als ik je in de zee gooi, waaruit ik je heb getrokken, en ik zal een huis bouwen aan de kust om vissers te waarschuwen die hier komen om hun netten uit te gooien, tegen het opvissen van zo’n slechte geest als jij bent, die zweert de man te doden die jou bevrijdt.’

Bij deze woorden deed de geest er alles aan om eruit te komen, maar dat kon hij niet vanwege de betovering van het deksel. Toen trachtte hij er met een list uit te komen. ‘Als je het deksel eraf wil halen,’ zei hij, ‘zal ik je terugbetalen.’

‘Nee,’ antwoordde de visser, ‘als ik mezelf aan jou toevertrouw, ben ik bang dat je mij zult behandelen zoals een zekere Griekse koning de dokter Douban behandelde. Luister, en ik zal het je vertellen.’

my story.

‘I rebelled against the king of the genii. To punish me, he shut me up in this vase of copper, and he put on the leaden cover his seal, which is enchantment enough to prevent my coming out. Then he had the vase thrown into the sea. During the first period of my captivity I vowed that if anyone should free me before a hundred years were passed, I would make him rich even after his death. But that century passed, and no one freed me. In the second century I vowed that I would give all the treasures in the world to my deliverer; but he never came.

‘In the third, I promised to make him a king, to be always near him, and to grant him three wishes every day; but that century passed away as the other two had done, and I remained in the same plight. At last I grew angry at being captive for so long, and I vowed that if anyone would release me I would kill him at once, and would only allow him to choose in what manner he should die. So you see, as you have freed me to-day, choose in what way you will die.’

The fisherman was very unhappy. ‘What an unlucky man I am to have freed you! I implore you to spare my life.’ ‘I have told you,’ said the genius, ‘that it is impossible. Choose quickly; you are wasting time.’

The fisherman began to devise a plot. ‘Since I must die,’ he said, ‘before I choose the manner of my death, I conjure you on your honour to tell me if you really were in that vase?’ ‘Yes, I was,’ answered the genius. ‘I really cannot believe it,’ said the fisherman. ‘That vase could not contain one of your feet even, and how could your whole body go in? I cannot believe it unless I see you do the thing.’

Then the genius began to change himself into smoke, which, as before, spread over the sea and the shore, and which, then collecting itself together, began to go back into the vase slowly and evenly till there was nothing left outside. Then a voice came from the vase which said to the fisherman, ‘Well, unbelieving fisherman, here I am in the vase; do you believe me now?’

The fisherman instead of answering took the lid of lead and shut it down quickly on the vase. ‘Now, O genius,’ he cried, ‘ask pardon of me, and choose by what death you will die! But no, it will be better if I throw you into the sea whence I drew you out, and I will build a house on the shore to warn fishermen who come to cast their nets here, against fishing up such a wicked genius as you are, who vows to kill the man who frees you.’

At these words the genius did all he could to get out, but he could not, because of the enchantment of the lid. Then he tried to get out by cunning. ‘If you will take off the cover,’ he said, ‘I will repay you.’

‘No,’ answered the fisherman, ‘if I trust myself to you I am afraid you will treat me as a certain Greek king treated the physician Douban. Listen, and I will tell you.’

86 Het verhaal van de Griekse koning en de arts Douban

In het land van Zouman, in Perzië, woonde eens een Griekse koning. Deze koning was melaats en al zijn artsen hadden hem niet kunnen genezen, toen een zeer slimme arts naar zijn hof kwam.

Hij was zeer geleerd in alle talen en wist heel veel over kruiden en medicijnen. Zodra hem werd verteld over de ziekte van de koning, trok hij zijn beste gewaad aan en presenteerde hij zich voor de koning.

‘Sire,’ zei hij, ‘Ik weet dat geen enkele arts uwe majesteit heeft kunnen genezen, maar als u mijn instructies opvolgt, beloof ik u te zullen genezen zonder medicijnen of uiterlijke toepassingen.’

De koning luisterde naar dit voorstel. ‘Als je slim genoeg bent om dit te doen,’ hij zei, ‘beloof ik je en je nazaten voor altijd rijk te maken.’

De arts ging naar zijn huis en maakte een poloclub, waarvan het handvat uitgehold was, en stopte er het medicijn in dat hij wilde gebruiken. Toen maakte hij een bal en met deze dingen ging hij de volgende dag naar de koning.

Hij vertelde hem dat hij wenste dat hij polo zou spelen. Bijgevolg besteedde de koning zijn paard en ging naar de plaats waar hij speelde. Daar benaderde de arts hem met de knuppel die hij had gemaakt, zeggende: ‘Neem dit, sire, en sla de bal totdat je je hand en je hele lichaam voelt gloeien. Wanneer het medicijn in het handvat van de club door uw hand wordt verwarmd, zal deze door uw hele lichaam doordringen. U moet dan terugkeren naar uw paleis, baden, en gaan slapen, en als u morgenochtend wakker wordt, zult u genezen zijn.’

De koning nam de club en liet zijn paard achter de bal rennen die hij had gegoooid. Hij sloeg het en toen werd het teruggeslagen door de hovelingen die met hem speelden. Toen hij het erg warm had, stopte hij met spelen en ging terug naar het paleis, nam een bad, en deed alles wat de dokter had gezegd. Toen hij de volgende dag opstond, merkte hij tot zijn grote vreugde en verbazing dat hij volledig genezen was. Toen hij zijn audiëntiezaal binnenkwam, waren al zijn hovelingen, die graag wilden zien of de wonderbaarlijke genezing was volbracht, overweldigd van vreugde.

De dokter Douban kwam de hal binnen en boog laag tot de grond. De koning, hem ziend, riep hem, liet hem aan zijn zijde zitten en betoonde hem alle eerbetoon. Die avond gaf hij hem een lang en rijk gewaad van staat en bood hem tweeduizend munten aan. De volgende dag bleef hij hem met gunsten overladen.

Nu had de koning een grootvizier die gierig was, en jaloers en een zeer slechte man. Hij werd extreem jaloers op de arts en vastbesloten om zijn ondergang te bewerkstelligen. Om dit te doen, vroeg hij om alleen met de koning te spreken, zeggende dat hij een zeer belangrijke mededeling moest doen. ‘Wat is het?’ vroeg de koning.

‘Sire,’ antwoordde de grootvizier, ‘het is het zeer gevaarlijk voor een monarch om een man te vertrouwen wiens trouw niet bewezen is, u weet niet of deze arts geen verrader is om hier te komen en u te vermoorden.’ ‘Ik ben er zeker van,’ zei de koning, ‘dat deze man een meest getrouwe en deugdzame man is. Als hij mijn leven had willen nemen, waarom genas hij mij dan? Houd op tegen hem te spreken. Ik zie wat het is, je bent jaloers op hem; maar denk niet dat ik tegen hem kan worden gekeerd. Ik herinner me nog goed wat een vizir tegen koning Sindbad, zijn meester, zei om te voorkomen dat hij de prins, zijn zoon, zou doden.’

86 The Story of the Greek King and the Physician Douban

In the country of Zouman, in Persia, there lived a Greek king. This king was a leper, and all his doctors had been unable to cure him, when a very clever physician came to his court.

He was very learned in all languages, and knew a great deal about herbs and medicines. As soon as he was told of the king's illness he put on his best robe and presented himself before the king.

'Sire,' said he, 'I know that no physician has been able to cure your majesty, but if you will follow my instructions, I will promise to cure you without any medicines or outward application.'

The king listened to this proposal. 'If you are clever enough to do this,' he said, 'I promise to make you and your descendants rich for ever.'

The physician went to his house and made a polo club, the handle of which he hollowed out, and put in it the drug he wished to use. Then he made a ball, and with these things he went the next day to the king.

He told him that he wished him to play at polo. Accordingly the king mounted his horse and went into the place where he played. There the physician approached him with the bat he had made, saying, 'Take this, sire, and strike the ball till you feel your hand and whole body in a glow. When the remedy that is in the handle of the club is warmed by your hand, it will penetrate throughout your body. Then you must return to your palace, bathe, and go to sleep, and when you awake to-morrow morning you will be cured.'

The king took the club and urged his horse after the ball which he had thrown. He struck it, and then it was hit back by the courtiers who were playing with him. When he felt very hot he stopped playing, and went back to the palace, went into the bath, and did all that the physician had said. The next day when he arose he found, to his great joy and astonishment, that he was completely cured. When he entered his audience-chamber all his courtiers, who were eager to see if the wonderful cure had been effected, were overwhelmed with joy.

The physician Douban entered the hall and bowed low to the ground. The king, seeing him, called him, made him sit by his side, and showed him every mark of honour. That evening he gave him a long and rich robe of state, and presented him with two thousand sequins. The following day he continued to load him with favours.

Now the king had a grand-vizir who was avaricious, and envious, and a very bad man. He grew extremely jealous of the physician, and determined to bring about his ruin. In order to do this he asked to speak in private with the king, saying that he had a most important communication to make. 'What is it?' asked the king.

'Sire,' answered the grand-vizir, 'it is most dangerous for a monarch to confide in a man whose faithfulness is not proved, You do not know that this physician is not a traitor come here to assassinate you.' 'I am sure,' said the king, 'that this man is the most faithful and virtuous of men. If he wished to take my life, why did he cure me? Cease to speak against him. I see what it is, you are jealous of him; but do not think that I can be turned against him. I remember well what a vizir said to King Sindbad, his master, to prevent him from putting the prince, his son, to death.'

Wat de Griekse koning zei, wekte de nieuwsgierigheid van de vizier op, en hij zei tegen hem: ‘Sire, ik smeeke uwe majesteit de genadigheid te hebben me te vertellen wat de vizier tegen koning Sindbad heeft gezegd.’ ‘Deze vizier,’ antwoordde hij, ‘vertelde koning Sindbad dat je niet alles moet geloven wat een schoonmoeder zegt, en vertelde hem dit verhaal.’

What the Greek king said excited the vizir's curiosity, and he said to him, 'Sire, I beg your majesty to have the condescension to tell me what the vizir said to King Sindbad.' 'This vizir,' he replied, 'told King Sindbad that one ought not believe everything that a mother-in-law says, and told him this story.'

87 Het verhaal van de echtgenoot en de papegaai

Een goede man had een prachtige vrouw, van wie hij hartstochtelijk hield, en nooit verliet waar mogelijk. Op een dag, toen hij voor belangrijke zaken verplicht was om van haar weg te gaan, ging hij naar een plaats waar allerlei vogels werden verkocht en kocht een papegaai. Deze papegaai sprak niet alleen goed, maar had de gave alles te vertellen wat er voor hem gebeurde. Hij bracht hem naar huis in een kooi, en vroeg zijn vrouw hem in haar kamer te zetten, en er goed voor te zorgen terwijl hij weg was. Toen vertrok hij. Bij zijn terugkeer vroeg hij de papegaai wat er tijdens zijn afwezigheid was gebeurd, en de papegaai vertelde hem enkele dingen waardoor hij zijn vrouw berispte.

Ze dacht dat een van haar slaven verhalen over haar moest hebben verteld, maar ze vertelden haar dat het de papegaai was, en ze besloot zich op hem te wreken.

Toen haar man een dag later vertrok, vertelde ze een slaaf om een handmolen onder de kooi van de vogel te draaien; een ander om water van boven de kooi naar beneden te gooien, en een derde om een spiegel te nemen en die voor zijn ogen te draaien, van links naar rechts bij het licht van een kaars. De slaven deden dit een deel van de nacht en deden het heel goed.

De volgende dag toen de man terugkwam vroeg hij de papegaai wat hij had gezien. De vogel antwoordde, 'Mijn goede meester, de bliksem, donder en regen hebben me de hele nacht zo gestoord dat ik je niet kan vertellen wat ik heb geleden.'

De man, die wist dat het in de nacht niet had geregend of gedonderd, was ervan overtuigd dat de papegaai niet de waarheid sprak, dus nam hij hem uit de kooi en gooide hem zo hard op de grond dat hij hem doodde. Desondanks speet het hem naderhand, want hij ontdekte dat de papegaai de waarheid had gesproken.

'Toen de Griekse koning,' zei de visser tegen de geest, 'klaar was met het verhaal van de papegaai, voegde hij toe aan de vizier, 'En dus, vizier, zal ik niet naar u luisteren, en ik zal voor de arts zorgen, voor het geval dat ik berouw zou hebben zoals de echtgenoot nadat toen hij de papegaai had gedood.' Maar de vizier was vastbesloten.

'Sire,' hij antwoorde, 'de dood van de papegaai was niets. Maar als het gaat om het leven van een koning, is het beter om de onschuldigen op te offeren dan de schuldigen te redden. Het is echter zonder twijfel. De arts, Douban, wil je vermoorden. Mijn ijver roept mij op om dit aan uwe Majesteit te onthullen. Als ik het mis heb, verdien ik het om gestraft te worden zoals een vizier ooit gestraft is.'

'Wat had de vizir gedaan,' zei de Griekse koning, 'om de straf te verdienen?' 'Ik zal het uwe majesteit vertellen, als u mij de eer wilt betuigen te luisteren,' antwoordde de vizir.

87 The Story of the Husband and the Parrot

A good man had a beautiful wife, whom he loved passionately, and never left if possible. One day, when he was obliged by important business to go away from her, he went to a place where all kinds of birds are sold and bought a parrot. This parrot not only spoke well, but it had the gift of telling all that had been done before it. He brought it home in a cage, and asked his wife to put it in her room, and take great care of it while he was away. Then he departed. On his return he asked the parrot what had happened during his absence, and the parrot told him some things which made him scold his wife.

She thought that one of her slaves must have been telling tales of her, but they told her it was the parrot, and she resolved to revenge herself on him.

When her husband next went away for one day, she told one slave to turn under the bird's cage a hand-mill; another to throw water down from above the cage, and a third to take a mirror and turn it in front of its eyes, from left to right by the light of a candle. The slaves did this for part of the night, and did it very well.

The next day when the husband came back he asked the parrot what he had seen. The bird replied, 'My good master, the lightning, thunder and rain disturbed me so much all night long, that I cannot tell you what I have suffered.'

The husband, who knew that it had neither rained nor thundered in the night, was convinced that the parrot was not speaking the truth, so he took him out of the cage and threw him so roughly on the ground that he killed him. Nevertheless he was sorry afterwards, for he found that the parrot had spoken the truth.

'When the Greek king,' said the fisherman to the genius, 'had finished the story of the parrot, he added to the vizir, 'And so, vizir, I shall not listen to you, and I shall take care of the physician, in case I repent as the husband did when he had killed the parrot.' But the vizir was determined.

'Sire,' he replied, 'the death of the parrot was nothing. But when it is a question of the life of a king it is better to sacrifice the innocent than save the guilty. It is no uncertain thing, however. The physician, Douban, wishes to assassinate you. My zeal prompts me to disclose this to your Majesty. If I am wrong, I deserve to be punished as a vizir was once punished.'

'What had the vizir done,' said the Greek king, 'to merit the punishment?' 'I will tell your Majesty, if you will do me the honour to listen,' answered the vizir.

88 Het verhaal van de vizier die gestraft werd

Er was eens een koning die een zoon had die erg van jagen hield. Hij stond hem vaak toe op te gaan in dit tijdverdrijf, maar hij had zijn grootvizier bevolen altijd met hem mee te gaan, en hem nooit uit het oog te verliezen. Op een dag wekte de jager een hert, en de prins, denkend dat de vizier achter hem was, begon een achtervolging en reed zo hard dat hij alleen over was. Hij stopte, en omdat hij het uit het oog verloren had, draaide hij om, om zich bij de vizier te voegen, die echter niet voorzichtig genoeg was geweest om hem te volgen. Maar hij raakte de weg kwijt.

Terwijl hij de weg probeerde te vinden, zag hij aan de kant van de weg een mooie dame die bitter hilde. Hij trok de teugel van zijn paard en vroeg haar wie ze was en wat ze op deze plek aan het doen was, en of ze hulp nodig had. 'Ik ben de dochter van een Indiase koning,' antwoordde ze, 'en terwijl ik door het land reed, viel ik in slaap en viel eraf. Mijn paard is weggelopen en ik weet niet wat er van hem is geworden.'

De jonge prins had medelijden met haar en bood aan haar achter zich te nemen, wat hij deed. Toen ze een vervallen gebouw passeerden, steeg de dame af en ging naar binnen. De prins steeg ook af en volgde haar. Tot zijn grote verrassing hoorde hij haar tegen iemand binnen zeggen: 'Wees blij mijn kinderen; Ik breng je een mooie dikke jongeman.' En andere stemmen antwoordden: 'Waar is hij, mamma, zodat we hem meteen kunnen opeten, omdat we erg hongerig zijn?'

De prins zag meteen het gevaar waarin hij verkeerde. Hij wist nu dat de dame die zei dat zij de dochter was van een Indiase koning, een menseneter was, die in verlaten plaatsen woonde, en die met duizend listen voorbijgangers verraste en verslond. Hij was doodsbang en gooide zichzelf op zijn paard. De zogenaamde prinses verscheen op dit moment en toen ze zag dat ze haar prooi had verloren, zei ze tegen hem: 'Wees niet bang. Wat wil je?' 'Ik ben verdoemd,' antwoordde hij, 'en ik ben op zoek naar de weg.' 'Blijf rechtdoor gaan,' zei de menseneter, 'en je zult het vinden.'

De prins kon zijn oren nauwelijks geloven en reed weg zo hard hij kon. Hij vond zijn weg terug en kwam veilig en gezond aan bij het huis van zijn vader, waar hij hem vertelde over het gevaar dat hij had gelopen vanwege de onvoorzichtigheid van de grootvizier. De koning was erg boos en liet hem meteen wurgen.

88 The Story of the Vizir Who Was Punished

There was once upon a time a king who had a son who was very fond of hunting. He often allowed him to indulge in this pastime, but he had ordered his grand-vizir always to go with him, and never to lose sight of him. One day the huntsman roused a stag, and the prince, thinking that the vizir was behind, gave chase, and rode so hard that he found himself alone. He stopped, and having lost sight of it, he turned to rejoin the vizir, who had not been careful enough to follow him. But he lost his way.

Whilst he was trying to find it, he saw on the side of the road a beautiful lady who was crying bitterly. He drew his horse's rein, and asked her who she was and what she was doing in this place, and if she needed help. 'I am the daughter of an Indian king,' she answered, 'and whilst riding in the country I fell asleep and tumbled off. My horse has run away, and I do not know what has become of him.'

The young prince had pity on her, and offered to take her behind him, which he did. As they passed by a ruined building the lady dismounted and went in. The prince also dismounted and followed her. To his great surprise, he heard her saying to some one inside, 'Rejoice my children; I am bringing you a nice fat youth.' And other voices replied, 'Where is he, mamma, that we may eat him at once, as we are very hungry?'

The prince at once saw the danger he was in. He now knew that the lady who said she was the daughter of an Indian king was an ogress, who lived in desolate places, and who by a thousand wiles surprised and devoured passers-by. He was terrified, and threw himself on his horse. The pretended princess appeared at this moment, and seeing that she had lost her prey, she said to him, 'Do not be afraid. What do you want?' 'I am lost,' he answered, 'and I am looking for the road.' 'Keep straight on,' said the ogress, 'and you will find it.'

The prince could hardly believe his ears, and rode off as hard as he could. He found his way, and arrived safe and sound at his father's house, where he told him of the danger he had run because of the grand-vizir's carelessness. The king was very angry, and had him strangled immediately.

89 Het verhaal van het sprekend hoofd

‘Sire,’ ging vizier verder tegen de Griekse koning, ‘om terug te keren naar de dokter, Douban. Als u niet oppast, zult u berouw hebben hem te hebben vertrouwd. Wie weet of deze remedie, waarmee hij u heeft genezen, misschien niet op den duur een slecht effect op u heeft?’

De Griekse koning was van nature erg zwak en doorzag de slechte bedoelingen van zijn vizier niet, noch was hij standvastig genoeg om zich bij zijn eerste besluit te houden. ‘Nou, vizier,’ zei hij, ‘je hebt gelijk. Misschien kwam hij om mijn leven te nemen. Hij zou het kunnen doen met louter de geur van één van zijn medicijnen. Ik moet zien wat gedaan kan worden.’ ‘Het beste middel, sire, om uw leven in veiligheid te stellen, is om hem meteen te laten halen, en zijn hoofd af te hakken direct als hij komt,’ zei de vizir. ‘Ik denk echt,’ antwoordde de koning, ‘dat dat de beste manier is.’

Vervolgens beval hij een van zijn ministers om de arts te halen, die onmiddellijk kwam. ‘Ik heb je laten halen,’ zei de koning, ‘om mezelf van je te ontdoen door je leven te nemen.’ De arts was buitengewoon verbaasd toen hij hoorde dat hij moest sterven. ‘Welke misdaden heb ik begaan, majesteit?’ ‘Ik heb geleerd,’ antwoordde de koning, ‘dat je een spion bent en van plan bent mij te vermoorden. Maar ik zal de eerste zijn, en je vermoorden. Sla,’ voegde hij toe aan een beul die erbij was, en verlos mij van deze moordenaar. Bij dit wrede bevel wierp de arts zich op zijn knieën. ‘Spaar mijn leven,’ hilde hij, ‘en het uwe zal worden gespaard.’

De visser stopte hier om tegen de geest te zeggen: ‘Je ziet wat er tussen de Griekse koning en de arts is gebeurd, is net tussen ons tweeën gebeurd.’

‘De Griekse koning,’ ging visser verder, ‘had geen genade met hem en de beul bond zijn ogen. Alle aanwezigen smeekten om zijn leven, maar tevergeefs. De arts, op zijn knieën en gebonden, zei tegen de koning: ‘Laat me ten minste mijn zaken op orde brengen en mijn boeken nalaten aan mensen die er goed gebruik van kunnen maken. Er is er één die ik aan uwe majesteit zou willen presenteren. Het is heel kostbaar en moet zorgvuldig in uw schatkamer worden bewaard. Het bevat veel merkwaardige dingen waarvan het belangrijkste is dat wanneer u mijn hoofd afhakt, als uwe majesteit de zesde bladzijde openslaat, en de derde regel van de linkerpagina leest, zal mijn hoofd alle vragen beantwoorden die u het wilt stellen.’

De koning, benieuwd zo iets bijzonders te zien, stelde zijn executie uit tot de volgende dag, en stuurde hem onder strenge bewaking naar zijn huis. Daar bracht de arts zijn zaken op orde, en de volgende dag was er een grote menigte verzameld in de hal om zijn dood te zien, en wat er daarna zou gebeuren. De arts ging naar de voet van de troon met een groot boek in zijn hand. Hij droeg een bekken, waarop hij de kaften van het boek uitspreidde en het aan de koning presenteerde: ‘Sire, neem dit boek en laat mijn hoofd, wanneer het is afgehakt, plaatsen in het bekken op de kaften van dit boek; zodra het daar ligt, zal het bloed ophouden te vloeien. Open vervolgens het boek en mijn hoofd beantwoordt uw vragen. Maar, sire, ik smeeuw uw genade, want ik ben onschuldig.’

‘Je smeekbeden zijn nutteloos, en al was het alleen maar om je hoofd te horen spreken als je dood bent, moet je sterven.’ Aldus sprekend, nam hij het boek uit de handen van de arts en beval de beul zijn plicht te doen.

Het hoofd was zo netjes afgehakt dat het in het bassin viel, en direct stopte het bloed te vloeien. Toen, tot grote verbazing van de koning, gingen de ogen open en zei het hoofd:

89 The Story of the Speaking Head

‘Sire,’ went on the vizir to the Greek king, ‘to return to the physician, Douban. If you do not take care, you will repent of having trusted him. Who knows what this remedy, with which he has cured you, may not in time have a bad effect on you?’

The Greek king was naturally very weak, and did not perceive the wicked intention of his vizir, nor was he firm enough to keep to his first resolution. ‘Well, vizir,’ he said, ‘you are right. Perhaps he did come to take my life. He might do it by the mere smell of one of his drugs. I must see what can be done.’ ‘The best means, sire, to put your life in security, is to send for him at once, and to cut off his head directly he comes,’ said the vizir. ‘I really think,’ replied the king, ‘that will be the best way.’

He then ordered one of his ministers to fetch the physician, who came at once. ‘I have had you sent for,’ said the king, ‘in order to free myself from you by taking your life.’ The physician was beyond measure astonished when he heard he was to die. ‘What crimes have I committed, your majesty?’ ‘I have learnt,’ replied the king, ‘that you are a spy, and intend to kill me. But I will be first, and kill you. Strike,’ he added to an executioner who was by, ‘and rid me of this assassin.’ At this cruel order the physician threw himself on his knees. ‘Spare my life,’ he cried, ‘and yours will be spared.’

The fisherman stopped here to say to the genius: ‘You see what passed between the Greek king and the physician has just passed between us two.’

‘The Greek king,’ the fisher went on, ‘had no mercy on him, and the executioner bound his eyes. All those present begged for his life, but in vain. The physician on his knees, and bound, said to the king: ‘At least let me put my affairs in order, and leave my books to persons who will make good use of them. There is one which I should like to present to your majesty. It is very precious, and ought to be kept carefully in your treasury. It contains many curious things the chief being that when you cut off my head, if your majesty will turn to the sixth leaf, and read the third line of the left-hand page, my head will answer all the questions you like to ask it.’

The king, eager to see such a wonderful thing, put off his execution to the next day, and sent him under a strong guard to his house. There the physician put his affairs in order, and the next day there was a great crowd assembled in the hall to see his death, and the doings after it. The physician went up to the foot of the throne with a large book in his hand. He carried a basin, on which he spread the covering of the book, and presenting it to the king, said: ‘Sire, take this book, and when my head is cut off, let it be placed in the basin on the covering of this book; as soon as it is there, the blood will cease to flow. Then open the book, and my head will answer your questions. But, sire, I implore your mercy, for I am innocent.’

‘Your prayers are useless, and if it were only to hear your head speak when you are dead, you should die.’ So saying, he took the book from the physician’s hands, and ordered the executioner to do his duty.

The head was so cleverly cut off that it fell into the basin, and directly the blood ceased to flow. Then, to the great astonishment of the king, the eyes opened, and the head said,

‘Majesteit, open het boek.’ De koning deed dat, en toen hij merkte dat het eerste blad tegen het tweede blad plakte, stak hij zijn vinger in zijn mond, om het gemakkelijker te kunnen omslaan. Hij deed hetzelfde totdat hij de zesde pagina bereikte, en omdat hij er geen tekst op zag staan,

‘Arts,’ zei hij, ‘er is niets geschreven.’ ‘Draai nog een paar pagina’s om,’ antwoordde het hoofd. De koning ging door met omslaan, zijn vinger steeds in zijn mond stoppend, totdat het gif waarin elke bladzijde was gedoopt, effect kreeg. Zijn gezichtsvermogen begaf het, en hij viel aan de voet van zijn troon.

Toen het hoofd van de arts zag dat het vergif in werking trad en dat de koning nog maar een paar minuten te leven had, riep het, ‘Tyran, zie hoe wreedheid en onrecht worden gestraft.’ Nauwelijks had het deze woorden uitgesproken, of de koning stierf, en het hoofd verloor ook het beetje leven dat erin was gebleven.

Dat is het einde van het verhaal van de Griekse koning, en laten we nu terugkeren naar de visser en de geest. ‘Als de Griekse koning,’ zei de visser, ‘de arts had gespaard, zou hij zo niet zijn gestorven. Hetzelfde geldt voor jou. Nu ga ik je in zee gooien.’

‘Mijn vriend,’ zei de geest, ‘doe niet zoiets wreeds. Behandel me niet zoals Imma met Ateca omging.’ ‘Wat deed Imma met Ateca?’ vroeg de visser. ‘Denk je dat ik je het kan vertellen terwijl ik hierin ben opgesloten?’ antwoordde de geest. ‘Laat me eruit, en ik zal je rijk maken.’

‘Your majesty, open the book.’ The king did so, and finding that the first leaf stuck against the second, he put his finger in his mouth, to turn it more easily. He did the same thing till he reached the sixth page, and not seeing any writing on it,

‘Physician,’ he said, ‘there is no writing.’ ‘Turn over a few more pages,’ answered the head. The king went on turning, still putting his finger in his mouth, till the poison in which each page was dipped took effect. His sight failed him, and he fell at the foot of his throne.

When the physician’s head saw that the poison had taken effect, and that the king had only a few more minutes to live, it cried, ‘Tyrant, see how cruelty and injustice are punished.’ Scarcely had it uttered these words than the king died, and the head lost also the little life that had remained in it.

That is the end of the story of the Greek king, and now let us return to the fisherman and the genius. ‘If the Greek king,’ said the fisherman, ‘had spared the physician, he would not have thus died. The same thing applies to you. Now I am going to throw you into the sea.’

‘My friend,’ said the genius, ‘do not do such a cruel thing. Do not treat me as Imma treated Ateca.’ ‘What did Imma do to Ateca?’ asked the fisherman. ‘Do you think I can tell you while I am shut up in here?’ replied the genius. ‘Let me out, and I will make you rich.’

90 Het verhaal van de vier vissen

De hoop niet langer arm te zijn, deed de visser toegeven. ‘Als je me je belofte geeft dit te doen, zal ik het deksel openen. Ik denk niet dat je je woord durft te breken.’ De geest beloofde het en de visser nam het deksel eraf. Hij kwam er onmiddellijk uit als rook, en toen hij zijn juiste vorm had hervat, trapte hij als eerste de vaas in de zee. Dit beangstigde de visser, maar de geest lachte en zei: ‘Wees niet bang; Ik deed het alleen om je bang te maken en om je te tonen dat ik van plan ben mijn woord te houden; pak je netten en volg mij.’

Hij begon voor de visser uit te lopen, die hem met enige bedenkingen volgde. Ze liepen langs de stad, en gingen een berg op en vervolgens naar beneden naar een grote vlakte, waar een groot meer lag tussen vier heuvels.

Toen ze het meer hadden bereikt, zei de geest tegen de visser, ‘Gooi je netten uit en vang vis.’ De visser deed wat hem gezegd was, hopend op een goede vangst, want hij zag veel vis. Hoe groot was zijn verbazing toen hij zag dat er vier heel verschillende soorten waren, sommige wit, sommige rood, sommige blauw en sommige geel. Hij ving er vier, één van elke kleur. Omdat hij nog nooit zo iets had gezien, bewonderde hij hen heel erg, en hij was zeer ingenomen met de gedachte hoeveel geld hij voor hen zou krijgen.

‘Neem deze vissen en breng ze naar de sultan, die je meer geld er voor zal geven dan je ooit in je leven hebt gehad. Je kunt elke dag komen om in dit meer te vissen, maar zorg ervoor dat je je netten niet vaker dan één keer per dag uit gooit, anders zal er iets ergs met je gebeuren. Als je mijn advies zorgvuldig opvolgt, zul je het goed hebben.’ Terwijl hij deze woorden uitsprak, stampte hij met zijn voet op de grond, die zich opende, en toen hij verdwenen was, sloot het onmiddellijk.

De visser besloot de geest precies te gehoorzamen, dus gooide hij zijn netten niet een tweede keer uit, maar liep de stad in om zijn vis op het paleis te verkopen.

Toen de Sultan de vis zag, was hij erg verbaasd. Hij bekeek de een na de ander, en toen hij ze lang genoeg had bewonderd, ‘Neem deze vis,’ zei hij tegen zijn eerste vizier, en gaf ze aan de pietere kok die de keizer van de Grieken me heeft gestuurd. Ik vind dat ze net zo goed moeten zijn als ze mooi zijn.’

De vizir nam ze zelf mee naar de kok, zeggende: ‘Hier zijn vier vissen die tot de sultan zijn gebracht. Hij wil dat je ze kookt.’ Toen ging hij terug naar de sultan, die hem opdroeg de visser vierhonderd goudstukken te geven. De visser, die nog nooit zo’n grote som geld ineens had gehad, kon zijn geluk nauwelijks geloven. Hij verzachtte terstond de behoeften van zijn gezin, en maakte er goed gebruik van.

Maar nu moeten we terugkeren naar de keuken, die we in grote verwarring aantreffen. De kok, nadat ze de vis had schoongemaakt, deed ze in een pan met wat olie om ze te bakken. Toen ze dacht ze aan een kant genoeg te hebben gebakken, draaide ze ze op de andere. Maar dat had ze nauwelijks gedaan toen de wanden van de keuken opengingen en er een jonge, mooie jonkvrouw verscheen. Ze was gekleed in een Egyptische jurk van gebloemd satijn, en ze droeg oorbellen en een ketting van witte parels, en armbanden van goud bezet met robijnen, en ze hield een toverstokje van mirte in haar hand. Ze ging naar de pan toe, tot grote verbazing van de kokkin, die bewegingloos stond bij het zien van haar. Ze sloeg een van de vissen met haar staf, ‘Vis, vis,’ zei ze, ‘doe je je plicht?’ De vis antwoordde niets, en toen herhaalde ze haar vraag, waarop ze allemaal hun hoofden ophieven en heel duidelijk antwoordden, ‘Ja, ja. Als u dat vindt, vinden wij dat ook. Als u

90 The Story of the Four Fish

The hope of being no longer poor made the fisherman give way. 'If you will give me your promise to do this, I will open the lid. I do not think you will dare to break your word.' The genius promised, and the fisherman lifted the lid. He came out at once in smoke, and then, having resumed his proper form, the first thing he did was to kick the vase into the sea. This frightened the fisherman, but the genius laughed and said, 'Do not be afraid; I only did it to frighten you, and to show you that I intend to keep my word; take your nets and follow me.'

He began to walk in front of the fisherman, who followed him with some misgivings. They passed in front of the town, and went up a mountain and then down into a great plain, where there was a large lake lying between four hills.

When they reached the lake the genius said to the fisherman, 'Throw your nets and catch fish.' The fisherman did as he was told, hoping for a good catch, as he saw plenty of fish. What was his astonishment at seeing that there were four quite different kinds, some white, some red, some blue, and some yellow. He caught four, one of each colour. As he had never seen any like them he admired them very much, and he was very pleased to think how much money he would get for them.

'Take these fish and carry them to the Sultan, who will give you more money for them than you have ever had in your life. You can come every day to fish in this lake, but be careful not to throw your nets more than once every day, otherwise some harm will happen to you. If you follow my advice carefully you will find it good.' Saying these words, he struck his foot against the ground, which opened, and when he had disappeared, it closed immediately.

The fisherman resolved to obey the genius exactly, so he did not cast his nets a second time, but walked into the town to sell his fish at the palace.

When the Sultan saw the fish he was much astonished. He looked at them one after the other, and when he had admired them long enough, 'Take these fish,' he said to his first vizir, 'and given them to the clever cook the Emperor of the Greeks sent me. I think they must be as good as they are beautiful.'

The vizir took them himself to the cook, saying, 'Here are four fish that have been brought to the Sultan. He wants you to cook them.' Then he went back to the Sultan, who told him to give the fisherman four hundred gold pieces. The fisherman, who had never before possessed such a large sum of money at once, could hardly believe his good fortune. He at once relieved the needs of his family, and made good use of it.

But now we must return to the kitchen, which we shall find in great confusion. The cook, when she had cleaned the fish, put them in a pan with some oil to fry them. When she thought them cooked enough on one side she turned them on the other. But scarcely had she done so when the walls of the kitchen opened, and there came out a young and beautiful damsel. She was dressed in an Egyptian dress of flowered satin, and she wore earrings, and a necklace of white pearls, and bracelets of gold set with rubies, and she held a wand of myrtle in her hand. She went up to the pan, to the great astonishment of the cook, who stood motionless at the sight of her. She struck one of the fish with her rod, 'Fish, fish,' said she, 'are you doing your duty?' The fish answered nothing, and then she repeated her question, whereupon they all raised their heads together and answered very distinctly, 'Yes, yes. If you reckon, we reckon. If you pay your debts, we pay ours. If you

uw schulden betaalt, betalen wij de onze. Als u vliegt, overwinnen we, en zijn we tevreden.'

Toen ze dat hadden gezegd, gooide het meisje de pan om, en stapte in de opening in de muur, die meteen sloot, en hetzelfde leek als tevoren.

Toen de kok van haar schrik was hersteld, pakte ze de visssen op die in de as waren gevallen, maar ze merkte dat ze zo zwart als sintels waren en niet geschikt om op te dienen aan de sultan. Ze begon te huilen. 'Helaas! wat moet ik tegen de sultan zeggen? Hij zal zo boos op me zijn en ik weet dat hij me niet zal geloven!'

Terwijl ze hilde kwam de grootvizier binnen en vroeg of de vissen klaar waren. Ze vertelde hem alles wat er was gebeurd en hij was erg verbaasd. Hij liet dadelijk de visser halen en toen hij kwam zei hij: 'Visser, breng me nog eens vier vissen zoals je die al hebt gebracht, want er is een ongeluk met ze gebeurd zodat ze niet aan de Sultan kunnen worden opgediend.' De visser zei niet wat de geest hem had verteld, maar hij gaf als voorwendsel ze die dag niet te brengen vanwege de lengte van de weg, en hij beloofde ze de volgende dag te brengen.

's Nachts ging hij naar het meer, wierp zijn netten uit, en bij het binnenhalen vond er vier vissen in, die net als de anderen waren, elk met een andere kleur. Hij ging meteen terug en bracht ze naar de grootvizier zoals hij had beloofd. Daarna nam de grootvizier ze mee naar de keuken en sloot zichzelf op met de kok, die ze begon te koken zoals ze de vorige dag met de vier anderen had gedaan. Toen ze op het punt stond ze op de andere kant te draaien, ging de muur open, verscheen de jonkvrouw, sprak dezelfde woorden tegen de vissen, kreeg hetzelfde antwoord, en draaide toen de pan om en verdween.

De grootvizier was vervuld van verbazing. 'Ik zal de Sultan alles vertellen wat er is gebeurd,' zei hij. En hij deed aldus. De sultan was verbijsterd en wenste dit wonder zelf te zien. Dus hij liet de visser halen en vroeg hem om nog vier vissen te verschaffen. De visser vroeg om drie dagen, die toegekend werden, en toen gooide hij zijn netten in het meer, en ving opnieuw vier verschillend gekleurde vissen. De sultan was zeer ingenomen dat hij ze had gekregen, en gaf hem opnieuw vierhonderd goudstukken.

Zodra de Sultan de vis had liet hij ze naar zijn kamer brengen met alles wat nodig was om ze te koken. Toen sloot hij zichzelf op met de grootvizier, die hen begon voor te bereiden en te bakken. Toen ze aan de ene kant klaar waren, draaide hij ze op de andere kant. Toen opende de muur van de kamer, maar in plaats van het meisje kwam er een zwarte slaaf naar buiten. Hij was enorm groot, en droeg een grote, groene stok waarmee hij de vissen aanraakte, en zei met een verschrikkelijke stem: 'Vis, vis, doen jullie je plicht?' Op deze woorden antwoordden de vissen, terwijl ze hun hoofd optilden, 'Ja, ja. Als u dat vindt, vinden wij dat ook. Als u uw schulden betaalt, betalen wij de onze. Als u vliegt, veroveren we, en zijn we tevreden.' De zwarte slaaf gooide de pan in het midden van de kamer omver, en de vissen werden in sintels veranderd. Toen stapte hij trots terug de muur in, die zich om hem heen sloot.

'Na dit gezien te hebben,' zei de Sultan, 'Ik kan niet rusten. Deze vissen duiden op een mysterie dat ik moet ophelderen.'

Hij liet de visser komen. 'Visser,' zei hij, 'de vis die je ons hebt gebracht, heeft me nieuwsgierig gemaakt. Waar heb je ze vandaan gehaald?' 'Sire,' antwoordde hij, 'Ik heb ze uit een meer dat midden tussen vier heuvels ligt achter de bergen ginds.' 'Ken je dit meer?' vroeg de Sultan van de groots-vizier. 'Nee; hoewel ik vele malen op die berg heb gejaagd, heb ik er nog nooit van gehoord,' zei de vizir.

Omdat de visser zei dat het slechts drie uur reizen was, beval de sultan zijn hele hof-

fly, we conquer, and we are content.'

When they had spoken the girl upset the pan, and entered the opening in the wall, which at once closed, and appeared the same as before.

When the cook had recovered from her fright she lifted up the fish which had fallen into the ashes, but she found them as black as cinders, and not fit to serve up to the Sultan. She began to cry. 'Alas! what shall I say to the Sultan? He will be so angry with me, and I know he will not believe me!'

Whilst she was crying the grand-vizir came in and asked if the fish were ready. She told him all that had happened, and he was much surprised. He sent at once for the fisherman, and when he came said to him, 'Fisherman, bring me four more fish like you have brought already, for an accident has happened to them so that they cannot be served up to the Sultan.' The fisherman did not say what the genius had told him, but he excused himself from bringing them that day on account of the length of the way, and he promised to bring them next day.

In the night he went to the lake, cast his nets, and on drawing them in found four fish, which were like the others, each of a different colour. He went back at once and carried them to the grand-vizir as he had promised. The grand-vizir then took them to the kitchen and shut himself up with the cook, who began to cook them as she had done the four others on the previous day. When she was about to turn them on the other side, the wall opened, the damsel appeared, addressed the same words to the fish, received the same answer, and then overturned the pan and disappeared.

The grand-vizir was filled with astonishment. 'I shall tell the Sultan all that has happened,' said he. And he did so. The Sultan was very much astounded, and wished to see this marvel for himself. So he sent for the fisherman, and asked him to procure four more fish. The fisherman asked for three days, which were granted, and he then cast his nets in the lake, and again caught four different coloured fish. The sultan was delighted to see he had got them, and gave him again four hundred gold pieces.

As soon as the Sultan had the fish he had them carried to his room with all that was needed to cook them. Then he shut himself up with the grand-vizir, who began to prepare them and cook them. When they were done on one side he turned them over on the other. Then the wall of the room opened, but instead of the maiden a black slave came out. He was enormously tall, and carried a large green stick with which he touched the fish, saying in a terrible voice, 'Fish, fish, are you doing your duty?' To these words the fish lifting up their heads replied, 'Yes, yes. If you reckon, we reckon. If you pay your debts, we pay ours. If you fly, we conquer, and are content.' The black slave overturned the pan in the middle of the room, and the fish were turned to cinders. Then he stepped proudly back into the wall, which closed round him.

'After having seen this,' said the Sultan, 'I cannot rest. These fish signify some mystery I must clear up.'

He sent for the fisherman. 'Fisherman,' he said, 'the fish you have brought us have caused me some anxiety. Where did you get them from?' 'Sire,' he answered, 'I got them from a lake which lies in the middle of four hills beyond yonder mountains.' 'Do you know this lake?' asked the Sultan of the grand-vizir. 'No; though I have hunted many times round that mountain, I have never heard of it,' said the vizir.

As the fisherman said it was only three hours' journey away, the sultan ordered his

houding op te stijgen en erheen te rijden, en de visser leidde hen.

Ze beklommen de berg, en zagen toen, aan de andere kant, het meer zoals de visser had beschreven. Het water was zo helder dat ze de vier soorten vissen erin konden zien zwemmen. Ze keken er een tijdje naar, en toen beval de sultan hen een kamp aan de rand van het water op te slaan.

Toen de nacht kwam, riep de sultan zijn vizier en zei tegen hem: 'Ik heb besloten dit mysterie op te lossen. Ik ga alleen naar buiten, en jij blijft hier in mijn tent, en wanneer mijn ministers morgen komen, zeg dat ik me niet goed voel, en kan ik ze niet zien. Doe dit elke dag totdat ik terugkom.'

De grootvizier probeerde de Sultan over te halen niet te gaan, maar tevergeefs. De sultan deed zijn staatsjas af en deed zijn zwaard om, en toen hij zag dat alles rustig was in het kamp, ging hij alleen op pad. Hij klom op een van de heuvels en stak toen de grote vlakke over, totdat, net toen de zon opkwam, hij ver voor zich een groot gebouw in het oog kreeg. Toen hij dichterbij kwam, zag hij dat het een prachtig paleis was van prachtig zwart gepolijst marmer, bedekt met staal zo glad als een spiegel.

Hij ging naar de poort, die half open stond, en ging naar binnen, omdat niemand kwam toen hij klopte. Hij passeerde een prachtige binnenplaats en zag nog steeds niemand, hoewel hij verschillende keren luidop riep. Hij ging de grote zalen in waar de tapijten van zijde waren, de lounges en sofa's bedekt met tapijten uit Mekka en de behangsels van de mooiste Indiase materialen van goud en zilver. Toen bevond hij zich in een prachtige kamer, met een fontein ondersteund door gouden leeuwen. Het water uit de leeuwenmonden veranderde in diamanten en parels, en het opspattend water raakte bijna een prachtig beschilderde koepel. Het paleis was aan drie zijden omgeven met prachtige tuinen, kleine meren en bossen. Vogels zongen in de bomen, die met neten waren bedekt om ze daar altijd te houden.

Nog steeds zag de Sultan niemand, totdat hij een klagend geroep hoorde, en een stem die zei: 'O, dat ik zou kunnen sterven, want ik ben te ongelukkig om nog langer te willen leven!' De Sultan keek rond om te ontdekken wie het was die zijn lot betreurde, en zag ten slotte een knappe jonge man, rijk gekleed, die op een troon zat die lichtjes van de grond was opgeheven. Zijn gezicht was heel triest.

De sultan naderde hem en boog voor hem. De jongeman boog zijn hoofd heel laag, maar stond niet op. 'Sire,' zei hij tegen de sultan, 'Ik kan niet opstaan en u de eerbied bewijzen die naar mijn overtuiging aan uw rang verschuldigd is.' 'Meneer,' antwoordde de Sultan, 'Ik ben er zeker van dat u een goede reden heeft om dat niet te doen, en nadat ik uw noodkreet heb gehoord, ben ik gekomen om u mijn hulp aan te bieden. Van wie is dit paleis en waarom is het zo leeg?' In plaats van te antwoorden, tilde de jongeman zijn mantel op, en liet de sultan zien dat hij vanaf de taille neerwaarts, hij een blok zwart marmer was.

De sultan was geschokt en verzocht de jongeman hem zijn verhaal te vertellen. 'Ik zal je graag mijn droevige geschiedenis vertellen,' zei de jongeman.

whole court to mount and ride thither, and the fisherman led them.

They climbed the mountain, and then, on the other side, saw the lake as the fisherman had described. The water was so clear that they could see the four kinds of fish swimming about in it. They looked at them for some time, and then the Sultan ordered them to make a camp by the edge of the water.

When night came the Sultan called his vizir, and said to him, 'I have resolved to clear up this mystery. I am going out alone, and do you stay here in my tent, and when my ministers come to-morrow, say I am not well, and cannot see them. Do this each day till I return.'

The grand-vizir tried to persuade the Sultan not to go, but in vain. The Sultan took off his state robe and put on his sword, and when he saw all was quiet in the camp he set forth alone. He climbed one of the hills, and then crossed the great plain, till, just as the sun rose, he beheld far in front of him a large building. When he came near to it he saw it was a splendid palace of beautiful black polished marble, covered with steel as smooth as a mirror.

He went to the gate, which stood half open, and went in, as nobody came when he knocked. He passed through a magnificent courtyard and still saw no one, though he called aloud several times. He entered large halls where the carpets were of silk, the lounges and sofas covered with tapestry from Mecca, and the hangings of the most beautiful Indian stuffs of gold and silver. Then he found himself in a splendid room, with a fountain supported by golden lions. The water out of the lions' mouths turned into diamonds and pearls, and the leaping water almost touched a most beautifully-painted dome. The palace was surrounded on three sides by magnificent gardens, little lakes, and woods. Birds sang in the trees, which were netted over to keep them always there.

Still the Sultan saw no one, till he heard a plaintive cry, and a voice which said, 'Oh that I could die, for I am too unhappy to wish to live any longer!' The Sultan looked round to discover who it was who thus bemoaned his fate, and at last saw a handsome young man, richly clothed, who was sitting on a throne raised slightly from the ground. His face was very sad.

The sultan approached him and bowed to him. The young man bent his head very low, but did not rise. 'Sire,' he said to the Sultan, 'I cannot rise and do you the reverence that I am sure should be paid to your rank.' 'Sir,' answered the Sultan, 'I am sure you have a good reason for not doing so, and having heard your cry of distress, I am come to offer you my help. Whose is this palace, and why is it thus empty?' Instead of answering, the young man lifted up his robe, and showed the Sultan that, from the waist downwards, he was a block of black marble.

The Sultan was horrified, and begged the young man to tell him his story. 'Willingly I will tell you my sad history,' said the young man.

91 Het verhaal van de jonge koning van de Zwarte Eilanden

U moet weten, sire, dat mijn vader Mahmoud was, de koning van dit land, de Zwarte Eilanden, zo genoemd naar de vier kleine bergen die eens eilanden waren, terwijl de hoofdstad lag op de plaats waar nu het grote meer ligt. Mijn verhaal zal u vertellen hoe deze veranderingen tot stand kwamen.

Mijn vader stierf toen hij zesenzestig was en ik volgde hem op. Ik trouwde met mijn nicht, die ik zeer liefhad, en ik dacht dat ze ook van mij hield.

Maar op een middag, toen ik half sliep, en koelte werd toegewaaierd door twee van haar dienstmeisjes, hoorde ik de een tegen de ander zeggen, ‘Wat jammer is het dat onze meesteres niet langer van onze meester houdt! Ik geloof dat ze hem graag zou willen doden als ze kon, want zij is een tovenares.’

Ik ontdekte al snel dat ze gelijk hadden, en toen ik een favoriete slaaf van haar dodelijk verwondde voor een groot misdrijf, smeekte ze of ze een paleis in de tuin kon bouwen, waar ze twee jaar lang weende en hem betreurde.

Uiteindelijk smeekte ik haar om op te houden met rouwen om hem, want hoewel hij niet kon spreken of bewegen, hield ze hem met haar bezwingen juist in leven. Ze werd toen razend op mij en sprak enkele magische woorden over me, en ik werd onmiddellijk zoals je me nu ziet, half man en half marmer.

Toen veranderde deze boze tovenares de hoofdstad, die een zeer bevolkte en bloeiende stad was, in het meer en de woestijnvlakte die je zag. De vissen met vier kleuren die erin zitten zijn de verschillende rassen die in de stad leefden; de vier heuvels zijn de vier eilanden die de naam geven aan mijn koninkrijk. Dit alles vertelde de tovenares me om mijn problemen te vergroten. En dit is niet alles. Elke dag komt ze en slaat me met een zweep van buffelhuid.

Toen de jonge koning zijn droevige verhaal had beëindigd, barstte hij opnieuw in tranen uit, en de sultan was erg ontroerd.

‘Vertel eens,’ riep hij, ‘waar is deze slechte vrouw, en waar is het ellendige voorwerp van haar genegenheid, die ze net in leven weet te houden?’

‘Waar ze woont weet ik niet,’ antwoordde de ongelukkige prins, ‘maar ze gaat elke dag bij zonsopgang kijken of de slaaf nog tegen haar kan praten, nadat ze me heeft geslagen.’

‘Ongelukkige koning,’ zei de Sultan, ‘Ik zal doen wat ik kan om je te wreken.’

Dus overlegde hij met de jonge koning over de beste manier om dit tot stand te brengen, en zij kwamen overeen dat hun plan de volgende dag in werking zou treden. De Sultan rustte vervolgens, en de jonge koning fantaseerde over zijn vrijlating. De volgende dag stond de sultan op en ging toen naar het paleis in de tuin waar de zwarte slaaf was. Hij trok zijn zwaard en vernietigde het beetje leven dat in hem overgebleven was, en gooide vervolgens het lichaam in een put. Hij ging toen liggen op de bank waar de slaaf was gelegen, en wachtte op de tovenares.

Ze ging eerst naar de jonge koning, die ze met honderd slagen sloeg. Toen ging ze naar de kamer waar ze dacht dat haar gewonde slaaf verbleef, maar waar in werkelijkheid de sultan lag. Ze kwam bij zijn bank en zei: ‘Ben je vandaag beter, mijn lieve slaaf? Spreek toch één woord tegen me.’ ‘Hoe zou het goed met mij kunnen gaan,’ antwoordde de sultan, de taal van de Ethiopiërs imiterend, ‘als ik nooit kan slapen vanwege het geschreeuw en gekreun van je man?’ ‘Wat een vreugde om je te horen praten!’ antwoordde de koningin. ‘Wil je dat hij zijn oorspronkelijke gedaante herkrijgt?’ ‘Ja,’ zei de Sultan; ‘haast je om hem

91 The Story of the Young King of the Black Isles

You must know, sire, that my father was Mahmoud, the king of this country, the Black Isles, so called from the four little mountains which were once islands, while the capital was the place where now the great lake lies. My story will tell you how these changes came about.

My father died when he was sixty-six, and I succeeded him. I married my cousin, whom I loved tenderly, and I thought she loved me too.

But one afternoon, when I was half asleep, and was being fanned by two of her maids, I heard one say to the other, 'What a pity it is that our mistress no longer loves our master! I believe she would like to kill him if she could, for she is an enchantress.'

I soon found by watching that they were right, and when I mortally wounded a favourite slave of hers for a great crime, she begged that she might build a palace in the garden, where she wept and bewailed him for two years.

At last I begged her to cease grieving for him, for although he could not speak or move, by her enchantments she just kept him alive. She turned upon me in a rage, and said over me some magic words, and I instantly became as you see me now, half man and half marble.

Then this wicked enchantress changed the capital, which was a very populous and flourishing city, into the lake and desert plain you saw. The fish of four colours which are in it are the different races who lived in the town; the four hills are the four islands which give the name to my kingdom. All this the enchantress told me to add to my troubles. And this is not all. Every day she comes and beats me with a whip of buffalo hide.

When the young king had finished his sad story he burst once more into tears, and the Sultan was much moved.

'Tell me,' he cried, 'where is this wicked woman, and where is the miserable object of her affection, whom she just manages to keep alive?'

'Where she lives I do not know,' answered the unhappy prince, 'but she goes every day at sunrise to see if the slave can yet speak to her, after she has beaten me.'

'Unfortunate king,' said the Sultan, 'I will do what I can to avenge you.'

So he consulted with the young king over the best way to bring this about, and they agreed their plan should be put in effect the next day. The Sultan then rested, and the young king gave himself up to happy hopes of release. The next day the Sultan arose, and then went to the palace in the garden where the black slave was. He drew his sword and destroyed the little life that remained in him, and then threw the body down a well. He then lay down on the couch where the slave had been, and waited for the enchantress.

She went first to the young king, whom she beat with a hundred blows. Then she came to the room where she thought her wounded slave was, but where the Sultan really lay. She came near his couch and said, 'Are you better to-day, my dear slave? Speak but one word to me.' 'How can I be better,' answered the Sultan, imitating the language of the Ethiopians, 'when I can never sleep for the cries and groans of your husband?' 'What joy to hear you speak!' answered the queen. 'Do you wish him to regain his proper shape?' 'Yes,' said the Sultan; 'hasten to set him at liberty, so that I may no longer hear his cries.' The

in vrijheid te stellen, zodat ik zijn geschreeuw niet meer hoef aan te horen.’ De koningin ging meteen weg en nam een beker water en sprak er enkele woorden over uit die ervoor zorgden dat het kookte alsof het op het vuur lag. Toen gooide ze het over de prins, die meteen zijn eigen gedaante terugkreeg. Hij was vervuld van vreugde, maar de tovenares zei: ‘Haast je weg van deze plek en kom nooit meer terug, anders zal ik je doden.’ Dus verstopte hij zich om het eind van het plan van de sultan te zien.

De tovenares ging terug naar het tranenpaleis en zei: ‘Nu heb ik gedaan wat je wenste.’ ‘Wat je hebt gedaan,’ zei de Sultan, ‘is niet genoeg om me te genezen. Elke dag om middernacht tillen alle mensen die je in vissen veranderd hebt hun hoofd op uit het meer en roepen om wraak. Ga snel en geef ze hun goede gedaante.’ De tovenares haastte zich weg en sprak enkele woorden over het meer uit. De vissen werden toen mannen, vrouwen en kinderen, en de huizen en winkels waren opnieuw gevuld. Het gevolg van de sultan, die aan het meer verbleef, was niet weinig verbaasd zichzelf in het midden van een grote en mooie stad te bevinden.

Zodra ze het had onttoverd, ging de koningin terug naar het paleis. ‘Gaat het nu goed met je?’ ze zei. ‘Kom dichtbij,’ zei de Sultan. ‘Nog dichterbij.’ Ze gehoorzaamde. Toen sprong hij op, en met één slag van zijn zwaard hakte hij haar in tweeën.

Toen ging hij heen en vond de prins. ‘Verheug u,’ zei hij, ‘jouw wrede vijand is dood.’ De prins bedankte hem opnieuw en opnieuw. ‘En nu,’ zei de Sultan. ‘ga ik terug naar mijn hoofdstad die, ben ik blij op te merken, zo dichtbij de jouwe ligt.’ ‘Zo dichtbij de mijne?’ zei de koning van de zwarte eilanden. ‘Weet je dat het een heel jaar reizen is vanaf hier? Je kwam hier binnen een paar uur omdat het betoverd was. Maar ik zal je vergezellen op je reis.’ ‘Het zal me veel plezier geven als je mij begeleidt,’ zei de Sultan, en omdat ik geen kinderen heb, zal ik je tot mijn erfgenaam maken.’

De sultan en de prins vertrokken samen, de sultan beladen met rijke geschenken van de koning van de Zwarte Eilanden.

De dag nadat hij zijn hoofdstad bereikt had, verzamelde de sultan zijn hofhouding en vertelde hen alles wat hem was overkomen, en vertelde hen hoe hij van plan was de jonge koning als zijn erfgenaam aan te nemen. Vervolgens gaf hij elke man cadeaus in verhouding tot zijn rang.

Wat de visser betreft, aangezien hij de belangrijkste oorzaak was van de bevrijding van de jonge prins, gaf de sultan hem veel geld, en maakte hem en zijn gezin blij voor de rest van hun dagen.

queen at once went out and took a cup of water, and said over it some words that made it boil as if it were on the fire. Then she threw it over the prince, who at once regained his own form. He was filled with joy, but the enchantress said, 'Hasten away from this place and never come back, lest I kill you.' So he hid himself to see the end of the Sultan's plan.

The enchantress went back to the Palace of Tears and said, 'Now I have done what you wished.' 'What you have done,' said the Sultan, 'is not enough to cure me. Every day at midnight all the people whom you have changed into fish lift their heads out of the lake and cry for vengeance. Go quickly, and give them their proper shape.' The enchantress hurried away and said some words over the lake. The fish then became men, women, and children, and the houses and shops were once more filled. The Sultan's suite, who had encamped by the lake, were not a little astonished to see themselves in the middle of a large and beautiful town.

As soon as she had disenchanted it the queen went back to the palace. 'Are you quite well now?' she said. 'Come near,' said the Sultan. 'Nearer still.' She obeyed. Then he sprang up, and with one blow of his sword he cut her in two.

Then he went and found the prince. 'Rejoice,' he said, 'your cruel enemy is dead.' The prince thanked him again and again. 'And now,' said the Sultan. 'I will go back to my capital, which I am glad to find is so near yours.' 'So near mine?' said the King of the Black Isles. 'Do you know it is a whole year's journey from here? You came here in a few hours because it was enchanted. But I will accompany you on your journey.' 'It will give me much pleasure if you will escort me,' said the Sultan, 'and as I have no children, I will make you my heir.'

The Sultan and the prince set out together, the Sultan laden with rich presents from the King of the Black Isles.

The day after he reached his capital the Sultan assembled his court and told them all that had befallen him, and told them how he intended to adopt the young king as his heir. Then he gave each man presents in proportion to his rank.

As for the fisherman, as he was the first cause of the deliverance of the young prince, the Sultan gave him much money, and made him and his family happy for the rest of their days.

92 Het verhaal van de drie derwisjen

Tijdens het bewind van de Kalief Haroun-al-Raschid, woonde er in Bagdad een drager die, ondanks zijn nederige roeping, een intelligente en verstandige man was. Op een ochtend zat hij op zijn gebruikelijke plek met zijn mand voor hem, wachtend om te worden ingehuurd, toen een lange jongedame, bedekt met een lange Mosulse sluier, naar hem toe kwam en zei: 'Pak je mand op en volg mij.' De drager, die zeer ingenomen was met haar uiterlijk en stem, sprong meteen op, plaatste zijn mand op zijn hoofd en vergezelde de dame, zichzelf tegen zichzelf terwijl hij liep, 'Oh, fijne dag! Oh, gelukkige ontmoeting!'

De dame stopte al snel voor een gesloten deur, waarop ze klopte. Die werd geopend door een oude man met een lange witte baard, aan wie de dame geld gaf zonder te spreken. De oude man, die leek te begrijpen wat ze wilde, verdween in het huis en kwam terug met een grote kruik wijn, die de drager in zijn mand legde. Toen gebaarde de dame hem te volgen, en ze vervolgden hun weg.

De volgende plaats waar ze stopte was een fruit- en bloemenwinkel, en hier kocht ze een grote hoeveelheid appels, abrikozen, perziken en andere dingen, met lelies, jasmijn en allerlei zoet geurende planten. Vanaf deze winkel ging ze naar een slager, een kruidenier en een poelier, tot de drager eindelijk in wanhoop uitriep, 'Mijn goede dame, als u me maar had verteld dat u genoeg proviand zou kopen om een stad te bevoorraden, zou ik een paard, of liever een kameel, hebben meegebracht.' De dame lachte en vertelde hem dat ze nog niet klaar was, maar nadat ze verschillende soorten geuren en specerijen uit de winkel van een drogist had gekozen, stopte ze voor een prachtig paleis, aan de deur waarvan ze zachtjes klopte. De poortwachster die hem opende was zo mooi dat de ogen van de man geheel verblind werden, en hij was nog meer verbaasd toen hij duidelijk zag dat ze geen slaaf was. De dame die hem hierheen had geleid, stond hem geamuseerd gade te slaan, tot de poortwachster uitriep, 'Waarom kom je niet binnen, mijn zuster? Deze arme man is zo zwaar beladen dat hij bijna omvalt.'

Toen ze beiden binnen waren, werd de deur afgesloten en ze liepen alle drie naar een grote binnentuin, omringd door een open galerij. Aan één eind van de hof stond een platform, en op het platform stond een amberkleurige troon ondersteund door vier ebbenhouten kolommen, versierd met parels en diamanten. In het midden van de tuin stond een marmeren bassin dat gevuld werd met water uit de bek van een gouden leeuw.

De drager keek om zich heen, zag en bewonderde alles; maar zijn aandacht werd speciaal getrokken door een derde dame die op de troon zat, die nog mooier was dan de andere twee. Door het respect dat haar door de anderen werd betoond, oordeelde hij dat zij de oudste moest zijn, en hierin had hij gelijk. De naam van deze dame was Zobeida, de poortwachster was Sadie en de huishoudster was Amina. Op een woord van Zobeida namen Sadie en Amina de mand van de drager, die blij was om van zijn last af te zijn; en toen die was geleegd, betaalden ze hem voor zijn diensten. Maar in plaats van zijn mand op te nemen en weg te gaan, bleef de man dralen tot Zobeida vroeg waarop hij wachtte, en of hij meer geld verwachtte.

'Oh mevrouw,' zei hij, 'u hebt me al te veel gegeven, en ik ben bang dat ik schuldig ben aan een onbeschaamdheid door niet meteen mijn vertrek te nemen. Maar als u vergeeft wat ik zeg, was ik geslagen door verbazing bij het zien van zulke mooie dames op zichzelf. Een gezelschap van vrouwen zonder mannen is echter net zo saai als een gezelschap van mannen zonder vrouwen.' En na het vertellen van enkele verhalen om zijn punt te bewijzen,

92 The Story of the Three Calenders

In the reign of the Caliph Haroun-al-Raschid, there lived at Bagdad a porter who, in spite of his humble calling, was an intelligent and sensible man. One morning he was sitting in his usual place with his basket before him, waiting to be hired, when a tall young lady, covered with a long muslin veil, came up to him and said, 'Pick up your basket and follow me.' The porter, who was greatly pleased by her appearance and voice, jumped up at once, poised his basket on his head, and accompanied the lady, saying to himself as he went, 'Oh, happy day! Oh, lucky meeting!'

The lady soon stopped before a closed door, at which she knocked. It was opened by an old man with a long white beard, to whom the lady held out money without speaking. The old man, who seemed to understand what she wanted, vanished into the house, and returned bringing a large jar of wine, which the porter placed in his basket. Then the lady signed to him to follow, and they went their way.

The next place she stopped at was a fruit and flower shop, and here she bought a large quantity of apples, apricots, peaches, and other things, with lilies, jasmine, and all sorts of sweet-smelling plants. From this shop she went to a butcher's, a grocer's, and a poulterer's, till at last the porter exclaimed in despair, 'My good lady, if you had only told me you were going to buy enough provisions to stock a town, I would have brought a horse, or rather a camel.' The lady laughed, and told him she had not finished yet, but after choosing various kinds of scents and spices from a druggist's store, she halted before a magnificent palace, at the door of which she knocked gently. The porterness who opened it was of such beauty that the eyes of the man were quite dazzled, and he was the more astonished as he saw clearly that she was no slave. The lady who had led him hither stood watching him with amusement, till the porterness exclaimed, 'Why don't you come in, my sister? This poor man is so heavily weighed down that he is ready to drop.'

When they were both inside the door was fastened, and they all three entered a large court, surrounded by an open-work gallery. At one end of the court was a platform, and on the platform stood an amber throne supported by four ebony columns, garnished with pearls and diamonds. In the middle of the court stood a marble basin filled with water from the mouth of a golden lion.

The porter looked about him, noticing and admiring everything; but his attention was specially attracted by a third lady sitting on the throne, who was even more beautiful than the other two. By the respect shown to her by the others, he judged that she must be the eldest, and in this he was right. This lady's name was Zobeida, the porterness was Sadie, and the housekeeper was Amina. At a word from Zobeida, Sadie and Amina took the basket from the porter, who was glad enough to be relieved from its weight; and when it was emptied, paid him handsomely for its use. But instead of taking up his basket and going away, the man still lingered, till Zobeida inquired what he was waiting for, and if he expected more money.

'Oh, madam,' returned he, 'you have already given me too much, and I fear I may have been guilty of rudeness in not taking my departure at once. But, if you will pardon my saying so, I was lost in astonishment at seeing such beautiful ladies by themselves. A company of women without men is, however, as dull as a company of men without women.' And after telling some stories to prove his point, he ended by entreating them to let him

eindigde hij met hen te verzoeken hem te laten blijven en een viertal te maken bij hun diner.

De dames vermaakten zich met de belofte van de man, en na enige discussie werd overeen gekomen dat hij zou mogen blijven, omdat zijn gezelschap vermakelijk zou kunnen zijn.

‘Maar luister, vriend,’ zei Zobeida, ‘als we je verzoek inwilligen, dan is het alleen op voorwaarde dat je je met de grootste beleefdheid gedraagt en dat je het geheim van onze manier van leven bewaart, welk het fortuin jou heeft onthuld.’ Toen gingen ze allemaal aan tafel zitten, die was bedekt door Amina met de borden die ze had gekocht.

Na de eerste paar happen goot Amina wat wijn in een gouden beker. Ze dronk eerst zelf, volgens de Arabische gewoonte, en vulde het vervolgens voor haar zussen. Toen het de beurt aan de drager was, kuste hij Amina’s hand en zong een lied, dat hij op dat moment verzong om de wijn te eren. De drie dames waren opgetogen over het lied, en zongen toen zelf, zodat de maaltijd vrolijk verliep, en veel langer duurde dan normaal.

Na verloop van tijd, toen ze zag dat de zon op het punt stond onder te gaan, zei Sadia tegen de drager, ‘Sta op en ga; het is nu tijd voor ons om uit elkaar te gaan.’

‘Oh mevrouw,’ antwoordde hij, ‘hoe kunt u verlangen dat ik jullie verlaat in de staat waarin ik ben? Tussen de wijn die ik heb gedronken en het plezier om jullie te zien, kan ik nooit de weg naar mijn huis vinden. Laat me hier tot de ochtend blijven, en als ik bij zinnen ben gekomen, zal ik gaan zodra u wil.’

‘Laat hem blijven,’ zei Amina, die zich eerder zijn vriendin had betoond. ‘Het is wel zo eerlijk, want hij heeft ons zoveel plezier gegeven.’

‘Als je het wilt, mijn zus,’ antwoordde Zobeida; maar als hij blijft, moet ik een nieuwe voorwaarde stellen. Drager,’ vervolgde ze, zich tot hem wendend, ‘als je blijft, moet je beloven dat je geen vragen stelt over wat ook maar je ziet. Als je blijft, hoor je misschien iets dat je niet bevalt.’

Toen dit geregeld was, bracht Amina het avondmaal binnen en verlichtte de hal met een aantal zoetgeurende kaarsen. Daarna gingen ze weer aan de tafel zitten en begonnen met hernieuwde trek te eten, drinken, zingen en verzen reciteren. Sterker nog, ze vermaakten zich allemaal vrolijk toen ze een klopp op de buitendeur hoorden; Sadie stond op om die te openen. Ze keerde snel terug en zei dat drie derwisjen, allen blind in het rechteroog, en allen met hun hoofden, gezichten en wenkbrauwen kaal geschoren, vroegen om binnen gelaten te worden, omdat ze net waren aangekomen in Bagdad en de nacht al gevallen was.

‘Ze lijken fatsoenlijke manieren te hebben,’ voegde ze toe, maar je hebt geen idee hoe grappig ze eruit zien. Ik ben er zeker van dat we afleiding zullen vinden in hun gezelschap.’

Zobeida en Amina maakten enig bezwaar om de nieuwkomers binnen te laten, en Sadie kende de reden van hun aarzeling. Maar ze drong er zo sterk op aan dat Zobeida uiteindelijk gedwongen werd in te stemmen.

‘Breng ze binnen, dan,’ zei ze, ‘maar laat ze begrijpen dat ze geen opmerkingen moeten maken over wat hen niet aangaat, en wees er zeker van dat ze de inscriptie boven de deur lezen.’ Want op de deur was geschreven in gouden letters, ‘Wie zich bemoeit met zaken die hem niets aan gaan, zal waarheden horen die hem niet zullen bevallen.’

De drie derwisjen buigden diep bij binnenkomst, en bedankten de dames voor hun vriendelijkheid en gastvrijheid. De dames beantwoordden met woorden van welkom, en ze stonden allemaal op het punt om te gaan zitten toen de ogen van de derwisjen op de drager vielen, wiens kledings niet zo heel anders was dan die van henzelf, hoewel hij nog steeds al het haar droeg dat de natuur hem had gegeven. ‘Dit’ zei een van hen, ‘is blijkbaar een

stay and make a fourth at their dinner.

The ladies were rather amused at the man's assurances and after some discussion it was agreed that he should be allowed to stay, as his society might prove entertaining.

'But listen, friend,' said Zobeida, 'if we grant your request, it is only on condition that you behave with the utmost politeness, and that you keep the secret of our way of living, which chance has revealed to you.' Then they all sat down to table, which had been covered by Amina with the dishes she had bought.

After the first few mouthfuls Amina poured some wine into a golden cup. She first drank herself, according to the Arab custom, and then filled it for her sisters. When it came to the porter's turn he kissed Amina's hand, and sang a song, which he composed at the moment in praise of the wine. The three ladies were pleased with the song, and then sang themselves, so that the repast was a merry one, and lasted much longer than usual.

At length, seeing that the sun was about to set, Sadia said to the porter, 'Rise and go; it is now time for us to separate.'

'Oh, madam,' replied he, 'how can you desire me to quit you in the state in which I am? Between the wine I have drunk, and the pleasure of seeing you, I should never find the way to my house. Let me remain here till morning, and when I have recovered my senses I will go when you like.'

'Let him stay,' said Amina, who had before proved herself his friend. 'It is only just, as he has given us so much amusement.'

'If you wish it, my sister,' replied Zobeida; 'but if he does, I must make a new condition. Porter,' she continued, turning to him, 'if you remain, you must promise to ask no questions about anything you may see. If you do, you may perhaps hear what you don't like.'

This being settled, Amina brought in supper, and lit up the hall with a number of sweet smelling tapers. They then sat down again at the table, and began with fresh appetites to eat, drink, sing, and recite verses. In fact, they were all enjoying themselves mightily when they heard a knock at the outer door, which Sadie rose to open. She soon returned saying that three Calenders, all blind in the right eye, and all with their heads, faces, and eyebrows clean shaved, begged for admittance, as they were newly arrived in Bagdad, and night had already fallen.

'They seem to have pleasant manners,' she added, 'but you have no idea how funny they look. I am sure we should find their company diverting.'

Zobeida and Amina made some difficulty about admitting the new comers, and Sadie knew the reason of their hesitation. But she urged the matter so strongly that Zobeida was at last forced to consent.

'Bring them in, then,' said she, 'but make them understand that they are not to make remarks about what does not concern them, and be sure to make them read the inscription over the door.' For on the door was written in letters of gold, 'Whoso meddles in affairs that are no business of his, will hear truths that will not please him.'

The three Calenders bowed low on entering, and thanked the ladies for their kindness and hospitality. The ladies replied with words of welcome, and they were all about to seat themselves when the eyes of the Calenders fell on the porter, whose dress was not so very unlike their own, though he still wore all the hair that nature had given him. 'This,' said one of them, 'is apparently one of our Arab brothers, who has rebelled against our ruler.'

van onze Arabische broeders, die in opstand is gekomen tegen onze heerser.'

De drager, hoewel half slapend van de wijn die hij had gedronken, hoorde de woorden en, zonder te bewegen, schreeuwde kwaad naar de derwisj, 'Ga zitten en let op je eigen zaken. Heb je de inscriptie boven de deur niet gelezen? Iedereen is niet verplicht op dezelfde manier te leven.'

'Wees niet zo boos, mijn goede man,' antwoordde de derwisj; 'het zou ons zeer spijten u te ergeren,' dus werd de ruzie gladgestreken en begon het avondmaal met grote ernst. Toen de derwisjen hun honger hadden gestild, boden ze aan om voor hun gastvrouwen te spelen als er instrumenten in het huis waren. De dames waren erg ingenomen met het voorstel, en Sadie ging kijken wat ze kon vinden en keerde in enkele ogenblikken terug beladen met twee verschillende soorten fluiten en een tamboerijn. Elke derwisj nam degene waaraan hij de voorkeur gaf, en begon een bekende melodie te spelen, terwijl de dames de woorden van het lied zongen. Deze woorden waren de allervrolijkste en levendigste mogelijk, en zo nu en dan moesten de zangers stoppen om te toe te geven aan het gelach dat hen bijna stikte. In het midden van al hun lawaai werd er op de deur geklopt.

Nu had de kalief stiekem het paleis vroeg in de avond verlaten, vergezeld door zijn grootvizier, Giafar, en Mesrour, hoofd van de eunuchs, en alle drie droegen ze kleren van kooplieden. Terwijl hij door de straat liep, was de kalief aangetrokken door de muziek van instrumenten en het geluid van gelach, en had zijn vizier bevolen naar de deur van het huis te gaan en erop te kloppen, omdat hij naar binnen wilde. De vizier antwoordde dat de dames die daar woonden hun vrienden leken te vermaken, en hij dacht dat zijn meester er goed aan zou doen zich er niet mee te bemoeien; maar de kalief had het in zijn hoofd gehaald om het zelf te zien, en stond erop gehoorzaamd te worden.

De klop werd beantwoord door Sadie, met een kaars in haar hand, en de vizier, die verbaasd was over haar schoonheid, boog laag voor haar en zei respectvol, 'Mevrouw, wij zijn drie handelaars die net uit Mosul zijn aangekomen, en, door een tegenslag die ons deze nacht overkwam, bij aankomst bij de herberg de deuren gesloten vonden voor ons tot de morgen ochtend. Omdat we niet wisten wat we moesten doen, liepen we door de straten tot we toevallig uw huis passeerden, en, omdat we licht zagen en het geluid van stemmen hoorden, besloten we u te vragen ons onderdak te geven tot de dageraad. Als u ons deze gunst verleent, doen we er, met uw toestemming, alles aan om u te helpen de tijd aangenaam door te brengen.'

Sadie antwoordde de koopman dat ze eerst haar zussen moest raadplegen; en nadat ze de kwestie met hen had besproken, keerde ze terug om hem te vertellen dat hij en zijn twee vrienden welkom zouden zijn om zich bij hun gezelschap aan te sluiten. Ze gingen naar binnen en bogen beleefd naar de dames en hun gasten. Toen kwam Zobeida, als de minnares, naar voren en zei ernstig, 'Je bent hier welkom, maar ik hoop dat je me toestaat één ding van je te vragen—heb zoveel ogen als je wilt, maar geen tongen; en stel geen vragen over wat je ook maar ziet, hoe vreemd het je ook lijkt.'

'Mevrouw,' antwoordde de vizier, 'u zult worden gehoorzaamd. We hebben genoeg om ons te behagen en te interesseren zonder onszelf te vermoeien met iets waarmee we niets te maken hebben.' Toen gingen ze allemaal zitten en proosten op de gezondheid van de nieuwkomers.

Terwijl de vizier, Giafar, in gesprek was met de dames, was de kalief bezig zich af te vragen wie ze konden zijn, en waarom elk van de drie derwisjen zijn rechteroog verloren had. Hij brandde van verlangen te vragen naar de reden van dit alles, maar werd het zwijgen

The porter, although half asleep from the wine he had drunk, heard the words, and without moving cried angrily to the Calender, 'Sit down and mind your own business. Did you not read the inscription over the door? Everybody is not obliged to live in the same way.'

'Do not be so angry, my good man,' replied the Calender; 'we should be very sorry to displease you;' so the quarrel was smoothed over, and supper began in good earnest. When the Calenders had satisfied their hunger, they offered to play to their hostesses, if there were any instruments in the house. The ladies were delighted at the idea, and Sadie went to see what she could find, returning in a few moments laden with two different kinds of flutes and a tambourine. Each Calender took the one he preferred, and began to play a well-known air, while the ladies sang the words of the song. These words were the gayest and liveliest possible, and every now and then the singers had to stop to indulge the laughter which almost choked them. In the midst of all their noise, a knock was heard at the door.

Now early that evening the Caliph secretly left the palace, accompanied by his grand-vizir, Giafar, and Mesrour, chief of the eunuchs, all three wearing the dresses of merchants. Passing down the street, the Caliph had been attracted by the music of instruments and the sound of laughter, and had ordered his vizir to go and knock at the door of the house, as he wished to enter. The vizir replied that the ladies who lived there seemed to be entertaining their friends, and he thought his master would do well not to intrude on them; but the Caliph had taken it into his head to see for himself, and insisted on being obeyed.

The knock was answered by Sadie, with a taper in her hand, and the vizir, who was surprised at her beauty, bowed low before her, and said respectfully, 'Madam, we are three merchants who have lately arrived from Moussoul, and, owing to a misadventure which befel us this very night, only reached our inn to find that the doors were closed to us till to-morrow morning. Not knowing what to do, we wandered in the streets till we happened to pass your house, when, seeing lights and hearing the sound of voices, we resolved to ask you to give us shelter till the dawn. If you will grant us this favour, we will, with your permission, do all in our power to help you spend the time pleasantly.'

Sadie answered the merchant that she must first consult her sisters; and after having talked over the matter with them, she returned to tell him that he and his two friends would be welcome to join their company. They entered and bowed politely to the ladies and their guests. Then Zobeida, as the mistress, came forward and said gravely, 'You are welcome here, but I hope you will allow me to beg one thing of you—have as many eyes as you like, but no tongues; and ask no questions about anything you see, however strange it may appear to you.'

'Madam,' returned the vizir, 'you shall be obeyed. We have quite enough to please and interest us without troubling ourselves about that with which we have no concern.' Then they all sat down, and drank to the health of the new comers.

While the vizir, Giafar, was talking to the ladies the Caliph was occupied in wondering who they could be, and why the three Calenders had each lost his right eye. He was burning to inquire the reason of it all, but was silenced by Zobeida's request, so he tried to

opgelegd door Zobeida's verzoek, dus probeerde hij zichzelf op te wekken en deel te nemen aan de conversatie, die erg levendig was, met als gespreksonderwerp de vele verschillende soorten genoegens die er waren in de wereld. Na enige tijd stonden de Calenders op en voerden enkele nieuwsgierige dansen op, wat de rest van het gezelschap veel plezier gaf.

Toen ze klaar waren, stond Zobeida op van haar stoel, en, ze Amina bij de hand nemend, zei ze tegen haar: 'Mijn zuster, onze vrienden zullen ons excuseren als we hun aanwezigheid lijken te vergeten en onze nachtelijke taak vervullen.' Amina begreep de bedoeling van haar zus, en verzamelde de borden, glazen en muziekinstrumenten, en droeg ze weg, terwijl Sadie de zaal veegde en alles in orde bracht. Nadat ze dit had gedaan, vroeg ze de Derwisjen om op een bank aan de ene kant van de kamer te gaan zitten, en de Kalief en zijn vrienden zich er tegenover te plaatsen. Aan de drager vroeg ze te komen en haar en haar zus te helpen.

Kort daarna kwam Amina binnen met een stoel, die ze in het midden van de lege ruimte neerzette. Ze ging vervolgens naar de deur van een kast en gebaarde de drager haar te volgen. Hij deed aldus, en kwam al snel terug met twee zwarte honden aan een ketting, die hij naar het midden van de hal bracht. Zobeida stond toen op van haar stoel tussen de Derwisjen en de Kalief en liep langzaam naar de plaats waar de drager stond met de honden.

'We moeten onze plicht doen,' zei ze met een diepe zucht, stroopte haar mouwen op, en, een zweep van Sadie aannemend, zei ze tegen de man: 'Breng een van die honden naar mijn zus Amina en geef mij de andere.'

De drager deed wat hem gevraagd was, maar terwijl hij de hond naar Zobeida leidde, uitte het een doordringend gejam en staarde haar aan met een smekende blik. Maar Zobeida nam er geen acht op, en sloeg de hond totdat ze buiten adem was. Toen pakte ze de ketting van de drager over, en, de hond op zijn achterpoten optildend, keken ze elkaar verdrietig in de ogen tot de tranen van beiden begonnen te vallen. Toen nam Zobeida haar zakdoek en veegde teder de ogen van de hond af, waarna ze hem kustte, and toen, de ketting in de hand van de drager leggend, zei ze: 'Breng hem terug naar de kast en breng me de andere.'

Dezelfde ceremonie voltrok zich met de tweede hond, en al die tijd keek het hele gezelschap met verbazing toe. Met name de kalief kon zich nauwelijks inhouden, en hij maakte gebaren naar de vizier te vragen wat dit allemaal betekende. Maar de vizier deed alsof hij niet zag, en draaide zijn hoofd weg.

Zobeida bleef enige tijd in het midden van de kamer, totdat Sadie tenslotte naar haar toe kwam en haar vroeg te gaan zitten, omdat zij ook haar rol moest vervullen. Bij deze woorden haalde Amina een luit uit een kast met geel satijn en gaf het aan Sadie, die verschillende liederen zong ter begeleiding. Toen ze moe was, zei ze tegen Amina, 'Mijn zuster, ik kan niet meer; kom, ik bid u, en neem mijn plaats in.'

Amina sloeg een paar akkoorden en begon toen een lied, dat ze zong met zoveel gloed dat ze totaal overweldigd was, en zonk hijgend neer op een stapel kussens, terwijl ze haar jurk opentrok, wat ze deed om zichzelf enige lucht te geven. Tot verbazing van alle aanwezigen was haar nek, in plaats van zo glad en wit als haar gezicht, één massa littekens.

De Derwisjen en de Kalief keken elkaar aan en fluisterden samen, niet gehoord door Zobeida en Sadie, die hun bezwijmende zuster verzorgden. 'Wat betekent dit allemaal?' vroeg de kalief. 'Wij kennen niet meer dan jij,' zei de derwisj aan wie hij had gesproken. 'Wat! Je hoort niet bij het huis?' 'Mijn heer,' antwoordde alle Derwisjen samen, 'we zijn hier voor de eerst keer, een uur eerder dan jij.'

rouse himself and to take his part in the conversation, which was very lively, the subject of discussion being the many different sorts of pleasures that there were in the world. After some time the Calenders got up and performed some curious dances, which delighted the rest of the company.

When they had finished Zobeida rose from her seat, and, taking Amina by the hand, she said to her, 'My sister, our friends will excuse us if we seem to forget their presence and fulfil our nightly task.' Amina understood her sister's meaning, and collecting the dishes, glasses, and musical instruments, she carried them away, while Sadie swept the hall and put everything in order. Having done this she begged the Calenders to sit on a sofa on one side of the room, and the Caliph and his friends to place themselves opposite. As to the porter, she requested him to come and help her and her sister.

Shortly after Amina entered carrying a seat, which she put down in the middle of the empty space. She next went over to the door of a closet and signed to the porter to follow her. He did so, and soon reappeared leading two black dogs by a chain, which he brought into the centre of the hall. Zobeida then got up from her seat between the Calenders and the Caliph and walked slowly across to where the porter stood with the dogs.

'We must do our duty,' she said with a deep sigh, pushing back her sleeves, and, taking a whip from Sadie, she said to the man, 'Take one of those dogs to my sister Amina and give me the other.'

The porter did as he was bid, but as he led the dog to Zobeida it uttered piercing howls, and gazed up at her with looks of entreaty. But Zobeida took no notice, and whipped the dog till she was out of breath. She then took the chain from the porter, and, raising the dog on its hind legs, they looked into each other's eyes sorrowfully till tears began to fall from both. Then Zobeida took her handkerchief and wiped the dog's eyes tenderly, after which she kissed it, then, putting the chain into the porter's hand she said, 'Take it back to the closet and bring me the other.'

The same ceremony was gone through with the second dog, and all the while the whole company looked on with astonishment. The Caliph in particular could hardly contain himself, and made signs to the vizir to ask what it all meant. But the vizir pretended not to see, and turned his head away.

Zobeida remained for some time in the middle of the room, till at last Sadie went up to her and begged her to sit down, as she also had her part to play. At these words Amina fetched a lute from a case of yellow satin and gave it to Sadie, who sang several songs to its accompaniment. When she was tired she said to Amina, 'My sister, I can do no more; come, I pray you, and take my place.'

Amina struck a few chords and then broke into a song, which she sang with so much ardour that she was quite overcome, and sank gasping on a pile of cushions, tearing open her dress as she did so to give herself some air. To the amazement of all present, her neck, instead of being as smooth and white as her face, was a mass of scars.

The Calenders and the Caliph looked at each other, and whispered together, unheard by Zobeida and Sadie, who were tending their fainting sister. 'What does it all mean?' asked the Caliph. 'We know no more than you,' said the Calender to whom he had spoken. 'What! You do not belong to the house?' 'My lord,' answered all the Calenders together, 'we came here for the first time an hour before you.'

Ze wendden zich vervolgens tot de drager om te zien of hij het mysterie kon verklaren, maar de drager wist niet meer dan zichzelf. Tenslotte kon de kalief zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen, en verklaarde hij dat hij de dames zou dwingen hun de betekenis van hun vreemde gedrag te vertellen. De vizir, die voorzag wat er zou gebeuren, smeekte hem om zich de voorwaarde te herinneren die hun gastvrouwen hadden opgelegd, en voegde er fluisterend aan toe dat als zijne Hoogheid tot de morgen kon wachten, hij, als kalief, de dames kon gebieden voor hem te verschijnen. Maar de Kalief, die niet gewend was om tegengesproken te worden, verwierp dit advies en het werd opgelost na wat meer gepraat dat de vraag door de drager gesteld moest worden. Plotseling draaide Zobeida zich om, en hun opwinding opmerkend, zei ze: 'Wat is er aan de hand—wat bespreken jullie allen zo serieus?'

'Mevrouw,' antwoordde de drager, 'deze heren vragen je uit te leggen waarom je eerst de honden moet slaan en dan om ze huilt, en ook hoe het is gebeurd dat de bezwijmde dame bedekt is met littekens. Ze hebben me gevraagd, mevrouw, om hun spreekbuis te zijn.' 'Is het waar, heren,' vroeg Zobeida, zichzelf oprichtend, 'dat u deze man heeft opgedragen om mij die vraag te stellen?' 'Het is,' antwoordden zij allen, behalve Giafar, die stil was.

'Is dit,' ging Zeroida verder, elk moment bozer wordend, 'is dit wat jullie teruggeven voor de gastvrijheid die ik jullie heb betoond? Zijn jullie de enige voorwaarde vergeten waarop je het huis mocht betreden? Kom snel,' voegde ze eraan toe, klapte drie keer in haar handen en de woorden waren nauwelijks gesproken of zeven zwarte slaven, elk gewapend met een sabel, stormden binnen en stonden boven de zeven mannen, die ze op de grond gooiden, en maakten zich klaar om, op een teken van hun Meesteres, hun hoofd af te hakken.

De zeven daders dachten allemaal dat hun laatste uur was aangebroken, en de kalief had bitter berouw dat hij niet het advies van de vizier had opgevolgd. Maar ze besloten om dapper te sterven, allemaal behalve de drager, die luid vroeg aan Zobeida waarom hij moest lijden voor andermans' fouten, en verklaarde dat deze tegenslagen nooit zouden zijn gebeurd als het niet voor de derwisjen was geweest, die altijd ongeluk brachten. Hij eindigde met het smeken van Zobeida niet de onschuldigen te verwarren met de schuldigen en zijn leven te sparen.

Ondanks haar woede was er zo iets komisch in het gekreun van de drager dat Zobeida haar lachen niet kon inhouden. Maar hem terzijde schuivend, richtte ze zich een tweede maal tot de anderen, zeggende: 'Antwoord mij; wie zijn jullie? Tenzij je me het echt vertelt, heb je geen tweede moment te leven. Ik kan nauwelijks geloven dat julle mannen van enige rang zijn, tot welk land jullie ook maar behoren. Als dat zo was, zou je meer respect voor ons hebben gehad.'

De kalief, die van nature heel ongeduldig was, leed veel meer dan een van de anderen bij het gevoel dat zijn leven overgeleverd was aan de gratie van een terecht beledigde vrouw, maar toen hij haar vraag hoorde, begon hij vrijer te ademen, want hij was ervan overtuigd dat ze alleen maar zijn naam en rang hoefde te weten om alle gevaar te laten wijken. Dus fluisterde hij haastig naar de vizier, die naast hem was, om hun geheim te onthullen. Maar de vizier, wijzer dan zijn meester, wenste de belediging die zij hadden ondergaan voor het publiek te verbergen, en antwoordde slechts: 'We hebben tenslotte alleen gekregen wat we verdienen.'

Ondertussen had Zeroida zich tot de drie derwisjen gewend en vroeg of ze, omdat ze allemaal blind waren, broers waren. 'Nee mevrouw,' antwoordde één, 'we zijn zeker geen

They then turned to the porter to see if he could explain the mystery, but the porter was no wiser than they were themselves. At length the Caliph could contain his curiosity no longer, and declared that he would compel the ladies to tell them the meaning of their strange conduct. The vizir, foreseeing what would happen, implored him to remember the condition their hostesses had imposed, and added in a whisper that if his Highness would only wait till morning he could as Caliph summon the ladies to appear before him. But the Caliph, who was not accustomed to be contradicted, rejected this advice, and it was resolved after a little more talking that the question should be put by the porter. Suddenly Zobeida turned round, and seeing their excitement she said, 'What is the matter—what are you all discussing so earnestly?'

'Madam,' answered the porter, 'these gentlemen entreat you to explain to them why you should first whip the dogs and then cry over them, and also how it happens that the fainting lady is covered with scars. They have requested me, Madam, to be their mouthpiece.' 'Is it true, gentlemen,' asked Zobeida, drawing herself up, 'that you have charged this man to put me that question?' 'It is,' they all replied, except Giafar, who was silent.

'Is this,' continued Zobeida, growing more angry every moment, 'is this the return you make for the hospitality I have shown you? Have you forgotten the one condition on which you were allowed to enter the house? Come quickly,' she added, clapping her hands three times, and the words were hardly uttered when seven black slaves, each armed with a sabre, burst in and stood over the seven men, throwing them on the ground, and preparing themselves, on a sign from their mistress, to cut off their heads.

The seven culprits all thought their last hour had come, and the Caliph repented bitterly that he had not taken the vizir's advice. But they made up their minds to die bravely, all except the porter, who loudly inquired of Zobeida why he was to suffer for other people's faults, and declared that these misfortunes would never have happened if it had not been for the Calenders, who always brought ill-luck. He ended by imploring Zobeida not to confound the innocent with the guilty and to spare his life.

In spite of her anger, there was something so comic in the groans of the porter that Zobeida could not refrain from laughing. But putting him aside she addressed the others a second time, saying, 'Answer me; who are you? Unless you tell me truly you have not another moment to live. I can hardly think you are men of any position, whatever country you belong to. If you were, you would have had more consideration for us.'

The Caliph, who was naturally very impatient, suffered far more than either of the others at feeling that his life was at the mercy of a justly offended lady, but when he heard her question he began to breathe more freely, for he was convinced that she had only to learn his name and rank for all danger to be over. So he whispered hastily to the vizir, who was next to him, to reveal their secret. But the vizir, wiser than his master, wished to conceal from the public the affront they had received, and merely answered, 'After all, we have only got what we deserved.'

Meanwhile Zobeida had turned to the three Calenders and inquired if, as they were all blind, they were brothers. 'No, madam,' replied one, 'we are no blood relations at all, only

bloedverwanten, alleen broeders door onze manier van leven.' 'En jij,' vroeg ze, zich richtend tot een ander, 'Bent u met één oog blind geboren?' 'Nee mevrouw,' zei hij, 'Ik werd blind door een meest verwonderlijk avontuur, zoals waarschijnlijk nooit iemand is overkomen. Daarna heb ik mijn hoofd en wenkbrauwen geschoren en de kleding aangetrokken waarin u me nu ziet.'

Zobeida stelde dezelfde vraag aan de andere twee derwisjen en ontving hetzelfde antwoord. 'Maar,' voegde de derde toe, 'het zou u kunnen interesseren, mevrouw, om te weten dat wij geen mannen van lage afkomst zijn, maar alle drie zonen van koningen zijn, en van koningen ook, die de wereld hoog in aanzien houdt.'

Bij deze woorden koelde de woede van Zobeida af, en ze wendde zich tot haar slaven en zei: 'Je kunt ze wat meer ruimte geven, maar verlaat de hal niet. Degenen die ons hun geschiedenis zullen vertellen en hun redenen hier te komen, mogen ongedeerd vertrekken; zij die weigeren—', en ze stopte even, maar in een oogwenk brak de drager meteen in, die begreep dat hij alleen zijn verhaal moest vertellen om zichzelf te bevrijden van dit verschrikkelijke gevaar, 'Mevrouw, u weet al hoe ik hier ben gekomen en wat ik te zeggen heb, zal snel worden verteld. Uw zus heeft me vanmorgen gevonden op de plek waar ik altijd sta te wachten om ingehuurd te worden. Ze vroeg me haar naar verschillende winkels te volgen, en toen mijn mand behoorlijk vol was, keerden we terug naar dit huis, en toen had u de goedheid mij toe te staan te blijven, waarvoor ik eeuwig dankbaar zal zijn. Dat is mijn verhaal.'

Hij keek angstig naar Zobeida, die haar hoofd knikte en zei: 'Je kunt gaan; en zorg ervoor dat we elkaar nooit meer ontmoeten.'

'Oh mevrouw,' riep de drager, 'laat me nog een tijdje blijven. Het is niet eerlijk dat de anderen mijn verhaal hebben gehoord en dat ik het hunne niet mag horen,' en zonder te wachten op toestemming ging hij zitten aan het eind van de sofa waar de dames zaten, terwijl de rest op het tapijt hurkte en de slaven tegen de muur stonden.

Toen begon een van de derwisjen, zich richtend tot Zobeida als de voornaamste dame, zijn verhaal.

brothers by our mode of life.’ ‘And you,’ she asked, addressing another, ‘were you born blind of one eye?’ ‘No, madam,’ returned he, ‘I became blind through a most surprising adventure, such as probably has never happened to anybody. After that I shaved my head and eyebrows and put on the dress in which you see me now.’

Zobeida put the same question to the other two Calenders, and received the same answer. ‘But,’ added the third, ‘it may interest you, madam, to know that we are not men of low birth, but are all three sons of kings, and of kings, too, whom the world holds in high esteem.’

At these words Zobeida’s anger cooled down, and she turned to her slaves and said, ‘You can give them a little more liberty, but do not leave the hall. Those that will tell us their histories and their reasons for coming here shall be allowed to leave unhurt; those who refuse—’, and she paused, but in a moment the porter, who understood that he had only to relate his story to set himself free from this terrible danger, immediately broke in, ‘Madam, you know already how I came here, and what I have to say will soon be told. Your sister found me this morning in the place where I always stand waiting to be hired. She bade me follow her to various shops, and when my basket was quite full we returned to this house, when you had the goodness to permit me to remain, for which I shall be eternally grateful. That is my story.’

He looked anxiously to Zobeida, who nodded her head and said, ‘You can go; and take care we never meet again.’

‘Oh, madam,’ cried the porter, ‘let me stay yet a little while. It is not just that the others should have heard my story and that I should not hear theirs,’ and without waiting for permission he seated himself on the end of the sofa occupied by the ladies, whilst the rest crouched on the carpet, and the slaves stood against the wall.

Then one of the Calenders, addressing himself to Zobeida as the principal lady, began his story.

93 Het verhaal van de eerste derwisj

Om, mevrouw, uit te leggen hoe ik mijn rechteroog kwijtraakte en de kleding van een derwisj te dragen, moet u eerst weten dat ik de zoon van een koning ben. De vaders enige broerregende over het buurland en had twee kinderen, een dochter en een zoon, die van dezelfde leeftijd waren als ikzelf.

Toen ik opgroeide, en meer vrijheid gegund werd, bracht ik elk jaar een bezoek aan het hof van mijn oom, en meestal bleef ik daar ongeveer twee maanden. Op deze manier werden mijn neef en ik heel goede vrienden, en waren zeer aan elkaar gehecht. De allerlaatste keer dat ik hem zag, leek hij meer dan ooit verheugd mij te zien, en gaf hij een groot feest ter ere van mij. Toen we klaar waren met eten, zei hij tegen me, 'Mijn neef, je raadt nooit wat ik heb gedaan sinds je laatste bezoek aan ons! Direct na je vertrek heb ik een aantal mannen laten werken aan een gebouw naar mijn eigen ontwerp. Het is nu voltooid en klaar om in te leven. Ik wil het je graag laten zien, maar je moet eerst twee dingen zweren: trouw te zijn aan mij, en mijn geheim te bewaren.'

Natuurlijk dacht ik er niet van hem iets te weigeren dat hij vroeg, en gaf de belofte zonder de minste aarzeling. Toen verzocht hij me een ogenblik te wachten, en verdween, en keerde binnen enkele ogenblikken terug met een rijkelijk geklede en zeer mooie dame, maar omdat hij haar naam niet vertelde, dacht ik dat het beter was om het niet te vragen. We gingen alle drie aan tafel en vermaakten ons met het praten over allerlei onbelangrijke dingen en het drinken op elkaars gezondheid. Plots zei de prins tegen me, 'Neef, we hebben geen moment te verliezen; wees zo vriendelijk om deze dame naar een bepaalde plek te brengen, waar je een nieuw koepelvormig tombe zult vinden. Je kunt het niet missen. Ga naar binnen, jullie beiden, en wacht tot ik kom. Ik zal niet veel later komen.'

Zoals ik had beloofd, nam ik me voor te doen wat mij was verteld, en mijn hand gevend aan de dame, begeleidde ik haar, bij het licht van de maan, naar de plaats waarover de prins had gesproken. We hadden het amper bereikt toen hij zich bij ons voegde, met een kleine waterzak, een pikhouweel en een zak met gips.

Met de houweel begon hij meteen het lege graf in het midden van het graf te slopen. Eén voor één pakte hij de stenen en stapelde ze op in een hoek. Toen hij het hele graf had neergeslagen, ging hij verder met graven in de aarde, en onder de plek waar het graf was geweest, zag ik een valluik. Hij tilde de deur op en ik kreeg de bovenkant van een wenteltrap in zicht; toen zei hij, zich tot de dame wendend, 'Mevrouw, dit is de weg die u naar de plek zal leiden die ik u heb verteld.'

De dame antwoordde niet, maar liep stilletjes de trap af, en de prins volgde haar. Bovenaan, echter, keek hij naar mij. 'Mijn neef,' riep hij uit, 'Ik weet niet hoe ik je moet bedanken voor je hulp. Vaarwel.' 'Wat bedoel je?' riep ik. 'Ik begrijp het niet.' 'Het maakt niet uit,' antwoordde hij, 'ga terug via de weg waarlangs je kwam.'

Hij wou niet meer zeggen, en, zeer in de war, keerde ik terug naar mijn kamer in het paleis en ging naar bed. Toen ik wakker werd en mijn avontuur naging, dacht ik dat ik gedroomd had en stuurde een bediende om te vragen of de prins gekleed was en me kon ontvangen. Maar toen ik hoorde dat hij niet thuis had geslapen, maakte ik me grote zorgen, en haastte ik me naar het kerkhof, waar, ongelukkigerwijze, de graven allemaal zo op elkaar leken dat ik niet degene waarnaar ik op zoek was kon vinden, hoewel ik vier dagen besteedde aan het zoeken ernaar.

Je moet weten dat al die tijd de koning, mijn oom, weg gegaan was op een jachtexpeditie

93 The Story of the First Calender

In order, madam, to explain how I came to lose my right eye, and to wear the dress of a Calender, you must first know that I am the son of a king. My father's only brother reigned over the neighbouring country, and had two children, a daughter and a son, who were of the same age as myself.

As I grew up, and was allowed more liberty, I went every year to pay a visit to my uncle's court, and usually stayed there about two months. In this way my cousin and I became very intimate, and were much attached to each other. The very last time I saw him he seemed more delighted to see me than ever, and gave a great feast in my honour. When we had finished eating, he said to me, 'My cousin, you would never guess what I have been doing since your last visit to us! Directly after your departure I set a number of men to work on a building after my own design. It is now completed, and ready to be lived in. I should like to show it to you, but you must first swear two things: to be faithful to me, and to keep my secret.'

Of course I did not dream of refusing him anything he asked, and gave the promise without the least hesitation. He then bade me wait an instant, and vanished, returning in a few moments with a richly dressed lady of great beauty, but as he did not tell me her name, I thought it was better not to inquire. We all three sat down to table and amused ourselves with talking of all sorts of indifferent things, and with drinking each other's health. Suddenly the prince said to me, 'Cousin, we have no time to lose; be so kind as to conduct this lady to a certain spot, where you will find a dome-like tomb, newly built. You cannot mistake it. Go in, both of you, and wait till I come. I shall not be long.'

As I had promised I prepared to do as I was told, and giving my hand to the lady, I escorted her, by the light of the moon, to the place of which the prince had spoken. We had barely reached it when he joined us himself, carrying a small vessel of water, a pickaxe, and a little bag containing plaster.

With the pickaxe he at once began to destroy the empty sepulchre in the middle of the tomb. One by one he took the stones and piled them up in a corner. When he had knocked down the whole sepulchre he proceeded to dig at the earth, and beneath where the sepulchre had been I saw a trap-door. He raised the door and I caught sight of the top of a spiral staircase; then he said, turning to the lady, 'Madam, this is the way that will lead you down to the spot which I told you of.'

The lady did not answer, but silently descended the staircase, the prince following her. At the top, however, he looked at me. 'My cousin,' he exclaimed, 'I do not know how to thank you for your kindness. Farewell.' 'What do you mean?' I cried. 'I don't understand.' 'No matter,' he replied, 'go back by the path that you came.'

He would say no more, and, greatly puzzled, I returned to my room in the palace and went to bed. When I woke, and considered my adventure, I thought that I must have been dreaming, and sent a servant to ask if the prince was dressed and could see me. But on hearing that he had not slept at home I was much alarmed, and hastened to the cemetery, where, unluckily, the tombs were all so alike that I could not discover which was the one I was in search of, though I spent four days in looking for it.

You must know that all this time the king, my uncle, was absent on a hunting expedition,

en omdat niemand wist wanneer hij terug zou zijn, besloot ik uiteindelijk naar huis terug te keren, de ministers achterlatend om mijn excuses te maken. Ik verlangde ernaar te vertellen wat er van de prins was geworden, over wiens lot zij de vreselijkste angst hadden, maar de eed die ik had gezworen hield me stil.

Toen ik in de hoofdstad van mijn vader aankwam, trof ik tot mijn verbazing een grote groep bewakers opgetrokken voor de poort van het paleis; ze omringden me direct toen ik naar binnen ging. Ik vroeg de officieren die het bevel voerden de reden van dit vreemde gedrag, en was met afschuw vervuld toen ik hoorde dat het leger was gaan muiten en de koning, mijn vader, ter dood had gebracht en de grootvizier op de troon had gezet. Verder, dat bij zijn bevel ik onder arrest was geplaatst.

Nu had deze rebelerende vizier me gehaat vanaf mijn jongensjaren, want eens, toen ik met een boog op een vogel schoot, had ik per ongeluk zijn oog geschoten. Natuurlijk stuurde ik niet alleen een dienaar om hem mijn spijt en verontschuldiging aan te bieden, maar maakte ik ze ook persoonlijk. Het had allemaal geen zin. Hij koesterde een onaflaatbare haat jegens mij en verloor geen gelegenheid om dat te laten merken. Nadat ik eenmaal in zijn macht was gebracht, voelde ik dat hij geen genade zou tonen, en ik had gelijk. Bezeten van triomf en woede kwam hij naar me toe in mijn gevangenis en rukte mijn rechteroog uit. Dat is hoe ik het verloor.

Mijn belager, echter, hield hier niet op. Hij sloot me op in een grote kooi en beval zijn beul me naar een woestijnplaats te brengen, mijn hoofd af te hakken en mijn lichaam achter te laten voor de roofvogels. De kooi, met mij erin, werd dienovereenkomstig op een paard geplaatst en de beul, vergezeld door een andere man, reed het land in totdat ze een plek hadden gevonden die geschikt was voor het doel. Maar hun harten waren niet zo onbuigzaam als ze leken, en mijn tranen en gebeden liet ze toegeven.

‘Geef het koninkrijk meteen op, zei de beul tenslotte, ‘en zorg ervoor nooit terug te komen, want u zult niet alleen uw hoofd verliezen, maar ons het onze laten verliezen.’ Ik was hem zeer dankbaar en probeerde mezelf te troosten over het verlies van mijn oog door te denken aan de andere tegenslagen waarvan ik was ontsnapt.

Na alles wat ik had doorgemaakt, en mijn angst om door een vijand te worden herkend, kon ik alleen heel langzaam en behoedzaam reizen, doorgaans rustend op een afgelegen plek overdag, en lopen zo ver als ik kon bij nacht, maar uiteindelijk kwam ik aan in het koninkrijk van mijn oom, van wiens bescherming ik zeker was.

Ik vond hem in grote verdriet over de verdwijning van zijn zoon, die, zei hij, verdwenen was zonder een spoor achter te laten; maar zijn eigen verdriet belette hem niet om het mijne te delen. We vermengden onze tranen, want het verlies van de een was het verlies van de ander, en toen besloot ik dat het mijn plicht was om de plechtige eed te verbreken die ik de prins had gezworen. Ik verloor daarom geen tijd door mijn oom alles te vertellen wat ik wist, en ik merkte op dat zelfs voordat ik was geëindigd zijn verdriet een enigszins leek te zijn verlicht.

‘Mijn beste neef,’ zei hij, ‘jouw verhaal geeft me hoop. Ik wist dat mijn zoon een graftombe bouwde, en ik denk dat ik die plek kan vinden. Maar omdat de prins de zaak geheim wilde houden, laten we alleen gaan en de plaats zelf zoeken.’

Daarna verzocht hij me mezelf te vermommen, en we glipten allebei naar buiten door een tuindeur die uitkwam op het kerkhof. Het duurde niet lang voordat we bij de plaats kwamen waar de prins verdween, of de tombe te ontdekken waar ik eerder zo tevergeefs naar had gezocht. We gingen er binnen en vonden het luik dat naar de trap leidde, maar we

and as no one knew when he would be back, I at last decided to return home, leaving the ministers to make my excuses. I longed to tell them what had become of the prince, about whose fate they felt the most dreadful anxiety, but the oath I had sworn kept me silent.

On my arrival at my father's capital, I was astonished to find a large detachment of guards drawn up before the gate of the palace; they surrounded me directly when I entered. I asked the officers in command the reason of this strange behaviour, and was horrified to learn that the army had mutinied and put to death the king, my father, and had placed the grand-vizir on the throne. Further, that by his orders I was placed under arrest.

Now this rebel vizir had hated me from my boy-hood, because once, when shooting at a bird with a bow, I had shot out his eye by accident. Of course I not only sent a servant at once to offer him my regrets and apologies, but I made them in person. It was all of no use. He cherished an undying hatred towards me, and lost no occasion of showing it. Having once got me in his power I felt he could show no mercy, and I was right. Mad with triumph and fury he came to me in my prison and tore out my right eye. That is how I lost it.

My persecutor, however, did not stop here. He shut me up in a large cage and ordered his executioner to carry me into a desert place, to cut off my head, and then to abandon my body to the birds of prey. The cage, with me inside it, was accordingly placed on a horse, and the executioner, accompanied by another man, rode into the country until they found a spot suitable for the purpose. But their hearts were not so hard as they seemed, and my tears and prayers made them waver.

'Forsake the kingdom instantly,' said the executioner at last, 'and take care never to come back, for you will not only lose your head, but make us lose ours.' I thanked him gratefully, and tried to console myself for the loss of my eye by thinking of the other misfortunes I had escaped.

After all I had gone through, and my fear of being recognised by some enemy, I could only travel very slowly and cautiously, generally resting in some out-of-the-way place by day, and walking as far as I was able by night, but at length I arrived in the kingdom of my uncle, of whose protection I was sure.

I found him in great trouble about the disappearance of his son, who had, he said, vanished without leaving a trace; but his own grief did not prevent him sharing mine. We mingled our tears, for the loss of one was the loss of the other, and then I made up my mind that it was my duty to break the solemn oath I had sworn to the prince. I therefore lost no time in telling my uncle everything I knew, and I observed that even before I had ended his sorrow appeared to be lightened a little.

'My dear nephew,' he said, 'your story gives me some hope. I was aware that my son was building a tomb, and I think I can find the spot. But as the prince wished to keep the matter secret, let us go alone and seek the place ourselves.'

He then bade me disguise myself, and we both slipped out of a garden door which opened on to the cemetery. It did not take long for us to arrive at the scene of the prince's disappearance, or to discover the tomb I had sought so vainly before. We entered it, and found the trap-door which led to the staircase, but we had great difficulty in raising it,

hadden grote moeite om hem op te tillen, omdat de prins hem onderaan had vastgemaakt met het pleisterwerk dat hij had meegenomen.

Mijn oom ging eerst en ik volgde hem. Toen we de onderkant van de trap bereikten, stapten we een soort voorkamer binnen, gevuld met zo'n dichte rook dat het nauwelijks mogelijk was om iets te zien. Echter, we gingen door de rook een grote kamer binnen, die aanvankelijk vrij leeg leek. De kamer was helder verlicht, en even later zagen we aan één kant een soort platform, waarop de lichamen van de prins en een dame lagen, beide half verbrand, alsof ze uit een vuur waren getrokken voordat het ze helemaal had verteerd.

Deze vreselijke aanblik maakte me misselijk, maar tot mijn verbazing toonde mijn oom niet zozeer verbazing als woede.

'Ik wist het,' zei hij, 'dat mijn zoon verliefd was op deze dame, met wie het onmogelijk was dat hij ooit zou trouwen. Ik probeerde zijn gedachten te veranderen, en stelde aan hem de mooiste prinsessen voor, maar hij gaf om geen van hen, en zoals je ziet, zijn ze nu verenigd door een vreselijke dood in een ondergronds graf.' Maar terwijl hij sprak, versmolt zijn woede tot tranen, en opnieuw weende ik met hem.

Toen hij zich herstelde, trok hij me naar hem toe.

'Mijn beste neef,' zei hij, mij omhelzend, 'je bent bij mij gekomen om zijn plaats in te nemen, en ik zal mijn best doen te vergeten dat ik ooit een zoon had die zo slecht kon handelen.' Toen draaide hij zich om en ging de trap op.

We bereikten het paleis zonder dat iemand onze afwezigheid had opgemerkt, toen, kort daarna, een geroffel van trommels, en cimbalen, en het geschal van trompetten neerkwam op onze verblufte oren. Tegelijkertijd kondigde een dikke stofwolk aan de horizon de nadering van een groot leger aan. Mijn hart zonk toen ik zag dat de commandant de vizier was die mijn vader had onttroond, en het gekomen was het koninkrijk van mijn oom in te nemen.

De hoofdstad was volkomen onvoorbereid om een belegering te doorstaan, en inziend dat verzet nutteloos was, opende het meteen zijn poorten. Mijn oom vocht hard voor zijn leven, maar was snel overweldigd, en toen hij viel, slaagde ik erin door een geheime doorgang te ontsnappen, en zocht mijn toevlucht bij een officier waarvan ik wist dat ik die kon vertrouwen.

Vervolgd door ongeluk en geslagen door verdriet, leek er maar één veilig middel voor mij over gebleven te zijn. Ik schoor mijn baard en mijn wenkbrauwen, en trok de kleding aan van een derwisj, waarin ik gemakkelijk kon reizen zonder bekend te zijn. Ik vermeed de steden tot ik het koninkrijk van de beroemde en machtige kalief Haroun-al-Raschid bereikte, waar ik geen verdere reden had om mijn vijanden te vrezen. Het was mijn bedoeling om naar Bagdad te komen en mezelf voor de voeten van zijne Hoogheid te werpen, die, naar ik zeker wist, geraakt zou zijn door mijn droevige verhaal, en mij bovendien zijn hulp en bescherming zou schenken.

Na een reis die enkele maanden duurde kwam ik tenslotte aan bij de poorten van deze stad. De zon ging onder, en ik stopte even om rond me heen te kijken, en te beslissen welke kant ik op moest. Ik was nog steeds dit onderwerp aan het overdenken toen ik werd vergezeld door deze andere derwisj, die stopte om me te begroeten.

'Jij, zoals ik, lijkt een vreemde te zijn,' zei ik. Hij antwoordde dat ik gelijk had, en voordat hij meer kon zeggen, kwam de derde derwisj. Hij was ook net aangekomen in Bagdad, en als broeders in tegenspoed, besloten we om onze bezittingen samen te gooien, en te delen wat het lot ook maar in petto zou hebben.

because the prince had fastened it down underneath with the plaster he had brought with him.

My uncle went first, and I followed him. When we reached the bottom of the stairs we stepped into a sort of ante-room, filled with such a dense smoke that it was hardly possible to see anything. However, we passed through the smoke into a large chamber, which at first seemed quite empty. The room was brilliantly lighted, and in another moment we perceived a sort of platform at one end, on which were the bodies of the prince and a lady, both half-burned, as if they had been dragged out of a fire before it had quite consumed them.

This horrible sight turned me faint, but, to my surprise, my uncle did not show so much surprise as anger.

‘I knew,’ he said, ‘that my son was tenderly attached to this lady, whom it was impossible he should ever marry. I tried to turn his thoughts, and presented to him the most beautiful princesses, but he cared for none of them, and, as you see, they have now been united by a horrible death in an underground tomb.’ But, as he spoke, his anger melted into tears, and again I wept with him.

When he recovered himself he drew me to him.

‘My dear nephew,’ he said, embracing me, ‘you have come to me to take his place, and I will do my best to forget that I ever had a son who could act in so wicked a manner.’ Then he turned and went up the stairs.

We reached the palace without anyone having noticed our absence, when, shortly after, a clashing of drums, and cymbals, and the blare of trumpets burst upon our astonished ears. At the same time a thick cloud of dust on the horizon told of the approach of a great army. My heart sank when I perceived that the commander was the vizir who had dethroned my father, and was come to seize the kingdom of my uncle.

The capital was utterly unprepared to stand a siege, and seeing that resistance was useless, at once opened its gates. My uncle fought hard for his life, but was soon overpowered, and when he fell I managed to escape through a secret passage, and took refuge with an officer whom I knew I could trust.

Persecuted by ill-fortune, and stricken with grief, there seemed to be only one means of safety left to me. I shaved my beard and my eyebrows, and put on the dress of a calender, in which it was easy for me to travel without being known. I avoided the towns till I reached the kingdom of the famous and powerful Caliph, Haroun-al-Raschid, where I had no further reason to fear my enemies. It was my intention to come to Bagdad and to throw myself at the feet of his Highness, who would, I felt certain, be touched by my sad story, and would grant me, besides, his help and protection.

After a journey which lasted some months I arrived at length at the gates of this city. It was sunset, and I paused for a little to look about me, and to decide which way to turn my steps. I was still debating on this subject when I was joined by this other calender, who stopped to greet me.

‘You, like me, appear to be a stranger,’ I said. He replied that I was right, and before he could say more the third calender came up. He, also, was newly arrived in Bagdad, and being brothers in misfortune, we resolved to cast in our lots together, and to share whatever fate might have in store.

Tegen die tijd was het laat geworden en we wisten niet waar we de nacht door moesten brengen. Maar onze gelukkige ster heeft ons naar deze deur geleid, en we hebben de vrijheid genomen om te kloppen en te vragen om onderdak, die ons onmiddellijk met de grootste genade in de wereld werd gegeven. Dit, mevrouw, is mijn verhaal.

‘Ik ben tevreden’, antwoordde Zobeida; ‘je kunt gaan wanneer je wilt.’ De derwisj verzocht echter te blijven en de verhalen van zijn twee vrienden en van de drie andere personen van het gezelschap te horen, hetwelk hem werd toegestaan.

By this time it had grown late, and we did not know where to spend the night. But our lucky star having guided us to this door, we took the liberty of knocking and of asking for shelter, which was given to us at once with the best grace in the world. This, madam, is my story.

‘I am satisfied,’ replied Zobeida; ‘you can go when you like.’ The calender, however, begged leave to stay and to hear the histories of his two friends and of the three other persons of the company, which he was allowed to do.

94 Het verhaal van de tweede derwisj

‘Mevrouw,’ zei de jongeman tegen Zobeida, ‘als u wil weten hoe ik mijn rechteroog heb verloren, zal ik u het verhaal van mijn hele leven moeten vertellen.’

Ik was nauwelijks ouder dan een baby, toen de koning, mijn vader, die me ongewoon snel en slim vond voor mijn leeftijd, zijn aandacht op mijn opvoeding vestigde. Eerst leerde ik lezen en schrijven, en toen, om de Koran te leren, die de basis is van onze heilige religie, en beter te begrijpen, las ik met mijn tutors, de bekwaamste commentatoren, over haar leer, en prentte in mijn geheugen alle tradities met betrekking tot de profeet, die zijn verzameld uit de mond van zijn vrienden. Ik heb ook geschiedenis geleerd en kreeg les in poëzie, versbouw, aardrijkskunde, tijdrekening, en in alle buitenoefeningen waarin elke prins moet uitblinken. Maar wat ik het leukst vond, was het schrijven van Arabische karakters, en hierin overtrof ik al snel mijn meesters, en verwierf een reputatie in deze tak van kennis die reikte tot aan India zelf.

Nu zond de sultan van Indië, nieuwsgierig om een jonge prins met zulke vreemde smaak te zien, een ambassadeur naar mijn vader, beladen met rijke geschenken, en een hartelijke uitnodiging om zijn hof te bezoeken. Mijn vader, die er zeer veel aan gelegen was de vriendschap van zo’n machtige monarch veilig te stellen, en daarnaast meende dat een reis mijn manieren enorm zou verbeteren en mijn kennis verbreden, aanvaardde maar wat graag, en al gauw was ik op weg naar India met de ambassadeur, alleen vergezeld door een klein gevolg vanwege de lengte van de reis, en de slechtheid van de wegen. Echter, naar mijn plicht, nam ik tien kamelen mee, beladen met rijke geschenken voor de sultan.

We waren ongeveer een maand onderweg, toen we op een dag een stofwolk zagen die zich snel naar ons toe verplaatste; en terwijl het dichterbij kwam, ontdekten we dat de stofwolk een groep van vijftig overvallers verborg. Wij waren met nauwelijks half zo veel, en omdat we ook werden gehinderd door de kamelen, had het geen zin om te vechten, dus probeerden we hen onzag in te boezemen door hen te vertellen wie we waren en waarheen we gingen. De overvallers lachten echter alleen maar, en verklaarden dat dat hun zaak niet was, en, zonder verder gepraat, overvielen ze ons wreed. Ik verdedigde mezelf tot het laatst, hoewel ik gewond was, maar uiteindelijk, toen ik zag dat verzet hopeloos was, en dat de ambassadeur en al onze volgelingen gevangen werden gemaakt, gaf ik mijn paard de sporen en reed weg zo snel ik kon, tot het arme beest dood neer viel van een wond in zijn zijde. Ik slaagde erin om eraf te springen zonder enig letsel, en keek rond om te zien of ik werd achtervolgd. Maar voor het moment was ik veilig, want, zoals ik me voorstelde, waren de rovers geheel verwickeld in een ruzie over hun buit.

Ik bevond me in een land dat geheel nieuw voor me was, en durfde niet terug te keren naar de hoofdweg, opdat ik niet weer in de handen van de overvallers zou vallen. Gelukkig was mijn wond slechts licht, en nadat ik het zo goed mogelijk had verbonden, liep ik de rest van de dag verder, totdat ik een grot bereikte aan de voet van een berg, waar ik de nacht rustig doorbracht, mijn avondeten makend van wat fruit dat ik onderweg had verzameld.

Ik zwierf een hele maand rond zonder te weten waar ik heen ging, totdat ik ten slotte aan de rand van een prachtige stad kwam, bewaterd door kronkelende beekjes, die een eeuwige lente genoten. Mijn vreugde over het vooruitzicht mij weer onder de mensen te mengen, werd enigszins te niet gedaan bij de gedachte aan het ellendige wezen dat ik moest lijken. Mijn gezicht en handen waren bijna zwart verbrand; mijn kleren waren allemaal aan farden, en mijn schoenen waren in een zodanige staat dat ik hen maar had achtergelaten.

94 The Story of the Second Calendar

‘Madam,’ said the young man, addressing Zobeida, ‘if you wish to know how I lost my right eye, I shall have to tell you the story of my whole life.’

I was scarcely more than a baby, when the king my father, finding me unusually quick and clever for my age, turned his thoughts to my education. I was taught first to read and write, and then to learn the Koran, which is the basis of our holy religion, and to better understand it, I read with my tutors, the ablest commentators, on its teaching, and committed to memory all the traditions respecting the Prophet, which have been gathered from the mouth of those who were his friends. I also learnt history, and was instructed in poetry, versification, geography, chronology, and in all the outdoor exercises in which every prince should excel. But what I liked best of all was writing Arabic characters, and in this I soon surpassed my masters, and gained a reputation in this branch of knowledge that reached as far as India itself.

Now the Sultan of the Indies, curious to see a young prince with such strange tastes, sent an ambassador to my father, laden with rich presents, and a warm invitation to visit his court. My father, who was deeply anxious to secure the friendship of so powerful a monarch, and held besides that a little travel would greatly improve my manners and open my mind, accepted gladly, and in a short time I had set out for India with the ambassador, attended only by a small suite on account of the length of the journey, and the badness of the roads. However, as was my duty, I took with me ten camels, laden with rich presents for the Sultan.

We had been travelling for about a month, when one day we saw a cloud of dust moving swiftly towards us; and as soon as it came near, we found that the dust concealed a band of fifty robbers. Our men barely numbered half, and as we were also hampered by the camels, there was no use in fighting, so we tried to overawe them by informing them who we were, and whither we were going. The robbers, however, only laughed, and declared that was none of their business, and, without more words, attacked us brutally. I defended myself to the last, wounded though I was, but at length, seeing that resistance was hopeless, and that the ambassador and all our followers were made prisoners, I put spurs to my horse and rode away as fast as I could, till the poor beast fell dead from a wound in his side. I managed to jump off without any injury, and looked about to see if I was pursued. But for the moment I was safe, for, as I imagined, the robbers were all engaged in quarrelling over their booty.

I found myself in a country that was quite new to me, and dared not return to the main road lest I should again fall into the hands of the robbers. Luckily my wound was only a slight one, and after binding it up as well as I could, I walked on for the rest of the day, till I reached a cave at the foot of a mountain, where I passed the night in peace, making my supper off some fruits I had gathered on the way.

I wandered about for a whole month without knowing where I was going, till at length I found myself on the outskirts of a beautiful city, watered by winding streams, which enjoyed an eternal spring. My delight at the prospect of mixing once more with human beings was somewhat damped at the thought of the miserable object I must seem. My face and hands had been burned nearly black; my clothes were all in rags, and my shoes were in such a state that I had been forced to abandon them altogether.

Ik ging de stad in en stopte bij een kleermaker om te informeren waar ik was. De man zag dat ik een beter persoon was dan mijn toestand liet vermoeden, en verzocht me te gaan zitten, en als tegenprestatie vertelde ik hem mijn hele verhaal. De kleermaker luisterde aandachtig, maar zijn antwoord, in plaats van mij troost te bieden, verhoogde mijn problemen alleen maar.

‘Pas op,’ zei hij, ‘om wie dan ook te vertellen wat je mij hebt verteld, want de prins die het koninkrijk bestuurt, is jouw vaders grootste vijand, en hij zal blij zijn om jou in zijn macht te krijgen.’

Ik dankte de kleermaker voor zijn raad, en zei dat ik alles zou doen wat hij aanried; toen, zeer hongerig, at ik met graagte van het voedsel dat hij me voorzette, en accepteerde zijn aanbod om in zijn huis te verblijven.

Na een paar dagen was ik vrijwel hersteld van de ontberingen die ik had ondergaan, en toen vroeg de kleermaker, wetend dat het de gewoonte was dat de prinsen van onze religie een vak of beroep leren om voor zichzelf te zorgen in tijden van tegenslag, of er iets was dat ik kon doen voor mijn levensonderhoud. Ik antwoordde dat ik was opgeleid als een grammaticus en een dichter, maar dat schrijven mijn grote gave was.

‘Dat heeft hier allemaal geen zin,’ zei de kleermaker.

‘Neem mijn raad, trek een korte jas aan en, omdat je taai en sterk lijkt, ga het bos in en hak brandhout, dat je op straat verkoopt. Op deze manier zult je je brood verdienen en kun je wachten tot betere tijden zich aandienen. De bijl en het touw zullen mijn geschenk zijn.’

Deze raad was erg onaantrekkelijk voor me, maar ik dacht dat ik niet anders kon doen dan het op te volgen. Dus de volgende ochtend vertrok ik met een gezelschap van arme houthakkers, aan wie de kleermaker me had voorgesteld. Zelfs op de eerste dag hakte ik genoeg hout om te verkopen voor een redelijke som, en al snel werd ik handiger, en had ik genoeg geld verdiend om de kleermaker alles terug te betalen wat hij mij had geleend.

Ik was meer dan een jaar lang een houthakker geweest, toen ik op een dag verder het bos inliep dan ik ooit eerder had gedaan, en een prachtige groene open plek bereikte, waar ik hout begon te hakken. Ik hakte aan de wortel van een boom, toen ik een ijzeren ring zag die aan een valluik van hetzelfde metaal was bevestigd. Ik veegde snel de aarde opzij, en de deur op trekkend, vond een trap, die ik haastig besloot af te dalen, mijn bijl bij me dragend ter bescherming. Toen ik de bodem bereikte, ontdekte ik dat ik mij in een enorm paleis bevond, zo schitterend verlicht als enig ander paleis boven de grond dat ik ooit had gezien, met een lange galerij ondersteund door pilaren van jaspis, versierd met kapitelen van goud. In deze galerij kwam een dame me tegemoet, van zo’n schoonheid dat ik al het andere vergat en alleen aan haar dacht.

Om haar zoveel mogelijk moeite te besparen, haastte ik me naar haar toe en boog diep. ‘Wie ben jij?’ zei ze. ‘Een mens of een geest?’ ‘Een mens, mevrouw’ antwoordde ik; ‘Ik heb niets met geesten te maken.’ ‘Door welk toeval ben je hier gekomen?’ vroeg ze opnieuw met een zucht. ‘Ik ben nu vijf en twintig jaar op deze plek en jij bent de eerste man die mij heeft bezocht.’

Gesterkt door haar schoonheid en vriendelijkheid, waagde ik om te antwoorden, ‘Voor-dat, mevrouw, ik uw vraag beantwoord, sta mij toe te zeggen hoe dankbaar ik ben voor deze ontmoeting, die niet alleen een troost is voor mij in mijn eigen zware verdriet, maar misschien kan ik u ook helpen uw lot te verlichten,’ en toen vertelde ik haar wie ik was, en hoe ik daar was gekomen.

I entered the town, and stopped at a tailor's shop to inquire where I was. The man saw I was better than my condition, and begged me to sit down, and in return I told him my whole story. The tailor listened with attention, but his reply, instead of giving me consolation, only increased my trouble.

'Beware,' he said, 'of telling any one what you have told me, for the prince who governs the kingdom is your father's greatest enemy, and he will be rejoiced to find you in his power.'

I thanked the tailor for his counsel, and said I would do whatever he advised; then, being very hungry, I gladly ate of the food he put before me, and accepted his offer of a lodging in his house.

In a few days I had quite recovered from the hardships I had undergone, and then the tailor, knowing that it was the custom for the princes of our religion to learn a trade or profession so as to provide for themselves in times of ill-fortune, inquired if there was anything I could do for my living. I replied that I had been educated as a grammarian and a poet, but that my great gift was writing.

'All that is of no use here,' said the tailor.

'Take my advice, put on a short coat, and as you seem hardy and strong, go into the woods and cut firewood, which you will sell in the streets. By this means you will earn your living, and be able to wait till better times come. The hatchet and the cord shall be my present.'

This counsel was very distasteful to me, but I thought I could not do otherwise than adopt it. So the next morning I set out with a company of poor wood-cutters, to whom the tailor had introduced me. Even on the first day I cut enough wood to sell for a tolerable sum, and very soon I became more expert, and had made enough money to repay the tailor all he had lent me.

I had been a wood-cutter for more than a year, when one day I wandered further into the forest than I had ever done before, and reached a delicious green glade, where I began to cut wood. I was hacking at the root of a tree, when I beheld an iron ring fastened to a trapdoor of the same metal. I soon cleared away the earth, and pulling up the door, found a staircase, which I hastily made up my mind to go down, carrying my hatchet with me by way of protection. When I reached the bottom I discovered that I was in a huge palace, as brilliantly lighted as any palace above ground that I had ever seen, with a long gallery supported by pillars of jasper, ornamented with capitals of gold. Down this gallery a lady came to meet me, of such beauty that I forgot everything else, and thought only of her.

To save her all the trouble possible, I hastened towards her, and bowed low. Who are you?' she said. 'A man or a genius?' 'A man, madam,' I replied; 'I have nothing to do with geni.' 'By what accident do you come here?' she asked again with a sigh. 'I have been in this place now for five and twenty years, and you are the first man who has visited me.'

Emboldened by her beauty and gentleness, I ventured to reply, 'Before, madam, I answer your question, allow me to say how grateful I am for this meeting, which is not only a consolation to me in my own heavy sorrow, but may perhaps enable me to render your lot happier,' and then I told her who I was, and how I had come there.

‘Helaas, prins,’ zei ze, met een diepere zucht dan voorheen, ‘je hebt goed geraden dat ik een onvrijwillige gevangene ben op deze prachtige plek. Ik ben de dochter van de koning van het Ebbenhouten Eiland, van wiens roem je zeker gehoord moet hebben. Op vaders wens ben ik uitgehuwelijkt aan een prins die mijn eigen neef was; maar op mijn trouwdag werd ik door een geest opgepakt en hierheen meegevoerd in zwijm. Lange tijd deed ik niets anders dan wenen, en stond de geest niet toe in mijn nabijheid te komen; maar de tijd leert ons onderdanigheid, en ik ben nu aan zijn aanwezigheid gewend geraakt, en als kleding en juwelen me tevreden zouden stellen, ik heb ze in overvloed. Elke tiende dag, gedurende vijf en twintig jaar, heb ik bezoek van hem gekregen, maar in het geval dat ik zijn hulp op een ander moment nodig zou hebben, hoef ik alleen maar een talisman aan te raken die bij de ingang van mijn kamer staat. Het duurt nog vijf dagen voor zijn volgende bezoek, en ik hoop dat je me in die tijd de eer wil bewijzen mijn gast te zijn.’

Ik was te zeer verblind door haar schoonheid ook maar te dromen haar aanbod te weigeren, en dienovereenkomstig liet de prinses me naar het bad leiden, en mij van rijke kleding te voorzien die paste bij mijn rang. Daarna werd een feestmaal met de meest heerlijke gerechten geserveerd in een kamer met geborduurde Indiase stoffen.

De volgende dag, tijdens het avondeten, kon ik mijn geduld niet langer bewaren en smeekte de prinses haar banden te verbreken, en met mij terug te keren naar de wereld die door de zon werd verlicht.

‘Wat je vraagt is onmogelijk,’ antwoordde ze; maar blijf hier bij mij, en we kunnen gelukkig zijn, en alles wat je hoeft te doen is jezelf elke tiende dag naar het woud te begeven, wanneer ik mijn meester de geest verwacht. Hij is erg jaloers, zoals je weet, en zal niet toestaan dat een man in mijn buurt komt.’

‘Princes’ antwoordde ik, ‘Ik begrijp dat het alleen maar de angst is voor de geest waardoor je je zo opstelt. Zelf ben ik zo weinig bang voor hem dat ik van plan ben zijn talisman in stukken te breken! Hoe vreselijk je ook denkt dat hij is, hij zal de kracht van mijn arm voelen, en ik doe hiermee een plechtige belofte zijn hele geslacht uit te roeien.’

De prinses, die de gevolgen van zo’n vermetelheid voorzag, smeekte me om de talisman niet aan te raken.

‘Als je dat doet, zal het de ondergang van ons beiden zijn,’ zei ze; ‘Ik ken geesten veel beter dan jij.’ Maar de wijn die ik had gedronken had mijn brein beneveld; Ik gaf één trap tegen de talisman, en deze viel in duizend stukken.

Nauwelijks had mijn voet de talisman aangeraakt en de lucht werd zo donker als de nacht, een angstigwekkend geluid klonk, en het paleis schudde tot in zijn grondvesten. In een oogwenk was ik nuchter en begreep wat ik had gedaan. ‘Prinses!’ riep ik uit, wat gebeurt er? ‘Helaas!’ riep zij uit, al haar eigen angsten vergetend in bezorgdheid om mij, ‘vlucht, of je bent verloren.’

Ik volgde haar advies en snelde de trap op, mijn bijl achterlatend. Maar ik was te laat. Het paleis ging open en de geest verscheen, die, zich boos naar de prinses kerend, verontwaardigd vroeg,

‘Wat is er aan de hand, dat je mij zo hebt gehaald?’ ‘Een steek in mijn hart,’ antwoordde ze haastig, ‘verplichtte me om de hulp van dit flesje te zoeken. Ik voelde me flauw, gleed uit en viel tegen de talisman, die brak. Dat is echt alles.’

‘Je bent een onbeschaamde leugenaar!’ riep de geest. ‘Hoe zijn deze bijl en die schoenen hier gekomen?’ ‘Ik heb ze nooit eerder gezien’, antwoordde ze, ‘en je kwam zo haastig binnen dat je ze misschien onderweg hebt opgepikt zonder het te merken.’ Hierop antwoordde

‘Alas, prince,’ she said, with a deeper sigh than before, ‘you have guessed rightly in supposing me an unwilling prisoner in this gorgeous place. I am the daughter of the king of the Ebony Isle, of whose fame you surely must have heard. At my father’s desire I was married to a prince who was my own cousin; but on my very wedding day, I was snatched up by a genius, and brought here in a faint. For a long while I did nothing but weep, and would not suffer the genius to come near me; but time teaches us submission, and I have now got accustomed to his presence, and if clothes and jewels could content me, I have them in plenty. Every tenth day, for five and twenty years, I have received a visit from him, but in case I should need his help at any other time, I have only to touch a talisman that stands at the entrance of my chamber. It wants still five days to his next visit, and I hope that during that time you will do me the honour to be my guest.’

I was too much dazzled by her beauty to dream of refusing her offer, and accordingly the princess had me conducted to the bath, and a rich dress befitting my rank was provided for me. Then a feast of the most delicate dishes was served in a room hung with embroidered Indian fabrics.

Next day, when we were at dinner, I could maintain my patience no longer, and implored the princess to break her bonds, and return with me to the world which was lighted by the sun.

‘What you ask is impossible,’ she answered; ‘but stay here with me instead, and we can be happy, and all you will have to do is to betake yourself to the forest every tenth day, when I am expecting my master the genius. He is very jealous, as you know, and will not suffer a man to come near me.’

‘Princess,’ I replied, ‘I see it is only fear of the genius that makes you act like this. For myself, I dread him so little that I mean to break his talisman in pieces! Awful though you think him, he shall feel the weight of my arm, and I herewith take a solemn vow to stamp out the whole race.’

The princess, who realized the consequences of such audacity, entreated me not to touch the talisman.

‘If you do, it will be the ruin of both of us,’ said she; ‘I know genii much better than you.’ But the wine I had drunk had confused my brain; I gave one kick to the talisman, and it fell into a thousand pieces.

Hardly had my foot touched the talisman when the air became as dark as night, a fearful noise was heard, and the palace shook to its very foundations. In an instant I was sobered, and understood what I had done. ‘Princess!’ I cried, ‘what is happening?’ ‘Alas!’ she exclaimed, forgetting all her own terrors in anxiety for me, ‘fly, or you are lost.’

I followed her advice and dashed up the staircase, leaving my hatchet behind me. But I was too late. The palace opened and the genius appeared, who, turning angrily to the princess, asked indignantly,

‘What is the matter, that you have sent for me like this?’ ‘A pain in my heart,’ she replied hastily, ‘obliged me to seek the aid of this little bottle. Feeling faint, I slipped and fell against the talisman, which broke. That is really all.’

‘You are an impudent liar!’ cried the genius. ‘How did this hatchet and those shoes get here?’ ‘I never saw them before,’ she answered, ‘and you came in such a hurry that you may have picked them up on the road without knowing it.’ To this the genius only replied

de geest alleen met hoon en slagen. Ik kon het gegil en gekreun van de prinses horen, en nadat ik mijn rijke kledingstukken had afgelegd en diegene had aangetrokken waarin ik de vorige dag was aangekomen, tilde ik de valstrik op, bevond ik mezelf weer in het bos, en keerde terug naar mijn vriend de kleermaker, met een kleine lading hout en een hart vol schaamte en verdriet.

De kleermaker, die zich ongerust had gemaakt vanwege mijn lange afwezigheid, was heel blij mij te zien; maar ik zei niets over mijn avontuur, en ging zo snel mogelijk naar mijn kamer om in het geheim te treuren over mijn dwaasheid. Terwijl ik mij overgaf aan mijn verdriet, kwam mijn gastheer binnen en zei: 'Er is beneden een oude man die je bijl en slippers heeft gebracht, die hij onderweg vond, en nu aan je terug geeft, want hij vernam van een van je kameraden waar je woonde. Je kunt beter naar beneden komen en zelf met hem praten.' Bij deze verhaal verschoot ik van kleur, en mijn benen trilden onder me. De kleermaker bemerkte mijn verwarring, en wilde net naar de reden vragen, toen de deur van de kamer open ging, en de oude man verscheen, mijn bijl en schoenen bij zich dragend.

'Ik ben een geest,' zei hij, de zoon van de dochter van Eblis, prins van de geesten. Is deze bijl niet van jou, en deze schoenen?' Zonder op een antwoord te wachten—dat ik hem inderdaad nauwelijks had kunnen geven, zo groot was mijn angst—greep hij me vast, en schoot de lucht in met snelheid van de bliksem, en viel toen, met dezelfde snelheid, naar de aarde. Toen hij de grond raakte, tikte hij erop met zijn voet; het opende zich en bevonden we ons in het betoverde paleis, in de aanwezigheid van de mooie prinses van het Ebbenhouden Eiland. Maar hoe anders zag ze eruit dan zoals ze was toen ik haar voor het laatst had gezien, want ze lag uitgestrekt op de grond bedekt met bloed, en huilde bitter.

'Verraadster!' riep de geest, 'Is deze man niet jouw geliefde?' Ze sloeg haar ogen langzaam op, en keek me droevig aan. 'Ik heb hem nooit eerder gezien,' antwoordde ze langzaam. 'Ik weet niet wie hij is.' 'Wat?' riep de geest uit, 'je hebt al je lijden aan hem danken, en toch durf je te zeggen dat hij een vreemde voor je is!'

'Maar als hij echt een vreemde voor me is,' antwoordde ze, 'waarom zou ik een leugen vertellen en zijn dood veroorzaken?' 'Heel goed,' zei de geest, zijn zwaard trekkende, 'neem dit, en hak zijn hoofd af.' 'Ach,' antwoordde de prinses, 'ik ben te zwak om zelfs het zwaard vast te houden. En stel dat ik de kracht had, waarom zou ik dan een onschuldige man ter dood brengen?'

'Je veroordeelt jezelf door je weigering,' zei de geest; zich vervolgens tot mij wendend, voegde hij eraan toe, en jij, ken je haar niet? 'Hoe zou ik?' antwoordde ik, besloten om de prinses in haar trouw te volgen. 'Hoe zou ik, als ik haar nooit eerder heb gezien?' 'Hak haar hoofd af,' dan, 'als zij een vreemde voor je is, en ik zal geloven dat je de waarheid spreekt, en zal je in vrijheid stellen.'

'Zeker,' antwoordde ik, en het sabel in mijn handen nemend, en een teken gevend aan de prinses om niets te vrezen, omdat het mijn eigen leven was dat ik wilde offeren, en niet het hare. Maar de dankbaarheid die ze me toonde, ontnam mij mijn moed, en ik gooide het sabel op de grond.

'Ik zou niet verdienen om te leven,' zei ik tegen de geest, 'als ik zo'n lafaard was om een vrouw te doden die niet alleen mij onbekend is, maar die op dit moment zelf ook half dood is. Doe met mij wat u wil—ik ben in uw macht—maar ik weiger gehoor te geven aan uw wrede bevel.'

'Ik snap het,' zei de geest, 'dat jullie allebei hebben besloten om me te trotseren, maar ik zal je een voorbeeld geven van wat je mag verwachten.' Terwijl hij dit zei, hakte hij met

by insults and blows. I could hear the shrieks and groans of the princess, and having by this time taken off my rich garments and put on those in which I had arrived the previous day, I lifted the trap, found myself once more in the forest, and returned to my friend the tailor, with a light load of wood and a heart full of shame and sorrow.

The tailor, who had been uneasy at my long absence, was, delighted to see me; but I kept silence about my adventure, and as soon as possible retired to my room to lament in secret over my folly. While I was thus indulging my grief my host entered, and said, 'There is an old man downstairs who has brought your hatchet and slippers, which he picked up on the road, and now restores to you, as he found out from one of your comrades where you lived. You had better come down and speak to him yourself.' At this speech I changed colour, and my legs trembled under me. The tailor noticed my confusion, and was just going to inquire the reason when the door of the room opened, and the old man appeared, carrying with him my hatchet and shoes.

'I am a genius,' he said, 'the son of the daughter of Eblis, prince of the genii. Is not this hatchet yours, and these shoes?' Without waiting for an answer—which, indeed, I could hardly have given him, so great was my fright—he seized hold of me, and darted up into the air with the quickness of lightning, and then, with equal swiftness, dropped down towards the earth. When he touched the ground, he rapped it with his foot; it opened, and we found ourselves in the enchanted palace, in the presence of the beautiful princess of the Ebony Isle. But how different she looked from what she was when I had last seen her, for she was lying stretched on the ground covered with blood, and weeping bitterly.

'Traitor!' cried the genius, 'is not this man your lover?' She lifted up her eyes slowly, and looked sadly at me. 'I never saw him before,' she answered slowly. 'I do not know who he is.' 'What!' exclaimed the genius, 'you owe all your sufferings to him, and yet you dare to say he is a stranger to you!'

'But if he really is a stranger to me,' she replied, 'why should I tell a lie and cause his death?' 'Very well,' said the genius, drawing his sword, 'take this, and cut off his head.' 'Alas,' answered the princess, 'I am too weak even to hold the sabre. And supposing that I had the strength, why should I put an innocent man to death?'

'You condemn yourself by your refusal,' said the genius; then turning to me, he added, 'and you, do you not know her?' 'How should I?' I replied, resolved to imitate the princess in her fidelity. 'How should I, when I never saw her before?' 'Cut her head off,' then, 'if she is a stranger to you, and I shall believe you are speaking the truth, and will set you at liberty.'

'Certainly,' I answered, taking the sabre in my hands, and making a sign to the princess to fear nothing, as it was my own life that I was about to sacrifice, and not hers. But the look of gratitude she gave me shook my courage, and I flung the sabre to the earth.

'I should not deserve to live,' I said to the genius, 'if I were such a coward as to slay a lady who is not only unknown to me, but who is at this moment half dead herself. Do with me as you will—I am in your power—but I refuse to obey your cruel command.'

'I see,' said the genius, 'that you have both made up your minds to brave me, but I will give you a sample of what you may expect.' So saying, with one sweep of his sabre he

één zwaai van zijn sabel een hand af van de prinses, die slechts in staat was de ander op te tillen om me een eeuwig vaarwel toe te zwaaien. Toen verloor ik het bewustzijn gedurende enkele minuten.

Toen ik bijkwam, smeekte ik de geest om me niet langer in deze staat van onzekerheid te houden, maar om geen tijd te verliezen met het beeindigen van mijn lijden. De geest schonk echter geen aandacht aan mijn gebeden, maar zei hardvochtig, 'Dat is de manier waarop een geest de vrouw behandelt die hem heeft verraden. Als ik het bepaal, zou ik je ook kunnen doden; maar ik zal genadig zijn en mijzelf tevreden stellen je in een hond, een ezel, een leeuw of een vogel te veranderen— waaraan je maar de voorkeur geeft.'

Ik vatte moed bij deze woorden, omdat die mij een vage hoop gaven zijn woede te verzachten. 'O geest!' hilde ik, 'als je mijn leven wilt sparen, wees dan grootmoedig, en spaar het in zijn geheel. Sta mijn verzoek toe, en vergeef mijn misdaad, zoals de beste man in de hele wereld zijn buurman vergaf die verteerd werd door jaloezie voor hem.' In tegenstelling tot wat ik hoopte, leek de geest geïnteresseerd in mijn woorden, en zei dat hij graag het verhaal van de twee burens wilde horen; en omdat ik denk, mevrouw, dat het aan u behaagt, zal ik het u ook vertellen.

cut off a hand of the princess, who was just able to lift the other to wave me an eternal farewell. Then I lost consciousness for several minutes.

When I came to myself I implored the genius to keep me no longer in this state of suspense, but to lose no time in putting an end to my sufferings. The genius, however, paid no attention to my prayers, but said sternly, 'That is the way in which a genius treats the woman who has betrayed him. If I chose, I could kill you also; but I will be merciful, and content myself with changing you into a dog, an ass, a lion, or a bird—whichever you prefer.'

I caught eagerly at these words, as giving me a faint hope of softening his wrath. 'O genius!' I cried, 'as you wish to spare my life, be generous, and spare it altogether. Grant my prayer, and pardon my crime, as the best man in the whole world forgave his neighbour who was eaten up with envy of him.' Contrary to my hopes, the genius seemed interested in my words, and said he would like to hear the story of the two neighbours; and as I think, madam, it may please you, I will tell it to you also.

95 Het verhaal van de jaloerse man en van hem die benijd werd

In een middelgrote stad woonden twee mannen in naburige huizen; maar ze woonden er er nog niet lang of één man begon de ander zo te haten, en beneed hem zo bitter, dat de arme man vastbesloten was een ander huis te zoeken, in de hoop dat als ze elkaar niet langer elke dag zouden treffen, zijn vijand hem geheel en al zou vergeten. Dus verkocht hij zijn huis en het kleine beetje meubels die het bevatte, en verhuisde hij naar de hoofdstad van het land, die gelukkig niet ver weg lag. Ongeveer een halve mijl van deze stad kocht hij een leuk, klein optrekje, met een grote tuin en een fatsoenlijke hof, in het midden waarvan een oude bron stond.

Om een rustig leven te leiden, trok de goede man de mantel van een derwisjen aan, en verdeelde zijn huis in een aantal kleine ruimtes, waarin hij al snel een aantal andere derwisjen huisvestigde. De roem van zijn deugd verspreidde zich geleidelijk naar het buitenland en veel mensen, waaronder enkelen van de hoogste rang, kwamen hem opzoeken en vroegen om zijn gebeden.

Natuurlijk duurde het niet lang voordat zijn reputatie de oren bereikte van de man die hem benijdde, en deze slechte ellendeling besliste niet te rusten voordat hij op de een of andere manier het leven van de derwisj die hij haatte zuur had gemaakt. Dus verliet hij zijn huis en zijn bedrijf aan zichzelf over, en begaf zich naar het nieuwe derwisj-klooster, waar hij door de stichter werd verwelkomd met alle denkbare warmte. Het excuus dat hij gaf voor zijn bezoek was dat hij gekomen was om het hoofd van de derwisjen raad te plegen over een privézaak van groot belang.

‘Wat ik te zeggen heb mag niet worden afgeluisterd,’ fluisterde hij; ‘beveel, verzoek ik u, dat uw derwisjen zich terugtrekken in hun cellen, wanneer de nacht valt, en ontmoet mij in de hof.’

De derwisjen deden onmiddellijk wat hij vroeg, en zodra ze samen alleen waren, begon de jaloerse man een lang verhaal te vertellen, en terwijl ze heen en weer liepen, boog hij steeds dichtër naar de bron, en toen ze heel dichtbij waren, greep hij de derwisj en gooide hem erin. Vervolgens rende hij triomfantelijk weg, zonder door iemand gezien te zijn, en feliciteerde zichzelf met het feit dat het onderwerp van zijn haat dood was en hem niet meer zou kwellen.

Maar hierin vergiste hij zich! De oude bron werd al tijden bewoond (onbekend aan louter menselijke wezens) door een stel feeën en geesten, die de derwisj vingen toen hij viel, zodat hij geen ongeluk kreeg. De derwisj zelf kon niets zien, maar hij ging ervan uit dat er iets vreemds was gebeurd, anders moest hij zeker tegen de rand van de put zijn gevallen en dood zijn gegaan. Hij lag helemaal stil, en even laten later hoorde hij een stem zeggen: ‘Weet je wie deze man is die we van de dood hebben gered?’

‘Nee,’ antwoordden verschillende andere stemmen.

En de eerste spreker antwoordde, ‘Ik zal het je vertellen. Deze man verliet, uit pure goedheid van hart, de stad waar hij woonde en kwam hier wonen, in de hoop een van zijn burenen te genezen van de afgunst die hij jegens hem voelde. Maar zijn persoonlijkheid won al snel de waardering van allen, en de haat van de jaloerse man groeide, totdat hij hierheen kwam met de weloverwogen bedoeling zijn dood te veroorzaken. En dit zou hij gedaan hebben, was niet zonder onze hulp, de dag voordat de sultan gepland had deze heilige derwisj te bezoeken, en zijn gebeden te smeken voor de prinses, zijn dochter.’

95 The Story of the Envious Man and of Him Who Was Envied

In a town of moderate size, two men lived in neighbouring houses; but they had not been there very long before one man took such a hatred of the other, and envied him so bitterly, that the poor man determined to find another home, hoping that when they no longer met every day his enemy would forget all about him. So he sold his house and the little furniture it contained, and moved into the capital of the country, which was luckily at no great distance. About half a mile from this city he bought a nice little place, with a large garden and a fair-sized court, in the centre of which stood an old well.

In order to live a quieter life, the good man put on the robe of a dervish, and divided his house into a quantity of small cells, where he soon established a number of other dervishes. The fame of his virtue gradually spread abroad, and many people, including several of the highest quality, came to visit him and ask his prayers.

Of course it was not long before his reputation reached the ears of the man who envied him, and this wicked wretch resolved never to rest till he had in some way worked ill to the dervish whom he hated. So he left his house and his business to look after themselves, and betook himself to the new dervish monastery, where he was welcomed by the founder with all the warmth imaginable. The excuse he gave for his appearance was that he had come to consult the chief of the dervishes on a private matter of great importance.

‘What I have to say must not be overheard,’ he whispered; ‘command, I beg of you, that your dervishes retire into their cells, as night is approaching, and meet me in the court.’

The dervish did as he was asked without delay, and directly they were alone together the envious man began to tell a long story, edging, as they walked to and fro, always nearer to the well, and when they were quite close, he seized the dervish and dropped him in. He then ran off triumphantly, without having been seen by anyone, and congratulating himself that the object of his hatred was dead, and would trouble him no more.

But in this he was mistaken! The old well had long been inhabited (unknown to mere human beings) by a set of fairies and genii, who caught the dervish as he fell, so that he received no hurt. The dervish himself could see nothing, but he took for granted that something strange had happened, or he must certainly have been dashed against the side of the well and been killed. He lay quite still, and in a moment he heard a voice saying, ‘Can you guess whom this man is that we have saved from death?’

‘No,’ replied several other voices.

And the first speaker answered, ‘I will tell you. This man, from pure goodness of heart, forsook the town where he lived and came to dwell here, in the hope of curing one of his neighbours of the envy he felt towards him. But his character soon won him the esteem of all, and the envious man’s hatred grew, till he came here with the deliberate intention of causing his death. And this he would have done, without our help, the very day before the Sultan has arranged to visit this holy dervish, and to entreat his prayers for the princess, his daughter.’

‘Maar wat is er met de prinses aan de hand dat ze de gebeden van de derwiser nodig heeft?’ vroeg een andere stem.

‘Ze is in de macht van het geest Maimoum, de zoon van Dimdim, gekomen’ antwoordde de eerste stem.

‘Maar het zou heel eenvoudig zijn voor deze heilige leider van de derwisjen om haar te genezen, als hij het maar wist! In zijn klooster is er een zwarte kat die een klein wit uiteinde aan zijn staart heeft. Om de prinses te genezen, moet de derwisj zeven van deze witte haartjes uittrekken, drie verbranden en met hun rook het hoofd van de prinses parfumeren. Dit zal haar zo volledig verlossen dat Maimoum, de zoon van Dimdim, het nooit meer zal wagen haar weer te benaderen.’

De feeën en geesten stopten met praten, maar de derwisj vergat geen woord van alles wat ze hadden gezegd; en toen het ochtend werd, vond hij een plek in de zijkant van de put die kapot was, en waar hij gemakkelijk naar buiten kon klimmen.

De derwisjen, die geen idee hadden wat er met hem gebeurd was, waren verrukt over zijn terugkeer. Hij vertelde hen over de aanval op zijn leven door de gast van de vorige dag, en trok zich toen terug in zijn cel. Hij werd snel hier bezocht door de zwarte kat, waarover de stem had gesproken, en die zoals gewoonlijk kwam om goedemorgen te zeggen tegen zijn meester. Hij nam hem op zijn knie en nam de gelegenheid zeven witte haren uit zijn staart te trekken, en legde ze opzij tot ze nodig waren.

De zon was niet lang opgekomen, of de sultan, die erop gebrand was niets ongedaan te laten dat de prinses zou kunnen verlossen, met een groot gevolg aankwam bij de poort van het klooster, en met groot respect ontvangen werd door de derwisjen. De Sultan verloor geen moment het doel van zijn bezoek uit te leggen, en de leider van de derwisjen aan de kant nemend, zei hij tegen hem: ‘Edele sjeik, je hebt misschien geraden waarvoor ik gekomen ben jou te vragen?’

‘Ja, sire,’ antwoordde de derwisj; ‘als ik mij niet vergis, is het de ziekte van de prinses die mij deze eer heeft gegeven.’

‘Je hebt gelijk,’ antwoordde de sultan, en je zult me nieuwe hoop geven als je door je gebeden mijn dochter kan verlossen van de vreemde kwaal die haar in bezit heeft genomen.’

‘Laat uwe Hoogheid haar bevelen hierheen te komen, en ik zal zien wat ik kan doen.’

De Sultan, vol hoop, stuurde onmiddellijk de opdracht dat de prinses zo snel mogelijk zou vertrekken, vergezeld door haar gebruikelijke staf van bedienden. Toen ze aankwam, was ze zo dicht gesluiert dat de derwisj haar gezicht niet kon zien, maar hij wenste dat een komfoor boven haar hoofd werd gehouden, en legde de zeven haren op de brandende kolen. Op het moment dat ze waren verbrand, werden verschrikkelijke kreten gehoord, maar niemand kon zien van wie ze kwamen. Alleen de derwisj vermoedde dat ze waren geslaakt door Maimoum, de zoon van Dimdim, die de prinses aan hem voelde ontkomen.

Al die tijd leek ze zich niet bewust van wat ze deed, maar nu stak ze haar hand op naar haar sluier en onthulde haar gezicht.

‘Waar ben ik?’ zei ze verbijsterd; ‘en hoe ben ik hier terecht gekomen?’

De sultan was zo verheugd deze woorden te horen dat hij niet alleen zijn dochter omhelsde, maar ook de hand van de derwisjen kuste. Toen keerde hij zich tot zijn dienaren die eromheen stonden, en zei tegen hen: ‘Welke beloning zal ik geven aan de man die mij mijn dochter heeft teruggegeven?’

Ze antwoordden allemaal eensgezind dat hij de hand van de prinses verdiende.

‘Dat is ook mijn mening’ zei hij, en vanaf dit moment verklaar ik hem tot mijn schoon-

‘But what is the matter with the princess that she needs the dervish’s prayers?’ asked another voice.

‘She has fallen into the power of the genius Maimoum, the son of Dimdim,’ replied the first voice.

‘But it would be quite simple for this holy chief of the dervishes to cure her if he only knew! In his convent there is a black cat which has a tiny white tip to its tail. Now to cure the princess the dervish must pull out seven of these white hairs, burn three, and with their smoke perfume the head of the princess. This will deliver her so completely that Maimoum, the son of Dimdim, will never dare to approach her again.’

The fairies and genii ceased talking, but the dervish did not forget a word of all they had said; and when morning came he perceived a place in the side of the well which was broken, and where he could easily climb out.

The dervishes, who could not imagine what had become of him, were enchanted at his reappearance. He told them of the attempt on his life made by his guest of the previous day, and then retired into his cell. He was soon joined here by the black cat of which the voice had spoken, who came as usual to say good-morning to his master. He took him on his knee and seized the opportunity to pull seven white hairs out of his tail, and put them on one side till they were needed.

The sun had not long risen before the Sultan, who was anxious to leave nothing undone that might deliver the princess, arrived with a large suite at the gate of the monastery, and was received by the dervishes with profound respect. The Sultan lost no time in declaring the object of his visit, and leading the chief of the dervishes aside, he said to him, ‘Noble scheik, you have guessed perhaps what I have come to ask you?’

‘Yes, sire,’ answered the dervish; ‘if I am not mistaken, it is the illness of the princess which has procured me this honour.’

‘You are right,’ returned the Sultan, ‘and you will give me fresh life if you can by your prayers deliver my daughter from the strange malady that has taken possession of her.’

‘Let your highness command her to come here, and I will see what I can do.’

The Sultan, full of hope, sent orders at once that the princess was to set out as soon as possible, accompanied by her usual staff of attendants. When she arrived, she was so thickly veiled that the dervish could not see her face, but he desired a brazier to be held over her head, and laid the seven hairs on the burning coals. The instant they were consumed, terrific cries were heard, but no one could tell from whom they proceeded. Only the dervish guessed that they were uttered by Maimoum the son of Dimdim, who felt the princess escaping him.

All this time she had seemed unconscious of what she was doing, but now she raised her hand to her veil and uncovered her face.

‘Where am I?’ she said in a bewildered manner; ‘and how did I get here?’

The Sultan was so delighted to hear these words that he not only embraced his daughter, but kissed the hand of the dervish. Then, turning to his attendants who stood round, he said to them, ‘What reward shall I give to the man who has restored me my daughter?’

They all replied with one accord that he deserved the hand of the princess.

‘That is my own opinion,’ said he, ‘and from this moment I declare him to be my

zoon.'

Kort na deze gebeurtenissen stierf de grootvizier en werd zijn post aan de derwisj gegeven. Maar hij behield dit niet lang, want de sultan viel ten prooi aan een ziekte, en aangezien hij geen zonen had, verklaarden de soldaten en priesters de derwisj tot erfgenaam van de troon, tot grote vreugde van het hele volk.

Op een dag, toen de derwisj, die nu Sultan was geworden, een koninklijke wandeling maakte met zijn hofhouding, bemerkte hij de jaloerse man die in de menigte stond. Hij gaf een teken aan een van zijn viziers en fluisterde in zijn oor, 'Haal voor mij die man die daar staat, maar pas goed op dat je hem niet bang maakt.' De vizier gehoorzaamde, en toen de jaloerse man voor de sultan werd gebracht, zei de vorst tot hem: 'Mijn vriend, ik ben blij je weer te zien.' Toen wendde hij zich tot een officier, en zei hij, 'Geef hem duizend goudstuk goud uit mijn schatkist, en twintig wagonlading met koopwaar uit mijn privé voorraad, en laat een escorte soldaten hem naar huis begeleiden.' Vervolgens nam hij afscheid van de jaloerse man en vervolgde zijn weg.

Toen ik nu mijn verhaal had beëindigd, ging ik verder ik de geest te laten zien hoe dit op zichzelf toe te passen.

'O geest,' zei ik, 'u ziet dat deze Sultan niet tevreden was de jaloerse man louter de poging zijn leven te nemen te vergeven; hij gaf hem beloningen en rijkdom.'

Maar de geest had zijn besluit genomen en kon niet worden vermurwd.

'Denk maar niet dat je zo makkelijk zult ontsnappen,' zei hij.

'Alles wat ik kan doen, is je het leven schenken; je zult moeten leren wat er gebeurt met mensen die zich met mij bemoeien.'

Terwijl hij sprak, greep hij mij met geweld bij de arm; het dak van het paleis ging open om ons de ruimte te geven, en we stegen zo hoog op in de lucht dat de aarde eruit zag als een kleine wolk. Toen kwam hij, zoals eerder, naar beneden met de snelheid van de bliksem, en we raakten de grond op een bergtop.

Toen bukte hij zich en pakte een handjevol aarde, en mompelde er een paar woorden over heen, waarna hij de aarde in mijn gezicht gooide, en zei terwijl hij dat deed, 'Geef de vorm van een man op, en neem die van een aap aan.' Toen dit gedaan was, verdween hij en ik had de gedaante van een aap, en bevond me in een land dat ik nog nooit eerder had gezien.

Het hielp echter niet om te blijven waar ik was, dus ik ging de berg af en bevond me in een vlakke die werd begrensd door de zee. Ik ging ernaartoe, en was verheugd een schip te zien vastgemeerd op ongeveer een halve mijl van de kust. Er waren geen golven, dus brak ik de tak van een boom af, sleepte hem naar de rand van het water, ging eroverheen zitten, en, twee stokken gebruikend als roeispanen, roeide ik mezelf naar het schip.

Het dek was vol met mensen, die met belangstelling mijn vooruitgang volgden, maar toen ik een touw pakte en mezelf aan boord slingerde, ontdekte ik dat ik alleen door de geest aan de dood was ontsnapt om door die van de matrozen te worden vernietigd, opdat ik niet het schip en de handelaren ongeluk zou brengen. 'Gooi hem in de zee!' riep een.

'Sla hem op zijn hoofd met een hamer,' riep een ander uit.

'Laat me hem met een pijl beschieten,' zei een derde; en zeker iemand zou zijn zin gehad hebben als ik mezelf niet aan de voeten van de kapitein had geworpen en zijn kleren stevig vast had gehouden. Hij leek geraakt door mijn optreden en tikte op mijn hoofd, en zei dat hij me onder zijn hoede zou nemen, en dat niemand me kwaad zou doen.

Na ongeveer vijftig dagen gingen we voor anker bij een grote stad, en het schip werd

son-in-law.'

Shortly after these events, the grand-vizir died, and his post was given to the dervish. But he did not hold it for long, for the Sultan fell a victim to an attack of illness, and as he had no sons, the soldiers and priests declared the dervish heir to the throne, to the great joy of all the people.

One day, when the dervish, who had now become Sultan, was making a royal progress with his court, he perceived the envious man standing in the crowd. He made a sign to one of his vizirs, and whispered in his ear, 'Fetch me that man who is standing out there, but take great care not to frighten him.' The vizir obeyed, and when the envious man was brought before the Sultan, the monarch said to him, 'My friend, I am delighted to see you again.' Then turning to an officer, he added, 'Give him a thousand pieces of gold out of my treasury, and twenty waggon-loads of merchandise out of my private stores, and let an escort of soldiers accompany him home.' He then took leave of the envious man, and went on his way.

Now when I had ended my story, I proceeded to show the genius how to apply it to himself.

'O genius,' I said, 'you see that this Sultan was not content with merely forgiving the envious man for the attempt on his life; he heaped rewards and riches upon him.'

But the genius had made up his mind, and could not be softened.

'Do not imagine that you are going to escape so easily,' he said.

'All I can do is to give you bare life; you will have to learn what happens to people who interfere with me.'

As he spoke he seized me violently by the arm; the roof of the palace opened to make way for us, and we mounted up so high into the air that the earth looked like a little cloud. Then, as before, he came down with the swiftness of lightning, and we touched the ground on a mountain top.

Then he stooped and gathered a handful of earth, and murmured some words over it, after which he threw the earth in my face, saying as he did so, 'Quit the form of a man, and assume that of a monkey.' This done, he vanished, and I was in the likeness of an ape, and in a country I had never seen before.

However there was no use in stopping where I was, so I came down the mountain and found myself in a flat plain which was bounded by the sea. I travelled towards it, and was pleased to see a vessel moored about half a mile from shore. There were no waves, so I broke off the branch of a tree, and dragging it down to the water's edge, sat across it, while, using two sticks for oars, I rowed myself towards the ship.

The deck was full of people, who watched my progress with interest, but when I seized a rope and swung myself on board, I found that I had only escaped death at the hands of the genius to perish by those of the sailors, lest I should bring ill-luck to the vessel and the merchants. 'Throw him into the sea!' cried one.

'Knock him on the head with a hammer,' exclaimed another.

'Let me shoot him with an arrow,' said a third; and certainly somebody would have had his way if I had not flung myself at the captain's feet and grasped tight hold of his dress. He appeared touched by my action and patted my head, and declared that he would take me under his protection, and that no one should do me any harm.

At the end of about fifty days we cast anchor before a large town, and the ship was

onmiddellijk omringd door een menigte van kleine boten vol met mensen, die waren gekomen om hun vrienden te ontmoeten of gewoon uit nieuwsgierigheid. Eén van de boten bevatte een aantal functionarissen, die vroegen de kooplieden aan boord te ontmoeten, en deelden hen mee dat ze door de Sultan waren gestuurd als teken van welkom, en vroegen hen om een paar regels op een rol papier te schrijven.

‘Om dit vreemde verzoek uit te leggen,’ vervolgden de officieren, ‘is het noodzakelijk dat je weet dat de grootvizier, die onlangs overleed, geprezen werd om zijn prachtige handschrift, en de Sultan verlangt dat zijn opvolger een vergelijkbaar talent heeft. Tot nu toe is de zoektocht een mislukking, maar zijne Hoogheid heeft de hoop nog niet opgegeven.’

De een na de ander koopman schreef een paar regels op de rol, en toen ze allemaal klaar waren, kwam ik naar voren, en griste het papier van de man die het vasthield. Eerst dachten ze allemaal dat ik het in de zee zou gooien, maar ze werden rustig toen ze zagen dat ik het met grote zorg vasthield, en groot was hun verbazing toen ik aangaf dat ik ook iets wilde opschrijven.

‘Laat hem het doen als hij dat wil,’ zei de kapitein.

‘Als hij het papier ook maar bederft, kun je er zeker van zijn dat ik hem daarvoor zal straffen. Maar als, zoals ik hoop, hij echt kan schrijven—want hij is de slimste aap die ik ooit heb gezien—zal ik hem adopteren als mijn zoon. Degene die ik verloren had, was lang niet zo snugger!’

Er werd niets verder gezegd, en ik nam de pen en schreef de zes soorten handschrift die in gebruik waren bij de Arabieren, en elke soort bevatte een origineel vers of couplet, ter ere van de Sultan. Niet alleen overtrof mijn handschrift dat van de kooplieden ten volle, het is zeker niet te veel te stellen dat nog nooit zo iets mooi in dat land was gezien. Toen ik klaar was, namen de functionarissen de rol en keerden terug naar de Sultan.

Zodra de vorst mijn handschrift zag, keek hij niet meer naar de voorbeelden van de kooplieden om, maar hij verlangde zijn ambtenaren het beste en rijkelijkst versierde paard in zijn stallen te nemen, samen met de prachtigste kleding die ze konden vinden, en de persoon ermee te kleden die deze regels had geschreven, en hem naar het hof te brengen.

De ambtenaren begonnen te lachen toen ze het bevel van de sultan hoorden, maar zodra ze weer konden spreken, zeiden ze, ‘Verwaardig u, uwe hoogheid, onze vrolijkheid te verexcuseren, maar die regels werden niet door een man geschreven, maar door een aap.’

‘Een aap!’ riep de sultan uit.

‘Ja, sire,’ antwoordden de ambtenaren.

‘Ze zijn door een aap geschreven in onze aanwezigheid.’

‘Breng me dan de aap,’ antwoordde hij, ‘zo snel als je kunt.’

De functionarissen van de sultan gingen terug naar het schip, en toonden de koninklijke orde aan de kapitein.

‘Hij is de baas,’ zei de goede man, en verlangde dat ik zou worden gehaald.

Toen trokken ze me het prachtige gewaad aan en roeiden me naar land, waar ik op het paard werd geplaatst en naar het paleis geleid. Hier wachtte de sultan mij met groot ceremonie op, omringd door zijn hofhouding.

Langs alle straten was ik het onderwerp van nieuwsgierigheid voor een grote menigte, die elke deuropening en elk raam vulde, en het was te midden van hun geschreeuw en gejuich dat ik in de aanwezigheid van de Sultan werd ingeluid.

Ik naderde de troon waarop hij zat en maakte drie lage bogen voor hem, en wierp mij vervolgens neer aan zijn voeten tot de verrassing van iedereen, die niet kon begrijpen

immediately surrounded by a multitude of small boats filled with people, who had come either to meet their friends or from simple curiosity. Among others, one boat contained several officials, who asked to see the merchants on board, and informed them that they had been sent by the Sultan in token of welcome, and to beg them each to write a few lines on a roll of paper.

‘In order to explain this strange request,’ continued the officers, ‘it is necessary that you should know that the grand-vizir, lately dead, was celebrated for his beautiful handwriting, and the Sultan is anxious to find a similar talent in his successor. Hitherto the search has been a failure, but his Highness has not yet given up hope.’

One after another the merchants set down a few lines upon the roll, and when they had all finished, I came forward, and snatched the paper from the man who held it. At first they all thought I was going to throw it into the sea, but they were quieted when they saw I held it with great care, and great was their surprise when I made signs that I too wished to write something.

‘Let him do it if he wants to,’ said the captain.

‘If he only makes a mess of the paper, you may be sure I will punish him for it. But if, as I hope, he really can write, for he is the cleverest monkey I ever saw, I will adopt him as my son. The one I lost had not nearly so much sense!’

No more was said, and I took the pen and wrote the six sorts of writing in use among the Arabs, and each sort contained an original verse or couplet, in praise of the Sultan. And not only did my handwriting completely eclipse that of the merchants, but it is hardly too much to say that none so beautiful had ever before been seen in that country. When I had ended the officials took the roll and returned to the Sultan.

As soon as the monarch saw my writing he did not so much as look at the samples of the merchants, but desired his officials to take the finest and most richly caparisoned horse in his stables, together with the most magnificent dress they could procure, and to put it on the person who had written those lines, and bring him to court.

The officials began to laugh when they heard the Sultan’s command, but as soon as they could speak they said, ‘Deign, your highness, to excuse our mirth, but those lines were not written by a man but by a monkey.’

‘A monkey!’ exclaimed the Sultan.

‘Yes, sire,’ answered the officials.

‘They were written by a monkey in our presence.’

‘Then bring me the monkey,’ he replied, ‘as fast as you can.’

The Sultan’s officials returned to the ship and showed the royal order to the captain.

‘He is the master,’ said the good man, and desired that I should be sent for.

Then they put on me the gorgeous robe and rowed me to land, where I was placed on the horse and led to the palace. Here the Sultan was awaiting me in great state surrounded by his court.

All the way along the streets I had been the object of curiosity to a vast crowd, which had filled every doorway and every window, and it was amidst their shouts and cheers that I was ushered into the presence of the Sultan.

I approached the throne on which he was seated and made him three low bows, then prostrated myself at his feet to the surprise of everyone, who could not understand how it

hoe het mogelijk was dat een aap een Sultan van andere mensen kon onderscheiden, en hem het respect te betonen passend bij zijn rang. Maar, afgezien van de gebruikelijke rede, verzuimde ik geen van de gebruikelijke vormen voor het bijwonen van een koninklijk audientië.

Toen het voorbij was, stude de sultan de hele hofhouding weg, en hield alleen het hoofd van de eunuchs en een kleine slaaf bij zich. Hij ging toen naar een andere kamer en beval eten te brengen, mij gebarend met hem aan tafel te zitten en te eten. Ik stond op van mijn zitplaats, kuste de grond, en nam plaats aan de tafel en at, zoals je mag veronderstellen, met zorg en met mate.

Voordat het servies werd weggenomen, gebaarde ik dat het schriftmateriaal, dat in een hoek van de kamer stond, voor me moest worden neer gelegd. Ik nam toen een perzik en schreef er enkele verzen op ter ere van de Sultan, die stomverbaasd was; maar toen ik hetzelfde deed op een glas waarvan ik gedronken had, mompelde hij tegen zichzelf, 'Wel, een man die dit kan is slimmer dan ieder ander, en dit is slechts een aap!'

Na het avondmaal werden schaakstukken, en de Sultan gebaarde mij om aan te geven of ik met hem wou schaken. Ik kuste de grond en legde mijn hand op mijn hoofd om te laten zien dat ik klaar om deze eer waardig te zijn. Hij versloeg me in de eerste wedstrijd, maar ik won de tweede en derde, en toen ik zag dat dit niet echt in goede aarde viel, dichtte ik een snelrijm als troost.

De sultan was zo ingenomen met alle talenten die ik liet zien dat hij wenste dat ik sommige hiervan aan anderen zou laten zien. Dus zich wendend tot de baas van de eunuchen, zei hij, 'Ga en vraag mijn dochter, koningin der schoonheden, hierheen te komen. Ik zal haar iets laten zien dat ze nog nooit heeft gezien.'

De baas van de eunuchen boog en verliet de kamer, enkele ogenblikken later de prinses, koningin der Schoonheden, binnenleidend. Haar gezicht was onbedekt, maar het moment dat ze voet zette in de kamer gooidde ze haar sluier over haar hoofd.

'Sire,' zei ze tegen haar vader, 'hoe kom je erbij me te zo te ontbieden in de aanwezigheid van een man?'

'Ik begrijp je niet,' antwoordde de sultan.

'Er is hier niemand behalve de eunuch, die uw eigen dienaar is, de kleine slaaf en ikzelf, en toch bedek je je met jouw sluier, en verwijt mij dat ik je heb laten halen, alsof ik een misdad heb begaan.'

'Sire,' antwoordde de prinses, 'Ik heb gelijk en jij hebt ongelijk. Deze aap is helemaal geen aap, maar een jonge prins die door de gemene betovering van een geest, zoon van de dochter van Eblis, in een aap is veranderd.'

Zoals je je kunt voorstellen, verrasten deze woorden de sultan, en hij keek mij aan om te zien hoe ik de verklaring van de prinses zou opvatten. Omdat ik niet kon praten, legde ik mijn hand op mijn hoofd om te laten zien dat het waar was.

'Maar hoe weet je dit, mijn dochter?' vroeg hij.

'Sire,' antwoordde de koningin van schoonheden, 'de oude dame die voor me zorgde in mijn kindertijd was een volleerd tovenaars, en ze leerde me zeventig regels van haar kunst, waarmee ik, in een oogwenk, jouw hoofdstad in het midden van de oceaan kan verplaatsen. Haar kunst leert mij ook om op het eerste gezicht alle personen te herkennen die betoverd zijn, en vertelt me door wie de betovering werd bewerkstelligd.'

'Mijn dochter,' zei de Sultan, 'Ik had echt geen idee dat je zo slim was.'

'Sire,' antwoordde de prinses, 'er zijn veel ongewonde dingen die handig zijn om te

was possible that a monkey should be able to distinguish a Sultan from other people, and to pay him the respect due to his rank. However, excepting the usual speech, I omitted none of the common forms attending a royal audience.

When it was over the Sultan dismissed all the court, keeping with him only the chief of the eunuchs and a little slave. He then passed into another room and ordered food to be brought, making signs to me to sit at table with him and eat. I rose from my seat, kissed the ground, and took my place at the table, eating, as you may suppose, with care and in moderation.

Before the dishes were removed I made signs that writing materials, which stood in one corner of the room, should be laid in front of me. I then took a peach and wrote on it some verses in praise of the Sultan, who was speechless with astonishment; but when I did the same thing on a glass from which I had drunk he murmured to himself, 'Why, a man who could do as much would be cleverer than any other man, and this is only a monkey!'

Supper being over chessmen were brought, and the Sultan signed to me to know if I would play with him. I kissed the ground and laid my hand on my head to show that I was ready to show myself worthy of the honour. He beat me the first game, but I won the second and third, and seeing that this did not quite please I dashed off a verse by way of consolation.

The Sultan was so enchanted with all the talents of which I had given proof that he wished me to exhibit some of them to other people. So turning to the chief of the eunuchs he said, 'Go and beg my daughter, Queen of Beauty, to come here. I will show her something she has never seen before.'

The chief of the eunuchs bowed and left the room, ushering in a few moments later the princess, Queen of Beauty. Her face was uncovered, but the moment she set foot in the room she threw her veil over her head.

'Sire,' she said to her father, 'what can you be thinking of to summon me like this into the presence of a man?'

'I do not understand you,' replied the Sultan.

'There is nobody here but the eunuch, who is your own servant, the little slave, and myself, yet you cover yourself with your veil and reproach me for having sent for you, as if I had committed a crime.'

'Sire,' answered the princess, 'I am right and you are wrong. This monkey is really no monkey at all, but a young prince who has been turned into a monkey by the wicked spells of a genius, son of the daughter of Eblis.'

As will be imagined, these words took the Sultan by surprise, and he looked at me to see how I should take the statement of the princess. As I was unable to speak, I placed my hand on my head to show that it was true.

'But how do you know this, my daughter?' asked he.

'Sire,' replied Queen of Beauty, 'the old lady who took care of me in my childhood was an accomplished magician, and she taught me seventy rules of her art, by means of which I could, in the twinkling of an eye, transplant your capital into the middle of the ocean. Her art likewise teaches me to recognise at first sight all persons who are enchanted, and tells me by whom the spell was wrought.'

'My daughter,' said the Sultan, 'I really had no idea you were so clever.'

'Sire,' replied the princess, 'there are many out-of-the-way things it is as well to know,

weten, maar je moet er nooit over opscheppen.'

'Nou,' vroeg de Sultan, 'kun je me vertellen wat gedaan moet worden om de jonge prins te onttoveren?'

'Zeker; en ik kan het.'

'Breng hem dan terug tot zijn vroegere gedaante,' riep de Sultan.

'Je zou me geen groter plezier kunnen doen, want ik wens hem mijn grootvizier te maken en hem aan jou te geven als echtgenoot.'

'Zoals het uw Hoogheid bevalt,' antwoordde de prinses.

De koningin der Schoonheden stond op en ging naar haar kamer, van waar ze een mes haalde met een paar Hebreeuwse woorden in het lemmet gegraveerd. Ze verlangde toen van de sultan, het hoofd van de eunuchen, de kleine slaaf en mijzelf om af te dalen naar een geheime voorhof van het paleis, en plaatste ons onder een galerij die rondom liep, zijzelf in het midden van het hof staand. Hier trok ze een grote cirkel en schreef daarin verschillende woorden in Arabische karakters.

Toen de cirkel en het schrijven klaar waren, stond ze er middenin en herhaalde enkele verzen uit de Koran. Langzaam werd de lucht donker en we hadden het gevoel dat de aarde op het punt stond af te brokkelen, en onze angst werd zeker niet minder toen we zagen dat de geest, zoon van de dochter van de Eblis, plotseling verscheen in de vorm van een kolossale leeuw.

'Hond,' riep de prinses op het moment dat ze hem zag, 'je denkt me de stuipen op het lijf te jagen door in deze afgrijselijke gedaante voor me te verschijnen.'

'En jij,' antwoordde de leeuw, 'hebt niet geschroomd ons verdrag te verbreken dat plechtig bepaalt dat we ons nooit met elkaar zouden bemoeien.

'Vervloekte geest!' riep de prinses uit, 'jij bent het die als eerste dat verdrag schond.'

'Ik zal je leren mij zoveel problemen te geven', zei de leeuw, en zijn grote bek openend, liep hij naar voren om haar te verslinden. Maar de prinses verwachtte iets van dien aard en was op haar hoede. Ze sprong aan de kant, greep een van de haren van zijn manen, en sprak er twee of drie woorden over uit. In een oogwenk werd het een zwaard en met een harde slag hakte ze het lichaam van de leeuw in twee stukken. Deze stukken verdwenen, niemand wist waar, en alleen het hoofd van de leeuw bleef achter, dat onmiddellijk in een scorpioen veranderde. Onmiddellijk nam de prinses de gedaante van een slang aan en bond de strijd aan met de scorpioen, die, ondervindend dat hij slechter af was, zichzelf veranderde in een adelaar en wegvloog. Maar meteen werd de slang een nog machtiger adelaar, die opsteeg in de lucht en achter hem aan ging, en toen verloren we ze allebei uit het oog.

We bleven allemaal waar we waren, trillend van angst, toen de grond voor ons opende en een zwart-witte kat eruit sprong, zijn haar rechtop staand, en angstwekkend miauwde. Er zat hem een wolf op de hielen, die hem bijna had greep, toen de kat zich veranderde in een worm, en de huid van een granaatappel doordrong die uit een boom was gevallen, en verstopte zich in de vrucht. De granaatappel zwol tot hij zo groot werd als een pompoen, en hief zichzelf op naar het dak van de galerij, van waaruit het in de hof viel en in stukken werd gebroken. Terwijl dit plaatsvond, begon de wolf, die zichzelf in een haan had veranderd, het zaad van de granaatappel zo snel mogelijk op te slikken. Toen alles weg was, vloog hij naar ons toe, klappend met zijn vleugels alsof hij wilde vragen of we nog meer zagen, toen plotseling zijn oog viel op één die op de oever lag van het kanaaltje dat door de hof

but one should never boast of them.'

'Well,' asked the Sultan, 'can you tell me what must be done to disenchant the young prince?'

'Certainly; and I can do it.'

'Then restore him to his former shape,' cried the Sultan.

'You could give me no greater pleasure, for I wish to make him my grand-vizir, and to give him to you for your husband.'

'As your Highness pleases,' replied the princess.

The Queen of Beauty rose and went to her chamber, from which she fetched a knife with some Hebrew words engraven on the blade. She then desired the Sultan, the chief of the eunuchs, the little slave, and myself to descend into a secret court of the palace, and placed us beneath a gallery which ran all round, she herself standing in the centre of the court. Here she traced a large circle and in it wrote several words in Arab characters.

When the circle and the writing were finished she stood in the middle of it and repeated some verses from the Koran. Slowly the air grew dark, and we felt as if the earth was about to crumble away, and our fright was by no means diminished at seeing the genius, son of the daughter of Eblis, suddenly appear under the form of a colossal lion.

'Dog,' cried the princess when she first caught sight of him, 'you think to strike terror into me by daring to present yourself before me in this hideous shape.'

'And you,' retorted the lion, 'have not feared to break our treaty that engaged solemnly we should never interfere with each other.'

'Accursed genius!' exclaimed the princess, 'it is you by whom that treaty was first broken.'

'I will teach you how to give me so much trouble,' said the lion, and opening his huge mouth he advanced to swallow her. But the princess expected something of the sort and was on her guard. She bounded on one side, and seizing one of the hairs of his mane repeated two or three words over it. In an instant it became a sword, and with a sharp blow she cut the lion's body into two pieces. These pieces vanished no one knew where, and only the lion's head remained, which was at once changed into a scorpion. Quick as thought the princess assumed the form of a serpent and gave battle to the scorpion, who, finding he was getting the worst of it, turned himself into an eagle and took flight. But in a moment the serpent had become an eagle more powerful still, who soared up in the air and after him, and then we lost sight of them both.

We all remained where we were quaking with anxiety, when the ground opened in front of us and a black and white cat leapt out, its hair standing on end, and miauing frightfully. At its heels was a wolf, who had almost seized it, when the cat changed itself into a worm, and, piercing the skin of a pomegranate which had tumbled from a tree, hid itself in the fruit. The pomegranate swelled till it grew as large as a pumpkin, and raised itself on to the roof of the gallery, from which it fell into the court and was broken into bits. While this was taking place the wolf, who had transformed himself into a cock, began to swallow the seed of the pomegranate as fast as he could. When all were gone he flew towards us, flapping his wings as if to ask if we saw any more, when suddenly his eye fell on one which lay on the bank of the little canal that flowed through the court; he hastened towards it,

stroomde; hij haastte zich ernaartoe, maar voordat hij het kon aanraken rolde het zaadje in het kanaaltje en werd een vis. De haan wierp zich achter de vis aan en nam de vorm aan van een snoek, en gedurende twee uur joegen ze achter elkaar aan op en neer onder het water en stieten vreselijke kreten uit, maar we konden niets zien. Eindelijk kwamen ze uit het water in hun goede gedaante, maar ze wierpen zulke vuurvlammen uit hun mond dat we vreesden dat het paleis in brand zou vliegen. Maar al snel hadden we nog veel meer reden tot zorg, toen de geeste, de prinses te hebben afgeschud, naar ons toe vloog. Ons lot zou bezegeld zijn als de prinses, die ons gevaar zag, niet de aandacht van de geest op zichzelf zou hebben gevestigd. Zoals het ging, was de baard van de Sultan verbrand en zijn gezicht verschroeid, de baas van de eunuchen was verbrand tot een sintel, terwijl een vonk mij het zicht van één oog ontnam. Zowel ik als de sultan hadden alle hoop op een redding opgegeven, toen er een schreeuw kwam 'Overwinning, overwinning!' van de prinses, en de geest lag aan haar voeten als een grote hoop as.

Hoe uitgeput ze ook was, de prinses beval onmiddellijk de kleine slaaf, die als enige ongedeerd was gebleven, haar een kopje water te brengen, dat ze in haar hand nam. Eerst wat magische woorden er over uitsprekend, gooide ze het in mijn gezicht en zei: 'Als je alleen een aap bent door betovering, herneem dan de gedaante van de man die je vroeger was.' Onmiddellijk stond ik voor haar als dezelfde man die ik vroeger was, hoewel ik het zicht van één oog was kwijtgeraakt.

Ik stond op het punt om op mijn knieën te vallen en de prinses te bedanken, maar ze gaf me geen tijd. Zich wendend tot de sultan, haar vader, zei ze, 'Sire, ik heb de strijd gewonnen, maar het heeft me veel gekost. Het vuur is in mijn hart doordrongen en ik heb nog maar even te leven. Dit zou niet gebeurd zijn als ik alleen het laatste granaatappelzaadje had opgemerkt en het opgegeten had als de rest. Het was de laatste worsteling van de geest, en tot die tijd was ik geheel veilig. Maar omdat ik deze kans had laten schieten, moest ik mijn toevlucht nemen tot vuur, en ondanks al zijn ervaring, liet ik de geest zien dat ik meer wist dan hij. Hij is dood en in as, maar mijn eigen dood nadert snel.'

'Mijn dochter,' riep de Sultan, 'hoe triest is mijn toestand! Ik ben alleen maar verbaasd dat ik nog leef! De eunuch is verteerd door de vlammen, en de prins die je hebt bevrijd, heeft het zicht van één oog verloren.' Hij kon niet meer zeggen, want snikken verstikten zijn stem, en we huilden allemaal samen.

Plots gilde de prinses, 'Ik brand, ik brand!' en de dood kwam om haar te bevrijden van haar kwellingen.

Ik heb geen woorden, mevrouw, om u mijn gevoelens te vertellen bij deze vreselijke aanblik. Ik was liever mijn hele leven een aap gebleven, dan mijn weldoenster ten onder te laten gaan op deze schokkende wijze. Wat de sultan betreft, hij was volkomen ontroostbaar en zijn onderdanen, die de prinses heel erg hadden liefgehad, deelden zijn verdriet. Zeven dagen lang rouwde de hele natie, en toen werd de as van de prinses met grote pracht begraven en een prachtig graf werd over haar opgericht.

Zodra de sultan herstelde van de ernstige ziekte die hij na de dood van de prinses had opgelopen, liet hij me halen en vertelde me duidelijk, maar beleefd, dat mijn aanwezigheid hem altijd zou herinneren aan zijn verlies, en hij verzocht dat ik onmiddellijk zijn koninkrijk zou verlaten en op straffe van de dood nooit meer terug zou komen. Ik was, natuurlijk, verplicht om te gehoorzamen en niet wetende wat er van mij zou worden, schoor ik mijn baard en wenkbrauwen en trok de kleding van een derwij aan. Nadat ik doelloos door

but before he could touch it the seed rolled into the canal and became a fish. The cock flung himself in after the fish and took the shape of a pike, and for two hours they chased each other up and down under the water, uttering horrible cries, but we could see nothing. At length they rose from the water in their proper forms, but darting such flames of fire from their mouths that we dreaded lest the palace should catch fire. Soon, however, we had much greater cause for alarm, as the genius, having shaken off the princess, flew towards us. Our fate would have been sealed if the princess, seeing our danger, had not attracted the attention of the genius to herself. As it was, the Sultan's beard was singed and his face scorched, the chief of the eunuchs was burned to a cinder, while a spark deprived me of the sight of one eye. Both I and the Sultan had given up all hope of a rescue, when there was a shout 'Victory, victory!' from the princess, and the genius lay at her feet a great heap of ashes.

Exhausted though she was, the princess at once ordered the little slave, who alone was uninjured, to bring her a cup of water, which she took in her hand. First repeating some magic words over it, she dashed it into my face saying, 'If you are only a monkey by enchantment, resume the form of the man you were before.' In an instant I stood before her the same man I had formerly been, though having lost the sight of one eye.

I was about to fall on my knees and thank the princess but she did not give me time. Turning to the Sultan, her father, she said, 'Sire, I have gained the battle, but it has cost me dear. The fire has penetrated to my heart, and I have only a few moments to live. This would not have happened if I had only noticed the last pomegranate seed and eaten it like the rest. It was the last struggle of the genius, and up to that time I was quite safe. But having let this chance slip I was forced to resort to fire, and in spite of all his experience I showed the genius that I knew more than he did. He is dead and in ashes, but my own death is approaching fast.'

'My daughter,' cried the Sultan, 'how sad is my condition! I am only surprised I am alive at all! The eunuch is consumed by the flames, and the prince whom you have delivered has lost the sight of one eye.' He could say no more, for sobs choked his voice, and we all wept together.

Suddenly the princess shrieked, 'I burn, I burn!' and death came to free her from her torments.

I have no words, madam, to tell you of my feelings at this terrible sight. I would rather have remained a monkey all my life than let my benefactress perish in this shocking manner. As for the Sultan, he was quite inconsolable, and his subjects, who had dearly loved the princess, shared his grief. For seven days the whole nation mourned, and then the ashes of the princess were buried with great pomp, and a superb tomb was raised over her.

As soon as the Sultan recovered from the severe illness which had seized him after the death of the princess he sent for me and plainly, though politely, informed me that my presence would always remind him of his loss, and he begged that I would instantly quit his kingdom, and on pain of death never return to it. I was, of course, bound to obey, and not knowing what was to become of me I shaved my beard and eyebrows and put on the dress of a calender. After wandering aimlessly through several countries, I resolved to

verschillende landen had rondgezworven, besloot ik naar Bagdad te gaan en een audiëntie aan te vragen bij de Commandant der Gelovigen.

En dat, mevrouw, is mijn verhaal.

De andere derwisj vertelde toen zijn verhaal.

come to Bagdad and request an audience of the Commander of the Faithful.

And that, madam, is my story.

The other Calender then told his story.

96 Het verhaal van de derde derwisj, zoon van een koning

Mijn verhaal, zei de derde derwisj, is heel anders dan dat van mijn twee vrienden. Het was het lot dat hen het zicht uit hun rechteroog ontnam, maar het mijne ging verloren door mijn eigen dwaasheid.

Mijn naam is Agib en ik ben de zoon van een koning genaamd Cassib, die regeerde over een groot koninkrijk, dat als zijn hoofdstad een van de mooiste havensteden ter wereld had.

Toen ik mijn vader opvolgde, was mijn eerste zorg om de provincies op het vasteland te bezoeken en vervolgens naar de vele eilanden te varen die van de kust lagen, om de harten van mijn onderdanen te winnen. Deze reizen gaven me zo'n voorliefde voor varen dat ik al snel besloot verdere zeeën te verkennen en opdracht gaf een vloot van grote schepen om onverwijd gereed te maken. Toen ze goed waren uitgerust, begon ik aan mijn expeditie.

Gedurende veertig dagen waren wind en weer geheel in ons voordeel, maar de volgende nacht stak een verschrikkelijke storm op, die ons tien dagen lang heen en weer blies, totdat de stuurman bekende dat hij volledig zijn koers had verloren. Bijgevolg werd een matroos naar de top van de mast gestuurd om te zien of er land in zicht was, maar meldde dat er niets dan zee en lucht te zien was, behalve een enorme zwarte massa die achter het schip lag.

Toen hij dit hoorde, werd de stuurman wit, en, terwijl hij op zijn borst sloeg, riep hij, 'O, heer, wij zijn verloren, verloren!' totdat de bemanning van het schip trilde voor iets waar ze geen weet hadden. Toen hij zich enigszins had hersteld, en in staat was de oorzaak van zijn angst te verklaren, antwoordde hij, in antwoord op mijn vraag, dat we ver van de koers waren afgedwaald, en dat we de volgende dag rond het middaguur zouden aankomen bij duistere massa, die, zei hij, niets anders was dan de beroemde Zwarte Berg. Deze berg is samengesteld uit iets overmurwbaars, dat alle ijzer en spijkers in uw schip aantrekt; en terwijl we hulpeloos dichterbij worden getrokken, zal de aantrekkingskracht zo groot worden dat het ijzer en de spijkers uit de schepen zullen vallen en zich vastklampen aan de berg, en de schepen zullen zinken naar de bodem met al wat erin is. Dit veroorzaakt dat de zeewaartse kant van de berg verschijnt als zo'n dichte duisternis.

Zoals mag worden verondersteld—vervolgde de stuurman—zijn de berghellingen erg ruig, maar op de top staat een koperen koepel ondersteund door pilaren, en draagt bovenop het beeld van een koperen paard, met een rijder op zijn rug. Deze ruiter draagt een borstplaat van lood, waarop vreemde tekens en figuren zijn gegraveerd, en er wordt gezegd dat zolang dit beeld op de koepel blijft staan, schepen nooit zullen stoppen te vergaan aan de voet van de berg.

Aldus sprekend, begon de stuurman opnieuw te huilen, en de bemanning vreesde dat hun laatste uur had geslagen en maakte hun testamenten op, elk ten gunste van zijn vrien.

Om twaalf uur 's middags, zoals de stuurman voorspeld had, waren we zo dicht bij de Zwarte Berg dat we alle spijkers en ijzeren uit de schepen zagen vliegen en met een vreselijk geluid tegen de berg aan sloegen. Een moment later vielen de schepen uiteen en zonken, de bemanningen met hen. Ik alleen wist een drijvende plank te grijpen, en werd aan de wal aangedreven door de wind, zonder zelfs maar een krasje. Hoe groot was mijn vreugde toen ik mezelf onderaan een trap vond die recht de berg opliep, want er was geen centimeter rechts of links waar iemand een voet kon zetten. En inderdaad, zelfs de treden zelf waren zo smal en zo steil dat, als de lichtste bries was ontstaan, ik zeker in de zee zou

96 The Story of the Third Calendar, Son of a King

My story, said the Third Calendar, is quite different from those of my two friends. It was fate that deprived them of the sight of their right eyes, but mine was lost by my own folly.

My name is Agib, and I am the son of a king called Cassib, who reigned over a large kingdom, which had for its capital one of the finest seaport towns in the world.

When I succeeded to my father's throne my first care was to visit the provinces on the mainland, and then to sail to the numerous islands which lay off the shore, in order to gain the hearts of my subjects. These voyages gave me such a taste for sailing that I soon determined to explore more distant seas, and commanded a fleet of large ships to be got ready without delay. When they were properly fitted out I embarked on my expedition.

For forty days wind and weather were all in our favour, but the next night a terrific storm arose, which blew us hither and thither for ten days, till the pilot confessed that he had quite lost his bearings. Accordingly a sailor was sent up to the masthead to try to catch a sight of land, and reported that nothing was to be seen but the sea and sky, except a huge mass of blackness that lay astern.

On hearing this the pilot grew white, and, beating his breast, he cried, 'Oh, sir, we are lost, lost!' till the ship's crew trembled at they knew not what. When he had recovered himself a little, and was able to explain the cause of his terror, he replied, in answer to my question, that we had drifted far out of our course, and that the following day about noon we should come near that mass of darkness, which, said he, is nothing but the famous Black Mountain. This mountain is composed of adamant, which attracts to itself all the iron and nails in your ship; and as we are helplessly drawn nearer, the force of attraction will become so great that the iron and nails will fall out of the ships and cling to the mountain, and the ships will sink to the bottom with all that are in them. This it is that causes the side of the mountain towards the sea to appear of such a dense blackness.

As may be supposed—continued the pilot—the mountain sides are very rugged, but on the summit stands a brass dome supported on pillars, and bearing on top the figure of a brass horse, with a rider on his back. This rider wears a breastplate of lead, on which strange signs and figures are engraved, and it is said that as long as this statue remains on the dome, vessels will never cease to perish at the foot of the mountain.

So saying, the pilot began to weep afresh, and the crew, fearing their last hour had come, made their wills, each one in favour of his fellow.

At noon next day, as the pilot had foretold, we were so near to the Black Mountain that we saw all the nails and iron fly out of the ships and dash themselves against the mountain with a horrible noise. A moment after the vessels fell asunder and sank, the crews with them. I alone managed to grasp a floating plank, and was driven ashore by the wind, without even a scratch. What was my joy on finding myself at the bottom of some steps which led straight up the mountain, for there was not another inch to the right or the left where a man could set his foot. And, indeed, even the steps themselves were so narrow and so steep that, if the lightest breeze had arisen, I should certainly have been

zijn gewaad.

Toen ik de top bereikte, vond ik de koperen koepel en het beeld precies zoals de stuurman had beschreven, maar was te moe van alles dat ik had meegemaakt dan dat ik meer kon doen dan ernaar te kijken, en nadat ik mezelf onder de koepel had gelegd, sliep ik onmiddellijk in. In mijn dromen verscheen een oude man aan mij en zei: 'Hoor eens, Agib! Zodra u wakker wordt, graaf de grond onder uw voeten op, en u zult een boog van koper en drie pijlen van lood vinden. Schiet met de pijlen op het beeld, en de ruiter zal in de zee vallen, maar het paard zal aan uw zijde vallen en u moet hem begraven op de plaats van waaruit u de pijl en boog oppakte. Nadat dit gebeurd is, zal de zee opstijgen en de berg bedekken, en daarop zult u de gestalten van een metalen man gezeten in een boot ontwaren, met een roeispaan in elke hand. Stap aan boord en laat hem u geleiden; maar als u uw koninkrijk opnieuw wilt aanschouwen, zorg dan dat u de naam van Allah niet in uw mond neemt.'

Na deze woorden te hebben uitgesproken, verliet het visioen me, en ik werd wakker, danig getroost. Ik sprong op en trok de pijl en boog uit de grond, en met het derde schot viel de ruiter met veelgeraas in de zee, die onmiddellijk begon te stijgen, zo snel, dat ik nauwelijks tijd had het paard te begraven. voordat de boot mij naderde. Ik stapte zwiingend in en ging zitten, en de metalen man zette af, en roeide zonder te stoppen gedurende negen dagen, waarna land aan de horizon verscheen. Ik was zo overweldigd van vreugde door deze aanblik dat ik vergat wat de oude man me had verteld, en riep, 'Allah zij geprezen! Allah zij geprezen!'

De woorden hadden nauwelijks mijn mond verlaten of de boot en de man zonken onder mij weg, en lieten mij dobberdend achter aan het oppervlak. Die hele dag en de volgende nacht zwom en dreef ik afwisselend, zo goed als ik kon gaand naar het land dat het dichtst bij mij was. Uiteindelijk begonnen mijn krachten het te begeven, en ik gaf mezelf op als verloren, toen de wind plotseling opstak, en een enorme golf me op een vlakke kust wierp. Daarna, terwijl ik mezelf in veiligheid stelde, spreidde ik haastig mijn kleren uit om te drogen in de zon en legde ik mezelf op de warme grond te rusten.

De volgende ochtend kleedde ik me aan en begon om me heen te kijken. Behalve ikzelf was er niemand op het eiland, dat was bedekt met fruitbomen en waterstroompjes, en ver weg leek te liggen van het vasteland, dat ik hoopte te bereiken. Voordat ik echter de tijd had om me teneergeslagen te voelen, zag ik een schip rechtstreeks naar het eiland komen, en niet wetend of het vrienden of vijanden zou bevatten, verborg ik mezelf op de dikke takken van een boom.

De matrozen stuurden het schip een kreek in, waar tien slaven aan land kwamen met schoppen en pikhouwelen. In het midden van het eiland stopten ze, en na enige tijd te hebben gegraven, tilden ze iets op dat leek op een luik. Daarna liepen ze twee of drie keer terug naar het schip voor meubels en proviand, en tenslotte werden ze vergezeld door een oude man, die een knappe jongen van veertien of vijftien jaar leidde. Ze verdwenen allemaal onder het valluik, en na een paar minuten beneden te zijn gebleven, kwamen ze naar boven, maar zonder de jongen, en lieten het valluik neer, bedekten het met de aarde zoals daarvoor. Dit gedaan, gingen ze aan boord van het schip en zetten koers.

Zodra ze uit zicht waren, kwam ik uit mijn boom en ging naar de plaats waar de jongen was begraven. Ik groef de aarde op tot ik aankwam bij een grote steen met een ring in het midden. Dit onthulde, na te zijn verwijderd, een trap met stenen treden die leidde naar een grote kamer die rijkelijk was ingericht en verlicht door kaarsen. Op een stapel kussens,

blown into the sea.

When I reached the top I found the brass dome and the statue exactly as the pilot had described, but was too wearied with all I had gone through to do more than glance at them, and, flinging myself under the dome, was asleep in an instant. In my dreams an old man appeared to me and said, 'Hearken, Agib! As soon as thou art awake dig up the ground underfoot, and thou shalt find a bow of brass and three arrows of lead. Shoot the arrows at the statue, and the rider shall tumble into the sea, but the horse will fall down by thy side, and thou shalt bury him in the place from which thou tookest the bow and arrows. This being done the sea will rise and cover the mountain, and on it thou wilt perceive the figure of a metal man seated in a boat, having an oar in each hand. Step on board and let him conduct thee; but if thou wouldest behold thy kingdom again, see that thou takest not the name of Allah into thy mouth.'

Having uttered these words the vision left me, and I woke, much comforted. I sprang up and drew the bow and arrows out of the ground, and with the third shot the horseman fell with a great crash into the sea, which instantly began to rise, so rapidly, that I had hardly time to bury the horse before the boat approached me. I stepped silently in and sat down, and the metal man pushed off, and rowed without stopping for nine days, after which land appeared on the horizon. I was so overcome with joy at this sight that I forgot all the old man had told me, and cried out, 'Allah be praised! Allah be praised!'

The words were scarcely out of my mouth when the boat and man sank from beneath me, and left me floating on the surface. All that day and the next night I swam and floated alternately, making as well as I could for the land which was nearest to me. At last my strength began to fail, and I gave myself up for lost, when the wind suddenly rose, and a huge wave cast me on a flat shore. Then, placing myself in safety, I hastily spread my clothes out to dry in the sun, and flung myself on the warm ground to rest.

Next morning I dressed myself and began to look about me. There seemed to be no one but myself on the island, which was covered with fruit trees and watered with streams, but seemed a long distance from the mainland which I hoped to reach. Before, however, I had time to feel cast down, I saw a ship making directly for the island, and not knowing whether it would contain friends or foes, I hid myself in the thick branches of a tree.

The sailors ran the ship into a creek, where ten slaves landed, carrying spades and pickaxes. In the middle of the island they stopped, and after digging some time, lifted up what seemed to be a trapdoor. They then returned to the vessel two or three times for furniture and provisions, and finally were accompanied by an old man, leading a handsome boy of fourteen or fifteen years of age. They all disappeared down the trapdoor, and after remaining below for a few minutes came up again, but without the boy, and let down the trapdoor, covering it with earth as before. This done, they entered the ship and set sail.

As soon as they were out of sight, I came down from my tree, and went to the place where the boy had been buried. I dug up the earth till I reached a large stone with a ring in the centre. This, when removed, disclosed a flight of stone steps which led to a large room richly furnished and lighted by tapers. On a pile of cushions, covered with tapestry,

bedekt met tapijten, zat de jongen. Hij keek op, geschrokken en bang door de aanblik van een vreemdeling op zo'n plek, en om zijn angst weg te nemen, sprak ik meteen: 'Wees niet bang, mijnheer, wie u ook bent. Ik ben een koning, en de zoon van een koning, en zal u geen kwaad doen. Integendeel, misschien ben ik hierheen gestuurd om u uit dit graf te verlossen, waar u levend begraven bent.'

Mijn woorden hoordend, herpakte de jongeman zichzelf, en toen ik uitgesproken was, zei hij, 'De reden, Prins, die ervoor gezorgd heeft dat ik hier op deze plek werd begraven, is zo merkwaardig dat ze u alleen maar kunnen verrassen. Mijn vader is een rijke koopman, eigenaar van veel land en veel schepen, en doet grote zaken in edelstenen, maar hij hield nooit op te rouwen dat hij geen kind had om zijn rijkdom aan na te laten.

Tenslotte droomde hij op een dag dat het jaar daarop aan hem een zoon geboren zou worden, en toen dit daadwerkelijk gebeurde, raadpleegde hij alle wijze mannen in het koninkrijk over de toekomst van het kind. Ze zeiden allen hetzelfde. Ik zou een gelukkig leven leiden tot ik vijftien was, waarna mij een vreselijk gevaar wachtte, waaraan ik nauwelijks zou kunnen ontsnappen. Als ik, echter, daarin wel zou slagen, zou ik een hoge leeftijd bereiken. En zij voegden eraan toe, wanneer het standbeeld van het koperen paard op de top van de onvermurwbare berg door Agib, de zoon van Cassib in de zee wordt gegooid, pas dan op, want vijftig dagen later zal uw zoon door zijn hand vallen!

Deze profetie trof het hart van mijn vader met zo'n pijn dat hij er niet overheen kwam, maar dat weerhield hem er niet van zorgvuldig mijn opleiding te verzorgen totdat ik, kort geleden, mijn vijftiende verjaardag bereikte. Het was pas gisteren dat hem het nieuws bereikte dat het beeld van koper tien dagen eerder in de zee was gegooid, en hij verstopte me meteen in deze ondergrondse kamer, die gebouwd was voor dat doel, en beloofde me eruit te halen als de veertig dagen verstreken zouden zijn. Wat mijzelf betreft, ik ben niet bang, omdat het niet waarschijnlijk is dat Prins Agib hier zal komen om mij te zoeken.'

Ik luisterde naar zijn verhaal en lachte van binnen om de absurditeit dat ik ooit zou wensen de dood van deze onschuldige jongen te veroorzaken, die ik haastte te verzekeren van mijn vriendschap en zelfs van mijn bescherming; en verzocht hem, in ruil daarvoor, mij op het schip van zijn vader naar mijn eigen land te brengen. Ik hoef niet te zeggen dat ik er speciaal voor zorgde hem niet te laten weten dat ik de Agib was die hij vreesde.

De dag verstreek terwijl we spraken over verscheidende onderwerpen, en ik vond hem een jongeman met een scherp verstand was en behoorlijk onderwezen. Ik nam de plichten van een dienaar op me, hield het bassin en water voor hem vast terwijl hij zich waste, bereidde het avondeten en zette het op tafel. Hij raakte al snel gesteld op me, en gedurende negenendertig dagen brachten we een even aangenaam bestaan door als ondergronds te verwachten was.

De ochtend van de veertigste begon te dagen, en de jongeman, toen hij wakker werd, dankte in een opwelling van vreugde dat het gevaar was verstreken.

'Mijn vader kan hier elk moment zijn,' zei hij, 'dus maak, vraag ik u, een bad met heet water voor mij, dat ik kan baden en mijn kleren wisselen, en klaar ben hem te ontvangen.'

Dus ik haalde water zoals hij vroeg, waste en poetste hem, waarna hij weer ging liggen en wat sliep. Toen hij zijn ogen voor de tweede keer opende, vroeg hij me om hem een meloen en wat suiker te brengen, zodat hij wat kon eten en zichzelf versterken.

Ik koos gauw een mooie meloen uit degene die overgebleven waren, maar ik kon geen mes vinden om het mee te snijden.

'Kijk op de lijst boven mijn hoofd,' zei hij, en ik denk dat je er een zult zien.' Het was

sat the boy. He looked up, startled and frightened at the sight of a stranger in such a place, and to soothe his fears, I at once spoke: 'Be not alarmed, sir, whoever you may be. I am a king, and the son of a king, and will do you no hurt. On the contrary, perhaps I have been sent here to deliver you out of this tomb, where you have been buried alive.'

Hearing my words, the young man recovered himself, and when I had ended, he said, 'The reasons, Prince, that have caused me to be buried in this place are so strange that they cannot but surprise you. My father is a rich merchant, owning much land and many ships, and has great dealings in precious stones, but he never ceased mourning that he had no child to inherit his wealth.

'At length one day he dreamed that the following year a son would be born to him, and when this actually happened, he consulted all the wise men in the kingdom as to the future of the infant. One and all they said the same thing. I was to live happily till I was fifteen, when a terrible danger awaited me, which I should hardly escape. If, however, I should succeed in doing so, I should live to a great old age. And, they added, when the statue of the brass horse on the top of the mountain of adamant is thrown into the sea by Agib, the son of Cassib, then beware, for fifty days later your son shall fall by his hand!

'This prophecy struck the heart of my father with such woe, that he never got over it, but that did not prevent him from attending carefully to my education till I attained, a short time ago, my fifteenth birthday. It was only yesterday that the news reached him that ten days previously the statue of brass had been thrown into the sea, and he at once set about hiding me in this underground chamber, which was built for the purpose, promising to fetch me out when the forty days have passed. For myself, I have no fears, as Prince Agib is not likely to come here to look for me.'

I listened to his story with an inward laugh as to the absurdity of my ever wishing to cause the death of this harmless boy, whom I hastened to assure of my friendship and even of my protection; begging him, in return, to convey me in his father's ship to my own country. I need hardly say that I took special care not to inform him that I was the Agib whom he dreaded.

The day passed in conversation on various subjects, and I found him a youth of ready wit and of some learning. I took on myself the duties of a servant, held the basin and water for him when he washed, prepared the dinner and set it on the table. He soon grew to love me, and for thirty-nine days we spent as pleasant an existence as could be expected underground.

The morning of the fortieth dawned, and the young man when he woke gave thanks in an outburst of joy that the danger was passed.

'My father may be here at any moment,' said he, 'so make me, I pray you, a bath of hot water, that I may bathe, and change my clothes, and be ready to receive him.'

So I fetched the water as he asked, and washed and rubbed him, after which he lay down again and slept a little. When he opened his eyes for the second time, he begged me to bring him a melon and some sugar, that he might eat and refresh himself.

I soon chose a fine melon out of those which remained, but could find no knife to cut it with.

'Look in the cornice over my head,' said he, 'and I think you will see one.' It was so high

zo hoog boven me, dat ik er behoorlijke moeite mee had om het te bereiken; mijn voet raakte vast in het beddegoed, ik glee uit, en viel recht op de jongeman, het mes recht in zijn hart drijvend.

Bij deze vreselijke aanblik gilde ik hardop van verdriet en pijn. Ik gooide mezelf op de grond en verscheurde mijn kleren en rukte mijn haar uit van verdriet. Toen, uit vrees gestraft te worden door zijn vader als zijn moordenaar, hief ik de grote steen op die de trap blokkeerde, en verliet de ondergrondse kamer, alles vast makend zoals voorheen.

Nauwelijks had ik dit afgemaakt, toen ik, kijkend naar de zee, het vaartuig op weg zag naar het eiland, en vermoedend dat het nutteloos voor me zou zijn mijn onschuld te betuigen, verborg ik me opnieuw tussen de takken van een boom die dichtbij groeide.

De oude man en zijn slaven stapten in een bootje direct toen het schip het land raakte, en liepen snel naar de ingang van de ondergrondse kamer; maar toen ze dichtbij genoeg waren om te zien dat de aarde was verplaatst, pauzeerden ze en veranderden van kleur. Zwijgend gingen ze allen naar beneden en riepen de jongeling bij naam; toen, even, hoorde ik niets meer. Plotseling verscheurde een angstige kreet de lucht, en het volgende ogenblik kwamen de slaven de treden op en droegen het lichaam van de oude man bij zich, die was bezwijmd van verdriet! Hem neer leggend aan de voet van de boom waarin ik mij verscholen had, deden ze hun best hem bij te brengen, maar dat duurde lang. Toen hij eindelijk weer tot leven was gekomen, lieten ze hem achter om een graf te graven, en toen legden ze het lichaam van de jongeman erin en gooiden er aarde in.

Dit beëindigd, brachten de slaven alle meubels naar boven die beneden waren, en legden het in het schip, en braken een paar takken om een draagbaar te maken waarop ze de oude man legden, en droegen hem naar het schip, dat zijn zeilen spreidde en de zee op ging.

Dus wederom was ik helemaal alleen, en een hele maand liep ik dagelijks over het eiland, op zoek naar een gelegenheid te ontsnappen. Eindelijk merkte ik op een dag dat mijn gevangenis veel groter was geworden, en dat het vasteland dichtbij leek te zijn. Mijn hart klopte bij deze gedachte, die bijna te mooi was om waar te zijn. Ik keek een tijdje langer: er was geen twijfel mogelijk, en al snel was er maar een klein stroompje om over te steken.

Zelfs toen ik veilig aan de andere kant was gekomen, had ik een lange afstand af te leggen door modder en zand voordat ik het droge land bereikte, en zo moe als ik was, zag ik toen ver voor mij een kasteel van rood koper, dat ik op het eerste gezicht voor vuur aanzag. Ik maakte alle haast die ik kon, en na een paar kilometer hard doorlopen stond ik ervoor en staarde er verwonderd naar, want het leek mij het mooiste gebouw dat ik ooit had gezien. Terwijl ik er nog naar staarde, kwam een lange oude man op me af, vergezeld door tien jonge mannen, allen knap en allemaal blind aan het rechteroog.

Op zichzelf is het schouwspel van tien mannen die samen lopen, allemaal blind aan het rechteroog, net zo ongewoon als dat van een koperen kasteel, en ik vroeg me af wat de betekenis zou kunnen zijn van dit vreemde feit, toen ze me hartelijk begroetten en vroegen wat me daar had gebracht. Ik antwoordde dat mijn verhaal enigszins lang was, maar dat als ze de moeite zouden nemen te gaan zitten, ik het graag zou vertellen. Toen ik klaar was, vroegen de jonge mannen of ik met hen mee wou gaan naar het kasteel en ik nam hun aanbod met vreugde aan. We passeerden wat me een eindeloos aantal kamers leek, en kwamen uiteindelijk in een grote hal, ingericht met tien kleine blauwe sofa's voor de tien jongemannen, die dienden als bedden en stoelen, en met nog een bank in het midden voor de oude man. Omdat geen van de banken meer dan één persoon kon bevatten, verzochten

above me, that I had some difficulty in reaching it, and catching my foot in the covering of the bed, I slipped, and fell right upon the young man, the knife going straight into his heart.

At this awful sight I shrieked aloud in my grief and pain. I threw myself on the ground and rent my clothes and tore my hair with sorrow. Then, fearing to be punished as his murderer by the unhappy father, I raised the great stone which blocked the staircase, and quitting the underground chamber, made everything fast as before.

Scarcely had I finished when, looking out to sea, I saw the vessel heading for the island, and, feeling that it would be useless for me to protest my innocence, I again concealed myself among the branches of a tree that grew near by.

The old man and his slaves pushed off in a boat directly the ship touched land, and walked quickly towards the entrance to the underground chamber; but when they were near enough to see that the earth had been disturbed, they paused and changed colour. In silence they all went down and called to the youth by name; then for a moment I heard no more. Suddenly a fearful scream rent the air, and the next instant the slaves came up the steps, carrying with them the body of the old man, who had fainted from sorrow! Laying him down at the foot of the tree in which I had taken shelter, they did their best to recover him, but it took a long while. When at last he revived, they left him to dig a grave, and then laying the young man's body in it, they threw in the earth.

This ended, the slaves brought up all the furniture that remained below, and put it on the vessel, and breaking some boughs to weave a litter, they laid the old man on it, and carried him to the ship, which spread its sails and stood out to sea.

So once more I was quite alone, and for a whole month I walked daily over the island, seeking for some chance of escape. At length one day it struck me that my prison had grown much larger, and that the mainland seemed to be nearer. My heart beat at this thought, which was almost too good to be true. I watched a little longer: there was no doubt about it, and soon there was only a tiny stream for me to cross.

Even when I was safe on the other side I had a long distance to go on the mud and sand before I reached dry ground, and very tired I was, when far in front of me I caught sight of a castle of red copper, which, at first sight, I took to be a fire. I made all the haste I could, and after some miles of hard walking stood before it, and gazed at it in astonishment, for it seemed to me the most wonderful building I had ever beheld. While I was still staring at it, there came towards me a tall old man, accompanied by ten young men, all handsome, and all blind of the right eye.

Now in its way, the spectacle of ten men walking together, all blind of the right eye, is as uncommon as that of a copper castle, and I was turning over in my mind what could be the meaning of this strange fact, when they greeted me warmly, and inquired what had brought me there. I replied that my story was somewhat long, but that if they would take the trouble to sit down, I should be happy to tell it them. When I had finished, the young men begged that I would go with them to the castle, and I joyfully accepted their offer. We passed through what seemed to me an endless number of rooms, and came at length into a large hall, furnished with ten small blue sofas for the ten young men, which served as beds as well as chairs, and with another sofa in the middle for the old man. As none of the sofas could hold more than one person, they bade me place myself on the carpet, and

zij me op het tapijt te gaan zitten en geen vragen te stellen over alles wat ik zou zien.

Na een poosje stond de oude man op en bracht het avondmaal binnen, wat ik met graagte at, want ik had erg veel honger. Toen vroeg een van de jongemannen mij om mijn verhaal te herhalen, dat hen allen zeer verbaasd had, en toen ik klaar was, werd de oude man bevolen om 'zijn plicht doen,' omdat het laat was, en ze naar bed wilden gaan. Bij deze woorden stond hij op en ging naar een kast, van waaruit hij tien bekkens tevoorschijn haalde, alles bedekt met blauwe spul. Hij plaatste één voor elk van de jonge mannen, samen met een brandende kaars.

Toen de deksels van de bekkens werden gehaald, zag ik dat ze gevuld waren met as, kolenstof en lampenzwart. De jonge mannen mengden alles door elkaar, en smeerden het geheel over hun hoofden en gezichten. Ze huilden toen en sloegen hun borsten, roepend, 'Dit is de vrucht van luiheid en van onze slechte levens.'

Deze ceremonie duurde bijna de hele nacht, en toen het stopte, wasten ze zich zorgvuldig en trokken nieuwe kleren aan en legden zich te slapen.

Al die tijd had ik afgezien van vragen, hoewel mijn nieuwsgierigheid bijna een gat in mij leek te branden, maar de volgende dag, toen we een wandeling gingen maken, zei ik tegen hen: 'Heren, ik moet uw wensen overtreden, want ik kan niet langer zwijgen. Jullie lijken verstand niet te ontberen, en toch doen jullie zulke dingen waartoe niemand anders dan gekken in staat zouden zijn. Wat me ook overkomt, ik kan het niet nalaten om te vragen, 'Waarom bekladden jullie je gezichten met zwart, en hoe het komt dat jullie allemaal blind zijn aan één oog?' Maar ze antwoordden alleen dat zulke vragen mijn zaak niet waren, en dat ik er goed aan zou doen om me rustig te houden.

Gedurende die dag spraken we over andere dingen, maar toen de nacht aanbrak, en dezelfde ceremonie zich herhaalde, smeekte ik ze zeer ernstig om mij de betekenis van dit alles te laten weten.

'Het is voor je eigen bestwil,' antwoordde een van de jonge mannen, 'dat we je verzoek niet hebben ingewilligd en je hebben behoeft voor ons ongelukkige lot. Als je echter ons lot wilt delen, zullen we niet langer wachten.'

Ik antwoordde dat, wat ook maar het gevolg zou zijn, ik mijn nieuwsgierigheid tevreden wilde stellen, en dat ik de gevolgen zelf zou dragen. Toen verzekerde hij me dat ik, zelfs als ik mijn oog verloren had, niet bij hen kon blijven, omdat hun aantal compleet was en niet kon worden toegevoegd. Maar hierop antwoordde ik dat, hoewel ik bedroefd zou zijn om van zulke eerlijke heren te scheiden, ik niet om die reden van mijn besluit zou terugkeren.

Toen zij mijn vastberadenheid hoorden, namen mijn tien gastheren toen een schaap en doodden het, en gaven me een mes, waarvan ze zeiden dat ik het zeer nuttig zou vinden.

'We moeten je in deze schaapshuid naaien,' zeiden ze, 'en je dan verlaten. Een vogel van monsterlijke grootte, een roc genaamd, zal in de lucht verschijnen, je voor een schaap aanzien. Hij zal je oppakken en je de lucht in dragen, maar wees niet bevreesd, want hij zal je veilig naar beneden brengen en je op de top van een berg leggen. Als je op de grond bent, snijd je de huid met het mes door en gooi je het weg. Zodra de roc je ziet, zal hij wegvliegen van angst, maar je moet doorlopen tot je bij een kasteel komt dat bedekt is met gouden platen, en met juwelen bezaaid. Ga moedig naar de poort, die altijd open staat, maar vraag ons niet om te vertellen wat we hebben gezien of wat ons daar overkwam, want dat zul je zelf leren. Dit is alles dat we mogen zeggen, dat het ons elk ons rechteroog heeft gekost en ons onze nachtelijke boete heeft opgelegd.'

to ask no questions about anything I should see.

After a little while the old man rose and brought in supper, which I ate heartily, for I was very hungry. Then one of the young men begged me to repeat my story, which had struck them all with astonishment, and when I had ended, the old man was bidden to 'do his duty,' as it was late, and they wished to go to bed. At these words he rose, and went to a closet, from which he brought out ten basins, all covered with blue stuff. He set one before each of the young men, together with a lighted taper.

When the covers were taken off the basins, I saw they were filled with ashes, coal-dust, and lamp-black. The young men mixed these all together, and smeared the whole over their heads and faces. They then wept and beat their breasts, crying, 'This is the fruit of idleness, and of our wicked lives.'

This ceremony lasted nearly the whole night, and when it stopped they washed themselves carefully, and put on fresh clothes, and lay down to sleep.

All this while I had refrained from questions, though my curiosity almost seemed to burn a hole in me, but the following day, when we went out to walk, I said to them, 'Gentlemen, I must disobey your wishes, for I can keep silence no more. You do not appear to lack wit, yet you do such actions as none but madmen could be capable of. Whatever befalls me I cannot forbear asking, 'Why you daub your faces with black, and how it is you are all blind of one eye?' But they only answered that such questions were none of my business, and that I should do well to hold my peace.

During that day we spoke of other things, but when night came, and the same ceremony was repeated, I implored them most earnestly to let me know the meaning of it all.

'It is for your own sake,' replied one of the young men, 'that we have not granted your request, and to preserve you from our unfortunate fate. If, however, you wish to share our destiny we will delay no longer.'

I answered that whatever might be the consequence I wished to have my curiosity satisfied, and that I would take the result on my own head. He then assured me that, even when I had lost my eye, I should be unable to remain with them, as their number was complete, and could not be added to. But to this I replied that, though I should be grieved to part company with such honest gentlemen, I would not be turned from my resolution on that account.

On hearing my determination my ten hosts then took a sheep and killed it, and handed me a knife, which they said I should by-and-by find useful.

'We must sew you into this sheep-skin,' said they, 'and then leave you. A fowl of monstrous size, called a roc, will appear in the air, taking you to be a sheep. He will snatch you up and carry you into the sky, but be not alarmed, for he will bring you safely down and lay you on the top of a mountain. When you are on the ground cut the skin with the knife and throw it off. As soon as the roc sees you he will fly away from fear, but you must walk on till you come to a castle covered with plates of gold, studded with jewels. Enter boldly at the gate, which always stands open, but do not ask us to tell you what we saw or what befel us there, for that you will learn for yourself. This only we may say, that it cost us each our right eye, and has imposed upon us our nightly penance.'

Nadat de jonge heren de moeite hadden genomen om de schapehuid om me te naaien, lieten ze me achter en trokken zich terug in de hal. Binnen een paar minuten verscheen de roc en bracht me naar de top van de berg met zijn enorme klauwen alsof ik zo licht was als een veer, want deze grote witte vogel is zo sterk dat hij bekend staat zelfs een olifant naar zijn nest in de heuvels te dragen.

Op het moment dat mijn voeten de grond raakten, haalde ik mijn mes tevoorschijn en sneed de draden door die me vastbonden, en de aanblik van mij in mijn gewone kleren deed de roc zo schrikken dat hij zijn vleugels spreidde en wegvloog. Toen ging ik op zoek naar het kasteel.

Ik vond het na een halve dag rondzwerven, en ik had me nooit zoiets schitterends kunnen voorstellen. De poort leidde naar een vierkant hof, waarop honderd deuren openden, negennegentig ervan waren van zeldzaam hout en één van goud. Door elk van deze deuren ving ik een glimp op van prachtige tuinen of van rijke pakhuizen.

Toen ik een van de deuren binnenging die openstonden, bevond ik me in een enorme hal waar veertig jonge dames, prachtig gekleed en van volmaakte schoonheid, rustten. Zodra ze me zagen, stonden ze op en uitten woorden van welkom, en dwongen ze me zelfs om een stoel te gaan zitten die hoger was dan die van henzelf, hoewel mijn juiste plaats aan hun voeten was. Not niet tevreden hiermee, bracht één mij prachtige kledingstukken, terwijl een ander een bassin met geurende water vulde en het over mijn handen goot, en de rest hield zich bezig met het bereiden van versnaperingen. Nadat ik had gegeten en gedronken van het meest delicate voedsel en de zeldzaamste wijnen, verdrongen de dames zich om me heen en vroegen me hen al mijn avonturen te vertellen.

Tegen de tijd dat ik klaar was, was de nacht gevallen en de dames verlichtten het kasteel met zo'n verbazingwekkende hoeveelheid kaarsen dat zelfs de dag nauwelijks lichter kon zijn geweest. We gingen toen zitten aan een avondmaal met gedroogd fruit en zoetheid, waarna sommigen zongen en anderen dansten. Ik had het zo goed naar mijn zin dat ik niet opmerkte hoe de tijd verstreek, maar uiteindelijk kwam een van de dames naar me toe en vertelde me dat het middernacht was, en dat, omdat ik vast moe zou zijn, zij me naar de kamer zou leiden die voor mij was klaargemaakt. Toen, mij goede nacht wensend, ik werd alleen gelaten om te slapen.

Ik bracht de volgende negenendertig dagen door op ongeveer dezelfde wijze als de eerste, maar aan het einde van die tijd verschenen de dames (naar hun gewoonte) op een ochtend in mijn kamer om te vragen hoe ik geslapen had, en in plaats van er vrolijk en lachend uit te zien, waren ze in tranen.

'Prins' zeiden ze, 'we moeten je verlaten, en nog nooit was het zo moeilijk om afscheid te nemen van een van onze vrienden. Hoogstwaarschijnlijk zullen we je nooit meer terugzien, maar als je voldoende zelfbeheersing hebt, kunnen we misschien nog uitkijken naar een ontmoeting.'

'Dames,' antwoordde ik, 'wat is de bedoeling van deze vreemde woorden—ik bid u mij het te vertellen?'

'Weet dan,' antwoordde een van hen, 'dat we allemaal prinsessen zijn—ieder een koningsdochter. We leven samen in dit kasteel, zoals je hebt gezien, maar aan het einde van elk jaar roepen geheime plichten ons weg voor de duur van veertig dagen. De tijd is nu aangebroken; maar voordat we vertrekken, laten we voor jou onze sleutels achter, zodat je tijdens onze afwezigheid geen vermaak zult ontberen. Maar één ding willen we van je vragen. Wacht je de Gouden Deur, alleen, te openen, als je prijs stelt op je eigen rust,

After the young gentlemen had been at the trouble of sewing the sheep-skin on me they left me, and retired to the hall. In a few minutes the roc appeared, and bore me off to the top of the mountain in his huge claws as lightly as if I had been a feather, for this great white bird is so strong that he has been known to carry even an elephant to his nest in the hills.

The moment my feet touched the ground I took out my knife and cut the threads that bound me, and the sight of me in my proper clothes so alarmed the roc that he spread his wings and flew away. Then I set out to seek the castle.

I found it after wandering about for half a day, and never could I have imagined anything so glorious. The gate led into a square court, into which opened a hundred doors, ninety-nine of them being of rare woods and one of gold. Through each of these doors I caught glimpses of splendid gardens or of rich storehouses.

Entering one of the doors which was standing open I found myself in a vast hall where forty young ladies, magnificently dressed, and of perfect beauty, were reclining. As soon as they saw me they rose and uttered words of welcome, and even forced me to take possession of a seat that was higher than their own, though my proper place was at their feet. Not content with this, one brought me splendid garments, while another filled a basin with scented water and poured it over my hands, and the rest busied themselves with preparing refreshments. After I had eaten and drunk of the most delicate food and rarest wines, the ladies crowded round me and begged me to tell them all my adventures.

By the time I had finished night had fallen, and the ladies lighted up the castle with such a prodigious quantity of tapers that even day could hardly have been brighter. We then sat down to a supper of dried fruits and sweetmeats, after which some sang and others danced. I was so well amused that I did not notice how the time was passing, but at length one of the ladies approached and informed me it was midnight, and that, as I must be tired, she would conduct me to the room that had been prepared for me. Then, bidding me good-night, I was left to sleep.

I spent the next thirty-nine days in much the same way as the first, but at the close of that time the ladies appeared (as was their custom) in my room one morning to inquire how I had slept, and instead of looking cheerful and smiling they were in floods of tears.

‘Prince,’ said they, ‘we must leave you, and never was it so hard to part from any of our friends. Most likely we shall never see you again, but if you have sufficient self-command perhaps we may yet look forward to a meeting.’

‘Ladies,’ I replied, ‘what is the meaning of these strange words—I pray you to tell me?’

‘Know then,’ answered one of them, ‘that we are all princesses—each a king’s daughter. We live in this castle together, in the way that you have seen, but at the end of every year secret duties call us away for the space of forty days. The time has now come; but before we depart, we will leave you our keys, so that you may not lack entertainment during our absence. But one thing we would ask of you. The Golden Door, alone, forbear to open, as you value your own peace, and the happiness of your life. That door once unlocked, we

en het geluk van je leven. Eens die deur ontgrendeld is, moeten we je voor altijd vaarwel zeggen.'

Huilend verzekerde ik hen van mijn bedachtzaamheid, en na mij teder omarmd te hebben, gingen ze huns weegs.

Elke dag opende ik twee of drie nieuwe deuren, die allemaal zoveel vreemde dingen bevatten dat ik geen enkele mogelijkheid had me te vervelen, hoezeer ik ook de afwezigheid van de dames betreurde. Soms was het een boomgaard, waarvan de vruchten in grootte alles overtroffen van wat er in de tuin van mijn vader groeide. Soms was het een tuin beplant met rozen, jasmijn, narcissen, hyacinten en anemonen, en duizend andere bloemen waarvan ik de namen niet kende. Of anders, kon het een volière zijn, bevolkt met allerlei zangvogels, of een schatkamer beladen met kostbare stenen; maar wat ik ook zag, alles was perfect in zijn soort.

De negenendertig dagen gingen sneller voorbij dan ik voor mogelijk had gehouden, en de volgende morgen zouden de prinsessen terugkeren naar het kasteel. Maar helaas! Ik had elke hoek verkend, behalve de kamer die was afgesloten door de Gouden Deur, en ik had niets meer om me mee te vermaken. Ik stond enige tijd voor de verboden plaats, staardend naar zijn schoonheid; toen viel mij een gelukkige ingeving binnen, dat omdat ik de deur ontgrendelde, het nog niet nodig was dat ik de kamer zou binnengaan. Het zou voldoende voor me zijn om buiten te staan en te kijken naar wat voor verborgen wonderen zich daarin zouden kunnen bevinden.

Aldus twistend met mijn eigen geweten, draaide ik de sleutel om, en toen kwam er een geur naar buiten die, lekker als die was, me helemaal overwon, en ik viel flauw over de drempel. In plaats van gewaarschuwd te worden door dit voorval, ging ik, direct nadat ik bij kwam, een paar ogenblikken de lucht in om de effecten van het parfum af te schudden, en ging toen stoutmoedig naar binnen. Ik bevond me in een grote, gewelfde ruimte, verlicht door kaarsen, geparfumeerd met aloë en amber, staande in gouden kandelaars, terwijl gouden en zilveren lampen aan het plafond hingen.

Hoewel zeldzame voorwerpen om me heen lagen, besteedde ik er nauwelijks aandacht aan, zoveel werd ik getroffen door een groot zwart paard dat in een hoek stond, het mooiste en best gevormde dier dat ik ooit had gezien. Zijn zadel en hoofdstel waren van massief goud, zeldzaam vervaardigd; een kant van zijn trog was gevuld met schone gerst en sesam en de andere met rozenwater. Ik leidde het dier naar de open lucht en sprong toen op zijn rug, terwijl ik de teugels schudde, maar omdat hij niet bewoog, raakte ik hem licht aan met een zweep die ik in zijn stal had opgenomen. Nauwelijks had hij de slag gevoeld, of hij spreidde zijn vleugels (die ik niet eerder had opgemerkt) en vloog met mij recht de lucht in. Toen hij een ontzagwekkende hoogte had bereikt, schoot hij vervolgens terug naar de aarde en streek neer op het terras behorende bij een kasteel, en schudde me daarbij met geweld uit het zadel, en gaf me zo'n tik met zijn staart, dat hij mijn rechteroog uit sloeg.

Half verdoofd als ik was door alles wat mij was overkomen, stond ik op en dacht daarbij aan wat de tien jongemannen was overkomen, en keek het paard achterna dat in de wolken opsteeg. Ik verliet het terras en dwaalde verder tot ik bij een hal kwam, waarvan ik wist dat dit degene was waarvandaan de roc mij had meegenomen, vanwege de tien blauwe banken tegen de muur.

De tien jongemannen waren niet aanwezig toen ik eerst binnenkwam, maar kwamen kort daarna binnen, vergezeld door de oude man. Ze begroetten me vriendelijk en bejammerden mijn ongeluk, hoewel ze inderdaad niets anders hadden verwacht. 'Alles wat met je is

must bid you farewell for ever.'

Weeping, I assured them of my prudence, and after embracing me tenderly, they went their ways.

Every day I opened two or three fresh doors, each of which contained behind it so many curious things that I had no chance of feeling dull, much as I regretted the absence of the ladies. Sometimes it was an orchard, whose fruit far exceeded in bigness any that grew in my father's garden. Sometimes it was a court planted with roses, jessamine, dafedils, hyacinths and anemones, and a thousand other flowers of which I did not know the names. Or again, it would be an aviary, fitted with all kinds of singing birds, or a treasury heaped up with precious stones; but whatever I might see, all was perfect of its own sort.

Thirty-nine days passed away more rapidly than I could have conceived possible, and the following morning the princesses were to return to the castle. But alas! I had explored every corner, save only the room that was shut in by the Golden Door, and I had no longer anything to amuse myself with. I stood before the forbidden place for some time, gazing at its beauty; then a happy inspiration struck me, that because I unlocked the door it was not necessary that I should enter the chamber. It would be enough for me to stand outside and view whatever hidden wonders might be therein.

Thus arguing against my own conscience, I turned the key, when a smell rushed out that, pleasant though it was, overcame me completely, and I fell fainting across the threshold. Instead of being warned by this accident, directly I came to myself I went for a few moments into the air to shake off the effects of the perfume, and then entered boldly. I found myself in a large, vaulted room, lighted by tapers, scented with aloes and ambergris, standing in golden candle-sticks, whilst gold and silver lamps hung from the ceiling.

Though objects of rare workmanship lay heaped around me, I paid them scant attention, so much was I struck by a great black horse which stood in one corner, the handsomest and best-shaped animal I had ever seen. His saddle and bridle were of massive gold, curiously wrought; one side of his trough was filled with clean barley and sesame, and the other with rose water. I led the animal into the open air, and then jumped on his back, shaking the reins as I did so, but as he never stirred, I touched him lightly with a switch I had picked up in his stable. No sooner did he feel the stroke, than he spread his wings (which I had not perceived before), and flew up with me straight into the sky. When he had reached a prodigious height, he next darted back to earth, and alighted on the terrace belonging to a castle, shaking me violently out of the saddle as he did so, and giving me such a blow with his tail, that he knocked out my right eye.

Half-stunned as I was with all that had happened to me, I rose to my feet, thinking as I did so of what had befallen the ten young men, and watching the horse which was soaring into the clouds. I left the terrace and wandered on till I came to a hall, which I knew to have been the one from which the roc had taken me, by the ten blue sofas against the wall.

The ten young men were not present when I first entered, but came in soon after, accompanied by the old man. They greeted me kindly, and bewailed my misfortune, though, indeed, they had expected nothing less. 'All that has happened to you,' they

gebeurd,' zeiden ze, 'hebben wij ook ondergaan, en we zouden nog steeds hetzelfde geluk genieten, hadden we de Gouden Deur niet geopend terwijl de prinsessen afwezig waren. Jij bent niet wijzer dan wij, en hebt dezelfde straf ondergaan. We zouden je graag bij ons opnemen, om net zo'n boetedoening te doen als wij, maar we hebben je al gezegd dat dit onmogelijk is. Vertrek, daarom, en ga naar het Hof van Bagdad, waar je degene zult ontmoeten die je lot kan bepalen.' Ze vertelden me welke weg ik moest bereizen, en ik verliet ze.

Onderweg liet ik mijn baard en wenkbrauwen scheren, en de kleren van een kalander aantrokken. Ik heb een lange reis gemaakt, maar ben vanavond in de stad aangekomen, waar ik mijn broeder derwisjen bij de poort heb ontmoet, vreemdelingen zoals ikzelf. We verbaasden ons over elkaar, te zien dat we allemaal blind waren aan hetzelfde oog, maar we hadden geen tijd onze gemeenschappelijke rampen uitgebreid te bespreken. We hebben precies genoeg tijd gehad hierheen te komen om die gunsten te smeken waaraan het jullie genereus behaagt heeft ons te schenken.

Hij was klaar, en het was Zobeida's beurt te spreken: 'Ga waarheen je wilt,' zei ze, alle drie aansprekend.

'Ik vergeef jullie allen, maar jullie moeten onmiddellijk dit huis verlaten.'

said, 'we also have undergone, and we should be enjoying the same happiness still, had we not opened the Golden Door while the princesses were absent. You have been no wiser than we, and have suffered the same punishment. We would gladly receive you among us, to perform such penance as we do, but we have already told you that this is impossible. Depart, therefore, from hence and go to the Court of Bagdad, where you shall meet with him that can decide your destiny.' They told me the way I was to travel, and I left them.

On the road I caused my beard and eyebrows to be shaved, and put on a Calender's habit. I have had a long journey, but arrived this evening in the city, where I met my brother Calenders at the gate, being strangers like myself. We wondered much at one another, to see we were all blind of the same eye, but we had no leisure to discourse at length of our common calamities. We had only so much time as to come hither to implore those favours which you have been generously pleased to grant us.

He finished, and it was Zobeida's turn to speak: 'Go wherever you please,' she said, addressing all three.

'I pardon you all, but you must depart immediately out of this house.'

97 Het verhaal van het gebakken hoofd

De huidige Khon-khor van Roum is een fervent Musselman en een rigide handhaver van het ware geloof. Toen hij op de troon kwam, kondigde hij zijn voornemen aan veel gebruiken weg te doen, gebruiken gemeenschappelijk aan de ongelovigen, die in het bestuur van de staat waren binnengedrongen tijdens de heerschappij van zijn voorganger; en hij vond het zijn plicht te streven de dingen weer in hun oorspronkelijke eenvoud te herstellen en een puur Turkse regeringsvorm te adopteren. Bijgevolg hervatte hij een gewoonte die bijna in onbruik was geraakt,—namelijk om de stad in te gaan in tebdil, of vermomming; en hij was zo voorzichtig met de vermommingen die hij aannam, en de mensen die hij toeliet bij de geheimen van deze gebeurtenissen, dat hij allerlei voorzorgsmaatregelen nam, en allerlei geheimhoudingregels bedacht, in alles wat met zijn kleding te maken had, en de personages waarin hij verkoos te verschijnen.

Het is niet zo lang geleden dat aanzienlijke onvrede heerste in geheel Turkije, en opstand dreigde uit te breken in Constantinopel zelf. Hij wou toen bijzonder graag de gemoedsgesteldheid van het volk vaststellen; en, op zijn gebruikelijke behoedzame manier, was vastbesloten om een stel kleren te laten maken dat hem onherkenbaar zou maken voor zelfs zijn eigen directe verzorgers.

Meestal liet hij verschillende kleermakers halen op steeds andere tijdstippen en van weer andere plaatsen. Deze keer beval hij zijn favoriete slaaf, de witte eunuch Mansouri, hem er een zonder enige bekendheid te brengen, met alle vereiste geheimhouding, om middernacht, zodat hij instructies over de kleren kon ontvangen.

De slaaf maakte zijn bash ustun in grote nederigheid (op mijn hoofd zij het), en ging op weg om het bevel uit te voeren.

Dicht bij de poort van de Bezesten, of de lakenmarkt, zag hij een oude man in een kraam, zo krap dat hij zich er nauwelijks in kon omdraaien, en verdiept in het oplappen van een oude mantel. Hij was bijna dubbel gebogen door voortdurende arbeid aan zijn werkbord; en zijn ogen leken niet te hebben geprofiteerd van deze wijze van gebruik, want een bril rustte op zijn neus. ‘Dit is precies de man die ik zoek,’ zei de slaaf bij zichzelf: ‘Ik ben er zeker van dat hij niet bekend kan zijn.’ Hij was zo aandachtig aan het werk, dat hij geen acht sloeg op de groet ‘Vrede zij met u, vriend!’ waarmee Mansouri hem aansprak; en toen hij opkeek en de goedgeklede persoon zag waarvan hij dacht dat hij had gesproken, zette hij zijn werk voort, zonder het gebruikelijke antwoord te geven; want hij kon niet aannemen dat de aanhef bedoeld was voor zo’n arme duivel als hij.

Toen hij echter merkte dat hij het voorwerp van aandacht was van de eunuch, deed hij zijn bril af, gooide zijn werk opzij, en wilde op zijn benen gaan staan, toen hij werd tegengehouden, en verzocht om zichzelf niet te onderbreken. ‘Wat is je naam?’ zei Mansouri. ‘Abdallah,’ zei de kleermaker, ‘tot uw dienst, maar ik word doorgaans Babadul genoemd door mijn vrienden, en de wereld in het gemeen.’ ‘Je bent een kleermaker, nietwaar?’ ging de slaaf verder. ‘Ja,’ zei de ander, ‘ik ben een kleermaker en ook de muezzin van de kleine moskee op de vismarkt. Wat kan ik nog meer doen?’ ‘Wel, Babadul,’ zei Mansouri, ‘heb je belangstelling voor een opdracht, een goede opdracht?’ ‘Ben ik een dwaas,’ antwoordde de oude man, ‘dat ik dat niet zou willen? Zeg wat het is. ‘ ‘Zachtjes aan, mijn vriend,’ merkte

97 The Story of the Baked head³

The present Khon-khor² of Roum is a staunch Mussulman and a rigid upholder of the true faith. Upon his coming to the throne, he announced his intention of doing away with many customs common to the infidels, which had crept into the administration of the state during the reign of his predecessor; and he thought it his duty to endeavour to restore things to their primitive simplicity and to adopt a mode of government purely Turkish. Accordingly he resumed a custom which had almost got into disuse,—that of going about the city in tebdil, or disguise; and he was so careful about the disguises which he adopted, and the people whom he admitted into his secrets on these occasions, that he took all sorts of precautions, and invented all sorts of schemes of secrecy, in whatever related to his dresses, and the characters in which he chose to appear.

It is not long ago that considerable discontent prevailed throughout Turkey, and rebellion threatened to break out in Constantinople itself. He was then very anxious to ascertain the temper of the public mind; and, in his usual wary manner, determined to get a suit made that would make him undiscoverable by even his own immediate attendants.

He usually sent for different tailors at different times, and in different places. On this occasion he ordered his favourite slave, the white eunuch Mansouri, to bring him one of no repute, with all the requisite secrecy, at midnight, in order that he might receive instructions about a dress.

The slave in great humility made his bash ustun (on my head be it), and went his way to execute the command.

Close to the gate of the Bezesten, or cloth-market, he saw an old man in a stall, so narrow that he could scarce turn himself about in it, who was taken up in patching an old cloak. He was almost bent double with constant labour at his shopboard; and his eyes seemed not to have benefited by his application, for a pair of glasses were mounted on his nose. 'This is precisely the man I want,' said the slave to himself: 'I am sure he can be of no repute.' So intent was he upon his work, that he did not heed the salutation of 'Peace be with you, friend!' with which Mansouri accosted him; and when he did look up, and saw the well-dressed personage whom he thought had spoken, he continued his work, without making the usual reply; for he could not suppose that the salutation was meant for such a poor devil as he.

However, finding that he was the object of the eunuch's attention, he doffed the spectacles, threw away his work, and was about getting on his legs, when he was stopped, and requested not to disturb himself. 'What your name?' said Mansouri. 'Abdallah,' said the tailor, 'at your service; but I am generally called Babadul by my friends and the world at large.' 'You are a tailor, are you not?' continued the slave. 'Yes,' said the other, 'I am a tailor as well as the muezzin at the little mosque in the fish-market. What more can I do?' 'Well, Babadul,' said Mansouri, 'have you a mind for a job,—a good job?' 'Am I a fool,' answered the old man, 'that I should dislike it? Say what it is.' 'Softly, my friend,' remarked the eunuch; 'we must go on slow and sure. Will you suffer yourself to

³J.J. Morier, *The Adventures of Hajji Baba*, 1824

²*Khon-Khor*—literally 'Blood drinker'; so the Sultan of *Roum* or Turkey is styled in Persia. *Khon-Khor*—letterlijk 'bloed drinker'; aldus wordt de sultan van *Roum* of Turkije getypeerd in Perzië.

de eunuch op; 'we moeten rustig en gestaag verder gaan. Ben je bereid om geblinddoekt te middernacht geleid te worden, waar ook maar ik verkies je naar toe te brengen, voor een opdracht?' 'Dat is nogal wat,' zei Babadul; 'tijden zijn hachelijk, hoofden vliegen in overvloed, en dat van een arme kleermaker kan net zo goed gaan als dat van een vizier of van een pasha. Maar betaal me goed, en ik geloof dat ik een stel kleren zou maken voor Eblis, de duivelse satan zelve.' 'Goed dan, gaat u akkoord met mijn voorstel?' zei de kamerling, die te zelfder tijd twee goudstukken in zijn hand legde. 'Ja, zeer zeker,' zei Babadul, 'ik ga accoord. Vertel me wat ik moet doen en je kunt op me rekenen.'

Bijgevolg kwamen zij onderling overeen dat de eunuch om middernacht naar de kraam zou komen en hem geblinddoekt zou meevoeren.

Babadul, alleen gelaten, zette zijn werk voort, zich afvragend af wat de taak zou zijn waarvoor hij zo geheimzinnig werd ingehuurd; en verlangend zijn vrouw deelgenoot te maken van het nieuws van zijn geluk, sloot hij zijn kraam eerder dan gebruikelijk en ging naar zijn huis, dat niet ver lag van de kleine moskee op de vismarkt, waarvan hij de muezzin was.

De oude Dilferib, zijn vrouw, was bijna net zo gebogen als haar echtgenoot; en vanwege de twee goudstukken en denkend aan de rest die ze verwachtten te ontvangen, trakteerden ze zichzelf op een gerecht van gerookte kabbab, een salade, gedroogde druiven en zoetigheid, waarna ze zichzelf tevreden stelden met de heetste en bitterste koffie die de oude vrouw kon maken.

Trouw aan zijn afspraak was Babadul om middernacht in zijn kraam, waar hij even zo stipt door Mansouri werd opgewacht. Zonder enig woord liet de eerste zich blinddoekken, terwijl de laatste hem leidde aan de hand, vele en slinkse bochten makend, totdat ze de keizerlijke seraglio bereikten; daar, alleen stoppend om de besloten ijzeren poort te openen, liet Mansouri de kleermaker toe tot het hart van de sultans persoonlijke vertrekken. Het verband voor zijn ogen werd weggenomen in een donkere kamer, alleen verlicht door een kleine lamp, die stond op de plank die rondom de bovenkant van de kamer liep, maar die prachtig was ingericht met banken van het rijkste brokaat en tapijten van de kostbaarste vervaardiging. Hier kreeg Babadul het bevel te gaan zitten, totdat Mansouri terugkwam met een bundel, gehuld in een grote doek: dit werd geopend, een soort derwijs's kledij werd aan de kleermaker getoond en hij werd verzocht ernaar te kijken, om te bedenken hoe lang hij bezig zou zijn zo één te maken, en dan het weer terug te geven, naar behoren opgevouwen, in zijn omslagdoek. Ondertussen vertelde Mansouri hem om daar te blijven tot hij terug zou komen om hem weer weg te halen, en daarna verliet hij hem.

Babadul, nadat hij de jurk keer op keer had omgekeerd, berekende elke steek, en gekomen tot een geschikte inschatting, pakte het in de zakdoek, zoals hem bevolen was; maar hij dit nog niet had gedaan of een man van verheven houding en voorkomen, wiens blik de arme kleermaker ineen deed krimpen, kwam de kamer binnen, pakte de bundel op en liep ermee weg zonder een enkel woord te zeggen.

Een paar minuten later, terwijl Babadul nadacht over hoe merkwaardig zijn situatie was, en net herstellende van de uitwerking van deze verschijning, ging er een deur open in een ander deel van het appartement en kwam een mysterieus, rijk gekleed, persoon binnen, met een bundel, net zo bedekt met een sjaal en ongeveer zo groot als de bundel die net was weggehaald; en hij, onder het maken van de diepst mogelijke knieval voor de kleermaker, en met overduidelijke schroom, benaderde hem, legde het aan zijn voeten, kuste de grond, en trok zich terug zonder een woord te zeggen of zelfs op te kijken.

be led blindfolded at midnight wherever I choose to take you, for a job?' 'That's another question,' said Babadul; 'times are critical, heads fly in abundance, and a poor tailor's may go as well as a vizier's or a capitan pacha's. But pay me well, and I believe I would make a suit of clothes for Eblis, the foul fiend, himself.' 'Well, then, you agree to my proposal?' said the eunuch, who at the same time put two pieces of gold in his hand. 'Yes, most surely,' said Babadul, 'I agree. Tell me what I am to do, and you may depend upon me.'

Accordingly they settled between them that the eunuch was to come to the stall at midnight, and lead him away blindfolded.

Babadul, being left alone, continued his work, wondering what could be the job upon which he was to be so mysteriously employed; and, anxious to make his wife partaker of the news of his good luck, he shut up his stall earlier than usual, and went to his house, that was situated not far from the little mosque in the fish-market, of which he was the muezzin.

Old Dilferib, his wife, was almost as much bent double as her husband; and in consequence of the two gold pieces, and contemplation of more which they expected to receive, they treated themselves to a dish of smoking kabobs, a salad, dried grapes, and sweetmeats, after which they consoled themselves with some of the hottest and most bitter coffee which the old woman could make.

True to his appointment, Babadul was at his stall at midnight, where he was as punctually met by Mansouri. Without any words, the former permitted himself to be blindfolded, whilst the latter led him away by the hand, making many and devious turns, until they reached the imperial seraglio; there, stopping only to open the private iron gate, Mansouri introduced the tailor into the very heart of the sultan's private apartments. The bandage over his eyes was taken off in a dark chamber, lighted up only by a small lamp, which stood on the shelf surrounding the top of the room, but which was splendidly furnished by sofas of the richest brocade, and by carpets of the most costly manufacture. Here Babadul was commanded to sit, until Mansouri returned with a bundle, wrapped in a large shawl handkerchief: this being opened, a sort of dervish's dress was displayed to the tailor, and he was requested to look at it, to consider how long he would be making such a one, and then to return it again, duly folded up, to its shawl covering. In the meanwhile, Mansouri told him to stay there until he should return to take him away again, and then left him.

Babadul, having turned the dress over and over again, calculated each stitch, and, come to his proper conclusions, packed it up in the handkerchief, as he had been commanded; but no sooner had he done this than a man of lofty demeanour and appearance, whose look made the poor tailor shrink within himself, came into the room, took up the bundle, and walked away with it, without uttering a single word.

A few minutes after, as Babadul was pondering over the strangeness of his situation, and just recovering from the effects of this apparition, a door opened in another part of the apartment, and a mysterious figure, richly dressed, came in, bearing a bundle, equally covered with a shawl, about the size of that which had just been taken away; and making the lowest prostrations before the tailor, in great apparent trepidation, approached him, placed it at his feet, kissed the ground, and retreated without saying a word, or even looking up.

‘Wel,’ zei Babadul tegen zichzelf: ‘dit is misschien iets heel moois, en ik mag een heel groot persoon zijn, voor wat weet ik; maar dit is heel zeker, dat ik liever mijn oude mantel herstel in de kraam dan dit werk te doen, hoe groots en lucratief het ook mag zijn. Wie weet waarvoor ik hier naartoe ben gebracht? Dit in- en uitgaan van vreemd uitziende mensen, blijkbaar zonder tong in hun hoofd, klopt niet. Ik wou dat ze me minder buigingen zouden geven en een grotere hoeveelheid woorden, waardoor ik zou begrijpen wat ik er uit zou kunnen verkrijgen. Ik heb gehoord van arme vrouwen die in zakken werden genaaid en in de zee gegooid. Wie weet? Misschien ben ik voorbestemd de kleermaker te zijn voor zo’n gelegenheid.’

Hij was amper tot dit punt gekomen in zijn alleenspraak toen de slaaf Mansouri de kamer weer binnenkwam en hem opdroeg, zonder extra woorden, de bundel op te nemen; dat gedaan hebbende, werden zijn ogen opnieuw geblinddoekt en hij werd geleid naar de plek van waar hij kwam. Babadul, trouw aan zijn afspraak, stelde geen vragen, maar kwam met de slaaf overeen dat de kleren in drie dagen klaar zou zijn voor aflevering in zijn kraam, waarvoor hij nog tien goudstukken zou ontvangen.

Nadat hij zich van zijn metgezel had ontdaan, begaf hij zich haastig naar zijn huis, waar hij wist dat zijn vrouw ongeduldig wachtte op zijn terugkeer; en terwijl hij verder liep, feliciteerde hij zichzelf dat, uiteindelijk, hij er in geslaagd was om inderdaad een opdracht te krijgen waard om te hebben, en dat zijn lot uiteindelijk iets goeds had opgeleverd op zijn hoge leeftijd. Het was ongeveer twee uur in de ochtend toen hij de deur van zijn huis bereikte. Hij werd door zijn vrouw ontvangen met uitingen van groot ongeduld vanwege zijn lange afwezigheid; maar toen hij de bundel bij haar gezicht hield, terwijl zij de lamp ophief naar het zijne, en toen hij zei: ‘Mujdeh, geef mij een beloning voor goed nieuws:-zie, ik heb mijn werk en een mooie beloning zullen we krijgen wanneer het klaar is,’ was ze een en al glimlach en goed gehumeurd.

‘Laat het daar totdat we opstaan en laat we nu naar bed gaan,’ zei de kleermaker. ‘Nee, nee’, zei de vrouw, ‘ik moet bekijken wat je hebt meegenomen voordat ik ga rusten, anders kan ik niet slapen’: waarop, terwijl hij de lamp ophield, zij de bundel opende. Raad eens, raad de verbazing van de kleermaker en zijn vrouw, toen ze, in plaats van een stel kleren te zien, gewikkeld in een servet, en in een gruwelijke en afschuwelijke toestand, een menselijk hoofd ontdekten!

Het viel uit de handen van de oude vrouw en rolde een paar passen weg, terwijl het met afschuw vervulde echtpaar eerst hun gezichten met hun handen bedekte, en vervolgens naar elkaar keek met gelaatstrekken die door niets te beschrijven was.

‘Werk!’ riep de vrouw: ‘werk, inderdaad! mooi werk dat je ervan hebt gemaakt! Was het nodig om zo ver te gaan, en om dergelijke voorzorgsmaatregelen te nemen, om dit ongeluk over ons hoofd te brengen? Heb je het hoofd van die dode man mee naar huis gebracht om er een pak van te maken?’

‘Anna senna! Baba senna! Vervloekt zij zijn moeder! Verdoemenis grijpt zijn vader!’ riep de arme kleermaker uit, ‘om mij in zo’n dilemma te brengen. Mijn hart twijfelde al toen die hond van een eunuch tot mij sprak over blinddoeken en stilzwijgen: ik dacht, zowaar als ik een Turk ben, dat de taak niet alleen kon bestaan uit het maken van een pak kleren; en inderdaad deze hondezoon heeft er een hoofd op gezet. Allah! Allah! wat moet ik nu doen? Ik weet de weg naar zijn huis niet, anders zou ik het onmiddellijk terug naar hem brengen en het in zijn gezicht werpen. We zullen de bostangi bashi en een honderdtal andere bashis hier binnen een minuut hebben, en we zullen gedwongen worden de bloedprijzen

‘Well,’ said Babadul to himself: ‘this may be something very fine, and I may be some very great personage, for aught I know; but this is very certain, that I had rather be patching my old cloak in the stall than doing this job, however grand and lucrative it may be. Who knows what I may have been brought here for? These comings in and goings out of strange-looking people, apparently without tongues in their heads, do not argue well. I wish they would give me fewer bows and a greater supply of words, from which I might learn what I am to get by all this. I have heard of poor women having been sewn up in sacks and thrown into the sea. Who knows? Perhaps I am destined to be the tailor on such an occasion.’

He had scarcely got thus far in his soliloquy when the slave Mansouri re-entered the room and told him, without more words, to take up the bundle; which having done, his eyes were again blindfolded, and he was led to the spot from whence he came. Babadul, true to his agreement, asked no questions, but agreed with the slave that in three days the dress should be ready for delivery at his stall for which he was to receive ten more pieces of gold.

Having got rid of his companion, he proceeded with all haste to his house, where he knew his wife would be impatiently waiting his return; and as he walked onwards he congratulated himself that at length he had succeeded in getting indeed a job worth the having, and that his fate had finally turned up something good for his old age. It was about two o’clock in the morning when he reached the door of his house. He was received by his wife with expressions of great impatience at his long absence; but when he held up the bundle to her face, as she held up the lamp to his, and when he said, ‘Mujdeh, give me a reward for good news:—see, I have got my work, and a handsome reward we shall get when it is finished,’ she was all smiles and good humour.

‘Leave it there till we get up, and let us go to bed now,’ said the tailor. ‘No, no,’ said the wife, ‘I must look at what you have got before I retire, or I shall not be able to sleep’: upon which, whilst he held up the lamp she opened the bundle. Guess, guess at the astonishment of the tailor and his wife, when, instead of seeing a suit of clothes, they discovered, wrapped in a napkin, in its most horrid and ghastly state, a human head!

It fell from the old woman’s hands and rolled away some paces, whilst the horror-struck couple first hid their faces with their hands, and then looked at each other with countenances which nothing can describe.

‘Work!’ cried the wife, ‘work, indeed! pretty work you have made of it! Was it necessary to go so far, and to take such precautions, to bring this misfortune on our heads? Did you bring home this dead man’s head to make a suit of clothes of?’

‘Anna senna! Baba senna! Curses be on his mother! Perdition seize his father!’ exclaimed the poor tailor, ‘for bringing me into this dilemma. My heart misgave me as that dog of a eunuch talked of blindfolding and silence to me: I thought, as true as I am a Turk, that the job could not consist only in making a suit of clothes; and sure enough this dog’s son has tacked a head to it. Allah! Allah! what am I to do now? I know not the way to his home, or else I would take it back to him immediately, and throw it in his face. We shall have the bostangi bashi and a hundred other bashis here in a minute, and we shall be made to pay the price of blood; or, who knows, be hanged, or drowned, or impaled! What

te betalen; of, wie weet, worden opgehangen, verdronken of gespietst! Wat zullen we doen, eh, Dilferib, mijn lief, zeg?’

‘Doen?’ zei zijn vrouw; ‘ontdoe je van het hoofd, in ieder geval: we hebben niet meer recht het op ons te hebben geplant dan wie dan ook.’ ‘Maar het zal spoedig licht worden,’ zei de kleermaker, ‘en dan zal het te laat zijn. Laat ons iets doen op dit moment.’ ‘Ik heb een idee gekregen,’ zei de oude vrouw. ‘Onze buurman, de bakker, Hassan, verwarmt zijn oven op dit uur en zal kort daarna zijn brood beginnen te bakken voor zijn ochtendklanten. Hij heeft vaak verschillende dingen om te bakken van de naburige huizen, die ’s nachts in de buurt van de opening van de oven worden geplaatst: stel dat ik dit hoofd in één van onze aarden potten stop en het wegbreng om gebakken te worden; niemand zal het vinden totdat het gaar is, en dan halen we het niet op, dus zal het in de handen van de bakker blijven.’

Babadul bewonderde de scherpzinnigheid van zijn vrouw, en dadelijk bracht ze haar plan ten uitvoer. Toen het hoofd in een bakpan was geplaatst, wachtte ze een moment af waarop niemand in de buurt was en zette het op de grond, in dezelfde rij als de andere voorwerpen die in de oven van Hassan zouden worden geplaatst. Het oude stel vergrendelde toen de deur van hun huis en trok zich terug om te rusten, zich troostend met de aanwinst van de mooie sjaal en omslagdoek waarin het hoofd verpakt was.

De bakker Hassan en zijn zoon Mahmûd verwarmden hun oven, en stopten er doornen, spaanders en oud afval in met grote snelheid, toen hun aandacht werd getrokken door het vreemde gejang en geblaf van een hond, die een constante klant was bij de oven voor verdwaalde stukjes brood, en goede vrienden was met Hassan en zijn zoon, die bekend stonden als gewetensvolle Musselmannen.

‘Kijk, Mahmud,’ zei de vader tegen de zoon, ‘kijk even wat er aan de hand is met de hond: er zit een vreemd luchtje aan.’

De zoon deed wat zijn vader hem verzocht, en geen reden ziend voor de geluiden van de hond, zei: ‘Bir chey yok, er is niets’, en joeg hem weg.

Maar omdat het gejang niet stopte, ging Hassan zelf kijken, en merkte dat de hond met grote belangstelling rook en wees naar de pot van de kleermaker. Hij sprong tegen Hassan op, vervolgens naar de pot, dan weer op Hassan, totdat de bakker niet langer twijfelde dat het beest grote belangstelling had voor de inhoud. Hij trok daarom voorzichtig het deksel ervan af, wanneer moet ik zijn afschuw en verrassing noemen toen hij zag dat een menselijk hoofd hem in het gezicht staarde?

‘Allah! Allah!’ riep de bakker; maar een man met sterke zenuwen, in plaats van het te laten vallen, zoals de meeste mensen zouden hebben gedaan, deed hij stilletjes het deksel er weer op, en riep zijn zoon bij zich.

‘Mahmûd’, zei hij, ‘dit is een slechte wereld, en er zitten slechte mensen bij. Een gemene ongelovige heeft een hoofd van een man gestuurd om te bakken; maar, dankzij ons geluk en de hond, is onze oven gered van vervuiling en kunnen we ons brood blijven maken met schone handen en een schoon geweten. Maar omdat de duivel aan het werk is, laat anderen bezoek van hem krijgen net als wijzelf. Als bekend is dat we het hoofd van een dode man hebben laten bakken, wie zal ons dan ooit weer werk geven? We moeten verhongeren, we moeten onze oven dichtdoen; we zullen de reputatie krijgen ons deeg te mengen met menselijk vet, en als misschien een haar wordt gevonden, zal onmiddellijk gezegd worden dat het kwam van de baard van de dode man.’

Mahmûd, een jongeman van een jaar of twintig, die de ongevoeligheid en kalmte van

shall we do, eh, Dilferîb, my soul, say?’

‘Do?’ said his wife; ‘get rid of the head, to be sure: we have no more right to have it palmed upon us than anybody else.’ ‘But the day will soon dawn,’ said the tailor, ‘and then it will be too late. Let us be doing something at once.’ ‘A thought has struck me,’ said the old woman. ‘Our neighbour, the baker, Hassan, heats his oven at this hour, and begins soon after to bake his bread for his morning’s customers. He frequently has different sorts of things to bake from the neighbouring houses, which are placed near the oven’s mouth over-night: suppose I put this head into one of our earthen pots and send it to be baked; no body will find it out until it is done, and then we need not send for it, so it will remain on the baker’s hands.’

Babadul admired his wife’s sagacity, and forthwith she put her plan into execution. When the head had been placed in a baking-pan, she watched a moment when nobody was at hand, and set it on the ground, in the same row with the other articles that were to be inserted in Hassan’s oven. The old couple then double-barred the door of their house, and retired to rest, comforting themselves with the acquisition of the fine shawl and napkin in which the head had been wrapped.

The baker Hassan and his son Mahmûd were heating their oven, inserting therein thorns, chips, and old rubbish at a great rate, when their attention was arrested by the extraordinary whinings and barking of a dog, that was a constant customer at the oven for stray bits of bread, and much befriended by Hassan and his son, who were noted for being conscientious Mussulmans.

‘Look, Mahmûd,’ said the father to the son, ‘see what is the matter with the dog: something extraordinary is in the wind.’

The son did what his father bade him, and seeing no reason for the dog’s noises, said, ‘Bir chey yok, there is nothing,’ and drove him away.

But the howlings not ceasing, Hassan went himself, and found the dog most extremely intent upon smelling and pointing at the tailor’s pipkin. He jumped upon Hassan, then at the pot, then upon Hassan again, until the baker no longer doubted that the beast took great interest in its contents. He therefore gently drew off the lid, when need I mention his horror and surprise at seeing a human head staring him in the face?

‘Allah! Allah!’ cried the baker; but being a man of strong nerves, instead of letting it fall, as most people would have done, he quietly put on the lid again, and called his son to him.

‘Mahmûd,’ said he, ‘this is a bad world, and there are bad men in it. Some wicked infidel has sent a man’s head to bake; but thanks to our good fortune, and to the dog, our oven has been saved from pollution, and we can go on making our bread with clean hands and clear consciences. But since the devil is at work, let others have a visit from him as well as ourselves. If it be known that we have had a dead man’s head to bake, who will ever employ us again? We must starve, we must shut up our oven; we shall get the reputation of mixing up our dough with human grease, and if perchance a hair is found, it will immediately be said that it came from the dead man’s beard.’

Mahmûd, a youth of about twenty, who partook of his father’s insensibility and coolness,

zijn vader had gekregen, en die bovendien veel droge humor en gevatheid bezat, zag het voorval in het licht van een goede grap, en brak uit in een harde lach toen hij het lelijke beeld zag dat de grijnzende kop maakte, geplaatst in zijn aarden kader.

‘Laten we het in de winkel van K r Ali, de barbier, schuiven, aan de overkant,’ zei de jongeman; ‘hij opent net, en aangezien hij slechts één oog heeft, zullen we beter in staat zijn dit te doen zonder gezien te worden. Kom, vader, ‘zei Mahmûd,’ laat mij; niemand zal mij ontdekken; en laat het gedaan zijn voordat er meer daglicht is.’

De vader stemde toe; en Mahmud, het moment afwachterend waarop de kapper naar de hoek van de straat was gelopen om bepaalde reinigingen uit te voeren, stapte zijn winkel in, en plaatste het hoofd op een soort takcheh, of beugel op de muur, schikte wat scheerhanddoeken er omheen, alsof het een klant was die klaar zat om geschoren te worden, en met de ondeugendheid aan jongens eigen in zijn hart, liep terug naar zijn oven, om de gevolgen te zien die dit nieuw soort klant zou hebben op de blinde kapper.

K r Ali strompelde zijn winkel in, die slecht verlicht was door slechts een glimp van daglicht dat nauwelijks binnendrong door de ramen met olie-papier, en om zich heen kijkend, zag hij deze figuur, zoals hij veronderstelde, tegen de muur zitten, klaar om geholpen te worden.

‘Ha! vrede zij met u!’ zei hij tegen hem: ‘je bent vrij vroeg deze morgen, ik zag je niet meteen. Mijn water is nog niet heet. Oh, ik zie dat je jouw hoofd geschoren wil! maar waarom neem je jouw fese (schedel-cap) zo snel af? je zult een kou oplopen.’ Toen pauzeerde hij. ‘Geen antwoord,’ zei de barbier tegen zichzelf. ‘Ik veronderstel dat hij stom is, en doof ook misschien. Welnu, ik ben half blind: dus we zijn bijna op gelijke voet; maar als ik zelfs mijn andere oog zou verliezen,’ zich richtend tot het hoofd, ‘dan zou ik zeggen, mijn oude oom, dat ik je nog steeds zou kunnen scheren; want mijn scheermes glijdt net gemakkelijk over je hoofd, als een slok goede wijn door mijn keel.’

Hij ging methodisch te werk in met zijn voorbereidingen; hij pakte zijn blikken beker van een haak, bereidde zijn zeep en wette toen zijn scheermes over het lange stuk leer dat was vastgemaakt aan zijn gordel. Na zijn schuim te hebben gemaakt, liep hij naar de vermeende klant toe, hield de beker in zijn linkerhand, terwijl zijn rechterhand was uitgestrekt om het water ter eerste voorbereiding op de kop te sprenkelen. Nauwelijks had hij zijn hand op het koude hoofd gelegd, of hij trok het terug, alsof hij was verbrand. ‘Eh! hoe, wat is er met jou aan de hand, vriend?’ zei de kapper; ‘je bent zo koud als een stuk ijs.’ Maar toen hij een tweede keer probeerde het in te schuimen, kwam het met een afschrikwekkende stuiter van de plank op de vloer en deed de arme scheerder van schrik door zijn winkel springen.

‘Aman! aman! O genade, genade!’ riep K r Ali, terwijl hij zichzelf in de allerverste hoek wierp zonder zich te durven bewegen: ‘neem mijn winkel, mijn scheermessen, mijn handdoeken,—neem alles wat ik heb; maar raak niet aan mijn leven! Als je de Shaitaan bent, spreek dan; maar veronderschuldig me jou te hebben geschoren!’

Maar toen hij merkte dat alles stil was na de catastrofe, en dat er niets te vrezen viel, liep hij op het hoofd toe en, het opnemend bij de haarlok bovenop, keek hij er naar met verbazing. ‘Een hoofd, bij alle Im ms!’ zei hij, terwijl hij het aansprak: ‘en hoe ben jij hier terechtgekomen? Wil je me te schande maken, jij smerig stuk vlees? maar dat zal je niet! Hoewel K r Ali één oog heeft verloren, is zijn andere nog steeds scherp, en weet waar het om gaat. Ik zou je aan de bakker Hassan daar geven, als die bedrieger van een zoon, die nu deze kant op kijkt, niet nog scherper was dan ditzelfde oog; maar nu ik erover denk, zal ik je

and who, moreover, had a great deal of dry humour and ready wit, looked upon the incident in the light of a good joke, and broke out into a hearty laugh when he saw the ugly picture which the grinning head made, set in its earthen frame.

‘Let us pop it into the shop of K r Ali, the barber, opposite,’ said the youth; ‘he is just beginning to open it, and as he has but one eye, we shall be better able to do so without being seen. Do, father,’ said Mahm d, ‘let me; nobody shall discover me; and let it be done before there is more daylight.’

The father consented; and Mahm d catching the moment when the barber had walked to the corner of the street to perform certain ablutions, stepped into his shop, and placed the head on a sort of takcheh, or bracket on the wall, arranged some shaving towels about it, as if it had been a customer ready seated to be shaved, and, with a boy’s mischief in his heart, stepped back to his oven again, to watch the effects which this new sort of customer would have upon the blind barber.

K r Ali hobbled into his shop, which was but ill lighted by a glimmering of daylight that hardly pierced through the oil-papered windows, and looking about him, saw this figure, as he supposed, seated against the wall ready to be operated upon.

‘Ha! peace be unto you!’ said he to it: ‘you are rather early this morning; I did not see you at first. My water is not yet hot. Oh, I see you want your head shaved! but why do you take off your fese (skull-cap) so soon? you will catch cold.’ Then he paused. ‘No answer,’ said the barber to himself. ‘I suppose he is dumb, and deaf too perhaps. Well, I am half blind: so we are nearly upon equal terms: however, if I were even to lose my other eye,’ addressing himself to the head, ‘I dare say, my old uncle, I could shave you for all that; for my razor would glide as naturally over your head, as a draught of good wine does over my throat.’

He went methodically about his preparations; he took down his tin basin from a peg, prepared his soap, then stropped his razor on the long bit of leather that was fastened to his girdle. Having made his lather, he walked up to the supposed customer, holding the basin in his left hand, whilst his right was extended to sprinkle the first preparation of water on the sconce. No sooner had he placed his hand on the cold head, than he withdrew it, as if he had been burnt. ‘Eh! why, what’s the matter with you, friend?’ said the barber; ‘you are as cold as a piece of ice.’ But when he attempted a second time to lather it, down it came with a terrible bounce from the shelf to the floor, and made the poor shaver jump quite across his shop with the fright.

‘Aman! aman! O mercy, mercy!’ cried K r Ali, as he thrust himself into the furthest corner without daring to move: ‘take my shop, my razors, my towels,—take all I have; but don’t touch my life! If you are the Shaitan, speak; but excuse my shaving you!’

But when he found that all was hushed after the catastrophe, and that nothing was to be feared, he approached the head and taking it up by the lock of hair at the top, he looked at it in amazement. ‘A head, by all the Im ms!’ said he, accosting it: ‘and how did you get here? Do you want to disgrace me, you filthy piece of flesh? but you shall not! Although K r Ali has lost one eye, yet his other is a sharp one, and knows what it is about. I would give you to the baker Hassan there, if his rogue of a son, who is now looking this way, was not even sharper than this self-same eye; but now I think of it, I will take you

brengen waar je geen kwaad kunt doen. De Giaour Yanaki, de Griekse kabobchi (gebraden vleesman), zal je krijgen en zal je tot gehakt snijden voor zijn ongelovige klanten.' Hierop liep Kôr Ali, de ene hand, waarin hij het hoofd droeg, naar binnen trekkend door de spleet aan de zijkanten van zijn beniche, of mantel, en zijn pijp in de andere opnemend, twee straten af naar de winkel van de voornoemde Griek.

Hij bezocht het liever dan dat van een Mussulman, omdat hij hier ongestraft wijn kon drinken. Door langdurig gebruik wist hij precies waar het vers vlees werd bewaard en toen hij de winkel binnenkwam, steels rondkijkend, gooide hij het hoofd in een donkere hoek, achter een van de grote zijden van een schaaap dat moest worden gebruikt voor de kabab van de dag. Niemand zag hem dit wapenfeit uitvoeren; want de ochtend was nog steeds voldoende duister om hem af te schermen. Hij stak zijn pijp aan bij Yanaki's houtskoolvuur, en als een voorwendsel voor zijn bezoek, bestelde hij een gerecht met vlees om naar hem te laten brengen als ontbijt; een traktatie waarop hij dacht volledig recht te hebben na zijn ochtendlijk avontuur.

Yanaki, ondertussen, na zijn schotels te hebben schoongemaakt, zijn spiesen op orde gemaakt, zijn vuren aangestoken, zijn sorbets gemaakt en zijn winkel uitgeveegd, ging naar de voorraadkast voor wat vlees voor het ontbijt van het kapper. Yanaki was een echte Griek:—sluw, behoedzaam, misleidend; ineenkrimpend voor zijn meerderen, tiranniek jegens zijn minderen; zijn trotse meesters, de Osmanlies, verachtend met een dodelijke haat, maar kruiperig, vleierend en verwerpelijk wanneer een van hen, hoe laag in het leven ook, zich verwaardigde hem op te merken. Zijn voorraad om kerend, zocht hij rond naar wat oude stukjes die het huidige doel zouden kunnen dienen, mompeldend tegen zichzelf dat elk aas goed genoeg was voor de maag van een Turk. Hij inspecteerde zijn halve schaaap van boven tot onder; voelde het en zei: 'Nee, dit blijft nog goed'; maar toen hij zijn dikke staart omhoog draaide, viel het oog van het hoofd van dode man op zijn oog, deed hem schrikken en een paar stappen achteruit zetten. 'Zoals u uw ogen liefhebt,' riep hij uit, 'wie is daar?' Omdat hij geen antwoord kreeg, keek hij opnieuw, en opnieuw; dan dichterbij, dan, zijn hand uitstotend tussen schapenhoofden en poten, oude overblijfselen van vlees, en dergelijke, trok hij het hoofd eruit—het afschuwelijke hoofd—hetwelk hij op armlengte uitstrekte, alsof hij bang was dat het hem kwaad zou doen. 'Anathema's let op je baard!' riep Yanaki uit, zodra hij ontdekte, door het plukje haar op de bovenkant, dat het aan een Musselman toebehoord had, 'Och! als ik toch ieder van uw hoofden op deze manier had, uw vervloekt ras van Omar! Ik zou er kabab van maken en elke ploert in Constantinopel zou vet worden voor niets. Mogen jullie allen aan dit eind komen! Moge de gieren zich voeden met jullie karkassen! en moge elke Griek het geluk hebben dat mij heeft getroffen deze dag, van het hebben van één van jullie waardelooze schedels als zijn voetbal!' Waarop hij, in zijn woede, het neergooide en het van hem vandaan schopte; maar zich herpakkend, zei hij: 'Maar, na dit alles, wat zal ik er mee doen? Als het hier wordt gezien, ben ik voor altijd verloren: iedereen zal geloven dat ik een Turk heb gedood.'

Plots schreeuwde hij het uit, in een soort van kwaadaardige extase, 'Goed dat ik het me herinner,—de Jood! de Jood!—een betere plaats voor zulk een hoofd was nooit bedacht of van gehoord; en daar zult u gaan, gij verachtelijk overblijfsel van een Mohamedaan!'

Waarop hij het pakte en, het onder zijn jas verstoppend, holde hij de straat door naar waar het dode lichaam van een Jood lag uitgestrekt, met zijn hoofd onmiddellijk tussen zijn benen geplaatst.

In Turkije, moet je weten, wanneer een Mohamedaan onthoofd is, wordt zijn hoofd

where you can do no harm. The Giaour Yanaki, the Greek kabobchi (roast meat man), shall have you, and shall cut you up into mincemeat for his infidel customers.' Upon this Kör Ali, drawing in one hand, in which he carried the head, through the slit on the sides of his beniche, or cloak, and taking up his pipe in the other, he walked down two streets to the shop of the aforesaid Greek.

He frequented it in preference to that of a Mussulman, because he could here drink wine with impunity. From long practice he knew precisely where the provision of fresh meat was kept, and as he entered the shop, casting his eye furtively round, he threw the head in a dark corner, behind one of the large sides of a sheep that was to be used for the kabobs of the day. No one saw him perform this feat; for the morning was still sufficiently obscure to screen him. He lighted his pipe at Yanaki's charcoal fire, and as a pretext for his visit, ordered a dish of meat to be sent to him for breakfast; a treat to which he thought himself fully entitled after his morning's adventure.

Yanaki, meanwhile, having cleaned his platters, put his skewers in order, lit his fires, made his sherbets, and swept out his shop, went to the larder for some meat for the shaver's breakfast. Yanaki was a true Greek:—cunning, cautious, deceitful; cringing to his superiors, tyrannical towards his inferiors; detesting with a mortal hatred his proud masters, the Osmanlies, yet fawning, flattering, and abject whenever any of them, however low in life, deigned to take notice of him. Turning over his stock, he looked about for some old bits that might serve the present purpose, muttering to himself that any carrion was good enough for a Turk's stomach. He surveyed his half sheep from top to bottom; felt it, and said, 'No, this will keep'; but as he turned up its fat tail, the eye of the dead man's head caught his eye, and made him start, and step back some paces. 'As ye love your eyes,' exclaimed he, 'who is there?' Receiving no answer, he looked again, and again; then nearer, then, thrusting his hand among sheep's heads and trotters, old remnants of meat, and the like, he pulled out the head—the horrid head—which he held extended at arm's length, as if he were afraid it would do him mischief. 'Anathemas attend your beard!' exclaimed Yanaki, as soon as he discovered, by the tuft of hair on the top, that it had belonged to a Mussulman, 'Och! if I had but every one of your heads in this manner, ye cursed race of Omar! I would make kabobs of them, and every cur in Constantinople should get fat for nothing. May ye all come to this end! May the vultures feed on your carcasses! and may every Greek have the good fortune which has befallen me this day, of having one of your worthless skulls for his football!' Upon which, in his rage, he threw it down and kicked it from him; but recollecting himself he said, 'But, after all, what shall I do with it? If it is seen here, I am lost for ever: nobody will believe but that I have killed a Turk.'

All of a sudden he cried out, in a sort of malicious ecstasy, 'Tis well I remembered,—the Jew! the Jew!—a properer place for such a head was never thought or heard of; and there you shall go, thou vile remnant of a Mahomedan!'

Upon which he seized it, and hiding it under his coat, ran with it down the street to where the dead body of a Jew lay extended, with its head placed immediately between its legs.

In Turkey, you must know, when a Mahomedan is beheaded, his head is placed under

geplaatst onder zijn arm, bij wijze van een eervolle onderscheiding van de Christen of Jood, die, wanneer een soortgelijk ongeluk hen treft, het hunne tussen hun benen krijgen geplaatst, zo dicht bij de zetel van oneer als mogelijk.

Het was in die situatie dan, dat Yanaki het hoofd van de Turk plaatste, het zo dichtbij zettend, wang naast kaak, bij dat van de Jood, als de haast van de zaak toeliet. Hij was in staat dit uit te voeren zonder gezien te worden, omdat de dag nog maar weinig gevorderd was en niemand op was; en hij keerde terug naar zijn winkel, zeer opgetogen dat hij in staat was zijn gevoelens van haat tegen zijn onderdrukkers te uiten, door één van hun hoofden te plaatsen op een plek in de natuur, die, volgens zijn inschatting, het vruchtbaarst voor vernedering was.

De ongelukkige lijder bij deze gelegenheid was beschuldigd van het stelen en ter dood brengen van een Mohamedaans kind (een gewoonte in hun religie, waar ze bekend om stonden uit te oefenen in zowel Turkije als Perzië), en dat zo'n buitengewoon tumult veroorzaakte onder het gepeupel van Constantinopel, dat, om het te bedaren, hij was onthoofd. Zijn executie had doelbewust plaatsgevonden voor de deur van een rijke Griek, en het lichaam werd gelast daar drie dagen te verblijven voordat het was toegestaan te worden weggevoerd om ter aarde te worden besteld. De verwachting dat de Griek zou worden aangezet om een mooi bedrag te betalen, opdat deze overlast voor zijn deur zou worden verwijderd, en hem te behoeden voor het ongeluk dat een dergelijk voorwerp doorgaans verondersteld wordt met zich mee te brengen, deed de officier die belast was met de executie deze plek verkiezen boven iedere andere. Maar, onverschilling voor de gevolgen, sloot de Griek de vensters van zijn huis, vastbesloten zijn onderdrukkers hun verwachte bijverdiens te ontnemen; en zo bleef de dode Jood zijn volledige tijd uitgestald. Weinigen behalve die van het ware geloof waagden het de plek te naderen, bevreesd dat de Mohamedaanse autoriteiten, in hun buitensporige neiging beledigingen te laden op de Giaours, een van hen zou verplichten het karkas naar de begraafplaats te dragen; en zo werd het vreselijke en walgelijke object aan zichzelf overgelaten, en dit had de kabobchi, Yanaki, de gelegenheid gegeven zich te ondoen van het hoofd op de manier boven verhaald, onzichtbaar en ongehinderd. Maar toen, naarmate de dag vorderde, en terwijl de drukte in de straten toenam, dit extra hoofd ontdekt werd, werd de menigte, die zich eromheen verzamelde, immens. Er ontstond onmiddellijk een gerucht dat een wonder was verricht; want er was een dode Jood te zien met twee hoofden. Dit opmerkelijke nieuwtje ging van mond tot mond, totdat de hele stad in rep en roer was, en allen renden om het wonder te zien. De Sanhedrim verklaarde onmiddellijk dat iets buitengewoons op het punt stond te gebeuren met hun vervolgd ras. Rabbijnen werden heen en weer rennend gezien, en hun hele gemeenschap stortte zich nu over het dode lichaam, in de verwachting dat hij misschien zou opstaan, zijn hoofden op zetten, en hen bevrijden uit de greep van hun onderdrukkers.

Maar zoals het ongeluk het beschikte voor hen, riep een Janitsaar, die zich in de menigte had gemengd en het boventallige hoofd goed bekeken had, in een mengeling van twijfel en verbazing: 'Allah, Allah, il Allah! dit zijn geen hoofden van ongelovigen. E'en is het hoofd van onze heer en meester, de Aga van de Janitsaren.' Waarop hij, meer van zijn metgezellen ziend, hen bij zich riep, en zijn ontdekking bekend makend, vervielen ze in een uitzinnige razernij en vertrokken om het nieuwtje aan hun Orta te vertellen.

Het nieuws verspreidde zich als een lopend vuurtje door het hele korps van de Janitsaren, en een zeer alarmerend tumult brak onmiddellijk uit: want het leek dat het in de hoofdstad niet bekend was dat hun chef, aan wie ze zeer gehecht waren, en iemand die ze zelf gekozen

his arm, by way of an honourable distinction from the Christian or Jew, who, when a similar misfortune befalls them, have theirs inserted between their legs, as close to the seat of dishonour as possible.

It was in that situation then that Yanaki placed the Turk's head, putting it as near, cheek by jowl, with the Jew's, as the hurry of the case would allow. He had been able to effect this without being seen, because the day was still but little advanced, and no one stirring; and he returned to his shop, full of exultation at having been able to discharge his feelings of hatred against his oppressors, by placing one of their heads on the spot in nature, which, according to his estimation, was the most teeming with opprobrium.

The unfortunate sufferer on this occasion had been accused of stealing and putting to death a Mahomedan child (a ceremony in their religion, which they have been known to practice both in Turkey and Persia), and which created such an extraordinary tumult among the mob of Constantinople, that, in order to appease it, he had been decapitated. His execution had taken place purposely before the door of a wealthy Greek, and the body was ordered to remain there three days before it was permitted to be carried away for interment. The expectation that the Greek would be induced to pay down a handsome sum, in order that this nuisance might be removed from his door, and save him from the ill luck which such an object is generally supposed to bring, made the officer entrusted with the execution prefer this spot to every other. But, careless of the consequences, the Greek shut up the windows of his house, determined to deprive his oppressors of their expected perquisite; and so the dead Jew remained exposed his full time. Few excepting those of the true faith ventured to approach the spot, fearful that the Mohamedan authorities would, in their wanton propensities to heap insults upon the Giaours, oblige some one of them to carry the carcass to the place of burial; and thus the horrid and disgusting object was left abandoned to itself, and this had given an opportunity to the kabobchi, Yanaki, to dispose of the head in the manner above related, unseen and unmolested. But when, as the day advanced, and as the stir of the streets became more active, this additional head was discovered, the crowd, which gathered about it, became immense. It was immediately rumoured that a miracle had been performed; for a dead Jew was to be seen with two heads. The extraordinary intelligence flew from mouth to mouth, until the whole city was in an uproar, and all were running to see the miracle. The Sanhedrim immediately pronounced that something extraordinary was about to happen to their persecuted race. Rabbins were to be seen running to and fro, and their whole community was now poured around the dead body, in expectation that he would perhaps arise, put on his heads, and deliver them from the grip of their oppressors.

But as ill luck would have it for them, a Janissary, who had mixed in the crowd and had taken a close survey of the supernumerary head, exclaimed in a mixture of doubt and amazement, 'Allah, Allah, il Allah! these are no infidel's heads. One is the head of our lord and master, the Aga of the Janissaries.' Upon which, seeing more of his companions, he called them to him and making known his discovery, they became violent with rage, and set off to communicate the intelligence to their Orta.

The news spread like wildfire throughout the whole of the corps of the Janissaries, and a most alarming tumult was immediately excited: for it seems that it was unknown in the capital that their chief, to whom they were devotedly attached, and one of their own

hadden, ter dood was gebracht.

‘Wat!’ zeiden zij: ‘is het niet genoeg ons zo verraderlijk te behandelen, en ons een leider te ontnemen waaraan wij gehecht zijn; maar we moeten worden behandeld met de grootste minachting die aan mensen mogelijk is te ontvangen? Wat! het hoofd van onze meest nobele Aga van de Janitsaren geplaatst op het meest onedele deel van een Jood! waar gaat dit heen met ons? Wij alleen zijn niet beledigd; de hele islam is beledigd, gedegradeerd, vernederd! Nee: dit is ongehoorde onbeschaamdheid, een vlek die nooit kan worden weggeveegd, zonder de uitroeiing van het hele ras! En welke hond heeft deze daad begaan? Hoe kwam het hoofd daar? Is het het werk van die hond van een vizier, of is de Reis Effendi en die verraders van Franse ambassadeurs aan het werk geweest? Wallah, Billah, Tallah! bij de heilige Kaäba, bij de baard van Osman en bij het zwaard van Omar, wij zullen gewroken worden!’

We moeten het tumult voor een korte tijd laten woeden; we moeten de lezer vragen zich een scène voor te stellen, waarin de Joden alle kanten op vliegen, zich met grote voorzorg verbergend voor woedende Turken die, met uitdrukkingen zoals zojuist genoemd in hun mond, worden gezien rond te lopen in groepen, tot de tanden bewapened met pistolen en kromzwaarden, en wraak zwerend op alles dat op hun weg kwam. Hij moet zich een stad voorstellen met smalle straatjes en lage huizen, volgestroomd met een grote groep bewoners, kledij in de meest verschillende vormen en de levendigste kleuren, allemaal opgewonden, allemaal pratend, allemaal benieuwd alsof er iets bijzonders zou gebeuren; in het midden waarvan ik hem zal achterlaten, om een kijkje te nemen aan de binnenkant van de harem van de sultan, en te bekijken waarmee zijne eminentie zichzelf bezig had gehouden sinds we hem voor het laatst zagen.

Op precies die avond van het bezoek van de kleermaker, had de sultan een geheim bevel afgegeven het hoofd af te hakken van de Aga van de Janitsaren (de aanstoker van alle ongeregelde heden die de laatste tijd hadden plaatsgevonden onder zijn korps, en bijgevolg hun idool); en hij verlangde zo naar devoltrekking, dat hij had bevolen het hem te brengen zodra het er af was. De man aan wie de executie was toevertrouwd, de kamer binnengaand waar hij was gevraagd het hoofd te brengen, en een zittend persoon ziend, nam hem vanzelfsprekend voor de sultan aan, en zonder te durven op kijken, plaatste onmiddellijk de last aan zijn voeten, met de kniebuigingen die, zoals we al beschreven hadden, waren uitgevoerd voor de kleermaker. De sultan, die nog geen minuut daarvoor de bundel met de kleren van de derwisj had weggenomen, had dit gedaan met de bedoeling zijn dienaar Mansouri zelf te misleiden; zo graag wou hij zelfs voor hem onherkend blijven in zijn nieuwe vermomming; en probeerd had een andere te hebben vervangen in zijn plaats; maar niet rekenend op de ontvangst van het hoofd, of op Mansouri's onmiddellijke terugkeer naar de kleermaker, was hij zelf volkomen verward wat te doen toen hij bemerkte dat de kleermaker vertrokken was, weg geleid door zijn slaaf. Hen laten halen zou zijn plannen hebben ontwricht, en daarom voelde hij zich gedwongen Mansouri's terugkeer af te wachten, voordat hij uitleg kon krijgen over wat er was gebeurd; want hij wist dat ze niet weg zouden zijn gegaan zonder de kleren, en die kleren had hij toen in zijn bezit. Ondertussen, bezorgd en ongeduldig te weten wat er van het verwachte hoofd was geworden, liet hij de officier halen aan wie de executie was toevertrouwd; en de verbazing van beiden kan worden ingebeeld toen een toelichting plaatsvond.

‘Bij mijn baard!’ riep de sultan uit, na een tijdje bij zichzelf te hebben nagedacht; ‘bij mijn baard, de kleermaker moet het hoofd hebben!’ Zijn ongeduld naar de terugkeer van

selection, had been put to death.

‘What!’ said they, ‘is it not enough to deal thus treacherously with us, and deprive us of a chief to whom we are attached; but we must be treated with the greatest contempt that it is possible for men to receive? What! the head of our most noble Aga of the Janissaries to be placed upon the most ignoble part of a Jew! what are we come to? We alone are not insulted; the whole of Islam is insulted, degraded, debased! No: this is unheard-of insolence, a stain never to be wiped off, without the extermination of the whole race! And what dog has done this deed? How did the head get there? Is it that dog of a Vizier’s work, or has the Reis Effendi and those traitors of Frank ambassadors been at work? Wallah, Billah, Tallah! by the holy Caaba, by the beard of Osman, and by the sword of Omar, we will be revenged!’

We must leave the tumult to rage for a short time; we must request the reader to imagine a scene, in which the Jews are flying in all directions, hiding themselves with great precaution against enraged Turks, who with expressions like those just mentioned in their mouths, are to be seen walking about in groups, armed to their teeth with pistols and scimitars, and vowing vengeance upon everything which came in their way. He must imagine a city of narrow streets and low houses, thronged with a numerous population, dresses the most various in shape and the most lively in colours, all anxious, all talking, all agog as if something extraordinary was to happen; in the midst of whom I will leave him, to take a look into the interior of the sultan’s seraglio, and to inquire in what his eminency himself had been engaged since we last noticed him.

On the very same night of the tailor’s attendance, the sultan had given a secret order for taking off the head of the Aga of the Janissaries (the fomentor of all the disturbances which had lately taken place among his corps, and consequently their idol); and so anxious was he about its execution, that he had ordered it to be brought to him the moment it was off. The man entrusted with the execution, upon entering the room where he had been directed to bring the head, seeing some one seated, naturally took him for the sultan, and, without daring to look up, immediately placed the burden at his feet, with the prostrations which we have ready described as having been performed before the tailor. The sultan, who not a minute before had taken away the bundle containing the dervish’s dress, had done so in the intention of deceiving his slave Mansouri himself; so anxious was he of being unknown in his new disguise even to him; and intended to have substituted another in its stead; but not calculating either upon the reception of the head, or upon Mansouri’s immediate return to the tailor, he was himself completely puzzled how to act when he found the tailor was gone, led off by his slave. To have sent after them would have disconcerted his schemes, and therefore he felt himself obliged to wait Mansouri’s return, before he could get an explanation of what had happened; for he knew that they would not have gone away without the dress, and that dress he had then in his possession. In the meanwhile, anxious and impatient to know what had become of the expected head, he sent for the officer who was entrusted with the execution; and the astonishment of both may be imagined when an explanation took place.

‘By my beard!’ exclaimed the sultan, having thought awhile within himself; ‘by my beard, the tailor must have got the head!’ His impatience for Mansouri’s return then

Mansouri werd buitensporig. Tevergeefs piekerde hij, kookte van woede, en riep: 'Allah! Allah!' De slaaf was nog niet een minuut terug, en wie, goede man, rustig zou zijn gaan slapen als hij niet was geroepen te verschijnen voor de sultan.

Zodra hij binnen hoorde, riep hij: 'Ahi! Mansouri, ren onmiddellijk naar de kleermaker—hij heeft het hoofd van de Aga van de Janitsaren in plaats van de kleren van de derwisj—ren, haal het op zonder een moment te verliezen, of er zal iets vreselijks gebeuren!' Hij legde toen uit hoe deze ongewenste gebeurtenis had plaatsgevonden. Mansouri nu, op zijn beurt, voelde zich zeer beschaamd; want hij kende alleen de weg naar de kleermakers kraam, maar was volkomen onbekend met zijn woonhuis. Maar in plaats van de angst van zijn meester nog verder te verhogen, ging hij op zoek naar de kleermaker en ging regelrecht naar zijn kraam in de hoop van de burenen te horen waar zijn huis was. Het was te vroeg op de dag voor de Bezesten open te zijn, en uitgezonderd een koffiehuis dat zich net had voorbereid op de ontvangst van klanten, waar hij navroeg en geen antwoord kon krijgen, kwam hij geen steek verder. Bij het grootst mogelijke toeval herinnerde hij zich dat Babadul hem had verteld dat hij de muezzin was van de kleine moskee op de vismarkt, en daarnaar boog hij onmiddellijk zijn loop. De azan, of ochtenduitnodiging voor het gebed, werd nu gezongen vanuit alle minaretten, en hij verwachtte dat hij de dief van zijn hoofd zou vinden bezig met het oproepen van de gelovigen tot gebed.

Toen hij de plek naderde, hoorde hij een oude gebroken en trillende stem, waarvan hij meende dat die van Babadul was, en de stilte van de ochtend verbrekend met al de energie van zijn longen; en hij vergiste zich niet, want terwijl hij onder de minaret stond, zag hij de oude man rondlopen over de galerij die de minaret omcirkelde, met zijn hand geplaasts aan de achterkant van zijn oor, en met zijn mond wijd open, zijn hele keel uitstortend in de uitvoering van zijn dienst. Zodra de kleermaker zag dat Mansouri hem gebaarde, bleef de geloofsbelijdenis in zijn keel steken; en tussen de angst om ter verantwoording te worden geroepen voor het hoofd, en de woorden die hij moest uitspreken, werd er gezegd dat hij er zo'n vreemd allegaartje van maakte, dat enkele van de strengere Mussulmans, zijn burenen, die aandacht schonken aan de oproep, zichzelf beledigd verklaarden door zijn optreden. Hij daalde af met alle haast, en de deur achter hem vergrendelend die leidt naar de wenteltrap, ontmoette hij Mansouri op straat. Hij wachtte niet af ondervraagd te worden over het lot van het akelige voorwerp, maar viel meteen de slaaf aan met betrekking tot de steek, zoals hij het noemde, die hem was geleverd.

'Ben je een man,' zei hij, 'om een arme emir zoals ik te behandelen op die manier die je gedaan hebt, alsof mijn huis een knekelhuis was? Ik veronderstel dat je me hierna de prijs van bloed zal vragen!'

'Vriend,' zei Mansouri, 'waar heb je het over? zie je niet dat het een vergissing was?'

'Een fout inderdaad!' riep de kleermaker, 'een fout gemaakt met het doel een arme man in moeilijkheden te brengen. Eén man lacht om mijn domme baard, en laat me geloven dat ik hem een pak kleren moet maken—een ander neemt het patroon weg—en een derde vervangt het door het hoofd van een dode man. Allah! Allah! Ik ben in de handen gevallen van een mooi nest schurken, een stel bastaard schelmen!'

Waarop Mansouri zijn hand op de mond van de kleermaker legde en zei: 'Zeg niets meer, zeg niets meer, je komt dieper in de drek. Weet je wie je uitscheldt '

'Ik weet het niet, en maakt me niet uit,' antwoordde Babadul; 'alles dat ik weet is dat degene die me het hoofd van een dode geeft voor een pak kleren alleen maar een ongelovige

became extreme. In vain he fretted, fumed, and cried 'Allah! Allah!' It did not make the slave return a minute the sooner, who, good man, would have gone quietly to rest had he not been called upon to appear before the sultan.

As soon as he was within hearing, he called out, 'Ahi! Mansouri, run immediately to the tailor—he has got the head of the Aga of the Janissaries instead of the dervish's dress—run, fetch it without loss of time, or something unfortunate will happen!' He then explained how this untoward event had occurred. Mansouri now, in his turn, felt himself greatly embarrassed; for he only knew the road to the tailor's stall, but was totally unacquainted with his dwelling-house. However, rather than excite his master's anxiety in a higher degree, he set off in quest of the tailor, and went straight to his stall, in the hopes of hearing from the neighbours where his house was. It was too early in the day for the opening of the Bezesten, and except a coffee-house that had just prepared for the reception of customers, where he applied and could gain no intelligence, he found himself completely at a standstill. By the greatest good luck, he recollected Babadul had told him that he was the muezzin to the little mosque in the fish-market, and thither he immediately bent his steps. The azan, or morning invitation to prayers, was now chanting forth from all the minarets, and he expected that he might catch the purloiner of his head in the very act of inviting the faithful to prayers.

As he approached the spot, he heard an old broken and tremulous voice, which he imagined might be Babadul's, breaking the stillness of the morning by all the energy of its lungs; and he was not mistaken, for as he stood under the minaret, he perceived the old man walking round the gallery which encircles it, with his hand applied to the back of his ear, and with his mouth wide open, pouring out his whole throat in the execution of his office. As soon as the tailor saw Mansouri making signs to him, the profession of faith stuck in his throat; and between the fright of being brought to account for the head, and the words which he had to pronounce, it is said that he made so strange a jumble, that some of the stricter Mussulmans, his neighbours, who were paying attention to the call, professed themselves quite scandalized at his performance. He descended with all haste, and locking the door after him which leads up the winding staircase, he met Mansouri in the street. He did not wait to be questioned respecting the fate of the horrid object, but at once attacked the slave concerning the trick, as he called it, which had been put upon him.

'Are you a man,' said he, 'to treat a poor Emir like me in the manner you have done, as if my house was a charnel-house? I suppose you will ask me the price of blood next!'

'Friend,' said Mansouri, 'what are you talking about? do not you see that it has been a mistake?'

'A mistake, indeed!' cried the tailor, 'a mistake done on purpose to bring a poor man into trouble. One man laughs at my stupid beard, and makes me believe that I am to make a suit of clothes for him—another takes away the pattern—and a third substitutes a dead man's head for it. Allah! Allah! I have got into the hands of a pretty nest of rogues, a set of ill-begotten knaves!'

Upon which Mansouri placed his hand upon the tailor's mouth, and said, 'Say no more, say no more; you are getting deeper into the dirt. Do you know whom you are abusing.'

'I know not, nor care not,' answered Babadul; 'all I know is that whoever gives me a dead man's head for a suit of clothes can only be an infidel dog.'

hond kan zijn.'

'Noem jij Gods plaatsvervanger op aarde, jij oud half-stiksel, half biddende dwaas, een ongelovige hond?' riep Mansouri in woede uit, hem de voorzorgsmaatregel doen vergetend die hij tot dusverre betreffende zijn werkgever had behouden. 'Mogen jouw vijle lippen de naam van hem verontreinigen die de Alem penah is, de toevlucht van de wereld? Wat voor vuil eet je, welke as stapel jij op je hoofd? Kom, geen woorden meer; vertel me waar het hoofd van de dode man is, anders neem ik het jouwe af in zijn plaats.'

Toen hij dit hoorde, stond de kleermaker met zijn mond wijd open, alsof de deuren van zijn begrip net ontgrendeld waren.

'Aman, aman, Genade, genade, O Aga!' riep Babadul tot Mansouri, 'ik was onwetend van wat ik zei. Wie had dat gedacht? Ezel, gek, domoor, die ik ben, niet beter te hebben geweten.' Bismillah! in de naam of de profeet, ik bid u te komen naar mijn huis; uw stappen zullen gelukkig zijn, en het hoofd van uw slaaf zal de sterren raken.'

'Ik heb haast, veel haast,' zei Mansouri. 'Waar is het hoofd, het hoofd van de Aga van de Janitsaren?'

Toen de kleermaker hoorde wiens hoofd het was geweest en herinnerde zich wat hij en zijn vrouw ermee hadden gedaan, knikten zijn knieën onder hem van angst en begon hij te zweten uit elke porie.

'Waar is het inderdaad?' zei hij. 'Oh! wat is er over ons gekomen! Oh! welk vervloekt kismet (lot) is dit?' 'Waar is het?' riep de slaaf, keer op keer, 'waar is het? zeg snel!' De arme kleermaker had geen idee wat te zeggen, en bleef vervallen van het ene antwoord in het andere tot hij helemaal verstrikt was als in een net. 'Heb je het verbrand?' 'Nee.' 'Heb je het weggegooid?' 'Nee.' 'Dan in de naam van de Profeet, wat heb je ermee gedaan? Heb je het opgegeten.' 'Nee.' 'Ligt het in je huis?' 'Nee.' 'Is het verstopt in andermans huis?' 'Nee.'

Toen, uiteindelijk zijn geduld verliezend, nam de slaaf Mansouri Babadul bij zijn baard en, zijn hoofd voor hem heen en weer schuddend, riep hij met een brul: 'Vertel me dan, oude demente! wat is het aan het doen?'

'Het is aan het bakken,' antwoordde de kleermaker, half stikkend: 'Ik heb het gezegd.'

'Bakken! zei je?' riep de slaaf uit, met de grootste verbazing; 'waarom heb je het gebakken? Ga je het opeten?'

'Inderdaad, ik zei: wat zou u nog meer willen hebben?' antwoordde Babadul, 'het is nu aan het bakken.' En toen gaf hij een volledig verslag van wat hij en zijn vrouw hadden gedaan in het moeilijke dilemma waarin ze waren geplaast.

'Toon mij de weg naar de bakker,' zei Mansouri; 'we zullen het tenminste in een verbrande toestand krijgen, als we het niet in een andere kunnen krijgen. Wie bedenkt het hoofd van de Aga van de Janitsaren te bakken? Allah il allah!'

Daarna gingen ze naar bakker Hassan, die nu bezig was zijn brood uit de oven te halen. Zodra hij op de hoogte kwam van hun boodschap, aarzelde hij niet alle omstandigheden te vertellen aangaande de overdracht van het hoofd van de kruik naar de beugel van de kapper; blij een gelegenheid te hebben gekregen zich vrij te pleiten van wat mogelijkerwijs tegen hem zou worden aangebracht als misdad.

De drie (Mansouri, de kleermaker en de bakker) begaven zich vervolgens naar de kapper en vroegen hem wat hij had gedaan met het hoofd van zijn vroegste klant. Kôr Ali, na enige aarzeling, verzekerde met klem dat hij dit gruwelijke object als een gift van Eblis zelf beschouwde, en dat hij gevoeglijk gedacht had gerechtvaardigd te zijn het over te dragen

‘Do you call God’s viceregent upon earth, you old demi-stitching, demi-praying fool, an infidel dog?’ exclaimed Mansouri in a rage, which entirely made him forget the precaution he had hitherto maintained concerning his employer. ‘Are your vile lips to defile the name of him who is the Alem penah, the refuge of the world? What dirt are you eating, what ashes are you heaping on your head? Come, no more words; tell me where the dead man’s head is, or I will take yours of in his stead.’

Upon hearing this, the tailor stood with his mouth wide open, as if the doors of his understanding had just been unlocked.

‘Aman, aman, Mercy, mercy, O Aga!’ cried Babadul to Mansouri, ‘I was ignorant of what I was saying. Who would have thought it? Ass, fool, dolt, that I am, not to have known better.’ Bismillah! in the name or the Prophet, pray come to my house; your steps will be fortunate, and your slave’s head will touch the stars.’

‘I am in a hurry, a great hurry,’ said Mansouri. ‘Where is the head, the head of the Aga of the Janissaries?’

When the tailor heard whose head it had been, and recollected what he and his wife had done with it, his knees knocked under him with fear, and he began to exude from every pore.

‘Where is it, indeed?’ said he. ‘Oh! what has come upon us! Oh! what cursed kismet (fate) is this?’ ‘Where is it?’ exclaimed the slave, again and again, ‘where is it? speak quick!’ The poor tailor was completely puzzled what to say, and kept floundering from one answer to another until he was quite entangled as in a net. ‘Have you burnt it?’ ‘No.’ ‘Have you thrown it away?’ ‘No.’ ‘Then in the name of the Prophet what have you done with it? Have you ate it.’ ‘No.’ ‘Is it lying in your house?’ ‘No.’ ‘Is it hiding at any other person’s house?’ ‘No.’

Then at last quite out of patience, the slave Mansouri took Babadul by his beard, and shaking his head for him, exclaimed with a roar, ‘Then tell me, you old dotard! what is it doing?’

‘It is baking,’ answered the tailor, half choked: ‘I have said it.’

‘Baking! did you say?’ exclaimed the slave, in the greatest amazement; ‘what did you bake it for? Are you going to eat it?’

‘True, I said: what would you have more?’ answered Babadul, ‘it is now baking.’ And then he gave a full account of what he and his wife had done in the sad dilemma in which they had been placed.

‘Show me the way to the baker’s,’ said Mansouri; ‘at least, we will get it in its singed state, if we can get it in no other. Whoever thought of baking the head of the Aga of the Janissaries? Allah il allah!’

They then proceeded to the baker Hassan’s, who was now about taking his bread from his oven. As soon as he became acquainted with their errand, he did not hesitate in telling all the circumstances attending the transmission of the head from the pipkin to the barber’s bracket; happy to have had an opportunity of exculpating himself of what might possibly have been brought up against him as a crime.

The three (Mansouri, the tailor, and the baker) then proceeded to the barber’s, and inquired from him what he had done with the head of his earliest customer. K"or Ali, after some hesitation, made great assurances that he looked upon this horrid object as a donation from Eblis himself, and consequently that he had thought himself justified in transferring it

aan de Giaour Yanaki, die, zonder dat hij eraan twijfelde, zijn broeder-ongelovigen het al had laten nuttigen in de vorm van kabobs. Vol verbazing en verwondering, de Profeet bij elke stap aanroepend, en twijfelend aan de gevolgen van zulke ongehoorde avonturen, voegden ze toen de kapper toe aan hun gezelschap en gingen ze verder naar Yanaki's eetwink.

De Griek, verbijsterd zo veel ware gelovigen zijn huis binnen te zien gaan, had een soort gevoel dat hun doel niet gebraden vlees betrof, maar dat ze op zoek waren naar vlees van minder smakelijke aard. Zodra hem de vraag over het hoofd was voor gelegd, ontkende hij stoutmoedig het gezien te hebben, of er überhaupt iets van te weten.

De kapper toonde de plek waar hij het had neergelegd, en zwoer het op de Koran.

Mansouri was over gegaan tot het onderzoek van het punt in kwestie, toen ze de tekenen ontdekten van de buitengewone opwinding die heerste in de stad als gevolg van de ontdekking die was gedaan van de tweekoppige Jood, en van de daaropvolgende ontdekking die zo'n grote opschudding had teweeggebracht onder het gehele korps van Janitsaren.

Mansouri, gevolgd door de kleermaker, de bakker en de kapper, begaf zich vervolgens naar de plek waar de dode Israëliet uitgestald was; en daar, tot hun verbazing, herkenden ze elk hun ochtendbezoeker—het lang gezochte hoofd.

Yanaki, de Griek, ondertussen, zich bewust van wat hem waarschijnlijk stond te gebeuren, verzamelde zonder tijd de verliezen al het geld dat hij binnen handbereik had, en ontvluchtte de stad.

'Waar is de Griek?' zei Mansouri, zich omdraaiend om hem te zoeken in de veronderstelling dat hij zich bij zijn groep had gevoegd; 'we moeten allemaal voor de sultan verschijnen.'

'Ik durf te zeggen dat hij is weggerend,' zei de kapper. 'Ik ben zo blind niet dat ik kan zien dat hij degene is die de Jood met zijn extra hoofd heeft begiftigd.'

Mansouri nu zou het hoofd hebben weggevoerd; maar omdat het omringd was door een bende woedende en gewapende soldaten, die wraak zwoeren aan hem die hen hun chef hadden ontnomen, vond hij het het verstandigst weg te gaan. Zijn drie getuigen met zich meevoerend, begaf hij zich onmiddellijk naar zijn meester.

Toen Mansouri de sultan op de hoogte had gebracht van alles wat er was gebeurd, waar hij het hoofd van de Aga van de Janitsaren had gevonden, hoe het daar was gekomen, en van het tumult dat het had opgewekt, kan de lezer zich beter de gemoedstoestand van de vorst voorstellen dan ik kan beschrijven. Het verhaal in al zijn bijzonderheden te vertellen, voelde hij als een afbreuk aan zijn waardigheid, want het zou hem zeker met spot overladen; maar tegelijkertijd, de zaak te laten rusten zoals die er nu voor stond was onmogelijk, omdat het tumult zou toenemen totdat er geen mogelijkheden zouden zijn het te onderdrukken, en de affaire zou kunnen eindigen met hem zijn kroon te ontnemen, en zijn leven.

Hij bleef een enige tijd in een staat van besluiteloosheid, terwijl hij de uiteinden van zijn snor opdraaide, al mompeldend, Allah! Allah! in lage uitroepen, totdat hij uiteindelijk de belangrijkste vizier en de müfti in zijn aanwezigheid beviel.

Geschrokken door de abruptheid waarmee ze ontboden werden, arriveerden deze twee grote hoogwaardigheidsbekleders in een niet te benijden gemoedstoestand bij de keizerlijke poort; maar toen de sultan hen had ingelicht over het tumult dat toen in de hoofdstad woedde, herkegen ze hun gebruikelijke kalmte.

Na enig overleg werd besloten dat de kleermaker, de bakker, de barbier en de kabobchi

over to the Giaour Yanaki, who, he made no doubt, had already made his brother-infidels partake of it in the shape of kabobs. Full of wonder and amazement, invoking the Prophet at each step, and uncertain as to the result of such unheard-of adventures, they then added the barber to their party, and proceeded to Yanaki's cook-shop.

The Greek, confounded at seeing so many of the true believers enter his house, had a sort of feeling that their business was not of roast meat, but that they were in search of meat of a less savoury nature. As soon as the question had been put to him concerning the head, he stoutly denied having seen it, or knowing anything at all concerning it.

The barber showed the spot where he had placed it, and swore it upon the Koran.

Mansouri had undertaken the investigation of the point in question, when they discovered symptoms of the extraordinary agitation that prevailed in the city in consequence of the discovery which had been made of the double-headed Jew, and of the subsequent discovery that had produced such great sensation among the whole corps of Janissaries.

Mansouri, followed by the tailor, the baker, and the barber, then proceeded to the spot where the dead Israelite was prostrate; and there, to their astonishment, they each recognized their morning visitor—the head so long sought after.

Yanaki, the Greek, in the meanwhile, conscious of what was likely to befall him, without loss of time gathered what money he had ready at hand, and fled the city.

‘Where is the Greek?’ said Mansouri, turning round to look for him in the supposition that he had joined his party; ‘we must all go before the sultan.’

‘I dare say he is run off,’ said the barber. ‘I am not so blind but I can see that he it is who gifted the Jew with his additional head.’

Mansouri now would have carried off the head; but surrounded as it was by a band of enraged and armed soldiers, who vowed vengeance upon him who had deprived them of their chief, he thought it most prudent to withdraw. Leading with him his three witnesses, he at once proceeded to the presence of his master.

When Mansouri had informed the sultan of all that had happened, where he had found the head of the Aga of the Janissaries, how it had got there, and of the tumult it had raised, the reader may better imagine than I can describe the state of the monarch's mind. To tell the story with all its particulars he felt would be derogatory to his dignity, for it was sure to cover him with ridicule; but at the same time to let the matter rest as it now stood was impossible, because the tumult would increase until there would be no means of quelling it, and the affair might terminate by depriving him of his crown, together with his life.

He remained in a state of indecision for some time, twisting up the ends of his mustachios, and muttering Allah! Allah! in low ejaculations, until at length he ordered the prime vizier and the mûfti to his presence.

Alarmed by the abruptness of the summons, these two great dignitaries arrived at the imperial gate in no enviable state of mind; but when the sultan had informed them of the tumult then raging in the capital, they resumed their usual tranquillity.

After some deliberation it was resolved, that the tailor, the baker, the barber, and the

voor het tribunaal van de mûfti moesten verschijnen, ervan beschuldigd een samenzwering te zijn aangegaan tegen de Aga van de Janitsaren en zijn hoofd te stelen, met het doel het te bakken, te scheren en te braden, en dat ze veroordeeld moesten worden de prijs van zijn bloed te betalen; maar omdat de kabobchi de directe oorzaak van het tumult was geweest door het hoofd te behandelen met zo'n grove en ongehoorde belediging, en omdat hij een Griek en een ongelovige was, werd verder geregeld dat de Mûfti een fetwah zouden afgeven, die toestemming gaf zijn hoofd af te snijden: en op dezelfde verfoeilijke plek te plaatsen waar hij dat van de Aga van de Janitsaren had tentoongesteld.

Vervolgens werd tussen de sultan en zijn grootvizier overeengekomen dat om de Janitsaren tevreden te stellen een nieuwe Aga moest worden aangesteld die acceptabel was voor hun en dat de overledene begraven moest worden met gepaste eer. Dit alles (behalve het doden van de Griek, die gevlucht was) werd uitgevoerd, en de rust keerde weer in de stad. Maar er moet ook aan de eer van de sultan worden toegevoegd, dat hij niet alleen alle kosten betaalde waartoe de kleermaker, de bakker en de kapper veroordeeld werden te maken, maar ze ook elk een behoorlijke beloning gaf voor de moeilijkheden waarin ze zo ongelukkigerwijs terecht waren gekomen.

Ik heb het verhaal erg ingeperkt, in het bijzonder waar Mansouri verder ging de sultan het lot van het hoofd te vertellen, omdat, als ik het had verteld met alle details van de derwisj, dan zou het te lang worden. Inderdaad heb ik mijzelf zoveel mogelijk beperkt tot de hoofdlijnen; want als het verhaal uitgebreid zou worden met de ontelbare uitweidingen van mijn metgezel dan zou een heel boek het niet bevatten. De kunst van een verteller (en dat is wat een man van genialiteit kenmerkt) is om zijn verhaal eindeloos te maken en steeds zijn publiek te interesseren. Aldus verzekerde de derwisj mij; en voegde eraan toe dat hij met de materialen van het verhaal dat ik heb proberen te herhalen, een hele maand lang zou kunnen blijven praten, en nog steeds iets te zeggen zou hebben.

kabobchi should appear before the tribunal of the müfti, accused of having entered into a conspiracy against the Aga of the Janissaries, and stealing his head, for the purposes of baking, shaving, and roasting it, and that they should be condemned to pay the price of his blood; but as the kabobchi had been the immediate cause of the tumult by treating the head with such gross and unheard-of insult, and as he was a Greek and an infidel, it was further resolved that the Müfti should issue a fetwah, authorizing his head to be cut off: and placed on the same odious spot where he had exposed that of the Aga of the Janissaries.

It was then agreed between the sultan and his grand vizier, that in order to appease the Janissaries a new Aga should be appointed who was agreeable to them, and that the deceased should be buried with becoming distinction. All this (except killing the Greek, who had fled) was done, and tranquillity again restored to the city. But it must further be added to the honour of the sultan, that he not only paid every expense which the tailor, the baker, and the barber were condemned to incur, but also gave them each a handsome reward for the difficulties into which they had so unfortunately been thrown.

I have much curtailed the story, particularly where Mansouri proceeds to relate to the sultan the fate of the head, because, had I given it with all the details the dervish did, it would have been over long. Indeed I have confined myself as much as possible to the outline; for to have swelled the narrative with the innumerable digressions of my companion a whole volume would not have contained it. The art of a story-teller (and it is that which marks a man of genius) is to make his tale interminable, and still to interest his audience. So the dervish assured me; and added, that with the materials of the one which I have attempted to repeat, he would bind himself to keep talking for a whole moon, and still have something to say.